

CHRIS WHITAKER

CRIME

Toate fetele rele

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI
ÎNCEPEM CU SFÂRȘITUL

TREI

FICTION
CONNECTION

CHRIS WHITAKER

CRIME

Toate fetele rele

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI
ÎNCEPEM CU SFÂRȘITUL

TREI

FICTION
CONNECTION

CONNECTION FICTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Chris Whitaker

Toate fetele rele

Traducere din limba engleză și note de
Mihaela Doagă

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Luana Crăciun

Design copertă: Faber Studio

Ilustrație copertă: ©rubchikovaa/Larastock

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Răzvan Nasea

Corectură:

Oana Apostolescu

Cristina-Gabriela Teodorescu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: All The Wicked Girls

Autor: Chris Whitaker

Copyright © 2017 by Chris Whitaker

Copyright © Editura Trei, 2022

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1548-8

ISBN (EPUB): 978-606-40-1874-8

Lui Charlie și George, băieții mei.

*Și Ayishei Malik (pentru că eu îmi onorez
pariurile).*

Grace, Alabama

1995

1. Summer

Nimic n-are noimă.

De-asta s-a temut lumea dintotdeauna. Asta n-au reușit să priceapă toți cei care zbierau la televizor, pastorii ăia care se umflau în pene și turnau cruci peste cruci, părinții care-și ferecau odraslele adolescente în casă, de parcă ar fi putut să le țină în frâu sufletele hoinare.

Și când s-a sfârșit, descoperirea asta le-a pus capac. Au jelit în continuare, vorbeau despre vremurile de odinioară de parcă ar fi existat cu adevărat. Moartea idealurilor.

Înțeleg totuși — înțeleg nevoia de bine și rău —, dar pe mine și pe Raine, și poate și pe pastorul Bobby, o să ne găsiți pe întinderea nesfârșită de gri dintre ele.

Raine e sora mea. Am o poză cu noi două pe noptieră, într-o ramă cu sclipici, în formă de inimioară; e tare kitsch, dar mi-a cumpărat-o tata. Eram mici în poza aia, ne țineam de braț zâmbind suav, cu ochii mijiți, pentru că niciodată nu purtam pălăriile de soare. Eram cu cortul lângă Red River, în zona unde malul coboară și râul se revarsă peste pietrele cafenii atât de alunecoase, încât niciodată n-aveam voie să intrăm în apă. E cel mai bun loc de pescuit. Tata zice c-ar fi prins acolo bibani dungați cam cât ăia pe care i-a prins unchiul Tommy când a fost la pescuit pe Coosa.

Și fix aici a găsit șeriful Black un penis în toamna lui 1985, pe vremea când în toată țara făcea vâlvă cazul grădiniței McMartin și se vorbea de sute de copii care, cică, fuseseră molestați și supuși unor ritualuri bizare.¹

Treaba asta e de departe cea mai incitantă chestie care s-a întâmplat vreodată în Grace, așa că știm cu toții povestea pe de rost.

Penisul îi aparținea lui Richie Reams. Richie era armăsarul tipic care joacă fotbal în liceu — cu brațe vânjoase, ochi luminoși și degete care miroseau aproape mereu a pizdă. Locuia cu maică-sa, într-o rulotă la dracu-n praznic, în Haskell, deși ea își petrecea nopțile cu un camionagiu bețiv pe care-l cunoscuse la barul unde lucra.

Antrenorul zicea că Richie putea să ajungă departe dacă reușea să nu mai intre în belele, dar nu asta a fost drumul lui. Îi plăceau prea tare fetele. Doar că nu prea mai avea de unde alege, mai ales că trăgea la blonde cu ochi albaștri și aer neprihănit. Nu mai erau prea multe prin Haskell. Sigur, blonde cu ochi albaștri mai erau, dar Richie le-o trăsese pe rând, ștergând orice urmă de neprihănire. De-asta ajunsese până în Grace. La vânătăoare de virgine.

A pus ochii pe Mandy Deamer, care învăța la Westview, liceul la care merg și eu. I-am văzut poza: un păr ca al lui Farrah Fawcett și gropițe în obraji când zâmbea, genul ingenuu care-l dădea pe spate pe Richie.

A făcut anume să dea nas în nas cu Mandy în față la Mae's Diner, în prima zi a vacanței de vară. Ar fi acționat imediat, dar Mandy era însoțită de prietena ei cea mai bună, care era cât un tanc: Franny Vestal. Franny era genul solid și dur: peste 1,80, lată în umeri și îmbrăcată aproape mereu în negru, din cap până în picioare. Franny l-a citit pe Richie de la bun început, nu s-a lăsat aburită. Încercase s-o îmbuneze aruncându-i firimituri — că are ochi frumoși, că e înaltă ca un top-model, că are el un prieten numai bun pentru ea —, genul de texte pe care și-a imaginat că o fată plinuță le va înghiți pe nemestecate. Dar la Franny n-au ținut. Richie i-a zis lui Black că, după părerea lui, era lesbiană.

După două săptămâni, Mandy a cedat. Și-a dat seama ce greșeală a făcut după ce promisiunile poleite ale lui Richie s-au risipit la lumina zilei. Când a realizat că e gravidă cu el, Richie se întorsese deja la Haskell, n-avea nicio treabă.

După vreo patru luni de sarcină, Mandy s-a sinucis. A biruit-o rușinea — privirile cu subînțeles, șoaptele răutăcioase și felul în care o judecau habotnicii.

Fratele ei, Harvey, a găsit-o atârnată de o grindă în șură. Treaba asta l-a dat peste cap în așa hal, că soții Deamer și-au retras toți copiii de la Westview și au făcut școală cu ei acasă, din momentul ăla.

Franny a venit să i-o plătească lui Richie în creierii nopții. Black a declarat apoi pentru Briar County News că i-a pus o cârpă cu cloroform la gură, ca să nu se trezească în timp ce-l dezbrăca, deși s-a trezit când i-a tăiat mădularul.

L-a lăsat țipând și sângerând, dar a sunat la 911, pentru că nu era criminală, voia doar să îndrepte un rău. I-a aruncat pula în Red, în drum spre casă. După câteva ore, a ajuns pe mal.

A găsit-o câinele lui Lottie Stimson și a înhățat-o în botul lui mereu plin de bale. Lottie s-a chinuit să i-o smulgă din gură, apoi i-a chemat pe Black și pe Mitch Wild, care era partenerul lui Black pe atunci.

Au lăsat-o pe Lottie să plece. Plângea în hohote. Black a zis c-o să treacă pe la ea să-i ia o declarație și i-a mai zis să-și țină gura până atunci. Normal că ea a pus imediat mâna pe telefon — a zis c-a auzit zgomote dinspre Hell's Gate, pesemne că ucigașul o pândise de acolo. A înflorit-o cât s-o convingă pe mama să se ducă glonț la ea, cu o sticlă de vodcă.

Lottie și-a chemat și soțul, pe Jasper, de la gater, oferindu-i astfel pretextul perfect să se instaleze în fața casei cu pușca în mână, împreună cu frații lui săraci cu duhul, dar plini de bere. De-abia așteptau să împuște pe cineva. Acum, lui Jasper i se dusesse buhul pentru că tocmai ispășise cinci ani la penitenciarul Fountain din cauză că bătuse un polițai, așa că Black și-a spus c-ar fi cazul să-l anunțe înainte să se apropie de casă. Dar a uitat să-i zică și partenerului lui asta.

Mitch Wild a fost împușcat și a murit pe loc când a trecut pe-acolo în seara aia, după ce se întunecase.

Franny s-a predat, odată ce s-a liniștit. Umbla vorba că polițiștii au găsit tot felul de chestii dubioase la ea acasă: pentagrame din nuiiele atârnate de copacii din curte, desene cu Babilonul și simboluri care atrag deochiul și cartea aia despre satanism a lui LaVeyan pe noptieră. Black a zis că sunt niște aiureli, dar asta nu l-a împiedicat să dea foc cărții, iar copiii de la liceu ziceau c-ar fi ars cu o flacără albastră și că în fumul care s-a ridicat a apărut chipul lui Mandy.

Am auzit povestea de vreo cincizeci de ori poate, de fiecare dată cu mici diferențe, dar de la cap la coadă mi-e clar cine e diavolul și nu e Franny.

Mandy e îngropată într-un loc frumos, în cimitirul de lângă St. Luke. Era de vârsta mea când a murit. Avea 15 ani. Cu mult mai devreme decât s-ar fi cuvenit.

Mă opream lângă mormântul ei când mergeam la biserică și mama îmi spunea mereu:

— Să te ții departe de băieți, Summer. Nu-ți aduc decât belele.

Raine se plânge uneori că n-o să se mai întâmple niciodată ceva interesant în Grace.

Tata i-a zis să aibă grijă ce-și dorește.

¹ Un caz real în care proprietarii unei grădinițe din Manhattan Beach, California, au fost acuzați că ar fi molestat peste 300 de minori și ar fi luat parte la ritualuri satanice. Ulterior acuzațiile au fost retrase.

2. O poveste cu morală

Summer Ryan a dispărut în noaptea de 26 mai. Tatăl ei și-a sunat amicii înainte să sune la poliție, s-a gândit c-așa o să se miște mai repede. Dar și pentru că Joe Ryan se ținuse departe de oamenii legii o bună parte din viață.

Grupul s-a răsfirat și a înaintat încet. Lanternele aruncau raze poticnite sub cerul de cerneală, iar lumina lunii se revărsa albăstrie printre pinii cu ace lungi care se înălțau falnici în depărtare.

Cei mai mulți aveau la rândul lor copii, așa că înțelegeau teama rece ca gheața care-i cuprinsese pe Joe și pe Ava. În partea lor de lume, când fiica ta umbla de nebună o noapte întreagă, la 15 ani, indiferent cât de deșteaptă era, greșelile rareori rămâneau nepedepsite și fiecare își primea răsplata.

Îi conducea Tommy Ryan, unchiul fetei dispărute, care era înarmat cu pușcă și arc și se descurca destul de bine cu ambele.

Au luat-o la picior pe câmpul din spatele casei, probabil într-acolo ar fi putut s-o apuce ea. Umbla vorba că și-ar fi făcut bagajul înainte să fugă, ceea ce însemna că probabil își pierdeau vremea — pesemne că se refugiase la vreo prietenă sau la un băiat, ori se dăduse la fund până când orice o făcuse să fugă de-acasă avea să se rezolve. Totuși, ținutul ăsta nu era sigur și așa era de multă vreme. De când fusese răpită prima fată.

Coșmarul acela durase mai bine de un an, apoi încetase brusc. Cinci fete: toate din Briar County, toate inocente, genul care mergeau la biserică. S-a zis că se sfârșise pentru că, dacă ar fi crezut altceva, ar fi trebuit să stea în continuare cu inima în gât și se săturaseră de groaza care-i făcea să se trezească la orice oră din noapte și să iasă tiptil pe hol să vadă ce le fac copiii.

Erau zece cu totul. Fuseseră tovarășii lui Joe pe vremea când era tânăr și se ținea de nelegiuiri.

Se cumințiseră când Joe ajunsese la închisoare, pentru că în opt ani îți vine mintea la cap. Locuiau în Grace și în împrejurimi, nevestele lor stăteau la povești, copiii își petreceau timpul împreună. Aproape în fiecare weekend se vedeau la o bere și un grătar, se uitau la un meci împreună, glumeau și râdeau.

Odată ce avea să se lumineze, cei care își găsiseră de lucru urmau să-și întrerupă căutarea pentru a merge la tot soiul de treburi — câțiva lucrau în construcții, alții transportau mărfuri, unul repara aparate de aer condiționat —, după care aveau să se întoarcă glonț aici. Vor sta cu urechea ciulită să audă telefonul. O să-și țină din scurt propriile odrasle, spunându-le să se întoarcă înainte să se întunece, să n-o ia pe vreun drum ocolit și nici măcar să nu se uite spre Parcul Național Hell's Gate.

Dacă-l prindeau pe individ — în presă i se spunea Păsăroiul —, aveau să-l ucidă înainte să cheme poliția. N-o spusese nimeni cu voce tare, dar știau că asta aveau să facă.

*

În Grace, arșița începea devreme. Pe la 8, străzile se încingeau deja și copiii se strângeau în jurul aspersoarelor, chițâind și strigând de fiecare dată când îi nimerea apa.

Noah Wild purta insigna tatălui său atârnată de un șnur pe care și-l înfășurase de două ori în jurul gâtului. O lustruise așa de bine, încât aripile vulturului răsfrângeau lumina soarelui.

Magazinele începeau să se anime încet — panourile pentru reclamă, în formă de A, erau trase în stradă de vânzători care se mișcau cu încetinitorul,

majoritatea trecuți cu vreo zece ani de vârsta pensionării, dar agățându-se strâns de țelul lor.

Se opri în față la Whiskey Barrel. Purv tocmai uda trotuarul, cu tenișii lui tociți cufundați într-o baltă care creștea pe măsură ce se prelingea apa.

Purv îl văzu și-i rânji, apoi întinse mâna să atingă insigna.

— Arăți tare, ca un polițist adevărat.

Noah ar fi vrut să-i facă și el un compliment, dar Purv purta un șorț care stătea să cadă de pe el și înota în cămașa pe care o purta pe dedesubt. Purv era curios de scund, având în vedere că taică-său era un găligan de peste 1,90. Își înfoia părul ca să pară mai înalt, dar nu păcălea pe nimeni, mai ales când bătea vântul. Avea sprâncenele îmbinate, groase cât degetul și întinse pe toată fruntea. Încercaseră la un moment dat să facă o cărare între ele, cu niște bandă adezivă și o grămadă de înjurături.

— Tot îmi pare că-mi lipsește ceva. Insigna nu-i de ajuns, spuse Noah.

Purv îl studie atent.

— O scobitoare, poate? S-o ții pur și simplu între dinți, cum face Cobretti. Îți aduc câteva.

— O să am nevoie și de centură, să-mi țin pistolul.

— Crezi c-o să-ți dea pistol din prima zi?

— Mda... probabil o armă de calibru mic totuși, până îi demonstrez lui Black că știu să fac față unui Koch.²

Purv își feri privirea, mușcându-și buza ca să nu râdă.

Noah oftă.

— K-o-c-h.

— Am văzut-o pe bunică-ta, a trecut adineauri pe aici, schimbă Purv vorba. Purta halat și bigudiuri și vorbea singură. Am încercat s-o strig, dar s-a uitat la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată.

— Mulțam c-ai încercat.

Purv încuviință, apoi căscă.

— Ai avut o noapte grea?

— Cineva i-a furat camioneta lui taică-meu. N-a fost prea fericit, a trebuit să se întoarcă pe jos de la Merle.

— La naiba, comentă Noah, pentru că știa ce trebuie să fi însemnat asta pentru Purv.

Tatăl lui Purv era un bățauș, nu genul neînțeleș, care tremura de teamă, ci genul schimonosit de ură, care s-ar fi dovedit croit din cremene dacă l-ai fi tăiat pe jumătate. Dacă Purv știa că-l paște o bătaie, Noah se ghemuia în fundul curții și aștepta semnalul că mai trăiește, înainte să se întoarcă acasă. Aștepta să vadă aprinzându-se și apoi stingându-se lumina.

Noah întinse mâna și-i strânse umărul.

— Suntem viteji.

— Suntem dârji.

— Ne vedem mai târziu.

— Baftă!

Purv se apucă din nou de stropit.

Noah se îndreaptă către centrul pieței, spre peticul de gazon stropit zi și noapte în lunile de arșiță.

Găsi o bancă și își scoase ochelarii de soare, primiți cu un an în urmă de ziua lui de la Purv, care-i șterpelise abil din farmacia din Brookdale, împreună cu două pachete de Marlboro. Fumatul și șterpelitul erau îndeletnicirile preferate ale lui Purv.

Erau prieteni de când se știau. Își petreceau verile pe câmpurile din jurul fermei Kinley, fugărindu-se pe lângă rândurile de porumb și trăgând la țintă în tractoarele lucioase care zumzăiau înfundat, apoi poposeau pe malul râului să pândească fetele dintr-a douășpea în costume de baie. Iarna băteau pădurile pline de zăpadă încercând să ia urma cerbilor, dar făceau atâta gălăgie, că nu vedeau niciodată vreunul.

Noah urmări cu privirea câțiva tipi mai coți care intrară la Mae's Diner și se așezară în dreptul geamului aburit. Îi plăcea să privească orașul până să se trezească la viață. La un moment dat livrase ziare, trezindu-se în zori și străbătând pe bicicleta lui ruginită străzile cochete, cu case înalte și curți viu colorate. În fiecare an, de Crăciun, străbătea același drum cu Purv și trăgeau cu ochiul, prin ferestrele luminate, la scene ce păreau din altă lume.

Se rezemă de bancă, inspiră adânc și se gândi la vacanța de vară care i se întindea dinainte. Urma să intre în clasa a unsprezecea — era la pământ cu notele, dar asta e, se lămurise de mult că nu era făcut pentru școală. Purv stătea și mai prost, dar, pe de altă parte, nu era o taină că Dumnezeu luase cu amândouă mâinile când îl crease pe Purvis Bowdoin.

Nu se plângeau, pentru că erau viteji și dârji și nu uitau niciodată treaba asta.

*

Raine Ryan înainta rapid. Mergea paralel cu albia șerpuită a râului, aruncând câte o privire spre apa întunecată care gonea năvalnic chiar pe lângă ea. Mai în amonte erau locuri unde era îndeajuns de molcomă ca să

poți înota, dar era plină de alge și foarte adâncă, dacă te luai după zvonuri. Lângă casa lui Abby Farley era un copac ale cărui crengi atârnavă chiar peste mal, iar fratele lui Abby agățase o funie de el și-i legase un cauciuc vechi la capăt. Mama lor le spusese că e periculos, ca și cum chestia asta i-ar fi oprit. Summer n-a vrut niciodată să se dea în leagăn; stătea pe mal citind o carte și zâmbea de fiecare dată când Raine zbiera la ea să se uite. Raine se împiedică de rădăcina unui chiparos și căzu cât era de lungă în țărână. Rămase nemișcată o clipă, respirând cu greu, în vreme ce capul îi atârna peste mal. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă s-ar prăvăli în apă. Era o înotătoare bună, dar Red era năvalnic. Râul ar lua-o cu totul, s-ar trezi înghițită dedesubt, în vreme ce mugetul apei i-ar acoperi țișetele.

Ținând strâns biletul, se ridică opintit și observă că avea o tăietură adâncă la genunchi. Sângele îi curgea din belșug pe fluierul piciorului și se aplecă să și-l ștergă cu degetul, după care îl duse la gură. Niciodată n-o deranjase prea tare gustul sângelui.

O porni spre oraș, înconjurată de pâlcuri de copaci în timp ce fugea cu privirea în pământ. Când ajunse în piață încetini, se liniști și-și șterse transpirația de pe frunte. Se uită spre secția de poliție din Grace. Ocupa o clădire impunătoare din piatră în capătul pieței, văruiată într-un gălbui care se decolorase la o lună după ce fusese gata.

Odată intrată, ceru să stea de vorbă cu șeriful Black și fu condusă în biroul lui de Rusty, care era burtos și mergea șontâc-șontâc. Tocmai mânca un sendviș, avea urme de ketchup pe la gură și o pată de grăsime pe cravată.

O lăsă singură, iar Raine se așeză și-și puse mâinile pe masă, cu degetele răsfirate și unghiile roase aproape din carne. Nu aveau voie să-și dea cu oja. Mama lor spunea că sunt prea mici, o spunea de parcă un strat de oja roșie pe unghii le-ar fi făcut să-și desfacă picioarele în fața băieților.

Străbătu încăperea și scotoci prin sertare, observând câteva sticle goale până să descopere portofelul lui Black și să șterpelească din el o bancnotă de douăzeci de dolari. Se întoarse imediat la scaun și se așeză.

Ușa se deschise și Trix băgă capul în birou.

— Ești bine, Raine?

Trix lucra la recepție, avea părul tuns băiețește și vopsit în negru.

Raine încuviință.

— E important? Am o mulțime de chestii pe cap în dimineața asta.

— Cum ar fi?

— Ray Bowdoin. Cineva i-a furat camioneta azi-noapte și nu e prea încântat.

— Tre' să vorbesc cu Black. M-a trimis tata.

— Îl chem cât de curând pot.

În general, Raine făcea orice îi venea în minte, ceea ce erau chestii care o băgau în belea, așa că îi cunoștea bine pe Trix, Black și restul lumii.

Băgă mâna în buzunar și scoase o fotografie boțită cu Summer. Erau gemene, leite odinioară, deși natura a avut alte planuri cu ele pe măsură ce-au înaintat în vârstă. Summer era o fire liniștită, inteligentă și multe alte lucruri o deosebeau de Raine.

Se aplecă să-și studieze tăietura de la genunchi, își linse degetul și se curăță de sânge.

Black intră în birou și Raine simți damful de băutură pe care îl răspândea.

Șeriful se așează și se frecă la ochi înainte să vorbească, spre a-i sugera, poate, că era ocupat sau obosit, ori, eventual, că i se acrise de ea.

— Ce-ai mai făcut de data asta, Raine? Dacă ți-ai făcut din nou de cap cu băieții lui Kirkland, ești pe cont propriu. Nu e treaba mea să mă amestec în probleme de familie, am destule pe cap.

— E vorba de Summer, îi zise cu o undă de înverșunare în glas.

Moștenise firea lui taică-său, iute la mânie, și deja își arăta colții.

Black își ridică privirea.

— A dispărut.

Black încercă să-și țină firea, dar Raine văzu că pălise. Dădu să spună ceva, dar se bâlbâi.

Îl studie atentă, observându-i cămașa boțită și buzele crăpate.

— De când?

— De azi-noapte. A lăsat un bilet.

Raine îl împinse spre el.

Black îl luă cu mâna tremurândă.

— Iertați-mă.

Raine încuviință.

— Deci a fugit, zise, și-i reveni culoarea în obraji.

— Așa pare.

— De ce-și cere iertare?

Raine ridică din umeri.

— Unde-i taică-tău?

— S-a dus s-o caute. Zice c-o s-o ia la picior pe câmp, apoi o să meargă pe malul râului, până la Hell's Gate. Vrea să-i trimiți pe Rusty și Milk și pe oricine de care te-ai putea lipsi.

— Milk e plecat, încearcă să dea de cap poveștii de azi-noapte. Ray Bowdoin...

— Da, știu, îl întrerupse Raine.

— Spune-i lui taică-tău c-o să anunț prin stație, dar vreau să-și țină firea. Crezi că poate?

— De ce nu-i spui chiar tu? îl întreabă Raine, pe un ton sfidător.

— Summer a lăsat un bilet. Probabil c-a avut nevoie să fie lăsată în pace o vreme... cum ți se întâmplă și ție uneori.

Se ridică și o luă spre ușă.

— Black.

Se întoarce spre ea.

— Pericolul n-a trecut. Nu l-ați prins.

*

În secție nu se auzea nici musca în timp ce Ray Bowdoin completa formularele. Noah îl urmărea atent, observându-i postura și ghiulurile pe care le purta pe mâinile ca niște lopeți, așa încât Purv n-ar fi avut nicio șansă să-i țină piept.

Când termină, îi aruncă pixul înapoi lui Trix.

— Nu-mi fac mari speranțe c-o s-o găsiți, zise el scoțând o țigară și ducând-o la gură.

— N-ai voie să fumezi aici, îl avertiză Trix.

Ray își aprinse țigara și Rusty se ridică, ducând mâna la armă. Ray se îndreptă spre ieșire, apoi se întoarce.

— Javra aia, potaia pe care ți-a luat-o vecinul meu. I-am zis lui Purv să vină să vă spună, pen' că latră întruna.

— Ne-a spus, îi zise Rusty.

— Și?

— Căinii latră, Ray. Asta fac. Ai încercat să-l mângâi?

Ray zâmbi, îi făcu cu ochiul lui Trix, apoi ieși.

— Ar fi trebuit să-l împuști, comentă Trix.

Rusty încuviință, pentru că știa că vorbește serios.

— Când primesc și eu un pistol, Trix? O să-mi trebuiască două... să trag încrucișat. N-o să fiu un șoricel, ca Rusty, interveni Noah.

— Mai zi-mi o dată, el ce caută aici? întrebă Rusty.

Trix nu-l băgă în seamă. Ea aranjase ca Noah să lucreze acolo peste vară, câteva ture pe săptămână, să răspundă la telefon și să se ocupe de hârtoage. Trix fusese prietenă cu mama lui Noah de când erau mici. Îi stătuse la căpătâi în ultimele zile, apoi îl ținuse de mână pe Noah la înmormântare în timp ce el se uita fix la sicriu, stăpânindu-și lacrimile. Era dur ca taică-său.

Noah trase un scaun, îl învârti pe loc și se așeză călare pe el.

— Putem să vorbim despre prerogativele mele?

— Ai prerogativa de-a răspunde la telefon. Atât și nimic mai mult.

Tăcură când trecu Raine prin dreptul lor. Noah simți că se uita spre el și privirile li se întâlniră pentru un moment care se prelungi până începură să-i tremure genunchii și-și lăsă ochii în pământ. Era ceva nestăpânit în ochii ei, un soi de atracție care mergea dincolo de atributele ei vădite, care-i făcea pe băieți să viseze cu ochii deschiși și să saliveze. Trecea pe lângă ea la școală uneori, pe când Raine mai venea la școală, dar se învâртеau în cercuri

diferite — al lui Noah era format doar din Purv, în timp ce din cercul lui Raine făceau parte cam toți băieții de-a douășpea care aveau o mașină și acces la băutură.

Black ieși la un minut după plecarea ei.

— Care-i baiul? întrebă Rusty.

— Summer a tulit-o azi-noapte, le explică Black.

— Summer?

Black încuviință.

Trix își ridică privirea, cu un aer îngrijorat.

— Summer a fugit de-acasă?

— Și? întrebă Rusty.

— Probabil că nu-i nimic. A lăsat un bilet.

Se uită la Noah, dând cu ochii de insigna pe care o purta.

Sună telefonul, Rusty îi aruncă o privire lui Noah, apoi arată spre telefon.

Noah se întinse peste birou, duse receptorul la ureche și inspiră adânc.

— Detectivul Noah Wild. Serviciul Omoruri.

Rusty clătină din cap.

— Ce e?

— S-a văzut fum dinspre Hell's Gate azi-noapte, le spuse Noah, cu telefonul la ureche.

— Iar au făcut focul. Iar au venit să urle la diavol nenorociții ăia de pocăiți zbânțuiți de la White Mountain. Dă-mi-l mie la telefon, îi zise Rusty,

întinzând mâna spre receptor.

Black desfăcu puțin storurile și-o urmări din priviri pe Raine cum traversa piața. Trecu prin dreptul câtorva băieți, dar niciunul nu-și ridică privirea. Chiar și când nu era Joe Ryan de față, n-ar fi riscat să caște ochii la vreuna dintre fetele lui.

Gândul îl purtă de la Summer la fetele dispărute din Briar County, apoi la schița Păsăroiului care apăruse în presă. O siluetă imensă și înfricoșătoare, cu pene. O poveste cu morală despre ce se întâmpla când te aventurai de una singură noaptea prin pădure.

² Joc de cuvinte intraductibil între „Koch“ (tip de pistol-mitralieră) și „cock“ (termen argotic pentru organul sexual masculin).

3. Summer

Există momente atât de pure și desăvârșite, că mă termină. Un răsărit, poate, atât de limpede că hotarul dintre noi și cer se risipește aproape cu totul.

Visam scene încremenite, în care timpul îngheață și orele se topesc, dar în loc de deșert vedeam coturile pe care le face Red la nesfârșit, căci râul era constanta din lumea mea.

Parcă ne văd stând amândouă pe mal. Plecaserăm cu tata cu cortul, iar noi ne-am furișat după ce-a adormit și ne-am tolănit pe jos, ținându-ne de mână. Cerul se întindea hăt deasupra noastră, atât de întunecat și de greu că ne-ar fi sufocat, poate, dacă n-ar fi fost pironit de stele. Am văzut una prăvălindu-se din cer și Raine a zis c-o fi fost vreun foc de artificii, dar dimineață tata ne-a zis că era o stea căzătoare și c-ar fi trebuit să ne punem o dorință.

Mă gândesc că ăla a fost momentul meu: culmea dincolo de care viața nu poate decât s-o ia la vale, purtându-te spre eșec. Poate c-a venit prea devreme, dar nu-i nimic, măcar am avut parte de el.

Prima dată când i-am povestit lui Bobby, m-a întrebat dacă știu ce înseamnă nihilist și a zis-o cu un aer serios, pentru că așa face el glume. Ca și cum n-ar fi glume. Dar asta-i o vrăjeală, pentru că n-are nimic de-a face cu moralitatea. Poate c-a vrut să zică pesimist. Sau realist.

L-am auzit pe tata zicând la un moment dat că să ai credință înseamnă să te bizui pe altcineva și asta e un semn de slăbiciune, iar mama s-a înfuriat foarte tare pe el, pentru că de-abia ieșise de la mititica și noi îi sorbeam fiecare vorbă.

La scurt timp după ce Richie Reams a rămas fără mădular, cineva de la poliția din Etowah County a apărut la știri să vorbească despre un loc pe care îl descoperiseră în Walnut Grove. Am căutat informații la biblioteca din Maidenville și sunt niște poze neclare cu leșurile unor câini și cruci răsturnate ițindu-se din pământ. Au pornit o anchetă de rutină, dar n-au descoperit nimic.

Am crescut în perioada Panicii, când creștinii de rit evanghelic puneau întrebările și Mötley Crüe le oferea răspunsurile. Mesajul lor era simplu, o rețea vastă de sataniști sălășluia printre noi revendicând sufletele tinerilor, iar țara se ducea de răpă din cauza asta. Sataniștii ăștia își ascundeau mesajele în muzică, în cărți și jocuri video, tulburând apele liniștite din suburbii, până când soțiile unor politicieni au început să riposteze prin autocolante cu „În atenția părinților“ și un val de isterie conservatoare.

Pe pajiștea de două hectare a lui Mick Kinley a apărut o pancartă pe care era caricatura unui diavol cu o coasă în mână, care promitea c-o să „vină după tine“ dacă nu mergi la biserică. Genul ăsta de abordare a aprins fitilul și a pus gaz pe foc până când întreg orașul clocotea de spaimă.

Eu petreceam mult timp la biserică. Mama zicea că era ca o a doua casă pentru mine și de-abia își mai încăpea în piele de mândrie când o spunea.

St. Luke e a cincea biserică din întregul stat, după anul de construcție. E o clădire înaltă, din piatră, cu o clopotniță care bate din oră în oră, până târziu în noapte. Mă așezam pe bancă lângă fereastra cu vitraliu, iar în lunile de vară, dacă alegeam bine momentul, lumina soarelui se revărsa prin geam și mă învăluia într-un curcubeu. E un loc superb. Vreau să zic, știu că lumea spune des treaba asta, mai ales despre clădirile vechi și impunătoare, dar St. Luke e o biserică așa de frumoasă, încât parcă nu mai ai aer când ești înăuntru.

Isaiah Lumen a fost pastor acolo o viață de om și mai bine, apoi a făcut un atac cerebral fix în mijlocul predicii. Se lepăda de Satana și era plin de înflăcărare, după care a căzut pur și simplu pe spate, cu cracii în sus.

Enoriașii rămăseseră fără grai, dar unii dintre ei se întrebau dacă nu făcea parte din reprezentatie, pentru că uneori pastorul Lumen își juca rolul prea din cale afară. Acu', el era ținut de când îl știe, dar o luase și mai tare pe arătură după ce îi omorâse cineva vitele lui Deely White, fiindcă până atunci diavolul doar dăduse târcoale orașului, încă nu pătrunsese în Grace.

Black bănuia c-or fi fost niște puști, dar n-a zis-o cu prea mare convingere, pentru că să spinteci un animal cu cuțitul nu e genul de chestie pe care s-o faci un puști.

Lumea s-a gândit că n-o fi chiar așa de rău, că pastorul Lumen o să revină cât de curând la amvon, dar primul atac a fost urmat de încă unul. Și atunci a venit în oraș pastorul Bobby. Bobby Ritter. Mama a zis că n-a mai auzit de un pastor care să folosească o poreclă. A zis c-ar trebui să-și spună pastorul Robert sau ceva decent. Îi place să vorbească de parc-ar fi mare doamnă, dar n-a ieșit în viața ei din Grace.

Acum, dacă pastorul Lumen era pe modelul Iisus „foc și pară împotriva păcatului“, pastorul Bobby e pe modelul Iisus cu „iubirea pe toate le rabdă“. Dă o impresie de siguranță discretă, de parcă nu l-ar deranja nimic — nici chiar când Merle vine la slujbă pilit și cu chef de scandal, Bobby nu-l bagă în seamă. Și mai e și foarte tânăr și are un zâmbet frumos, dar nu zâmbește prea des, așa că atunci când o face, îți dă senzația că e ceva aparte la tine sau așa ceva.

Mda, Bobby e simpatizat în Grace.

Deja de la a doua slujbă pe care a ținut-o, biserica era năpădită de parfumuri dulcege și inimi care băteau de zor.

4. Alabama Pink

În fața casei familiei Ryan erau parcate camionete — camionete vechi cu roți mari, cu portierele improșcate de noroi și puști pe banchete.

Raine auzi voci din bucătărie. Se uită în casă și văzu mai mulți bărbați aplecați deasupra mesei și hărți întinse peste tot. Maică-sa vorbea la telefon și avea ochii înroșiți și înfundați în orbite.

Îl văzu pe unchiul Tommy luând o bere din frigider. Avea părul lung și genul de zâmbet care le făcea pe femei să stea la rând la ușa lui. Le vorbea mios, cu accentul lui tăgănat, apoi le dădea papucii la scurt timp după aia. Zicea că n-are ochi decât pentru nepoatele lui. Așa și fusese mult timp, cât tatăl lor era plecat. Ea și Summer se rugau în fiecare weekend să stea la cabana lui. Le învăța să pună capcane, să ia urma prăzii și să tragă cu pușca.

Raine se întoarse și ieși în cerdac. Se așeză pe treapta de sus, lângă locul în care scrijelise numele amândurora cu un cuțit de vânătoare când aveau șapte ani și și-o luase pentru asta. Trasă conturul literelor cu degetul.

Rusty trecuse pe-acolo la amiază și își dăduse cu părerea că Summer nu pățise nimic, pentru că-și făcuse bagajul înainte. Spre deosebire de fetele care dispăruseră din Briar County. Ele fuseseră luate pe sus, smulse din viețile lor obișnuite atât de subit și la întâmplare, încât polițiștii nu făcuseră legătura până să ajungă la a treia.

Auzi motorul înainte să vadă camioneta. Dădu colțul în viteză și se opri fix în fața ei. Coborâră din mașină patru bărbați, amici de-ai lui Tommy, trântind portierele.

Unul era tânăr — Raine schiță un zâmbet în timp ce intrau în casă, dar el îi evită privirea. Raine se apropie de camionetă, băgă mâna pe geam și scoase un pachet pe jumătate gol de Marlboro de pe banchetă. Strecură repede țigările în buzunar când îl auzi pe taică-său strigând.

— Pot să vin cu voi? Vreau să vă ajut să căutați, spuse Raine imediat ce ajunse în prag.

Joe clătină din cap.

— Ieși cu bicicleta, poate te găsești cu vecinii. Nu te apropia de Hell's Gate.

Raine încuviință; știa că o bănuiesc că le ascunde ceva și de asta o trimiteau de una singură.

— Nu știu unde e, jur că nu știu.

Simți că o țintuia cu privirea, pentru că îi știa gesturile care o dădeau de gol.

— Te-ai tăiat la genunchi, îi zise, uitându-se la piciorul ei.

— Nu e mare chestie.

Avea obiceiul să intre în belele și să se ia la bătaie de când era mică, dar nu plângea, așa că nu știau niciodată dacă se lovise tare sau nu.

Joe își desfăcu brațele și Raine veni spre el, lăsându-l s-o sărute pe creștet și s-o îmbrățișeze un timp. Era înalt și zdravăn, iar Raine îl iubea mai mult decât o iubea pe maică-sa, ceea ce nu i se părea ceva prea greu de acceptat. Fata tatei, așa spunea lumea, drept care atunci când nu mai putea fi ținută în frâu comentau despre așchia care nu sare departe de trunchi și zâmbeau o vreme.

— Să te întorci cu ea, Raine.

Își luă bicicleta galbenă de unde o lăsase în curte. Pedală până în capătul străzii, o lăsă de izbeliște în iarba înaltă, apoi făcu cale întoarsă până la camioneta mamei. Cheile erau în parasolar, dar o lăsă să coboare singură la vale înainte să o pornească. De oglinda retrovizoare era atârnată o cruciuliță care se legăna înainte și înapoi pe drumul cu hârtoape.

Motorul clacă în timp ce gonia pe una dintre lungile alei din dreptul fermei Kinley. De sub capotă începu să iasă abur, încetșându-i parbrizul. Coborî și dădu roată mașinii, înjurând când văzu sticlele de apă goale din spate. Se uită în jur. De-o parte și de alta se înălțau lanuri verzi de porumb, atât de dese încât nu reușea să deslușească mare lucru în afară de soarele de amiază cocoțat în crucea cerului. Știa că adia vântul fiindcă se legăna porumbul, dar era un vânticel prea firav să alunge arșița.

Se învârti o vreme pe drumeag, lovind cu piciorul în țărână și privind cum se înalță praful, după care ridică mâna și și-o trecu prin păr. Taică-său o să se înfurie. N-ar fi trebuit să ia camioneta, nu doar din cauză că motorul era varză, ci și pentru că abia la anul putea să-și ia carnetul și Black era de mult la capătul răbdării.

Se întrebă în cât timp o să se dea bătută Summer; nici vorbă să rămână plecată toată noaptea. Era moale din fire, încă de pe când erau mici și tufele de barba-moșului aruncau umbre care păreau niște arătări pe peretele din camera ei. Și nici n-o să și-o ia. Mama o să fie îngrijorată la culme, doar era vorba de Summer. Poate chiar o să doarmă cu ea, cum făcea când erau mici și se îmbolnăveau, mângâindu-le pe păr cu degetele mirosind a țigară și povestindu-le despre bunicii lor, despre bumbac și păstăile de soia și despre gărgărițele de bumbac care le sufocau pământul și viețile.

Se rezemă de mașină, simțind metalul fierbinte sub coapse. Își ridică genunchiul, plimbându-și degetul peste julitură și lingându-și buzele pe care se prelinsese transpirație sărată.

Noah înaintă încet pe strada lui, apoi cotește pe Hickory Glen, ținând-o înaintea până trece de piață și orașul începe să dispară în oglinda retrovizoare. Deschise geamul, se uită spre cer și văzu un nor negru deasupra Hell's Gate. Bunică-sa aștepta de mult să vină furtuna. Stătea toată ziua în cerdac, legănându-se în balansoar și uitându-se când la curte, când la cer, cu colțurile gurii lăsate, de parcă le trăgea în jos povara tuturor celor ce veniseră și trecuseră. Vorbea de moarte cu un calm venit din faptul că își văzuse fiica murind înaintea ei. Uneori îl bătea la cap în privința notelor, alteori se uita la el fără să-l vadă. Un asistent social le făcuse o vizită cu vreo patru luni în urmă, când căzuse și își învinețise șoldul așa de tare, că până la urmă i se înnegrise.

Se culca devreme în fiecare seară; trăgea draperiile cu mult înaintea de asfințit. Noah stătea o oră, apoi lua cheile din cârligul de alamă, pornea Buick-ul și aștepta răbdător câtă vreme se zgâlțâia și scotea fum, înainte să o ia din loc. Buick-ul era negru, ruginit și lung cât o barcă. Avea roți cu spițe din sârmă, care, zicea Purv, le-ar fi plăcut fetelor, dar el zicea o mulțime de rahaturi de care Noah nu era foarte convins.

Fusese mașina bunicului său. Bunică-sa nu voia să o vândă, spunea că încă păstra mirosul bătrânului. Noah ieșea aproape în fiecare seară cu mașina, de vreo șase luni deja, încercat în egală măsură de emoție și de teama că ar putea fi prins.

O ținu tot înaintea pe Elba, fără să accelereze, trecând pe lângă câmpurile golașe. O sperietoare de ciori stătea de strajă, cu capul plecat, aruncând o umbră răstignită.

Viră, trece prin dreptul fermei Kinley și bagă capul la cutie, în caz că Rita se uita pe geam, apoi o ținu pe alee aproape un kilometru, până văzu o camionetă în depărtare, parcată leneș în praful roșiatic.

O zări pe Raine — îi recunoscă părul deschis la culoare și picioarele până în gât. Un moment încremeni, încercând să-și ia inima în dinți, apoi apăsă pedala de accelerație și o porni hurducând spre ea. Opri și coborî.

Ea stătea cu ochii închiși și cu fața îndreptată spre cerul care se întuneca. Purta blugi tăiați mult deasupra genunchiului, iar la picioarele ei încă fumega un muc de țigară, gata să se stingă.

— Raine.

Deschise ochii și se întoarse să se uite la el.

— Iartă-mă, n-am vrut să te sperii.

— Nu m-ai speriat. Nu sunt genul care se sperie ușor.

Glasul ei avea o notă aspră, poate din cauză că bea și fuma.

— Ai nevoie de ajutor?

Ea îi întâlni privirea, își lăsă capul într-o parte și îl privi îndelung, încât Noah simți nevoia să mai spună ceva, orice.

— Furtuna... stă să vină.

Orice în afară de asta.

Raine își netezi maioul, mulându-l și mai tare pe piept. Noah înghiți în sec.

— Am nevoie de apă, îi zise. Pentru camion.

— Aș putea să-ți fac eu plinul...

— Mă îndoiesc.

Noah făcu ochii mari.

— La naiba, a sunat... Aș putea să-ți aduc niște apă.

Ei îi apărură un zâmbet în colțul gurii, iar stomacul lui Noah începu să facă tumbe. Raine își dădu o șuviță de păr după ureche, apoi își scuipă guma pe jos.

— O știi pe soră-mea?

Încuviință.

— Ai văzut-o pe undeva?

Noah clătină din cap.

— Tre' s-o gădesc. O pornisem spre casele de pe Chapel Lake Drive. M-am gândit că s-o fi dus într-acolo... toată lumea zice c-a luat-o pe lângă râu.

— Nu vrei să te duc eu cu mașina? Chiar acum, oriunde trebuie să ajungi.

Încercă să-și ascundă entuziasmul din glas.

Raine se uită în jur, ca și cum își cântărea opțiunile, apoi veni spre el.

Se dădu la o parte din calea ei și Raine urcă în Buick, iar el o urmă.

— Miroase a moșneag în mașina asta.

— De la bunicu-meu, fie iertat.

— Nu-l ții în portbagaj, nu?

Raine dădu drumul la radio și găsi un post cu muzică gălăgioasă și supărată. Se descălță și-și întinse picioarele goale pe bord, apoi scoase o sticlă de vodcă Barton din geantă și trase o dușcă. De la mirosul de vodcă, fum și parfum ieftin, pe Noah îl luă cu amețeală.

O luară pe drumuri mărginite de copaci încovoiați care decupau cerul, lăsând să se mai vadă doar o fâșie gata să dispară. Trecură prin dreptul câtorva case pe roți și văzură lumina verde-albăstruie a televizorului licărind prin geam. Viră la dreapta pe Chapel Lake Drive, luă o curbă prea largă și intră pe iarbă, dar Raine nu spuse nimic și el îi fu recunoscător în sinea lui.

— Nu văd niciun lac, comentă Noah.

— Nici vreo capelă nu-i.³

Chapel Lake Drive fusese o stradă elegantă cândva, poate cu vreo 50 de ani în urmă, când câmpurile erau pline de bumbac și Grace era mai mult decât o fundătură.

Opri. Poarta era din fier forjat și stătea gata-gata să se desprindă din balamaua de sus. Dincolo de ea era o alee lungă și șerpuită, care ducea spre o casă mare. Plinta era sculptată și poate c-ar fi fost frumoasă dacă n-ar fi fost petele negre de mușegai care coborau de sub streșină. Acoperișul era pe jumătate acoperit cu o prelată și până la el se înălțau schele de oțel. De schele era atârnată o firmă cu un scris elegant, dar decolorat. Bowdoin Construction.

Amândoi știau că e casa pastorului Lumen.

Lăsară Buick-ul la poartă și o luară pe aleea cu pietriș prin care se ițeau buruieni.

— Se întunecă, spuse Noah, ridicându-și privirea. Și pastorul Lumen mă bagă în sperieți.

— Poate c-o să ai noroc și o să vină Îngerul la ușă.

Îngerul. Toată lumea îl știa pentru că avea părul alb și moale, pielea albă ca zăpada și ochii tiviți cu cel mai palid trandafiriu. Cei mai mulți știau că e albinos, în afară de pastor și de mama lui Samson, care s-au grăbit să-l declare înger când s-a născut. Mama lui Raine zicea că nu l-au dus niciodată la doctor.

Raine bătu cu pumnul în ușă de i se zgâlțâi tocul de lemn și-i sări vopseaua galbenă ca lămâia.

Își lipi fața de geamul din dreptul ușii. Pe pereți erau tablouri, femei înaripate cu țâțele la vedere și cai cu coame albe și buclate. Văzu un raft care se curbase din cauza greutateii și o ramă foto cu o floare presată sub

sticlă, care lui Raine i se păru că aduce a Alabama Pink,⁴ deși n-aveai voie să le culegi. Florile erau așa de rare, încât nimeni nu știa unde să le găsească. Umbla vorba că, dacă le țineai la lumină, răspândeau licăriri colorate. Raine rămase mult timp ținută locului, apoi simți cum se strecoară întunericul pe sub streășină, făcând să dispară lumina zilei. Se întoarse și-l văzu pe Noah cum stătea în iarbă și se uita la ea, iar el își feri imediat privirea, ca și cum s-ar fi zgâit la fundul ei sau ceva de genul ăsta.

Trecură la casa învecinată, unde stătea Merle. Acoperișul fermei se încovoiasse așa de tare, încât Merle dormea în șura din spatele casei. Raine bătu cu pumnul în amândouă ușile, dar nu-i răspunse nimeni. Merle avea service-ul auto de pe Sayer Street, organiza partide de poker și vindea tărie de contrabandă la pahar.

Tăriei lui i se dusesse buhul pentru că avea așa mult alcool încât cel mai probabil ar fi luat foc dacă aprindeai o țigară la 50 de metri de ea. Se întâmplase odată. Wilbur Orr și ajutoarele lui cu jumătate de normă stinseseră focul până să ajungă la butoaie, altfel s-ar fi pilit tot orașul de la aburii de alcool.

Mai încercară la câteva case, dar degeaba.

*

Samson Lumen se îmbrăca la fel indiferent de anotimp — veșminte care să-i acopere pielea albă, pălăria trasă pe ochi și ochelari negri cu ramă de baga, care îi apărau ochii de soarele nemilos. Maică-sa îi spusese odată că el e un înger și îngerii zboară noaptea, ca și cum asta i-ar fi lămurit toate întrebările.

Lucra la școală și la biserică și în ambele locuri făcea muncile modeste pe care majoritatea le considerau sub demnitatea lor. Uneori, copiii făceau pipi pe jos, apoi îi urlau să vină și se hlizeau.

De când taică-său, pastorul, era internat în spital, stătea treaz noapte de noapte, închipuindu-și că fiecare zgomot era cel pe care îl aștepta. Fereca ușile și ferestrele, dar acoperișul casei era larg deschis, lăsând să pătrundă bezna și creaturi ale întunericului, precum Ray Bowdoin.

Ray se uita la el de parcă ar fi fost un fruct moale, ciudat și numai bun de cules. La început fusese vorba de bani, banii pe care Ray spunea că i-i datorează pastorul pentru munca pe care o făcea, dar acum era vorba de mai mult.

Ray avea o pușcă în camionetă și un cuțit cu arc în buzunar și genul de ochi care îi sugerau lui Samson că ambele îi sunt dragi. Samson se temea de moarte și de Ray Bowdoin, dar cel mai tare se temea de taică-său, de osânda care spunea pastorul că-i aștepta dacă Samson nu se dovedea demn de numele Lumen. Deși taică-său suferea de o boală care făcuse ca ochiul și mâna să-i atârne de parcă cineva i le-ar fi tras de dedesubt, era și-acum mistuit de ură. Pastorul nu-și avea la inimă singurul fiu, de când se născuse și de când găsisese revistele pornografice pe care Samson le cumpărase de la Lucky Delfray când avea 15 ani. Își amintea limpede ziua aceea — palma dogoritoare a tatălui și apa rece a râului încrâncenându-i carnea și spaima maică-sii când o luase la fugă spre casă și spre telefon.

Maică-sa îi zisese că există și lucruri mai grave decât păcatele trupești, dar ea nu pricepea, nu pe deplin, pentru că avusese taică-său grijă de asta. Bagă totul sub preș, îngroapă adânc totul.

Samson stătea cu fața lipită de geam când bătu la ușă fata, fata frumoasă ca o nălucă, ce îi tăie răsuflarea.

Voia să deschidă, s-o invite în casă și poate să stea de vorbă cu ea și cu băiatul, băiatul cu insignă de polițist. Samson nu avea prieteni. Dar apoi văzu ce aduseseră cu ei, norul greu și negru care înghițea cerul Alabamei de parcă vara n-avea să se mai întoarcă niciodată. Așa că se trânti în pat și se făcu ghem, în poziție fetală, cu capul sub pernă, pentru că așa se ascund lașii.

*

Raine deschise geamul, scoase mâna și-și desfăcu palma în bătaia brizei.

— Îți imaginezi vreodată că mâna ta e o pasăre? îl întrebă.

Noah clătină din cap.

— Când sunt în camioneta tatei, scot mâna pe geam și-mi imaginez că e o pasăre. Mi-o plimb înapoi și încolo în bătaia vântului. Ia încearcă.

— Nu sunt sigur c-ar trebui să iau mâna de pe volan.

— Mereu ești așa papă-lapte?

Noah deschise geamul și scoase mâna, apoi și-o legănă înainte și înapoi, făcând-o căuș de parcă voia să prindă aerul albastrui.

Buick-ul coti brusc, trecând peste linia continuă, și dărmă o cutie poștală.

— Băga-mi-aș, exclamă, smucind de volan.

Raine începu să râdă, așa că Noah zâmbi, ca și cum inima nu i-ar fi luat-o la goană. Opri la benzinăria de pe autostrada 125 și umplu un vas cu apă, apoi făcu cale îtoarsă spre ferma familiei Kinley.

— Nu te mai văd pe la școală, începu el.

— Mergi la aceeași școală ca mine?

Noah nu dădu semne c-ar fi fost afectat.

Raine se frecă la ochi, pentru că se întorsese târziu în ajun. Găsise imediat biletul, apoi urcase să se schimbe, își trezise părinții și văzuse cum li se întunecă lumea.

— N-o să pățească nimic, zise el.

— Nu-mi fac griji.

Aruncă sticla goală de vodcă pe geam și-o auzi cum se sparge. O încântă zgomotul, atât de sonor și strident.

Buick-ul înainta hurducat și ea se strâmbă, de parcă Noah ar fi trebuit să fie mai priceput la trecutul peste hârtoape.

Noah deschise capota camionetei și umplu rezervorul pentru lichidul de răcire, care se golise.

Raine se opri lângă lanul înalt și se gândea la sora ei și, cu toate că nu era o fire credincioasă, ca Summer, se rugă scurt în gând ca totul să se fi rezolvat când ajungea acasă, pentru că n-avea nervi s-o facă maică-sa cu ou și cu oțet fără motiv.

— Aș putea să te mai duc cu mașina, îi zise Noah, fără să scoată capul de sub capotă. Dacă ai nevoie de ajutor, vino să mă cauți la secție.

— Deci ești polițist? îl întreabă, trăgând cu ochiul la insignă și ridicând din sprânceană.

— Mda, zise Noah imediat. Oarecum, adăugă.

Raine râse, făcându-l să roșească, apoi urcă în camionetă și porni.

Îl văzu în oglinda retrovizoare stând locului și urmărind-o din priviri, până când chipul îi dispăru într-un nor de praf. Lăsă geamul deschis. Mâna ei era o pasăre și-o făcu să zboare în timp ce greierii își țineau concertul nocturn.

Valurile de transpirație veneau și plecau, însă nu și somnul. Șeriful Black stătea într-un scaun cu spătar înalt în mijlocul camerei de zi și se uita ținând la o hartă mare cu Briar County și la chipurile fetelor dispărute. Fetele din Briar.

Locuia într-o cabană micuță din scândură, pe lângă una dintre nenumăratele gârle care se vărsau în Red. Pereții erau acoperiți de hârtii cu tot ce știau despre Păsăroi. Fusesse stabilită o legătură, bisericile din Briar County, dar erau multe și nici nu se punea problema s-o ia pe băjbâite.

Investigase crime în decursul carierei lui, cazuri de violență domestică și violuri și bărbați care molestau copii. Își lăsaseră amprenta asupra lui în așa măsură că-și dăduse seama că nu e făcut pentru munca asta. Mitch Wild îi spunea că un polițist bun e un polițist cu suflet, dar, pe de altă parte, Mitch își permitea s-o spună pentru că să aibă un țel i se potrivea de parcă ar fi fost o a doua piele, o piele de care putea să se lepede în fiecare seară când se întorcea acasă. Noah îi semăna așa de tare lui Mitch, încât Black parcă se întorcea în timp de fiecare dată când îl vedea pe puști.

Desfășurarea de forțe din cazul fetelor din Briar fusese fără precedent, de la șeriful din Briar County, Ernie Redell, la poliția din Alabama, și nu reușiseră să descopere nimic.

— Păsăroiul.

Rosti cuvântul cu voce tare, poticnindu-se un pic.

Presa îi inventase porecla. După singura dată când fusese zărit, când o răpise pe a patra fată, Coralee Simmons. La douăzeci de minute după ce fusese răpită de pe o potecă pe care o folosea ca scurtătură ca să ajungă la biserica baptistă Green Acres, niște copii care se jucau de-a soldații văzuseră pe cineva trecând prin Hell's Gate. Era mare, ziseseră, mare cât un monstru, și cu pene, ca o pasăre. Avea o fată aruncată peste umăr, atârând moale de parcă ar fi dormit. Iar Păsăroiul le zâmbise, apoi dusesse un deget la buze.

Asta se întâmpla în afara oraşului, dar Black era cel mai aproape de punctul respectiv, așa că a ajuns acolo și s-a avântat de unul singur. El îi venea în ajutor lui Ernie și Ernie îi venea în ajutor lui, era mult teren de acoperit în Briar și mult prea puțini polițiști. Mersese cam un kilometru și jumătate, când zărise ceva. Scosese arma, îi strigase să se oprească și pornise în urmărire. Silueta, doar atât se vedea, era mătahăloasă și se mișca rapid. Pe jos erau frunze și noroi, iar în jur era pădure deasă. Black era băut și se mișca stângaci, dar câștigase un pic de teren, înainte să tragă o căzătură zdravănă. Silueta se întorsese și Black ridicase arma, pentru că, în ciuda a ceea ce le spusese ulterior lui Ernie și poliției de stat, avea vizibilitate perfectă. Îl ratase la un cap distanță. După acel rateu... somnul îl ocolea, avea să rămână pe veci cu mâinile pătate de sânge.

Își turnă niște bourbon. Avea pastile — Phrenilin, Nembutal și Halcion. Când le combina cu băutură îi induceau o stare de visare lucidă în care țintea un pic mai la stânga și doboră silueta. Și în care îl suna pe Jasper Stimson, iar Mitch Wild nu pășea de unul singur pe poteca aceea întunecată spre a fi împușcat în piept, lăsând în urmă o văduvă și un băiat orfan, care să-i sfâșie sufletul lui Black.

Nu era bătrân, dar se simțea obosit; nu era gras, dar îl apăsa greutatea. Uneori era uimit de câte putea îndura trupul omenesc. Era din ce în ce mai aproape de buza prăpastiei, mai ales după ce fusese răpită a cincea fată.

N-avea să mai urmărească vreodată acea umbră a lui Bafomet, ratase ocazia. Nu, n-o să treacă o nouă pierdere pe răboj. Fata o să apară în curând. Summer Ryan n-o să pățească nimic.

³ Chapel Lake Drive — în traducere aproximativă, „Aleea lacului cu capelă“.

⁴ Spigelia alabamensis, specie de plantă protejată, cu flori asemănătoare brândușelor, care crește doar în Alabama.

5. Summer

Când Raine face vreo nefăcută, se proțapește cu mâna în șold și cu nasul pe sus, de parcă se pregătește să-și arate colții. Așa procedează de fiecare dată, indiferent dacă a fost prinsă cu un băiat, trăgând din țigară ori furând tărie de la Ginny's. Întotdeauna e gata să atace prima.

Tata a fost trimis la Holman să ispășească opt ani cu o lună înainte să ne naștem noi. Niciodată n-avem voie să pomenim de asta, pentru că mama a zis că trecutul e trecut, dar din ce-am înțeles ar fi putut să scape cu vreo doi, numai că n-a vrut să toarne pe nimeni. Poate că un dram de loialitate chiar face cât o livră de deșteptăciune⁵, dar, pe de altă parte, poate că Elbert n-a trebuit să crească de unul singur două fiice gemene, cum a trebuit să facă mama. Așa că-i iert păcatele — și nici nu sunt păcate, de fapt —, e dură cu noi doar din cauză că a trăit cu frica în sân în fiecare noapte cât a lipsit tata.

Mama se uita la Raine și vedea lungul drum al greșelilor străvechi, vedea cicluri întârziate și drumuri pe furiș la vreun felcer, undeva în apropiere de Mobile, ca să-i răscolească prin pântec și o eternitate de rugăciuni frenetice spre a-i izbăvi de focurile iadului pe toți cei implicați.

Genul ăla de grijă care te macină zi și noapte, din viața asta până în cea de după. Copiii. În cel mai fericit caz, îți dau motive să te mândrești cu ei, dar după mândrie vine căderea, așa că ai pus-o, oricum ai da-o.

Mama lucra în două locuri ca femeie de serviciu și nu se plângea niciodată. Când crești fete, mai ales o fată ca Raine, trebuie să ai o răbdare de sfânt ca să le ții pe calea cea dreaptă. Uneori, Raine se îmbrăca în negru din cap până în picioare și asculta în buclă Stained Glass, până îi tăia mama curentul.

Dar eu o vedeam mereu pe Raine cum era. Tâmpeniile pe care le făcea, belelele, toate astea n-au făcut-o să se maturizeze mai repede, nu așa merge treaba. Inocența pierdută nu e pierdută deloc, la unii oameni e doar îngropată adânc. Are propriile temeri că locul spre care se îndreaptă n-o să fie deloc diferit de ce-a cunoscut deja, c-o să fie tot aia. Grace și băieți cărora nu le pasă, slujbe de vânzătoare și trei copii cu trei tați ratați.

Un trai din ajutor social, țigări și băutură și un chip suav, care se înăsprește cu fiecare lovitură.

Și credință.

O să aibă credința. Și pe mine, pentru că loialitatea, ca și credința, e oarbă. Dar i-aș fi alături, mereu am știut asta, indiferent ce talent cred alții c-aș avea, nu mi-aș lăsa niciodată sora de izbeliște. Și când i-am zis odată treaba asta mamei, m-a plesnit zdravăn peste față. Mi-a venit părul peste ochi și mi-au dat lacrimile, pentru că nu mai fusesem plesnită până atunci. Oricât de tare s-ar fi temut în privința lui Raine, poate că cea mai mare teamă a ei e că eu aș putea să duc o viață stearpă, lipsită de tot ce-ar fi putut să fie.

Bobby locuiește într-o casă din capătul lui Jackson Ranch Road. E un loc fain, cu o curte mare și obloane de lemn vopsite o dată la câțiva ani. Nu sunt sigură dacă e proprietatea bisericii sau dacă au cumpărat-o ei, dar costul nu e o problemă, pentru că soția lui Bobby provine dintr-o familie care a fost bogată dintotdeauna. Savannah. Poartă rochii înflorate și perle pe-acasă. E frumoasă într-un fel pe care nimeni nu-l poate nega. În cazul ei, „nu e genul meu“ nu se aplică.

Prima dată când am fost la ei era primăvară și tufele înflorite de dipladenia căpătaseră nuanța aceea îmbujorată care durează doar o clipă. Străzile cochete din Grace sunt ceva de vis când vine primăvara.

Aveam emoții, pentru că era vorba de Bobby și Savannah, pe care îi văzusem doar la biserică și care parcă răspândeau o lumină în jur. Savannah i-a povestit mamei că dădea lecții de violoncel când stăteau la Maidenville,

dar că s-a lăsat după ce-a rămas însărcinată. Însă n-au copii. Mama i-a zis că de la școală i-au spus că mă duce capul și c-ar trebui să învăț să cânt la un instrument, așa că Savannah a zis c-o să-mi dea lecții gratis.

Mama m-a pus să-i duc un buchet de ochiul-boului și m-am oprit în verandă, strângând florile în mână. M-am chiorât pe geam și am văzut o vază în care era ditamai buchetul de flori de fițe, așa că eram gata să-l arunc pe al meu când a deschis ușa Bobby.

— Mi-ai luat flori, a comentat, cu o expresie serioasă.

— Nu-s pentru tine.

Mi-a făcut loc să intru.

Parchetul era din lemn de cireș, lustruit oglindă. Bobby era îmbrăcat în tricou — arăta schimbat fără gulerul preoțesc, ca și cum ar fi fost dezbrăcat sau așa ceva.

— Încotro s-o iau? am întrebat.

M-a prins blând de umeri, m-a întors în direcția opusă și mi-a arătat cu degetul.

— Camera lui Savannah e încolo. N-am voie acolo, nu cumva să sparg ceva, mi-a zis la ureche.

M-a bătut ușurel peste fund.

Am zâmbit. Îmi luase fața foc.

Am simțit privirea lui Bobby ațintită asupra mea în timp ce străbăteam holul, ascultând cum îmi reverberau pașii pe culoar — genul de ecou care îți dădea senzația că ești într-un loc pustiu.

Am bătut la ușă și Savannah mi-a deschis, m-a poftit înăuntru și a închis-o în urma mea. A luat florile și le-a lăsat din mână, apoi mi-a zis că sunt draguță.

— Ai mai cântat la violoncel până acum? m-a întrebat.

— Nici măcar n-am văzut vreun violoncel până acum.

⁵ Citat din eseul A Message to Garcia, aparținând scriitorului american Elbert Hubbard (1856–1915).

6. Când le zâmbești băieților

Raine îl găsi pe taică-său așezat la masa din bucătărie, cu capul plecat și cu ochii roșii. Lipsise toată noaptea.

În bucătărie era aprinsă lumina. Se uită pe geam și nu văzu decât beznă afară. Stătea să înceapă furtuna. Ultima vijelie fusese la nord de ei, și lovise așa de tare orașul Huntsville, că dăduse câteva case peste cap.

Raine își pregăti un bol cu cereale și lapte și se așază.

— Ați găsit ceva?

Joe clătină din cap și se frecă la ochi. Purta o cămașă veche în carouri, cu mânecile suflecate până în dreptul bicepșilor. Avea un tatuaj, unul singur, cu o porumbiță care-i cobora în zbor pe cot. Cu fiecare an, modelul era din ce în ce mai șters, ca și cum știa că nu i se mai potrivește. Și-l făcuse la Holman. Raine nu reușise niciodată să se lămurească ce făcuse de fapt taică-său, dar opt ani e vreme lungă, îndeajuns cât să știe că nu fusese vreun mărunțiș.

Escambia County era la câteva sute de kilometri de Grace, dar făceau drumul în fiecare lună. Raine avea amintiri care începeau să pălească despre vorbitor, despre zâmbete încordate și despre cum stătea pe genunchiul lui taică-său, despre cum țipa până obosea la întoarcere, în timp ce Summer citea povești lângă ea.

— Vreau să stai de vorbă cu ceilalți copii din oraș. Poate e la vreo prietenă de-a ei, îi zise Joe.

Raine încuviință. Uneori îl surprindea pe taică-său privind-o. Nu stătea să se gândească la ce pierduse ea, la ce pierduseră amândoi, dar o citea în ochii

lui. Unchiul Tommy le ajutase cu bani și-și îndeplinise rolul cum putuse mai bine. Pe Summer o îmbrâncise odată cineva la școală și Raine îl rezolvase pe bătauș, un grăsan pe nume Charlie Hicks. Îl pocnise cu un băț și-i spărsese nasul, apoi și-o luase de la maică-sa. Tommy o scosese la o înghețată după aceea și-i spusese că făcuse bine să-și apere sora.

— Vrei să-ți fac ceva de mâncare? întrebă Ava, intrând în bucătărie.

Joe clătină din cap.

— Soră-ta o s-o ia de n-o să se vadă, când s-o arăta la față, zise Ava încercând să zâmbescă, dar nu prea-i ieși.

— Ești sigură că nu-mi ascunzi nimic, Raine? o întrebă Joe.

— La naiba, v-am zis deja tot ce știu.

— Și rămâi la varianta asta? spuse Ava, înăsprindu-și tonul.

Raine împinse castronul la o parte și se uită chiorâș la amândoi. Auzi o bătaie în ușă, apoi maică-sa îl conduse pe Black în bucătărie și-i turnă cafea.

Black se așeză. Își scoase arma de la centură și o puse pe masă.

— Nu te-ai grăbit, zise Joe.

— A fost Rusty pe-aici, îi răspunse Black.

— Rusty nu-i șeful de post.

— Înțeleg că n-aveți nicio veste.

Joe clătină din cap.

Black nu lăsa să i se citească nimic pe chip.

— Milk a tot dat telefoane. O să întrebăm din uşă în uşă. Trebuie să-mi arunc un ochi prin camera ei.

— Ce pierdere de vreme, în puii mei, comentă Raine, uitându-se chiorâş la Black. Sunteţi atâţia şi tot n-aţi găsit-o până acum.

— Ai grijă cum vorbeşti, îi spuse Ava.

Joe ridică o mână şi Raine tăcu, dar rămase cu ochii pe Black. El îl trimisese pe taică-său la închisoare cu atâţia ani în urmă şi, în consecinţă, îl ura.

— Poate că se ascunde prin Hell's Gate...

— Nu s-ar duce acolo, protestă Raine, dând din mână. În caz c-ai uitat, voi n-aţi prins nici până acum Păsăroiul. Care-i prost să mai intre în Hell's Gate?

— Păi, atunci e cu cineva. Poate stă la vreo prietenă.

— Raine o să meargă să întrebe lumea azi.

— O să-i prinzi pe cei mai mulţi dimineaţă, la biserică, îi spuse Black.

— Eu ies din nou cu maşina. O s-o iau pe Hallow Road, apoi o tai pe lângă lanuri, să văd dacă-l conving pe Tommy să mai adune câţiva oameni care s-o ia la picior cu mine, spuse Joe.

— O să aveţi nevoie de lanterne, am câteva în portbagaj. Şi vedeţi să nu vă prindă vijelia, îl avertiză Black, uitându-se pe geam.

Apoi se ridică, iar Ava îl urmă.

— Ar trebui s-o socotiţi un nou caz, spuse Raine. Summer ar putea să fie a şasea fată şi voi staţi cu mâinile în sân. Va trebui s-o găesc de una singură, pentru că Black e un laş...

— Ajunge, i-o reteză Joe, cu un ton de avertisment, deși rămase cu ochii pe Black.

*

— Are o grămadă de cărți, comentă Milk. Și nu doar povești, are dicționare și cărți de istoria artei și tot felul de rahaturi de-astea.

Nu prea aveau prin ce să scotocească, pentru că încăperea era strict funcțională. Avea un pat, un birou și un șifonier. Pe pereți nu era nimic în afară de var, o nuanță ca dantela, care sugera reținere. Summer Ryan nu era o fată răzvrătită, nici pe departe.

— Sunt câteva cutii pline și în garaj, spuse Black. Ava a zis c-au vrut să le arunce, dar Summer a făcut urât.

Black găsi o sticlută de parfum ascunsă sub haine și o studiu. Părea un parfum scump, un nume franțuzesc pe care nici măcar n-ar fi încercat să-l pronunțe.

Văzu o rochie albă atârnată în șifonier, rochia pe care o purtase în ziua în care cântase pentru toată lumea la St. Luke. Mai zăbovi o clipă, apoi se întoarse când o auzi pe Ava la ușă. Milk se apropie de ea, îi puse o mână pe umăr și-i spuse vrăjelile pe care voia să le audă. Milk era de culoare, era un tip solid și o făcea pe durul, o fațadă menită să-i ascundă bunătatea.

— Nu-mi place treaba asta, spuse Milk când Ava se duse după cafea, coborând glasul. El e, a revenit.

Black dădu din mână, refuzând explicația.

— Mai curând a fugit cu vreun băiat care nu i-ar plăcea lui taică-său.

Milk nu se lăsă păcălit.

— Știi că nu asta s-a întâmplat. E tânără... e genul de fată care merge la biserică. E frumoasă. Ți sună cunoscut?

Black se frecă la ochi.

— Au trecut șase luni de când a fost răpită Olive Braymer.

— Asta nu înseamnă nimic. Și de data asta e o fată de pe la noi, îi zise Milk, pe un ton mai tăios. Nu-i o fată fugită de-acasă, Black, oricât de mult ți-ai dori. Summer e o fată din Grace. Trebuie să reiei ancheta. Ernie n-are destui oameni să acopere tot ce mișcă.

Black îl ignoră, revenind la oile lui cât aștepta să se întoarcă Ava. Se ridică, se îndreptă spre ea și-i întinse parfumul de fițe.

— Dar Summer nu se dă cu parfum... începu Ava.

O văzu că se aprinde la față, așa c-o luă pe urmele ei pe hol, până în camera lui Raine.

Se auzea muzică la volum maxim, Manson cânta ceva despre tort și sodomie, până când Ava se apropie de aparat și-l opri. Camera era foarte diferită de a lui Summer — o harababură de culoare și postere. Observă trusa de machiaj de pe dulap, spray-ul de corp cu sclipici și hainele împrăștiate alandala.

— Ce-i? întrebă Raine, uitându-se chiorâș la maică-sa.

Ava îi arată sticluța de parfum.

Raine ezită o clipă, apoi ridică din umeri.

— Vrei să zici că l-a cumpărat soră-ta? o întrebă Ava.

Raine se uită la Black, apoi la maică-sa.

— Ei bine?

Black le lăasă și ieși, auzind țipetele când revenea în dormitorul lui Summer.

— Ai găsit ceva?

— Ce-i acolo? întrebă Milk, uitându-se la cutia neagră din colț.

— Violoncelul, spuse Black.

Milk încuviință.

— ...cam ca o chitară mare.

— Știu ce naiba e ăla un violoncel.

Ava apăru în prag, roșie la față, de parcă ar fi fost furioasă.

— Parfumul e al lui Raine.

— Ți-a zis ea? o iscodi Black.

— N-a fost nevoie. Îmi cunosc fetele, Black.

*

Purv era îmbrăcat în hainele de biserică, pantaloni de pânză suflecați și strânși bine cu o curea în talie și o cămașă așa de largă, că i-ar fi încăput capul prin gulerul încheiat.

— Diseară la Mayland, zise.

— Vii? îl întrebă Noah.

— Normal.

Cotiră pe Greenwood și nimeriră în mijlocul aglomerației de la 9 și jumătate. În aer plutea un miros dulceag de tutun și parfum. Câțiva bărbați își făcuseră de cap la Whiskey Barrel, așa că Noah zări destui ochi injectați. Îi auzi pe câțiva bombănind despre norul de furtună care adăsta deasupra orașului, unii se bucurau că se potolise un pic arșița, alții se temeau de ce urma și se uitau la cer de parcă stătea să cadă.

Văzu băieți cu părul dat cu briantină și cămăși de căpătat și fete cu rochii înflorate și agrafe elegante, parcă desprinși din anii 1950. Lui Noah îi plăcea orașul duminică. Fusesse târât la biserică de când se știa, pe motiv că avea nevoie de Dumnezeu mai mult decât alții.

Străbătură pajiștea proaspăt cosită, evitând mormintele, ca să ajungă ceva mai în fața rândului care se forma.

— Iar îl văd pe Ricky Brannon în primul rând, comentă Purv.

Noah își suci gâtul și se uită într-acolo. Mama lui Ricky îl aducea de o lună la biserică, în fiecare săptămână, pentru că-l prinsese jucând Dungeons & Dragons cu vărul lui. Umbla vorba că-l rugase pe pastorul Bobby să vină să facă o sfeștanie, în caz că scăpase vreuna dintre harpii.

Se opriră când apăru pastorul Lumen pe scuter, deși nu mai era pastor. Primul atac fusese unul minor, cât să-i usuce un umăr și să-i împleticească limba. Al doilea aproape că-i fusese fatal. Doctorii ziseseră că nu mai scapă, dar la un an după atac umbla pe străzi cu scuterul. Scuterul era complet alb, cu excepția unei laturi acoperite de „Crearea lui Adam“. Un desen superb, pictat minuțios. Era un dar din partea locuitorilor din Grace pentru izbăvitorul lor.

Noah auzise că se luase din fondurile bisericii spre a acoperi costul.

Chiar și pe scuter și încovoiat un pic, pastorul Lumen reducea toată lumea din biserică la tăcere cu privirea lui cenușie și apoasă. Încă ținea biserica și enoriașii într-un pumn de fier, dând sentințe nemiloase de parcă ar fi avut autoritatea s-o facă, părtinitor doar cu cei care i se plecau îndeajuns de smerit dinainte.

Scuterul trecu pe lângă ei șuierând.

— I s-a dus naibii motorul, șopti Purv.

Noah încuviință.

Bobby se ridică și își dresă glasul, uitându-se lung la ei o vreme. Le vorbi despre Summer Ryan, că familia își făcea griji pentru ea. Îi rugă pe enoriași să-și plece capetele sau să îngenuncheze, să se roage ca Summer să se întoarcă teafără și ca Domnul să le dea părinților și surorii ei curaj și tărie. Apoi vorbi despre fetele din Briar, cum făcea în fiecare săptămână.

Odată ce se termină slujba, Bobby le spuse tuturor să aibă grijă și să se păzească de vijelie, pentru că părea c-o să fie aprigă.

*

Raine stătea la capătul Jackson Ranch Road, adică mai aproape de biserică decât fusese de o bună bucată de vreme. Maică-sa se săturase s-o tot bată la cap cu asta.

Se trase sub un stejar înalt când începu să iasă lumea, bărbații mergând cu pas hotărât, cu gândul la meciul de fotbal de duminică, în timp ce femeile rămâneau mai în urmă ca să povestească. De gardul de lemn erau atârinate felinare care se aprindeau de obicei în lunile de iarnă, dar care aruncau acum o lumină tremurată sub cerul înnorat.

Văzu un grup de fete, pe care probabil că le cunoscuse cândva, ținându-se de braț în timp ce vorbeau despre Madonna, Courtney și pastile de slăbit. Îi aruncară o privire, apoi începură să șușotească și să se hlizească.

— La ce vă zgâiți, băga-mi-aș? întrebă Raine, atrăgând privirile ucigătoare ale câtorva bătrâne care treceau.

Fetele amuțiră și își feriră privirile, pentru că nu le venea s-o înfrunte, nici măcar dacă erau trei contra una.

Sunase câțiva tipi pe care îi cunoștea, genul care o duceau cu mașinile lor forțose să se uite la prietenii imbecili cum se tăvăleau prin noroiul de pe dealul de lângă Lossmon Lake, apoi parcau undeva și încercau să-și strecoare mâna pe sub fusta ei. I-au zis c-o să fie cu ochii în patru, dar n-o s-o plimbe pe străzi cu mașina pentru că știau că Joe și Tommy aveau să mișune prin oraș, căutând prin fiecare colțișor, și cu siguranță nu voiau să dea peste ei pe-acolo.

Raine îl văzu pe Noah și îi zâmbi. Le zâmbea mereu băieților, pentru că-i plăcea să vadă cum se topesc sub ochii ei.

Își trase bluza un pic mai jos și își arcui spatele.

— Bună, Raine, îi zise Noah. El e Purv.

— Pe bune?

— Purv cu „u“, explică Purv.⁶

Raine își mestecă guma cu aromă de scorțișoară.

— Măcar atât.

Purv își lăsă privirea în pământ.

— Poți să ieși în seara asta cu mașina? îl întreabă Raine.

Purv îi aruncă o privire lui Noah. Raine surprinse gestul.

— Ce altceva ai de făcut? Aveți întâlniri sau ceva?

Purv dădu să-i răspundă:

— Noah are...

— N-am nimic de făcut, îl întrerupse Noah. Pot să aduc mașina, n-am nimic de făcut.

— Vino să mă iei la 9.

Noah încuviință imediat.

— Bine. Dar nu prea mai am benzină.

— Mergem doar până-n Hell's Gate, nu-i departe.

— La Hell's Gate? În seara asta, după ce se întuneacă? întrebă Purv.

— Mda, încuviință Raine. Nu vă e frică, nu?

Noah clătină din cap.

— Nu ne e frică de nimic.

— Bun așa.

Buick-ul făcea figuri. La ralanti, motorul se mișca atât de poticnit, încât Noah se temu c-o să clacheze cu totul. Lăsa farurile stinse, cum îi spusese Raine. Locuia pe All Saints Road, însă Noah nu reușea să-i vadă casa din locul în care oprise, din cauza copacilor deși și a plantelor cățărătoare care atârnavă până aproape de pământ.

Tresări când se deschise portiera.

— N-am vrut să te sperii, îi zise Raine, urcând.

— Nu-s genul care se sperie ușor, se dădu el viteaz.

— Textul ăsta o să țină mai bine după ce te oprești din tremurat.

Noah înainta încet pe aleile înguste, acoperite de praf roșiat, pentru că erau mai sigure decât drumurile asfaltate.

Raine se foi în scaun, lăsând să i se ridice pantalonii scurți sus pe coapse. Noah rămase cu privirea ațintită drept înainte. Avea o traistă — era veche și din pânză și Noah se întrebă ce-o fi având acolo. Purta un inel cu o piatră albastră, aceeași nuanță ca ochii ei, și mesteca gumă — simțea mireasma de scorțișoară strecurându-se discret peste mirosul de piele din mașină.

Ar fi vrut să rupă tăcerea, dar nu știa ce să zică.

— Ai o lamă în plus?

Raine se uită lung la el.

— O lamă de gumă. Mă întrebam dacă ai să-mi dai niște gumă, zise, oftând.

Era varză.

— Asta mai are un pic de aromă.

Raine scuipă guma în mână și se aplecă spre el.

— Deschide gura.

Noah se conformă și ea îi puse guma în gură. Apoi începu să râdă, făcându-l să roșească.

O luă pe Lott Road, trecând pe lângă casa familiei Laffoon, pe jumătate terminată. Cei de la bancă ziceau că-i mai datorează 20 000, poate chiar mai mult, lui Ray Bowdoin, pentru că începuse lucrările, deși Rhett zicea că nici măcar nu-l angajase pe Ray, c-a apărut pur și simplu cu echipa lui.

Opri la câteva case distanță de cea a lui Purv. Glenhurst era o stradă pe care nimeni nu era mândru să locuiască, atât de departe de străzile cochete încât aveau impresia că ieșiseră din oraș. Putea să audă ușile cu plasă scuturate de vânt și un bebeluș care urla de mama focului.

— Credeam că alde Bowdoin au bani, comentă Raine. Văd firme cu numele lui prin tot orașul.

— Aveau cândva. Aveau o casă mare, lângă cea a familiei Dennison, și pământ. Eu și Purv dormeam sub cerul liber, la umbra chiparosului de-acolo. L-ai văzut? E cel mai mare copac din tot ținutul. Au trimis niște cercetași să caște gura odată, dar au zis că e găunos pe dinăuntru, așa că l-au lăsat în plata Domnului.

— Atunci, cum se face că nu mai stau acolo?

— Tatăl lui Purv a pierdut toți banii, a construit prea multe case sau așa ceva.

Îl urmăriră pe Purv furișându-se pe lângă casă. O tăie prin curtea vecinului, apoi se urcă pe bancheta din spate a Buick-ului.

Raine scoase o hartă din geantă și o desfăcu pe genunchi. Purv se aplecă între scaune în timp ce Noah pornea.

— Mă uitam la cazurile mai vechi cu fetele din Briar, spuse Raine.

— De ce? o întrebă Purv.

— Pentru că n-o face nimeni altcineva. Lui Black îi e mai ușor dacă nu există vreo legătură, pentru că el și șeriful Redell n-au reușit să găsească niciuna dintre fete. Dar dacă există?

Purv își lăsă capul în jos.

— Îmi amintesc că prima fată a fost răpită în apropiere de Standing Oak, spuse Raine, trasând un cerc roșu pe hartă. Și a doua, de pe autostrada 225.

Trasă un nou cerc, însă pixul îi fugi pe hârtie când Buick-ul trecu peste o groapă.

— La naiba, ține volanul drept, în puii mei.

— Scuze, zise Noah încet.

— Toată lumea știe că singura legătură între locurile de unde au fost luate fetele e Parcul Național Hell's Gate. Așa că într-acolo mergem, le spuse Raine.

— Noaptea. Noi trei prin pădure, căutând un soi de monstru care arată ca un păsăroi uriaș, zise Purv.

Încercă să râdă, dar nu prea era râsul lui.

Hell's Gate gemea și şuiera, iar trunchiurile copacilor se strâmbau, schițând chipuri întunecate pe care Purv se întrebă dacă le puteau vedea și ceilalți. Raine știa potecile. Se gândi cum ea și Summer le băteau pe vremuri cu unchiul lor, pentru că el avea o cabană.

Purv era speriat, dar încercă să se concentreze la ce aveau de făcut. O cunoștea un pic pe Summer. Fusese de față când cântase la violoncel la St. Luke. Aproape tot orașul asistase la recital.

— Aveți chestia aia ca între gemeni? o întrebă Purv. Știi tu, chestia aia supranaturală prin care simți unde e sora ta?

— Normal, zise Raine, iar el nu-și dădu seama dacă făcea mișto de el sau nu.

— Incredibil, comentă Noah.

Purv vedea că lui Noah i se aprinseseră tare călcâiele. Nu că l-ar fi învinovățit. Raine era blondă și focoasă, plus că avea țâțe mari și un funduleț mic, iar asta era o combinație mortală pentru oricine.

Raine își aprinse o țigară, apoi se așeză pe un stejar doborât.

— Te-ai dat cu colonie, nu glumă, îi zise lui Noah.

Purv observă că Noah începea să roșească.

— De asta tot auzim cum cântă sturzii. Te-ai ales cu un fan club.

— Mie-mi place, interveni Purv. A ce miroase? Nu, nu-mi spune... nota principală e de mandarine... dincolo de care simt un strop de boabe de tonka?

— Ce nas are puștiul ăsta! exclamă Noah, clătinând din cap în timp ce băteau pumn în pumn.

Raine se uită lung la ei.

— Ce ne facem dacă dăm peste Păsăroi? întrebă Noah.

Raine suflă un rotocol de fum printre buzele țuguiate.

— Chiar crezi toate aiurelile alea? Nu există niciun monstru înaripat, băga-mi-aș, doar vreun țicnit care ia ce vrea. Așa e întotdeauna.

— Cum rămâne cu toate focurile și toți sturzii pe care i-au găsit spintecați și spânzurați prin copaci? întrebă Purv.

— Copii tâmpiți. Probabil niște puști din Windale sau poate din White Mountain.

— Purv are un cuțit. Cuțit din ăla mare de vânătoare, anunță Noah.

— Să-l iei la tine data viitoare, îi spuse Raine lui Purv.

— Crezi că Black o să înceapă din nou să-l caute? întrebă Purv.

Văzuseră la știrile locale. Se adunaseră voluntari, studenți și oameni care aveau de-a face cu biserica sosiți de prin alte părți. Bătuseră câmpurile din apropierea locurilor de unde dispăruseră fetele, nu descoperiseră niciodată nimic, dar reluau de fiecare dată același proces. Noah și Purv merseseră cu bicicleta până la Calder Creek să caște gura și fuseseră entuziasmați de toată agitația până când ajunseră acolo și-i văzură pe părinții fetei dispărute strânși unul într-altul și cu o jucărie de pluș în mâini. Făcuseră drumul de

întoarcere în tăcere, pentru că toate chestiile pe care le văzuseră la TV erau pe bune și nu erau ușor de privit.

— Black e un bețiv, nu s-a apucat s-o caute pe sora mea.

Raine își trase părul în spate și-l prinse, apoi scuiă peste frunze.

*

Când Purv a ajuns acasă, nu era nicio lumină aprinsă, ceea ce însemna fie că părinții lui adormiseră, fie că taică-său iar nu plătitese factura la curent. Tresări când auzi că începe să latre câinele vecinului.

Păși pe veranda din spate și dădu să deschidă ușa de la bucatărie, înjurând când observă că era încuiată. Nu avea cheie, avusese cândva una, dar o pierduse pe undeva pe malul râului.

Se întoarse și o luă în direcția crângului de lângă ferma familiei Dennison, lângă vechea casă, în care se găsea fosta lui cameră și poate și viața de odinioară. O viață care fusese ușoară fiindcă tatăl lui avea bani pe atunci și muncea din greu, și, în general, îi lăsa în pace pe el și pe maică-sa.

Acum, acolo locuia o altă familie. Aveau câțiva copii și uneori Purv îi vedea urcându-se în chiparosul bătrân și falnic care fusese cândva al lui.

Când ajunse în dreptul copacului se făcu ghem și-și trase haina peste cap, apoi se rugă în sinea lui să nu înceapă furtuna până în zori.

*

Noah opri Buick-ul. Raine nu se urni.

— Putem s-o mai căutăm și mâine, îi zise Noah.

— Probabil c-o să apară până atunci.

— N-o să-și facă griji părinții tăi că n-ai ajuns acasă?

— Ei cred că m-am culcat deja.

— Oh.

— Purv, începu Raine. Am auzit niște chestii despre taică-său.

— Ce ai auzit?

Ea își plimbă mâna peste bancheta de piele.

— Că-i o javră. Că-i place să-și bată nevasta.

— I-am zis lui Purv că poate să se mute la mine, dar nu vrea.

Raine își trase picioarele pe scaun și-și rezemă bărbia pe genunchi. Avea tălpile negre de țărână și brațele aurite de soare și pline de zgârieturi, acoperite de fire de păr subțiri și aproape albe.

— Din cauza maică-sii?

— Se preface că i se rupe de ea. Vreau să zic, una e că-l lasă s-o bată, dar să stea și să se uite când îl bate pe Purv... iar uneori fuge pur și simplu, nici măcar nu cheamă pe careva. Dar e maică-sa, știi.

Raine se uită prin parbriz și nu desluși mare lucru, în afară de întunericul netulburat.

— E ciudat, zise Noah. Grace. E un oraș ciudat. Lumea merge în fiecare duminică la biserică duhnind a băutură și a păcatele din zilele de odihnă. Se roagă să fie iertați, apoi o iau de la capăt, rând pe rând. Azi l-am văzut pe

tatăl lui Purv ascuns în spate, unde stă Îngerul. Ce treabă o avea pe-acolo un individ ca el?

— Poate că se simte vinovat că-i așa o javră.

— Poate. Dar ce rost are? De bună seamă, un om așa de rău n-are ce căuta în rai. Vreau să zic, dacă Dumnezeu îl primește, ce spune asta despre Dumnezeu?

Raine deschise portiera și coborî.

O urmări din priviri, lăsând Buick-ul să înainteze încet până când Raine dispăru în întuneric. Apoi o porni în direcția chiparosului bătrân, în caz că Purv dormea iar sub cerul liber.

*

Raine deschise ușa de la camera surorii sale și se strecură înăuntru, având grijă s-o închidă ușurel în urma ei. Străbătu încăperea întunecată până la etajera stingeră pe care-și ținea Summer stivuite cărțile preferate, tocite de atâta citit. Pe noptieră era o poză într-o ramă cu sclipici, care lui Raine i se părea drăguță și pe care poate că și-ar fi dorit-o pentru sine. Întinse mâna spre poză, se îndreptă cu ea spre pat și se întinse.

O ținea strâns în mână; nu era destulă lumină ca să deslușească altceva decât conturul, dar când închidea ochii o vedea limpede: ele două pe malul râului ținându-se de mână, fiindcă asta era obiceiul lor de când erau mititele. Se țineau de mână. Chiar și acum, dacă erau triste, furioase sau fericite se țineau de mână.

⁶ Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe omofonia între „Purv“ și substantivul comun „perv“, termen argotic pentru „pervers“.

7. Summer

Prima fată din Briar a fost Della Palmer. Della avea 16 ani și locuia în Standing Oak, la vreo oră distanță de Grace. Pe mama Dellei o cheamă Peach, Peach Palmer, genul de femeie care-i lasă pe bărbați s-o fută dacă reușesc să pună 50 de dolari unu' peste altu', pentru că are nevoie de bani pentru droguri, iar tatăl Dellei a părăsit-o până să se nască fata.

Am auzit vestea despre Della la buletinul de știri local. Luam cina și ne uitam la Melrose Place, când a apărut pe ecran mesajul că era dată dispărută și mama a zis că fetele din Standing Oak sunt soi rău și cu asta, basta. Nimeni nu s-a gândit c-ar fi fost răpită, pentru că nimeni nu credea că Della e o fată cuminte. Cu toate că mergea regulat la West End Mission, lua note bune și nu intra în belele la școală.

Della se întorcea de la biserică într-o dimineață de duminică și a tăiat-o pe Willowbrook Drive — poliția știa treaba asta pentru că mersese o bucată de drum cu familia Lewis. Și atunci a fost văzută pentru ultima dată. Din ce-au zis în Briar County News, nu s-au găsit urme de cauciucuri și nimeni n-a văzut nimic. Nu-s prea multe case pe Willowbrook, iar oamenii care locuiesc pe-acolo nu sunt genul care să stea la discuții cu polițiștii. Au decretat că fugise, așa era cel mai simplu. Poate că avea un prieten care conducea un Chevrolet, fiindcă unul dintre vecinii lui Peach văzuse de câteva ori mașina oprindu-se în dreptul casei, la o oră târzie. Peach n-a putut să spună dacă era vreun client de-al ei, pentru că era prea dată peste cap din cauza drogurilor ca să mai observe mare lucru la momentul acela.

Ulterior, când s-au prins în sfârșit că Della a fost prima, și nu doar o fată care fugise de-acasă, am văzut-o din nou pe Peach. De data asta o filmaseră la sediul poliției din Briar County, așezată lângă șeriful Ernie Redell, în timp ce el lansa un apel în fața camerelor. Când șeriful a rostit numele

Dellei, Peach s-a ridicat și s-a uitat în jur de parcă nu știa unde se află. Și apoi și-a lăsat fața în mâini și a început să plângă.

— Tu ai prieteni, Summer? m-a întrebat Bobby.

— Pe tine, i-am zis.

— Prieteni de vârsta ta.

— Nu.

— Cum așa?

— Eu sunt ciudată, ei sunt toți la fel.

A zâmbit.

— Ce citești?

Am aruncat o privire către carte.

— A Tree Grows in Brooklyn.⁷

— Mi-a plăcut Francie.

— Imigranții ăia, am reflectat. Erau convinși că educația e tot ce-ți trebuie pentru a te ridica și a-ți găsi locul, ca și cum ar fi cheia împărăției, ca și cum ar fi așa de simplu. De ce-și doresc oamenii așa de tare să se integreze? Nici nu contează unde, vor doar să aibă un loc.

Își suflecaser mânecile. Are genul de privire în care nu se poate citi nimic. Uneori e trist. Când crede că nu-l vede nimeni, pare tare trist.

— Educația e importantă.

A zis-o pe un ton așa de sec, că m-a pufnit râsul.

— Raine a intrat din nou în bucluc, am zis.

— Cum așa?

— Din cauză că nu-și găsește locul. Nu-i îndeajuns de inteligentă să stea în banca ei... pentru că n-o să dureze veșnic. Ne pândește lumea reală.

— Și tu?

— Am mai multă minte. Știu ce trebuie să fac, dar văd lucrurile așa cum sunt — un mijloc de a-ți atinge scopul. Îi văd așa cum sunt. Ne toarnă minciuni de parcă ar fi ce se cuvine să faci.

— Ce fel de minciuni?

— Îți zic să fii tot ce poți fi. Spun povești despre cum ar trebui să aduci ceva nou în lume, când ce e nou nu e văzut cu ochi buni.

Și-a întins picioarele și s-a uitat la mine. Era arșiță și avea gulerul desfăcut. Uneori era prea liniște în biserică, așa că băteam din picior ca să aud ecoul.

— Ce-ar trebui să-ți spună?

— Stai la locul tău și lasă viața să-ți scape printre degete în timp ce îți planifici finalul fericit. Țasta ar fi un adevăr, pe undeva. Cu Raine... cei de la școală știu că chiulește, dar nici măcar nu-i mai sună pe ai mei. Parcă s-au dat bătăuți sau așa ceva. Nu e pregătită.

— Pentru ce?

— Pentru viață. Mama se gândește că nu mai e mult. Știu că se așteaptă ca Raine s-o ia pur și simplu din loc într-o zi, să le lase un bilet sau ceva de genul ăsta. Poate c-o să rămână gravidă, o s-o ia pe drumul ăla care nu duce nicăieri.

— Se chinuie să-și găsească propriul drum, atâta tot.

Am lăsat cartea din mână și m-am întors spre el.

— Ce înseamnă asta, de fapt? Drumul spre ce? Spre lumea de dincolo?

Bobby a ridicat din umeri.

— Asta ar însemna că viața e doar o încercare.

— Bănuiesc că de-asta își face atâtea griji mama, pentru că ea crede.

— E greu să nu crezi, într-un oraș ca Grace.

— Dacă la asta se reduce viața, e de mirare că nu-și trag mai mulți copii un glonț în cap. De fapt, asta ar fi putut fi o scurtătură viabilă, dar biserica și-a luat măsuri de precauție. Purgatoriul — celula de arest între viață și viața veșnică. Celula specială pentru bețivi a Domnului, în care păcătoșii se pot trezi ca să înfrunte ororile unei vieți fără de păcat.

A început să râdă.

— Nu mai ajunge nimeni în iad? Mă gândesc la ucigașii și violatorii care se căiesc în pragul morții, aruncând o ultimă Hail Mary⁸ spre lumină și holbând ochii când văd că au nimerit în poartă. Și de fiecare dată nimeresc.

— Așa pare.

— Dacă la asta se reduce totul, la o repetiție care ține vreo 80 de ani, atunci de bună seamă acum e momentul să faci greșeli, să-ți dai frâu liber dorințelor și să faci orice vrei, să te descarci.

— Măcar cu asta să ne consolăm.

— Oricât de tare ai dat-o în bară, oricât ai fi greșit sau ți s-ar fi greșit, trage aer în piept și scutură-te de praf. Exersezi. O să-ți iasă la următoarea încercare.

— Exact.

— La naiba. Când pui problema la modul ăsta, nu-i de mirare că religia aduce atâta profit. Ar trebui să fii ținut să nu crezi.

⁷ Roman semiautobiografic al scriitoarei americane Betty Smith, având-o protagonistă pe fiica unei familii de imigranți.

⁸ În fotbalul american, o „Hail Mary“ este o pasă înainte foarte lungă, aruncată într-o încercare disperată de a marca în ultimele clipe ale unui meci. Expresia a devenit populară după ce un jucător de fotbal american a povestit că în timpul unei astfel de pase a închis ochii și a spus o Hail Mary. (Ave Maria, în limba latină). (N.r.)

8. Peach Palmer, prostituata

În capătul opus al orașului, oamenii din Grace se pregăteau de furtună. Își luau astfel de precauții de câteva ori pe an, pentru că lumea îi mai ținea minte și-acum pe cei care pieriseră în timpul Mega Tornadei din aprilie 1974. Se tot uitau la buletinul meteo, dar în restul ținutului nu era urmă de nor și frontul atmosferic apăruse din senin. Trix rămăsese să răspundă la telefon și-l trimisese pe Rusty să vadă ce fac văduvele și să se asigure că erau gata cu toate pregătirile — obloanele trase, adăposturi și lanterne. Uneori, îl rugau să le verifice acoperișul, așa că Rusty se trăgea înapoi, scutura din cap și își mijeia ochii, pentru că nici nu se punea problema să se urce pe o scară.

Ginny Adams încărcase rafturile prăvăliei cu provizii și era pregătită ca lumea să dea năvală, ca de fiecare dată.

Black stătea la geam și privea spre piața principală. Era devreme, dar se lăsase un întuneric ca noaptea din cauza norului care acoperise orașul, un întuneric străpuns doar de cele câteva lumini aprinse la Mae's Diner și măcelăria Benny's. Cu doar cinci ani în urmă, pe acolo era o forfotă ca în stup zi-lumină, din pricina oamenilor care circulau cu autobuzul ca să ajungă la lucru la gaterul Kinley. Asta până trăsese răobloanele. Nimeni nu i-a învinovățit. Familia Kinley a rezistat mai mult decât ar fi fost de așteptat. Le-a dat de lucru tăietorilor de lemne și celor care transportau buștenii cu catării și a plătit dublu ca să angajeze oamenii din partea locului. Nu puteau să susțină la nesfârșit astfel de pierderi.

În condițiile în care atâția au rămas pe drumuri, și-au pierdut rapid și prăvăliile — jumătate au dispărut, iar ipoteca pe case li s-a executat silit. Au urmat reacții de furie, mai ales când nu puteau să deschidă televizorul fără să dea cu ochii de magnați care râneau voioși în timp ce vorbeau despre

creștere economică, crearea de locuri de muncă și vremurile minunate care aveau să vină în restul țării.

Milk intră în secție cu două cafele.

— Cincizeci de dolari, îi zise Black, întinzând mâna.

— Deja ți-am zis că nu plătesc până nu se termină toată treaba, protestă Milk.

— După ce i-au găsit ADN-ul, nu există niciun juriu pe lume care să-l declare nevinovat.

— Dar vorbim de O.J. „The Juice“. Aproape 2 000 de yarzi, 14 meciuri.

Milk scoase un fluierat.

Black oftă.

— Vreo veste despre Summer Ryan?

— Nimic, spuse Black.

— Au trecut trei zile. Tot mai crezi c-a fugit de-acasă?

Black se întoarse spre fereastră și spre cerul întunecat fără să-i răspundă.

*

Savannah îi ținea fotografiile într-o cutie de pantofi în debara. Aduseseră și lucrurile lui când se mutaseră, pentru că nici nu se pusese problema să nu le ia. Bobby le pusese în bagaj, îi împachetase toate jucăriile, cărțile și hainele, apoi le despachetase cu grijă în camera care ar fi trebuit să fie dormitorul lui. Lui Bobby îi plăcea să fie toate într-un singur loc, pentru că

aveau adesea oaspeți și nu-i plăcea să fie iscodit despre Michael. Savannah înțelegea motivul, dar nu-i era deloc mai ușor.

Când era singură acasă scotea cutia de pantofi și se uita la fotografii zâmbind, pentru că descoperise că odată ce începea să plângă, greu se mai oprea.

Se apropie de geam și se uită la cerul întunecat, cu toate că era încă devreme. Gândul o purta spre Summer. Când nu venise la lecția de violoncel sâmbătă seară, Savannah sunase la familia Ryan și Ava îi răspunsese de la primul apel.

— Nu-i acasă. A dispărut.

Savannah ieșise din casă și o ținuse tot într-o fugă pe lângă ferma Jackson, prin cimitir și de-acolo la biserica veche, unde îl găsisese pe Bobby și-i dăduse vestea. Bobby se ridicase și se albise la față, apoi luaseră mașina și se duseseră glonț la familia Ryan. Era plin de camionete și de bărbați solizi care îi priveau din cerdac de parcă se așteptau la belele.

Îi văzuse pe Joe și pe Tommy cu hărți și cu puști.

Ava își croise drum prin mulțime și-i îmbrățișase pe amândoi, apoi spusese că Summer o s-o încaseze de-o să-i sară fulgii, când o să apară. Dar o spusese cu un zâmbet, de parcă asta ar fi împiedicat să iasă la iveală faptul că se aflau pe muchie de cuțit.

Bobby dăduse roată cu mașina pe străzile din Grace până târziu în noapte, în timp ce Savannah îi ținea companie Avei, urmărindu-le din priviri pe soțiile zdrahonilor cum intrau pe ușă cu farfurii, îngrijorare și lacrimi în ochi, după care ieșeau.

Când în casă se lăsase liniștea, Ava o întrebase pe Savannah dacă Bobby o să vrea să se roage ca fiica ei să se întoarcă acasă teafără și Savannah îi spusese „sigur că da“, de parcă asta ar fi fost de ajuns.

De atunci, Bobby ieșise s-o caute în fiecare noapte.

*

Purv era ascuns pe alea din spatele restaurantului Mae's Diner. Era un zid scund acolo, lângă un tomberon, și cu toate că nu mirosea prea îmbietor, avea unde să se așeze dacă obosea de-atâta stat în picioare. Își aprinse o țigară și începu s-o rostogolească între degete, lăsând-o să fumege.

O tulise în zori, până să apuce să se trezească bunica lui Noah și să-l vadă că doarme pe canapea, caz în care l-ar fi făcut cu ou și cu oțet pe Noah.

Se uită la norul de furtună și i se păru că se lăsase și mai jos peste noapte. Nu-i observă pe Roy și pe Rex decât atunci când era prea târziu.

Erau veri, elevi în ultimul an, și amândoi păreau să aibă niște sechele, dar Purv nu știa de la ce. Umbla vorba că Rex încercase la un moment dat să și-o tragă cu o pisică vagaboandă.

— Purvis, îl salută Roy.

Roy era creierul, datorită faptului că putea să râgâie alfabetul.

Purv îi studie neliniștit.

— Am auzit că ți-ai găsit de lucru, continuă Roy.

Avea în mână un băț în care se sprijinea și bea dintr-o sticlă de Snapple roșu.

— La țanc, pentru că sunt cam pe minus luna asta.

Rex își lăsa capul pe spate și începu să râdă, aruncând o umbră hâdă în fâșia de lumină care venea dinspre bucătăria lui Mae. Purta un tricou cu un număr prea mic, iar de sub el i se revărsau hălci din burta albicioasă.

— N-am fost plătit încă, spuse Purv, fără urmă de tremur în glas.

— Poți să plătești sau poți s-o iei pe coajă și apoi să plătești. Tu alegi.

Roy râse și încleștă din pumn, ca să fie mai convingător.

Purv își lăsă privirea în pământ și observă o sticlă goală de Sam Adams, dar nu avu curajul să întindă mâna s-o ia. Oricum, ar fi fost genul de gest pe care ei nici nu l-ar băga în seamă.

Și apoi îl văzu pe Noah în capul străduței, în lumina felinarului. Scoase repede zece dolari din buzunar și-i întinse spre Rex, dar nu îndeajuns de repede, pentru că Noah observă ce se întâmpla și grăbi pasul.

— Roy și Rex, zise Noah, arătând insigna.

— Nici măcar nu-i a ta, zise Roy râzând.

— Am văzut adineauri o pisică vagaboandă, Rex. Poate de data asta te potolești, nu de alta, dar sunt niște pisoii nou-născuți în Brookdale care-ți seamănă leit, i-o întoarse Noah.

Purv își încleștă pumnii și încercă să-și stăpânească agitația, pentru că știa ce urmează.

— Suntem viteji, spuse Noah, tare și mândru, parcă dând glas naturii neîmblânzite.

Purv nu mai apucă să dea răspunsul, pentru că Noah lansă prima lovitură. Așa făcea de fiecare dată, indiferent de adversar. Un croșeu zdravăn de dreapta care îl pâlă pe Rex drept în frunte, doborându-l, dar numai atât reuși să facă, pentru că Roy încă ținea bățul în mână.

La sfârșitul luptei, când Mae auzi zgomotul și-i opri înainte ca lucrurile să iasă și mai rău, lui Noah îi curgea sânge din nas și trebui să-și stăvilească hemoragia cu prosoape de hârtie.

Purv respira cu greu. Pe el îl lăsaseră în pace, în mare, doar îi dăduseră un brânci cât să-l dărâme, dar fusese de ajuns, pentru că încă avea vânătăi în dreptul coastelor de ultima dată când se înfuriase taică-său.

O luară încet la picior.

— Cât pe-aci să-i învingem, zise Noah.

— Mda, încuviință Purv.

Nu câștigaseră niciodată vreo luptă, așa că Noah considera c-ar fi cazul.

— Mă gândeam la Summer azi-noapte. Și apoi mă gândeam iar la fetele alea. Fetele din Briar.

Noah dădu din cap.

— Mda, dar Summer a fugit de acasă. Fetele din Briar mergeau pur și simplu pe stradă, au fost răpite fără vreun avertisment. Black nu crede c-ar fi legate cazurile.

— Poate că nu vrea să creadă. Poate că se simte oarecum vinovat... de când l-a văzut pe individ. Tata zice că Black ar fi putut să tragă. Mă rog, așa se zvonea.

Noah ridică din umeri pentru că, de fapt, nimeni nu știa ce se întâmplase.

— Nu sunt sigur ce facem noi cu Raine, zise Purv.

— O ajutăm. Doar sunt polițist.

— Asta înseamnă că eu sunt partenerul tău.

— Sigur. Tu poți să fii Tubbs.⁹

— Dar eu nu-s negru.

— Ești mai negru ca mine.

— De ce zici asta?

— Din cauza lui Halbert.

— Oh. Corect.

Halbert era unchiul lui Purv, care locuia în Gattman și care se însurase cu o femeie de culoare.

— Crezi că ai vreo șansă cu Raine?

— Nici gând. Dar mi-a dat guma ei de mestecat, zise Noah, zâmbind.

— Nu pare mare chestie.

Noah ridică din sprânceană.

— Guma pe care o avea în gură.

Purv se uită la el.

— Ți-a dat guma pe care o avea în gură?

— Da.

— Practic, e ca și cum v-ați fi sărutat.

Dădură colțul pe alee și auziră țipete. O văzură pe Raine în fața secției de poliție, în timp ce Trix încerca s-o calmeze și Black le privea din prag.

Raine coborî treptele de piatră cu o expresie înverșunată. Se apropie de bancă și se așeză, uitându-se plină de ostilitate la Black.

Purv se ținu după Noah.

Raine îi aruncă o privire lui Noah.

— Ce-i cu fața ta?

Noah își duse o mână la obraz.

— Ar trebui să vezi cum arată celălalt tip.

— A scăpat fără nicio zgârietură, comentă Purv.

Noah oftă.

Purv se uită spre capătul opus al pieței întunecate, la felinarele aprinse în ciuda dimineții târzii. În curând, lumea avea să dea iama la prăvălia lui Ginny.

— Black nu face nimic în privința lui Summer, spuse Raine.

— Putem să ieșim din nou mai târziu... dacă vrei, propuse Noah.

Văzură un Camaro '85 apropiindu-se în trombă și Raine se ridică.

— Fără supărare, băieți, dar în seara asta am o mașină mai bună la dispoziție.

Noah se ținu câțiva pași după ea și simți vuietul motorului reverberându-i în tot corpul.

Geamul mașinii se lăsă în jos.

— Ai făcut-o pe dădaca? îl întrebă individul cu figură de sportiv.

Era un tip mai mare, Purv îl recunoscuse. Danny Tremane.

— Are 15 ani, obsedatule, i-o întoarse Noah.

Individul dădu să coboare din mașină, dar Raine îi spuse ceva. Se urcă și ea în mașină și se uită pe geam la Noah cu o urmă de zâmbet când Camaro demară în trombă.

*

Noah și Purv luară autobuzul până în Mayland. Avea o oră întârziere, dar Noah nu putea să-și asume riscul de a ieși cu Buick-ul cât era încă lumină.

Stătea pe bancheta jerpelită și se uita cum defilează copacii pe lângă ei, înghițiți de norul de furtună.

Purv era așezat în fața lui. Peste vară lucra la Whiskey Barrel și așa mai scăpa de acasă. Era prea mic să lucreze ca barman, dar Hank Frailey îi plătea câțiva dolari pe oră să șteargă berea, pișatul și voma de pe jos. Părea o muncă grea, dar era de preferat statului acasă.

Purv avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă, așa fusese dintotdeauna. Când aveau amândoi zece ani, Noah nu-l văzuse o zi întreagă, așa c-a trecut pe la el pe acasă și l-a găsit bătut măr. Dăduse fuga după Trix și ea îi dusesse până în Mayland în Maverick-ul ei portocaliu, cu Purv întins pe bancheta din spate și Noah ținându-l strâns de mână, spunându-i că era viteaz și strașnic. Black îl luase pe taică-su la secție, dar Purv și maică-sa n-au vrut să facă plângere, așa că nu l-au putut reține. Milk și Rusty îi trăsaseră o mamă de bătaie, apoi îl lăsaseră în mijlocul pieței. Dar nu rezolvaseră nimic cu asta.

Noah se lipi cu fața de geam în timp ce autobuzul ieșea huruind din Grace. Cerul se luminea când trecură în Windale.

Se ridică și se îndreptă spre capătul autobuzului, își înălță privirea și văzu o linie clară de demarcație în jurul orașului. Întuneric și apoi lumină, ca și cum Dumnezeu uitase să apese pe întrerupător în Grace. Norul de furtună se ridica spre țării, un veritabil zid de un cenușiu apăsător, care părea gata să sloboade stihiiile iadului.

— Doamne sfinte, comentă Purv de lângă el. În viața mea n-am văzut așa ceva.

— Ai întârziat, îi spuse Missy, când Noah se așeză pe scaun.

Missy era o bătrână de culoare și-i plăcea să-l tachineze pe Noah din cauză că avea pielea așa de albă. Își întindea mâna lângă a lui și-i spunea că arată ca o stafie, dar o făcea doar spre a-i distrage atenția de la mașinăria albastră. Știa că are și acum coșmaruri legate de asta. Tresări un pic când îi fixă acele în vena mare, ca o cicatrice, care îi cobora dinspre biceps.

— A întârziat autobuzul, se scuză Noah.

— Erai programat ieri, Noah. Și nu răspunde nimeni la telefon la tine acasă.

Noah ridică din umeri.

— Lucram la o anchetă pe bune.

— Exact, întâri Purv.

— Mai taci, Purv, i-o reteză Missy, apoi se întoarse spre Noah. Trei zile sunt prea mult, Noah. Ești prost sau ce? Ai putea să mori din cauza asta...

El dădu din mână, ca și cum ar fi vrut să-i alunge cuvintele.

— Vrei să sun la Asistența Socială? Dacă tu nu ții minte și bunica ta nu mai ține minte...

— Scuze, îi zise Noah, întâlnindu-i privirea.

Purv tăcu și el.

Missy îi atinse obrazul.

— Eu doar încerc să am grijă de tine. Mai știi ce-a pățit Landon...

— Noah e un tip dur. Și Landon era bătrân, îi spuse Purv.

— Și ar fi putut să ajungă la o vârstă și mai înaintată, spuse Missy.

Noah încuviință și Missy îi zâmbi.

— Televizorul tot nu merge, zise Purv, arătând spre ecran.

— Aveți videoul, spuse Missy, în timp ce nota ceva pe panou.

— Mda, dar suntem la mâna scârbei ăleia de la Goodwill și ea ne tot aduce rahaturi. Cred că și-o trage cu cineva de la Chimio. Lor le-a adus Alien 3 săptămâna trecută.

Missy oftă.

— Și filmele nu-s niciodată de la început. N-a auzit niciodată de regula cu „Derulați de la început, vă rugăm“?

Purv era un obișnuit al secției de dializă de când împlinise opt ani și mama lui Noah îi dăduse voie să vină cu ei cu autobuzul. Încerca să-i doneze propriul rinichi lui Noah cel puțin o dată pe an, ultima dată o făcuse cu câteva luni în urmă, când îl văzuseră pe doctorul Leggette plimbându-și pinscherul pe malul râului. Purv era pilit la momentul respectiv și-și lepădase cămașa, somându-l pe Leggette să i-l scoată pe loc.

Noah începuse să râdă prea tare ca să-l poată opri.

Era întotdeauna o lumină difuză acolo. Pereții erau acoperiți de tablouri, cele mai multe cu peisaje locale — un câmp de bumbac, o învolburare de culoare care, după părerea lui Noah, era Strada Mare.

Purv își ridică gulerul, apoi îl lăsă din nou în jos. Nu stătea nicio clipă locului.

Noah trase cu ochiul la mașinăria albastră. Imaginează-ți că e o mașină de spălat, îi spusese maică-sa când era mic. N-o să dureze la infinit și eu o să-ți fiu mereu alături dacă ți se face frică. Se înșelase în ambele privințe.

— Ți-e bine? îl întreabă Purv.

Noah încuviință.

— Mda, mi-e bine.

Purv îl întreba des treaba asta. Noah nu-i dădea niciodată alt răspuns, nici măcar atunci când era copleșit. Dar Purv știa. Uneori îi puneă o mână pe umăr lui Noah, alteori îi spunea vreo chestie atât de aiurea-n tramvai, încât pentru un timp îi distrăgea atenția. Noah îi era tare recunoscător.

— Fiecare individ are o amprentă unică a limbii, spuse Purv.

Noah zâmbi, apoi se întoarse spre Missy.

— Suntem gata să ne uităm la film acum, mulțumim.

Ea se îndreptă spre televizor cu caseta în mână.

— Să îndrăznesc să întreb ce avem astăzi în program? întrebă Purv.

Missy se uită la carcasă.

— Babes in Toyland.

— În sfârșit, ne-a trimis ceva deocheat, exclamă Purv, frecându-și mâinile. Ce fel de jucării? Cu două capete sau ...

— E un film Disney.

— Oh, băga-mi-aș.

*

Peach Palmer locuia în Standing Oak. Drumul până acolo dura o oră când nu era aglomerat pe autostrada 125, prin Tessner și de-acolo spre pădurea de pini. Era genul de drum apăsător, care îl împingea pe Black să tot tragă la măsea. Ținea o mână pe volan, iar cu cealaltă își frecă ochii obosiți. Trecu

pe lângă case din metal care defilau ca prin ceață, biserici urâte, scunde și late, și fantomele fetelor din Briar. Încetini mașina și o lăsa să meargă în ralanti kilometru după kilometru până se trezi din beție, apoi mai trase o dușcă și apăsă pedala de accelerație. Avea maxilarul încleștat și ochii sticloși când își surprinse reflecția în oglindă, așa că întinse mâna și-o întoarse în altă direcție.

Opri motorul în capătul străzii, lăsând mașina de poliție să coboare singură panta domoală care ducea spre casa ei. Se opri în față, așteptând să pălească ultima geană de lumină portocalie, și-o văzu pe Peach pândindu-l de la fereastră, de după draperia trasă doar cât să-l zărească.

Îl întâmpină în pragul ușii de plasă cu o mână în șold și se dădu la o parte din calea lui.

Casa ei — trei camere, o baie și o cămăruță care dădea direct spre bucătărie. Locul era destul de îngrijit, dar trebuia să se chivernisească, iar bărbații care îi erau clienți fideli nu puteau fi lăsați în preajma unor bunuri de valoare.

— Pari obosit, îi spuse.

— Mereu.

— Pot să-ți fac ceva de mâncare.

— N-am venit să mănânc.

Sună urât și își dădu și el seama.

— Scuze.

— Cum mă vrei? îl întreabă cu o căutătură încruntată care-l făcu să zâmbească.

— Nici pentru aia n-am venit.

Mută un teanc de ziare, se așeză pe canapeaua veche și se afundă în ea.

Peach îi întinse o cutie de bere Lone Star și el o luă, dând jumătate pe gât.

— L-ai mai văzut? Pe lunganul ăla care-ți dădea bătaie de cap? o întrebă Black.

— Nu.

— Poți să mă suni dacă apare.

Peach încuviință.

— Vorbesc serios.

— Ultima dată am chemat poliția. A durat o oră până au ajuns. Polițaii ăia... știu cu ce mă ocup.

— Atunci sună la mine sau la Trix și ea îți face legătura direct cu mine.

Ea-și aprinse o țigară. Black se uită la mâinile ei, la ridurile care trădau că era cu zece ani mai în vârstă decât ar fi sugerat chipul, la unghiile false, una ruptă din carne. Încă mai era atrăgătoare.

— Nu vorbim de obicei despre ocupația mea, îi spuse Peach. Te porți aiurea atunci și mă faci să mă simt prost. Vrei să mă faci să plâng, Black?

— Nu-mi place deloc când plângi.

Ea încuviință, cu o expresie abătută.

— A dispărut o fată.

Peach trase aer în piept.

— A fugit de acasă. A lăsat un bilet.

Ea suflă agale aerul din plămâni.

— Timpul se scurge... îi cunosc familia.

— Și îți faci griji.

Black încuviință.

— Încă n-a fost prins.

— Încă nu.

Black ridică mâna și observă că-i tremura, apoi mai trase o dușcă.

— E cald aici, spuse.

Peach puse mâna pe o revistă și începu să-i facă vânt.

— Și e atât de întunecat în Grace! Atât de întunecat, futu-i!

— Am auzit. Vine ditamai vijelia spre voi.

— Familia asta. Mai au o fiică, genul care face scandal, trece pe la secție, se uită la mine de parcă aș ști răspunsurile la întrebări la care nici nu s-a gândit încă. L-am băgat pe taică-său în pușcărie... într-o altă viață. O roade și acum, știi?

— E treaba ta să-i găsești sora.

Peach se apropie și se așeză chiar lângă el.

— Simt cum revine.

— Ce anume? îl întrebă blând.

— Individul ăla. Povestea cu Della. Necazul, demonii și toate cele. Simt cum se apropie tiptil, atât de încet, încât majoritatea oamenilor nici măcar nu s-au prins.

Ținuseră o slujbă micuță pentru Della, fiindcă Peach nu mai făcea față. Doar ei doi în curtea din spate, sub un măr despre care Peach spunea că nu făcuse niciodată fructe. O slujbă ca s-o țină în viață, zisese Peach.

— Păsăroiul.

Black încuviință.

— Poate că n-a fost el de data asta.

— El a fost.

— N-ai avut vizibilitate bună, îi spuse Peach, repetând ce-i zisese el. Pe Della n-o mai caută nimeni.

— Ba da.

— Tu?

El nu-i răspunse.

Peach îi mai întinse o bere, apoi îi descheie prohabul. El dădu s-o oprească, dar ea îi împinse mâna la o parte.

Desfăcu berea în timp ce ea se lăsa pe vine. Închise ochii și simți că-i dau lacrimile.

— Peach, n-am...

Ea îl reduce la tăcere, apoi făcu ce făcea de obicei ca să-l ajute să uite o vreme.

Odată ce termină se șterse la gură, îi luă berea din mână și sorbi cu nesăț, apoi își rezemă capul la pieptul lui, lipindu-și obrazul de insignă.

— Ai vreodată senzația că nu ești aici, de fapt? o întrebă.

— Aproape mereu îmi doresc să fiu în altă parte, dacă la asta te referi.

Pe pervaz era sprijinită o fotografie, între draperiile trase. Peach la 17 ani, cu un zâmbet răzvrătit, care lui îi spunea că abia după aceea o luase pe căi greșite, că la un moment dat avusese un alt drum dinainte.

— Vreau să zic că uneori chiar simt că nu sunt aici. Poate că plutesc pe undeva, dar nu mă văd, nu-mi văd propriul corp. Nu mai fac parte din lume. Din lumea în care trăiesc ceilalți... Stau la povești cu Milk și Rusty, le țin piept răufăcătorilor.

Se frecă la ochi.

Ridicându-și capul, Peach își frecă obrazul de al lui, își lipi buzele de urechea lui.

— Când te întreb „de ce“, ce-mi spui?

— Că e cu schepsis.

Ea îi zâmbi.

— Te simți vinovat.

— Pentru lucruri pe care le-am făcut și pentru lucruri pe care ar fi trebuit să le fac. E îndeajuns de clar?

Peach îl sărută apăsător.

— O să mă duci undeva într-o zi?

— Unde?

Începea să-l ia somnul. Era târziu.

— Depart de casa asta. Nu-mi place aici.

El îi strânse mâna, apoi se lăsă din nou pe spate.

Peach ieși din cameră și se întoarse cu un plic pe care i-l întinse.

— Ce-i aici?

— Am găsit niște poze cu Della.

Black avea mai multe poze decât i-ar fi trebuit vreodată.

— Are părul aranjat altfel... nu e... sunt niște poze în care arată altfel. Poate că-ți trebuie. Le-ai putea arăta și altora, eventual.

Asta era treaba între ei. Ea i-o trăgea ca să-l îmboldească să-i caute în continuare fiica. El și-o trăgea cu ea pentru că uneori uita cum e să simți și altceva decât neantul.

— Poți să rămâi peste noapte aici.

El clătină din cap, de parcă ar fi fost în stare să conducă.

— Poți să dormi cu mine. Doar să dormi, Black.

El încuviință, o lăsa să-l ajute să se ridice și simți cum îl înconjura ferm cu brațul în timp ce-l conducea spre dormitorul ei. Era un alt loc, nu cel în care ducea bărbații. Avea ceva înduioșător. Observă o scrumieră, o pipă de fumat iarbă cu care-și alunga insomniile. Zicea că încearcă să se lase. O mai spusese de multe ori.

Îl dezbracă agale. Își lăsa mâna să alunece peste cicatricea lungă de pe burtă, apoi îi dădu brânci în pat.

El se prefăcu că adoarme până o auzi respirând greoi lângă el. Băgă mâna în sertar și scoase ce-i trebuia de-acolo, ca să facă exact ce făcea de obicei și, odată ce termină, își răsfiră degetele de la picioare și înfipse acul între ele, lăsându-se purtat spre locul unde niște mâini îl ridicau deasupra tuturor.

Ciuli urechea la zgomotele deformate care se auzeau de-afară. Observă o Biblie pe podea, cu paginile fluturând în bătaia vântului. Se întrebă dacă visa cumva și ce soi de vis o fi, dar în sinea lui știa că n-avea să se încheie cu bine.

Se uită lung la Peach, la curbura spatelui și la rotunjimea șoldurilor ei, și reflectă la cât de crudă și arbitrară era viața.

— Te iubesc, îi zise Peach și el se întrebă cum de putea.

Închise ochii ca și cum n-o auzise.

⁹ Personaj din serialul polițist Miami Vice, interpretat de actorul de culoare Philip Michael Thomas.

9. Summer

Fata cu numărul doi din Briar se numea Bonnie Hinds. Locuia într-un parc de rulote de lângă autostrada 225, care merge drept ca o săgeată și traversează trei râuri până să-i iasă-n cale Heathville și zona cu centrele comerciale. Bonnie și tatăl ei erau enoriași ai Bisericii Luterane „Hristos Mântuitorul“, care nu e nici pe departe atât de impunătoare pe cât ar sugera numele. Tatăl lui Bonnie umbla de colo-colo, oriunde găsea de lucru, deși n-au scris în ziare cu ce se ocupa mai exact, poate din cauză că nu era vreo activitate legală. Lipsea cu săptămânile, așa că Bonnie era mai mult pe cont propriu. Într-o dimineață de duminică n-a apărut la slujbă, așa că pastorul Bryson Dailey a trecut pe la rulota lor. Îi plăcea să treacă s-o vadă pe Bonnie, pentru că știa situația și oficiase slujba de înmormântare a maică-sii cu un an în urmă. A bătut la ușă, a venit din nou pe seară și-a mai bătut o dată, apoi a chemat poliția pentru că-și făcea griji. Bonnie n-avea cine știe ce viață socială în afară de mersul la școală și la biserică, dar polițiștii au decis totuși că fugise de-acasă. Le-a luat o zi să dea de taică-său. Le-a spus că se întoarce imediat, dar a ajuns în Haskell abia după trei zile. A zis că nu știe dacă Bonnie avea vreun iubit sau cine erau prietenii ei, absolut nimic care să le poată fi de folos. N-au făcut legătura între ea și Della Palmer.

— Te simți vreodată trist? l-am întrebat pe Bobby.

— Orice om se simte trist, Summer.

— Așa, din senin? Atât de trist încât să nu mai vrei să știi de lume și să plângi, și să tot plângi până nu mai rămâne decât un morman de haine pe podea în urma ta?

— Îndeajuns de trist ca să plângi până dispari?

I-am urmărit. Pe Bobby și pe Savannah. Veneam la ei acasă patru seri pe săptămână cât făceam lecții cu Savannah. Ziceam că mă duc la baie, dar mă învârteam pur și simplu prin casă și mă uitam la lucrurile lor. Era și un dormitor de copil. Avea un pat în formă de mașină de curse, jucării și un șifonier micuț.

— Savannah a zis că ești cea mai talentată elevă cu care a lucrat vreodată. Și că are impresia că nici măcar nu te străduiești.

— Ți-a spus despre școală? Aia de fițe din Maidenville?

— Da.

— Nu ne-am permite în veci o școală ca aia.

— O să obții o bursă. Savannah vrea să dai examenul de admitere și să scrii eseul care se cere.

— N-am de gând să-mi părăsesc sora.

— Doar scrie-l și vezi ce se întâmplă. E bine să ai opțiuni, Summer.

O vreme s-a lăsat tăcerea.

— M-am gândit să scriu despre fetele din Briar, i-am spus. Am început să le studiez poveștile.

Mă îmbrăcam cu cea mai bună rochie și luam autobuzul până în Maidenville, apoi mă plimbam pe străzile luminate și treceam pe lângă magazinele strălucitoare în care erau doamne în ținute strălucitoare. Uneori îmi zâmbeau și mă simțeam atât de nouă de mi se părea că văd împărăția așa cum ar fi putut să fie. Mă instalam în biblioteca elegantă, printre profesorii cu un aer impunător, și începeam să scotocesc prin arhivă.

— Cred că Savannah spera c-o să scrii despre literatură sau poate despre artă, având vedere că te pasionează.

Mi-am lăsat privirea în pământ.

— Ce zici de Thackeray, atunci? Eventual aş putea să fiu ca Becky, să mă concentrez îndeajuns pe scopul final, astfel încât restul nici măcar să nu mai conteze.

Mi-a zâmbit.

— A-ţi păstra mintea deschisă nu e totuna cu a-ţi trăda convingerile, Summer.

— Atunci o să scriu despre fetele din Briar, pentru că asta e realitatea pentru mine şi sora mea. Teama asta şi, pe undeva, consternarea asta.

Eram aşezaţi pe o bancă în cimitir, soarele dogorea sus pe cer, dar o salcie îşi pogora umbra peste noi. Aveam o carte lângă mine. Bobby folosea genul de colonie discretă pe care o simţeai doar dacă erai foarte aproape de el. Dădusem iama în chestia aia îngreţoşătoare cu care se dădea Raine, de la care mă ustura pielea, şi eram îmbrăcată în rochie, iar când mi s-a ridicat n-am tras-o în jos.

Mi s-a părut că-l văd pe Bobby trăgând cu ochiul la coapsa mea.

— Gradul tău de credinţă e ceva special, Bobby. Mă gândeam la asta azi-noapte. Nu reuşeam să adorm. Începe să fie arşiţă. Las geamul deschis chiar dacă greierii cântă atât de asurzitor că-i aud şi în vis.

Turuiam de zor, ceea ce mi se întâmpla adesea în preajma lui Bobby. E ciudat, la început nu prea ştiam de fapt ce fac, tot treceam pe la biserică sperând c-o să mă lumineze. Stăteam pe acolo, citind şi aranjându-mi părul şi privindu-l pe furiş când se uita în altă parte.

— Credinţa este fiinţarea celor nădăjduite, mi-a zis încet.

— Şi dovada lucrurilor celor nevăzute.¹⁰

S-a uitat lung la mine, de parcă mă vedea pentru prima dată, şi m-am gândit la Francesca şi Paolo şi la volbura necontenită care-i purta cu ea. Am închis

ochii să mă feresc de soarele orbitor, dar simțeam nespus de aproape
dogoarea celui de-al doilea cerc.¹¹

¹⁰ Evrei 11:1, Biblia în traducerea lui Bartolomeu Valeriu Anania, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2018, p. 1726.

¹¹ Aluzie la al doilea cerc al Infernului lui Dante, în care sfârșesc păcătoșii din dragoste.

10. Ziduri de lumină și năluci albe

Biroul avocatului era elegant, trădând onorariul de 500 de dolari pe oră pe care îl plătea tatăl lui Savannah. Mama ei era așezată lângă ea, ținând-o strâns de mână, de parcă ar fi putut s-o ia la fugă oricând.

Pe avocat îl chema Donald nu-știu-cum și Savannah privea dincolo de mutra lui buhăită, spre Fairline Park, care se întrezărea în spatele lui. Savannah se născuse și crescuse în Maidenville și era bogată după standardele oricui în afară de ale sale. Ei nu-i păsase niciodată câtuși de puțin de bani și de tot ce puteau aduce.

— Nici măcar nu mai stau de vorbă, o auzi pe maică-sa spunând, în timp ce Donald încuviința, cu un aer de compătimire ca la carte.

Maică-sa făcuse un soi de operație estetică, dar rezultatul fusese o față mereu lucioasă și surprinsă, mai degrabă decât una întinerită și proaspătă.

— După ce s-a dus Michael...

Maică-sa băgă mâna în geantă și scoase un șervețel.

Savannah nu-i mai ascultă o vreme. Își aminti de prima dată când îl adusesese pe Bobby la casa părintească, cu aleea impunătoare, cu parcul vast, cu lacul și hangarul pentru bărci. El de-abia îndrăznise să se apropie, cu mâinile în buzunar și un aer sfios. Purta un sacou de împrumut, cu un număr mai mare. Îl urmărise din priviri în timp ce tatăl ei îi făcea turul, laudându-se cu vinul din pivniță și cu cât îl costase să recondiționeze terenul de tenis, de parcă n-ar fi știut nimic despre auditoriu.

Părinții ei nu fuseseră impresionați. După plecarea lui Bobby îi spusese ră fix asta. Erau mulți alți băieți la rând, de la facultate și de la firma tatălui ei,

cu toții superiori lui Bobby pentru că aveau sângele suficient de albastru.

— Bobby e orfan, știți? Și a venit fără nimic, nici măcar un capăt de ață. Vă vine a crede?

Îl văzu pe Donald încuviințând, apoi clătinând din cap, ca și cum nu știa la ce răspuns spera maică-sa.

Cât Bobby fusese pastor stagiar, le fusese un pic mai ușor. Părinții ei erau implicați în comunitatea de la St. Margaret, așa că aveau măcar consolarea asta. Apoi s-a născut Michael și n-au mai adus vorba de asta, de cât de tăcut era Bobby, ce eforturi au trebuit să facă doar pentru a-l convinge să nu se pună de-a curmezișul când voiau să-și ajute singura fiică. Nici lui Bobby nu-i păsa de bani, dar mândria lui avea propriul ei preț.

Se întâlniseră în Yellow Valley Park, pe malul apei. Ea ieșise în oraș cu un dobitoc care emisese semnalele corecte când maică-sa își întinsese antenele pentru a depista câți bani are. Îl chema Bryant, studia Dreptul la Harvard și era un bătăran. Băuse prea mult, a încercat s-o sărute, apoi a înșfăcat-o de braț când ea și-a ferit fața. Savannah țipase. Bobby apăruse din senin și-i trăsese un pumn zdravăn lui Bryant, apoi se îndepărtase până să apuce Savannah să-l strige.

Îl revăzuse a doua zi, lucra ca barman într-o bombă de pe Pool Street. Ea trăsese de el, pentru că nu mai fusese niciodată cu un asemenea băiat. Savannah era frumoasă și suavă. Bobby era chipeș, dar era limpede ca lumina zilei că-l bântuia ceva. Mâncaseră burgeri împreună și ea făcuse glume despre cavaleri și eroi izbăvitori. Se culcase cu el în aceeași seară și până a doua zi era îndrăgostită la nebunie.

— Au semnat un contract fiduciar — n-o să-l conteste, nu, Savannah?

Ea-și desprinsе privirea de geam.

— Bobby, insistă maică-sa. Ce-o să vrea?

— Nimic.

Maică-sa își reluă tirada în timp ce Donald îi întindea actele.

— Trebuie doar să semnați amândoi.

Ținând actele de divorț în mână, Savannah se gândi la fiul și la viața lor, și la faptul că uneori sfârșitul venea cu mult înainte ca povestea să fi ajuns la capăt.

— E mai bine așa, scumpo, îi spuse maică-sa. Poți să te întorci aici, acum, unde ți-e locul.

*

Ieșiră devreme cu Buick-ul pentru că ziua era ca noaptea în Grace. Noah lucrase în schimbul unu la secție, iar Trix încercase să-i găsească ceva de făcut. Dar el era mulțumit să stea pur și simplu și să-i urmărească o vreme pe polițiști, să privească forfota care se pornea când suna telefonul și plecau pe urmele răufăcătorilor. În biroul lui Black era o poză cu tatăl lui.

Ajunsesese acasă obosit, din cauză că uneori se simțea pur și simplu frânt. Dializa, chiar și în zilele libere, era un efort pentru organismul lui. I se extrăgea sângele, apoi era inundat din nou cu sânge. Nu lăsa niciodată să se vadă treaba asta.

Raine îi apăruse în prag cu o țigară după ureche și traista de pânză pe umăr. Traista era mare și ea era mărunțică. Îi spusese să ia cheile de la Buick și el încuviințase, pentru că era destul de sigur că nu era nimic pe lume ce să nu facă pentru ea.

O luaseră pe străzile cochete și se zgâiseră la casele mari. Trecuseră pe lângă puști de vârstă lor pe role, râzând și zâmbind în ciuda întunericului. Nu prea mai aveau benzină, așa că puseseră laolaltă tot ce aveau și o luaseră pe drumuri lăturalnice spre benzinăria de pe Cane Creek Road.

Costa mai mult acolo, dar nu-și puteau permite riscul de a ajunge să fie tractați, pentru că Buick-ul era tot ce aveau.

Nu erau decât patru pompe, dar benzinăria Lincoln era căutată pentru că vindea reviste porno. Proprietarul era Lucky Delfray și nu era genul de om care să alunge clienții dornici să plătească, așa că le vindea orice îi cereau și nu-i întreba de vârstă. Noah puse benzină de 12 dolari.

Începură să bată la ușile de pe Cassidy Avenue, unde le deschideau mame care clătinau agale din cap: îmi pare rău, n-am văzut-o. În spatele lor se vedeau copiii care se uitau la Double Dare și mâncau înghețată, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

*

Stăteau în birou și vorbeau despre Summer. Black se uită dincolo de pastorul Bobby, la tabloul din spatele lui, Nunta din Cana, la norii rotunjiți, la monumente și la vinul care era apă.

Bobby arăta nasol: cu cearcăne și obrazul neras de trei zile.

— Își făcea griji în privința fetelor din Briar, îi spuse Bobby.

Îi povestise lui Black despre eseul pe care îl scria Summer pentru școala de fițe din Maidenville.

— De ce crezi că făcea treaba asta?

— Poate că e mai sensibilă. Nu sunt foarte sigur, Black. M-a îngrijorat că făcuse o fixație pentru ele. Îmi puneă întrebări legat de unde credeam eu că or fi ajuns.

— Ce i-ai spus?

Bobby își lăsa capul în jos și-și trecu mâna vânjoasă prin părul tuns periută.

— I-am zis că, după mine, sunt în rai.

Poate că se lăsase o pauză cam stingheritoare, pentru că Bobby se grăbi să continue.

— I-am spus asta pentru că nu știam ce altceva să-i răspund.

Black simți că Bobby îl studia atent.

— Ați mai aflat ceva despre tipul ăsta?

— Petrece mult timp aici, la St. Luke, spuse Black, ignorând întrebarea.

— E nelipsită, ca Samson și praful. Savannah a trecut pe la Ava de câteva ori.

— Bun. Are nevoie de prieteni.

— I-am auzit pe oameni vorbind despre fetele familiei Ryan și despre Ava și Joe. Când am ajuns în oraș. Mă așteptam la altceva când i-am cunoscut.

— La ce te așteptai?

— Îmi formasem impresia că Joe e cineva care ar trebui evitat. Și se spun o grămadă de lucruri despre Raine, că stârnește probleme.

— Și despre Summer?

Bobby își masă ceafa, ca și cum avea mușchii încordați.

— În privința ei au avut dreptate. Că e o fată drăguță. Dar am fost la ei, am luat cina cu familia Ryan și i-am văzut, i-am urmărit cum interacționau și poate că Raine are problemele ei, dar Joe și Ava sunt părinți buni.

Black aruncă din nou o privire spre tablou și observă șirul de păsări, apoi se întrebă cum de-i scăpaseră prima dată. Se frecă la ochi, pentru că nu vedea nimic limpede.

— Iisus, în tabloul ăla, răspândește o lumină. Se uită la tipul cu viola, spuse.

— Acela e pictorul, Veronese.

— S-a pus pe sine în tablou?

— Conform spuselor lui Summer, asta era tradiția. Stătea și se uita lung la tablou. O găseam aici și apoi mă întreba despre moralitate și vanitate, despre statut social. Mă întreba despre miel și clepsidră. Nimic nu-i scăpa.

Bobby își drese glasul.

— Îmi fac griji pentru ea.

— A fugit de acasă, spuse Black, tot cu ochii la tablou. Facem o investigație de rutină, dar o să apară.

*

După-amiaza târziu stăteau în întuneric sub o boltă de frunze late, împărțind sendvișurile pe care le cumpărase Raine de la Mae cu banii luați din geanta maică-sii. Împărțeau o bere pe care o furase Purv din prăvălia de cartier cât își scosese Noah insigna de poliție și-i distrăsese atenția lui Ginny Adams, vânzătoarea. Noah lăsă sticla să-i atingă buzele, apoi i-o întinse lui Raine.

— Bea și tu, îi spuse Raine.

Noah clătină din cap.

— Sunt curat la suflet și la trup.

— Tare bizar.

Chipul lui Purv era brăzdat de dâre de vopsea de camuflaj în nuanțe de verde, maro și negru. O furase din farmacia de pe Beachwood Avenue, apoi o scosese din minți pe Raine petrecându-și cincisprezece minute ca să și-o aplice lui și lui Noah.

Aveau câteva lanterne grele cu ei și le fixaseră una lângă alta pe jos, îndreptate spre coroanele copacilor. Purv se întinse și-i puse sticla în mână lui Raine. Cămașa i se ridică și Noah surprinse o urmă de lovitură, lată și urâtă, rămasă poate de la o cataramă sau ceva de felul ăsta.

— Ce ne facem când își dă duhul Buick-ul? întrebă Noah.

Mașina începuse să fumege foarte tare când ieșiseră de pe Hallow Road.

— O să mergem cu el la Merle. El n-o să ne dea în gât. Din câte știu, îi datorează un miar unchiului Tommy, spuse Raine.

Purv încuviință.

— Are datorii la aproape toată lumea din oraș. În niciun caz n-o să refuze bani gheață.

— N-avem bani gheață.

— Merle se zgâiește mereu la mine, obsedat bătrân. Găsesc eu ceva, poate c-o să trebuiască să-mi arăt țâțele sau ceva, spuse Raine.

Noah înghiți în sec.

Raine se întinse din nou pe stejarul doborât și se uită lung la norul întunecat.

— Cât timp mai poate să rămână acolo? Acum parcă ar fi noapte. Parcă ar fi noapte toată ziua.

Noah luă harta și îndreptă lanterna asupra ei.

— Trebuie să stabilim un sistem. Nu putem să parcurgem mereu aceleași locuri, trebuie să le marcăm cumva.

— Unchiul Tommy are hărți detaliate cu Hell's Gate, centimetru cu centimetru, de la Red până spre Brookdale.

— Pun pariu că nu acoperă și partea de nord, ăla-i terenul familiei Deamer, spuse Purv.

De când se întâmplase povestea cu Mandy, Franny și Richie Reams, familia Deamer devenise un soi de legendă în Grace, o gașcă ce includea între trei și 50 de persoane, în funcție de cel cu care vorbeai. Dețineau cam 40 de hectare de teren, care pătrundea adânc în Hell's Gate.

— O să merg mai departe, mai în adâncime decât au făcut-o polițiștii, spuse Raine, așa că se ridicară, își strânseră catrafusele și o luară din nou la picior.

Mai merseră cam o oră pe jos, Raine făcând pe ghidul și Noah rămânând mereu în urmă. Își umezi buzele — și le simțea uscate. Trebuia să aibă grijă cât lichid bea de-a lungul zilei, pentru că rinichii lui nu puteau să proceseze cantitatea după care tânjea corpul lui. Era și mai nasol pe arșiță. Mesteca gumă și sugea cuburi de gheață, dar nu prea reușeau să-i distragă atenția.

— De ce pana mea te miști așa de încet? întrebă Raine, uitându-se în urmă.

Purv dădu să spună ceva, dar Noah îi aruncă o privire și grăbi pasul.

Pe alocuri, potecile erau prea întunecate și înghițite de desișuri, așa că făceau cale întoarsă și căutau s-o ia prin altă parte. Drumurile prin pădure urcau și coborau și în scurt timp erau lac de transpirație.

Noah fu cât pe-aici să se ciocnească de Raine, până să-și dea seama că se oprise în fața lui.

— Ce-i? o întrebă.

Ea îi arată.

Se oprire în şir indian, amuţiţi.

Noah fu primul care îşi strecură braţul pe-acolo, urmărind cum i se răsfire lumina soarelui pe mână. Încleşta pumnul, ca şi cum ar fi putut înşfăca razele ca să le tragă în Grace.

— Aici se termină Grace, spuse Raine, uitându-se la hartă. Încă un pas şi am intrat în Windale.

Zidul de lumină strălucitoare ţâşnea dintre frunze spre văzduh şi Purv făcu un pas înapoi, pentru că arăta ca ecranul de la cinematograf, de parcă ar fi stat în beznă uitându-se la o lume pictată în culori atât de vii, încât n-avea cum să fie aieva.

Noah făcu un pas înainte, despicând zidul de lumină, apoi se întoarse şi întinse mâna, trăgând-o pe Raine în lumină. Ea îşi miji ochii.

— Haide, Purv.

Purv trecu încet hotarul, simţind atât de subit şi de intens căldura care-i izbi braţul, încât îl trase înapoi.

— În viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva, zise.

Se oprire laolaltă, privind lung din lumina din Windale în bezna din Grace.

Purv scoase un briceag micuţ şi-şi scrijeli iniţialele în coaja lată a unui cedru, apoi adăugă şi iniţialele lui Noah şi pe cele ale lui Raine.

— Pune-o şi pe Summer, îi spuse Raine, aşa că Purv se conformă.

Noah stătea întins peste frunze, cu capul la soare şi picioarele decupate de umbră.

Săriră în picioare când auziră voci. Raine îi zori la adăpost în Grace, unde rămaseră ghemuiți, la pândă.

Erau trei băieți mai mari.

Raine se ridică prima și ieși, așa că Noah și Purv veniră și ei după ea. Băieții se opriră când îi văzură, fixându-și privirile pe Raine.

— Danny? întrebă Raine.

Danny se apropie, iar prietenii lui se ținură după el. Erau înalți și lați în spate, bronzăți și cu un corp fără cusur, de parcă ar fi fost făcuți toți după același calapod rezervat atleților.

— Am venit să-l vedem, zise Danny, zgâindu-se la zid.

— Ați făcut autostopul de pe 45? întrebă Raine.

— Neah, am parcat lângă Route 43 și am luat-o pe malul pâraului. Nu suntem bătuți în cap să facem autostopul când umblă Păsăroiul și toate cele.

Îi aruncă o privire lui Noah.

— Mișto machiaj. V-ați costumat, copilași?

Noah se uită chiorâș la el.

— Ai întrebat de sora mea? îl întrebă Raine.

— Poate, spuse Danny.

Avea o sticlă de bere în mână și privirea un pic tulbure.

Raine făcu un pas în față.

— Ai auzit ceva?

— Ce-mi dai dacă-ți spun?

Danny rânjea acum și prietenii lui se hlizeau. Unul dintre ei trase cu ochiul la Purv, spuse ceva pe înfundate și se hliziră din nou cu toții.

— Ai auzit ceva sau nu? repetă Raine, pe un ton mai tăios.

— Hai cu noi, lasă-i pe țânci să se joace, spuse Danny. Am băătură. Poate c-o să ai mai mult chef de distracție decât data trecută.

— Danny, pe bune, ai auzit ceva de Summer?

— Haide, cădem noi la o înțelegere. Un schimb.

— Spune-i ce vrea să știe, apoi cară-te, spuse Noah, simțindu-l pe Purv cum se încordează lângă el.

Danny se uită lung la Noah.

Noah îi înfruntă privirea.

— E a doua oară când vorbește gura fără tine și n-o să mai existe o a treia, zise Danny, făcând un pas spre ei, cu un trosnet de crengi sub tălpi, care reverberă în jur.

Danny îi aruncă o privire lui Purv.

— Nu cumva ești puștiul ăla pe care-l bate tac-su?

— Taci în pula mea, față de pizdă, i-o reteză Noah.

Danny mai făcu un pas spre el.

— Ce ai zis, băiețăș?

— Te-am făcut față de pizdă. Pentru că arăți ca o pizdă.

Purv înghiți în sec.

Raine îl urmărea pe Noah, ridicând din sprânceană.

Danny se înroși, își încleștă dinții și-i întinse unuia dintre prietenii lui berea.

Purv făcu un pas înapoi, Noah, un pas înainte.

Prietenul lui Danny îi puse o mână pe umăr, îi spuse că Noah era doar un puști și Danny rânji.

— De unde știi tu cum arată o pizdă, de fapt?

Îi făcu cu ochiul lui Raine.

— Mi-a arătat mă-ta, i-o întoarse Noah.

— La naiba, înjură Purv înfundat.

Raine își mușcă buza și îi veni să râdă, dar nu voia să agraveze situația.

Treaba asta înclină balanța pentru Danny. Se năpusti și-i trase un pumn lui Noah, nimerindu-l în obraz. Noah căzu.

Danny se aplecă peste el, rânjind și gâfâind.

— Ce mai ai de zis acum, băiete?

Noah își ridică privirea, văzând cum juca o rază de soare pe insigna rămasă de la tatăl lui.

— Lovești ca o pizdă.

Danny dădu să-l pocnească din nou, dar Raine veni spre ei.

— Haide, Danny.

Danny se smulse din mâinile ei.

— N-am terminat cu el.

— Mda, mă rog, eu de-abia mă încălzeam, spuse Noah.

Raine îi prinse fața lui Danny în mâini și-l întoarse spre ea.

— Las-o baltă. Vin cu tine.

Apoi se aplecă și-l sărută apăsător, îi băgă limba în gură și-și întinse mâna acolo jos, strângându-l până când Danny cedă. Când se desprinseră începu să-l împingă înapoi, până când el se întoarse în direcția opusă.

Grupul se urni.

— Raine, o strigă Noah.

Ea se întoarse spre el.

— Du-te acasă, Noah.

Se făcură nevăzuți în bezna din Grace ca și cum nici n-ar fi fost.

Purv îi întinse mâna, îl ajută să se ridice și-l scutură de praf.

— Aproape că-l doborâsem, spuse Noah.

— Știu, încuviință Purv. Eu eram gata să-ți vin în ajutor.

— Știu.

*

Savannah îngenunche pe podeaua de piatră din biserica întunecată. Nu puse o pernă, pentru că uneori i se părea că trebuie să doară. Ca act de căință, era o ofrandă modestă și nici nu se compara cu ceea ce făcuse, dar rămase acolo până începură s-o doară oasele.

Bobby ieșise din nou cu mașina pe străzi, în căutarea lui Summer.

Savannah avea o cheie de la biserica veche și o folosea când avea nevoie. Ascunsese actele de divorț în șifonier. Maică-sa o sunase s-o întrebe când o să se întoarcă acasă. Închise strâns ochii, pentru că păcatul era atât de viu și sublim, silueta aceea formidabilă care pândea de sub copaci și-i amintea că paradisul pierdut nu mai poate fi regăsit vreodată.

Se liniști odată ce începu să plângă. Vărsă lacrimi grele pentru tot ceea ce se întâmplase, simțind cum i se prelingeau pe obraz. Asta își dorea El, remușcare sinceră.

Se întoarse când auzi că se deschide ușa și își șterse ochii atât de energic, încât năluca albă care se ivi sub sculpturile de lemn îi apărură ca prin ceață.

— Îl căutam pe pastorul Bobby, zise Samson.

— Nu-i aici, îi spuse, reușind să schițeze un zâmbet.

— Oh, exclamă Samson, întorcându-se să plece.

— Ai pățit ceva, Samson?

El șovăi, apoi intră în biserică și se apropie de ea cu umerii cocârjați și capul plecat. Savannah mergea la biserică de când se știa, dar niciodată nu văzuse pe cineva care să se roage atât de des și de înverșunat ca Samson Lumen. Orice ar fi fost, orice povară purta, era ceva care-l zdrobea.

— Voiam să mă rog, spuse încet. Trebuie să mă rog.

— Poți să te rogi.

— Aș putea să aștept până dimineață și să mă întorc.

Nu reușea să deslușească mare lucru în afară de părul lui alb; chipul îi rămânea nelămurit în penumbră. Întinse mâna și-i atinse brațul, încercând să-i ignore tresărirea abia simțită.

— Nu-i nimic. Și eu mă rugam, de asta am venit.

— Serios?

— Da.

Samson se așeză pe bancheta din față, sub umbra lui Iisus, și în momentul acela Savannah își zise că poate aveau dreptate să-l numească înger.

Băiatul își ridică mâinile în rugăciune și, înainte să se întoarcă, Savannah observă că-i tremurau așa de tare, că de-abia le putea ține împreunate.

11. Summer

Cad în mine și din mine. Cine cred că sunt nu e întotdeauna cine sunt. Mi se poate întâmpla să alunec dintr-o persoană într-alta cu săptămânile. E ca și cum te-ai rătăci în pădure. Se poate întâmpla să trec pe lângă ceva cunoscut de trei sau patru ori, dar nu mă îndrumă spre ieșire, nu-mi arată calea.

M-am dus la școala aia de fițe cu Savannah. Maidenville Academy. Era dezgustător cât de multe aveau — sala de muzică și podelele lucioase, copiii ca niște roboți care mergeau agale, cu mâinile la spate. Pe undeva m-a durut sufletul pentru ei. Și pentru mine.

I-am spus lui Savannah că vorbisem cu mama de treaba asta, că știa, dar nu știa, pentru că visele cu ochii deschiși fix asta sunt. Nu se ancorează în nimic.

Am avut o întâlnire cu un bătrân într-un birou cu mobilă din lemn închis la culoare, cu tot soiul de diplome pe peretele din spatele lui, ca și cum ar fi însemnat ceva mai mult decât vanitate. A început să vorbească și eu am zâmbit politicos, în timp ce Savannah îmi puneă o mână pe umăr. Savannah i-a spus că sunt o persoană specială, ca și cum asta ar fi fost ceva de bine, apoi a zâmbit tot drumul spre casă. Zâmbetul ăla, însă, semăna așa de tare cu al lui Bobby... lipseau atât de multe din el!

Am descoperit un articol apărut acum trei ani în Maidenville Herald. Băiatul lui Bobby și al lui Savannah se numea Michael și a murit într-un accident de mașină când avea patru ani, din cauză că un bețiv n-a oprit la stop, iar scăunelul copilului nu fusese fixat bine. Era o poză micuță cu ei trei dinainte de accident, atât de fericiți, încât am început să plâng în

biblioteca, până când bătrâna de-acolo a venit să-mi aducă un pahar cu apă și m-a întrebat dacă mi-e bine. Nu știu, i-am zis, pentru că nu știam.

Nu-s prea mare, oricum m-ai lua. Nu sunt înaltă, n-am țățele mari ca Raine. La doi ani deja ne puteai deosebi cu ușurință — trăsăturile ei par să se potrivească laolaltă cumva altfel decât pe chipul meu. Nu-i nimic că e mai drăguță, nu sunt geloasă. Primește multă atenție din partea băieților, așa a fost mereu, și nu doar pentru că-și dorește. I-am văzut pe profesori uitându-se la ea uneori, bărbați mai copți care își purtau acea întinare jalnică, divorțați pentru că se gândiseră că-i așteaptă pajiști mai verzi, burtoși, cu brațe slăbănoage și părul rar. Se zgâiau preț de câteva secunde, apoi realizau ce fac, își întipăreau priveliștea în minte și apelau la ea mai târziu, când își alungau vinovăția invocând scuza că se vedea deja femeia în ea.

Presupun că arătam oarecum caraghios cântând la violoncel, care e așa de mare. Aveam senzația că sunt un soi de experiment — dați-i un instrument muzical fetei lui Ryan și vedeți ce fel de sunete scoate. A venit de la sine. Prima dată, Savannah s-a instalat în spatele meu, lăsându-și mâna peste a mea, capul pe umărul meu. Am inspirat adânc și am cântat o notă. Mi-a plăcut sunetul care s-a auzit — duios, dar amplu.

În scurt timp, știam să cânt Kalinka și Suita 2 de Bach, și apoi Arioso, din Cantata 156. Muzica, notele le auzeam reverberând în toată plenitudinea lor și le lăsam să curgă. E greu de explicat, e ceva care pur și simplu se întâmplă. Când stăteam la adăpostul muzicii, era ca o armură, nu trebuia să deschid gura, așa că nimeni nu auzea cum vorbesc.

Savannah se uita la mine în timp ce cântam și vedeam cum înghite în sec. Uneori închidea ochii și-și ținea respirația nespus de mult. Alteori respira repezit, abia trăgând aer în piept.

Pe biroul ei era o fotografie cu Michael — cu părul blond-închis, ochii căprui și buzele o linie dreaptă, ca și cum trebuia să te străduiești să-l faci să zâmbească, o rugămintă și un aparat foto nu erau de ajuns. Semăna cu

amândoi. Savannah trăgea cu ochiul la poză uneori, când credea că nu observ, și surprindeam pe chipul ei genul de durere acută care trăda ce se întâmplase cu ea și Bobby și între ei doi. Spoiala de strălucire era așa de exagerată, încât vedeam cum se prelinge și cade.

Aș fi fost în stare să jelesc și să-mi dau viața pentru ei.

Cântam și lăsasem ușa deschisă. Era vară și o arșiță de te lua cu amețeală, iar Savannah oprise ventilatorul din cauză că făcea prea mult zgomot. Era așezată în fața mea, cu ochii închiși, în timp ce eu cântam un aranjament pentru violoncel după Étude Op. 25, No. 7, pentru că-mi plăcea la nebunie. Îmi plăcea Chopin. Aș fi fost una dintre acele doamne care leșinau în camera lui când era pe patul de moarte.

L-am văzut pe Bobby oprindu-se în prag. Mi-a întâlnit privirea, mi-a zâmbit și i-am zâmbit și eu.

Era altfel când mă privea altcineva — când mă privea Bobby. Venise din curte, avea cămașa îmbibată de transpirație. Se tunsese periuță și Savannah îl tachina, zicea că arată mai curând a soldat decât a pastor, iar el își dădea ochii peste cap și-mi făcea cu ochiul, până mă făcea să râd.

Am cântat pentru el, am strâns mai tare arcușul în mână și m-am îndreptat de spate, în timp ce mă privea. Savannah cânta uneori bucata asta la pianul cu coadă pe care-l țineau lângă geam și o purta undeva departe.

Bobby avea aceeași expresie și o vreme a fost furat de gânduri, până când m-a regăsit din priviri și a înclinat din cap. Și apoi și-a lăsat privirea în pământ.

Stăteam cu picioarele desfăcute, cu violoncelul între ele — nu e cea mai elegantă poziție. Aveam fusta ridicată, cu poalele în brâu.

Bobby și-a lăsat privirea să urce pe piciorul meu.

Cântam și o urmăream pe Savannah cum respiră în ritmul muzicii, cu pieptul ridicându-i-se și coborând, iarăși și iarăși.

Privirea lui Bobby poposise sus de tot, în dreptul coapselor. L-am observat, dar nu și-a ferit privirea, stătea pur și simplu locului, uitându-se la mine ca la o icoană. Și apoi a făcut un pas în față și s-a rezemat cu umărul de tocul ușii, de parcă nu se mai putea ține pe picioare. Era multă tristețe în ei, în amândoi.

Stătea rezemat și trăgea aer în piept pe măsură ce notele se ridicau deasupra noastră, deasupra încăperii, deasupra casei și a orașului.

Am cântat în continuare. Mi se uscaseră gâtul, inima mi-o luase la goană și obrazii îmi ardeau. Și a fost un moment, chiar atunci, în care am ieșit din mine și m-am privit de sus și l-am privit pe Bobby cum mă fixa. O răspântie din care ambele cărări te duc într-un loc în care lumina și întunericul nu sunt altceva decât nuanțe de gri.

Și cu toate că începeau să-mi tremure mâinile și mă chinuiam să țin bine arcușul, știam ce fac, așa că am făcut-o. Mi-am întins un pic mai mult piciorul. L-am văzut pe Bobby lăsându-și capul infinitezimal în jos, așa că am mai forțat un pic și mi-am dat seama, din cât de concentrat era și din cum înghițea în sec, că vedea sub fusta mea.

Am rămas încremeniți așa, eu și Bobby și soția lui cu ochii închiși. Încă nu cunoscusem durerea a ceea ce se întâmpla, tragedia în desfășurare din care se țeseau viețile noastre.

12. Clara Stokes și vânătorii de demoni

Trecuse o săptămână de când oamenii din Grace văzuseră pentru ultima dată soarele sau luna, stelele sau orice altceva în afara norului greu care îi ținea îngropați în întuneric. Era primul lucru care-i întâmpina dimineața, când se trezeau devreme și trăgeau draperiile, și ultimul pe care-l vedeau seara, când cădeau în genunchii șubrezi și-și spuneau rugăciunile dinainte de culcare.

Trăgeau mereu cu ochiul în zare, la zidul de lumină orbitoare care înconjura hotarul orașului și dogorea deasupra împrejurimilor.

În fiecare zi, norul se lăsa mai jos, așa li se părea oamenilor, așa de jos, încât copiii din cartier aruncau cu mingi de baseball în el și se urcau pe acoperișurile drepte, ridicându-se pe vârfuri ca să încerce să-l atingă. Uneori se mișca, se rotea și se învoluta până se strângea o mulțime și se răspândește vestea c-a venit momentul.

Văduva Beauregard a spus unui grup de figuri încruntate care se adunaseră la Mae's Diner că, după mintea ei, era Păsăroiul, care se întorsese și invoca o forță atât de întunecată, încât ea nu mai închidea un ochi, doar se ruga întruna, pentru că rugăciunea e singura armă a dreptilor. Oamenii dăduseră din mână a lehamite când se întorsese cu spatele, dar Panica tot le cuprinsese gâtleurile, așa că, deși fumul era în continuare doar fum, lumea a început să caute focul.

Începuseră să apară articole mici în Brookdale Chronicle și Maidenville Herald. S-a dus vestea despre ciudățeniile care se vedeau pe Hallow Road, acea porțiune lungă de drum drept care ducea din Grace până dincolo. Fuseseră zărite mașini lăsate de izbeliște pe bucata neasfaltată de la jumătatea drumului, oameni împânzind câmpurile verzi, cu capul pe spate

și gura căscată în timp ce treceau din Grace în Windale și înapoi, din beznă spre lumină.

Raine se trezi cu o durere de burtă cruntă și mai întâi se gândi c-o fi fost de la băutură, din cauză că ieșise din nou pe furiș cu Danny Tremane, dar când bău pe nerăsuflăte apă direct de la robinet durerea se întări. Era din cauza lui Summer. Trebuia să-și regăsească sora. Săptămâna trecuse așa de repede și de abrupt, ațâțându-i teama cu fiecare dimineață în care se trezea și-și vedea tatăl frânt de oboseală la masa din bucătărie, după încă o noapte de căutări zadarnice. Se furișă din casă pe străzile cufundate în întuneric și le parcurse în grabă, până ce tâmpile începură să-i zvâcnească și bluza i se îmbibă de transpirație.

Îl sună pe Danny din cabina telefonică de pe Jackson Ranch Road și el îi spuse că e ocupat. Se rugă de el și el îi închise, așa că Raine trânti receptorul atât de tare în furcă, încât se rupse.

*

Când Noah îi deschise, Raine se strecură pe lângă el către bucătărie ca și cum ar mai fi fost pe-acolo. Mobila era învechită și ușile de la dulapuri abia se mai țineau în balamale, iar Noah părea stingherit.

— Ești bine? o întrebă.

Raine își trecu o mână prin păr. Era mânjită cu negru pe la ochi, se culcase fără să se demachieze. Îi citi îngrijorarea pe chip și treaba asta o înfurie, fiindcă nu știa nimic despre ea.

Se cocoță pe bufet, apoi își încrucișă picioarele și-și masă coapsa dezgolită, ca și cum își simțea mușchiul încordat.

— Să-ți aduc ceva? Ceva de băut?

Raine clătină din cap, apoi se uită lung la el până când se pleoști cu totul.

— Nu pot să dorm, Noah. De-acum mi-e frică.

— O să ieșim s-o mai căutăm mai târziu, după ce-mi termin tura la secție.

Raine se frecă la ochi de parcă era gata să plângă și Noah se apropie de ea. Îi puse o mână pe umăr, iar ea se lăsă să alunece de pe bufet și-și puse capul pe pieptul lui, scoțând un sunet ca un hohot de plâns, dar nu-i curgea nicio lacrimă.

— Trebuie s-o gădesc. A trecut prea mult timp.

Se întrebă cât de depășit era Noah de situație. Își simțea propriul parfum, așa de dulceag că-i venea să vomite, și sub el mirosul de transpirație și teamă, și toate lucrurile care se dovedeau a fi adevărate.

— Vrei să mă ajuți cu ceva? îl întrebă.

— Sigur, cu orice.

*

Black o luă pe Lott Road, pe lângă Glenhurst, aruncând o privire în oglinda retrovizoare. Mergea cu viteză mică și la câteva curbe abrupte aprinse farurile. Cu întunericul care se lăsase, deja avuseseră câteva accidente.

Trix răspunsese la telefon. Apelul venise din partea Clarei Stokes și era vorba de fata lui Joe Ryan. Clara nu voise să-i dea detalii lui Trix, nu accepta să vorbească decât cu Black, ceea ce nu era tocmai surprinzător. Black o cunoștea pe Clara, știa că e genul de om mistuit de singurătate, ceea ce însemna că abia după o oră de băut ceai cu gheață și stat la șuetă

avea să ajungă la subiect. Îl lăsase pe Noah la secție, deși știa c-ar fi vrut să vină cu el. Black știa că Noah începea să se apropie de Raine, așa că-i spusese lui Trix să nu pomenească de apel. Așa putea să se asigure că alde Ryan n-aveau s-o pornească glonț spre casa Clarei, ca să facă scandal pe alee.

Clara locuia într-o casă micuță, pe un petic de teren mlăștinos care ducea spre râu. Ultima dată fusese la ea cu cinci ani în urmă, când avuseseră o săptămână de potop care provocase inundații aproape peste tot.

Dormise trei ore în ajun, se trezise în creierii nopții și pusese mâna pe sticla de whisky. Trecuse o săptămână. Cei din familia Ryan erau agitați la culme. Joe și Tommy trecuseră în trombă prin piață în dimineața aceea, într-o dispoziție cruntă, oprindu-se doar cât să ia cafea de la Mae și să le arunce priviri înverșunate tuturor celor aflați înăuntru. Black îi transmisese toate datele despre Summer șerifului Ernie Redell, dar toți porneau de la premisa că fugise de-acasă. Anul acela interminabil, cu fetele care dispăruseră rând pe rând, îi împinsese pe toți la limită și nimeni nu ținea morțiș să-l re trăiască. Ernie avea o teorie cum că Păsăroiul murise, bazată mai curând pe ce și-ar fi dorit să fie. Îndoiala exista însă și îl împingea pe Black să-și petreacă nopțile mai degrabă în scaun decât în pat, parcurgând o copie a dosarului gros în care erau de toate și mai nimic.

Opri mașina de poliție pe un petic de pământ noroiu lângă casa Clarei. Ea era așezată pe verandă. Casa era veche și scundă și fiecare scândură din ea ar fi trebuit înlocuită. Se vedeau un morman de cearșafuri murdare și câteva piese de mașină împrăștiate. Clara avea un fiu pierde-vară care făcea pușcărie în Pickensville pentru cine știe ce delict.

Black coborî. Nu era niciun vecin. În jur nu se auzea nimic, doar zgomotul unei crengi încovoiate care se freca de acoperiș.

Clara se ridică atunci când ajunse în dreptul ei, umplu o carafă cu ceai cu gheață și apoi se așeză din nou.

— Norul ăsta, îi zise, în loc de salut.

Black încuviință, se așeză în fața ei și luă o gură de ceai, încântat să descopere că avea un strop de rom. Se uită la ea, la ridurile de pe chipul ei ars de soare, la părul alb care începea să se rărească și la ochii negri ca tăciunele.

— Am tot zis că vine furtuna, dar nimic până acum, spuse Clara.

Aprinsese o lampă cu gaz. Lumina juca pe masa de lemn dintre ei.

— Am primit un apel despre nor de la...

— Bailey, de la biserică? îl întrerupse Clara.

Black încuviință.

— A zis c-o să sune. I-am spus că n-are rost, dar e un nemernic bătrân și îndărătnic.

Clara își răsuci o țigară cu degetele firave, care îi tremurau tare.

— Ce mai face Carson?

Carson era nepotul ei, care stătea cu maică-sa în Sweet Water.

Clara ridică din umeri.

— Crezi că mă sună?

— Trix zicea că s-ar putea să ai vreo informație despre Summer Ryan.

Clara linse hârtia, o lipi, apoi se chinui o bună bucată de vreme s-o aprindă.

— A lăsat un bilet, spuse, mijind ochii la el, cu un fir de tutun pe buze.

— Da.

— Deci a fugit de acasă?

— Așa pare.

— Dar începi să-ți faci griji, nu-i așa?

Black sorbi cu nesaț din ceai și privi în tăcere în timp ce ea îi umplea din nou paharul.

— Joe și Ava?

— Cum te-ai aștepta. Deci, ce ai să-mi spui, Clara?

— Am văzut-o de câteva ori.

— Când?

— Să fie o lună. Poate chiar două sau trei. Iau pastile, nu-mi amintesc prea bine lucrurile atunci când le iau.

— Așa deci.

— Nu era singură. De-asta am sunat. Mi s-a părut ciudat... Nu sunt genul care să-și bage nasul, dar m-a tot urmărit. Și apoi am auzit c-a dispărut și m-am gândit c-ar fi cazul să te sun.

— Cu cine ai văzut-o?

— Ploua, în ambele rânduri. O ploaie din aia care aproape că m-a luat pe sus. Așa că atunci stăteam în fața casei, nu cumva să mă ia prin surprindere.

— Cu cine ai văzut-o pe Summer? o întrebă blând.

Clara aruncă țigara pe podea și o stinse cu pantoful. Îi observă vinișoarele albastre de pe laba piciorului, umflate de parcă încercau să erupă prin piele.

— Mi s-a părut o treabă nelalocul ei când el e mult mai mare ca ea... nu-i e rudă sau ceva. Și ținea o umbrelă în mână, așa că mai că nu-l deslușeam, dar are părul ăla.

— Cu cine? insistă Black.

— Cu Samson, de la biserică. Samson Lumen. Îngerul.

Black trase aer în piept, gândindu-se la pastorul Lumen.

— Ești sigură?

— Mda, sunt sigură.

*

Noah și Purv erau întinși în iarba moale, lângă chiparos, uitându-se la cerul întunecat și poștind o țigară.

— Crezi c-ar trebui să facem rost de niște gloanțe de argint? întrebă Purv.

— De ce?

— Pentru Păsăroi. În caz că-l găsim.

— Cred că gloanțele de argint sunt pentru vârcolaci.

— O țepușă de lemn, atunci.

— Aia-i pentru vampiri.

— Atunci, ce omoară păsările?

— Orezul.

— O să iau niște orez de la Ginny.

— Știi că nu-i o pasăre, da?

— Vânămoni, spuse Purv, întinzând cuțitul de vânătoare. O să-l ucid pe Păsăroi. O să-i retez aripile, futu-i, ca să nu mai poată zbura.

Noah începu să râdă.

Purv urmă conturul lamei cu degetul.

— Mă gândeam la templul pe care l-au găsit în Hell's Gate, lângă Hartville. Toate oasele alea. Unele erau oase de om, din câte am auzit. Un craniu, s-ar putea să fi fost de copil sau așa ceva.

— Probabil că-s aiureli.

— Probabil.

— Ești îngrijorat că facem asta? îl întrebă Purv.

— Mda. Tu?

— Mda. Îmi place să fur, doar știi...

— Știu.

— Dar iau chestii cărora nici măcar nu li se simte lipsa. Să furi dosare dintr-o secție de poliție...

Noah avea o copie a dosarului în portbagajul Buick-ului. Raine îl rugase și el se conformase. Îi spusese că, dacă ar putea face rost de dosarul lui Black — dosarul despre fetele din Briar —, cu numele suspectilor, atunci ar avea un punct de plecare. Îi spusese că doar or să treacă pe la adresele respective și să stea la pândă o vreme, să vadă dacă îi dau de urmă lui Summer, pentru că trebuia să facă ceva și timpul nu mai era de partea lor. Noah înțelegea.

Așa că, în timp ce Black era plecat să investigheze un apel, Trix era ocupată, iar Rusty sforăia în scaun, Noah se strecurase în camera cu dosare și căutase pe-acolo. Și văzuse chestii pe care n-ar fi trebuit să le vadă, fotografii care aveau să-i dea insomnii în viața asta și în următoarea.

— Ce crezi c-o să facem când o să ajungem la New Orleans? îl întrebă Purv.

Noah închise ochii și zâmbi. Lui Purv nu-i lua niciodată prea mult să aducă vorba de New Orleans. Făcuseră planul când aveau zece ani, într-o zi în care Purv luase o mamă de bătaie și apăruse la ușa lui Noah în zori, căutând un loc în care să se refugieze cât încerca să se lămurească dacă-și mai rupsese și altceva în afară de ce se frânsese în sufletul lui. Aleseseră New Orleansul fără vreun alt motiv în afară de faptul că auziseră cum se îmbrăcau femeile de Mardi Gras și pentru că era un spectacol pe care-și doreau amândoi să-l vadă.

— Mă gândesc c-o să găsim un apartament ieftin de închiriat, ceva modest. Apoi o să ne găsim de lucru, poate într-un bar sau așa ceva.

— Noroc că m-am angajat la Whiskey Barrel. Pot să zic că am experiență, reflectă Purv.

— Corect.

— Mă uitam ce spitale sunt. Sunt câteva secții acolo. O să aruncăm un ochi, s-o alegem pe cea unde sunt cele mai frumoase asistente.

Noah zâmbi.

Purv își drese glasul.

— Mă mai gândeam, știu că nu vorbim niciodată despre asta, la ce-a zis Missy... Nu poți să mai ratezi nicio ședință.

— Știu. Doar că acum că Raine are nevoie de noi și port insigna asta. Într-un fel, am uitat pentru o vreme, știi?

— Mda. Știu.

Se ridicară când auziră pași. Noah își dădu seama că era Raine, părul ei strălucea viu în întuneric. Când se apropie înclină din cap, Noah o salută la rândul lui și se îndreptară toți trei spre Buick.

Deschiseră dosarul pe bancheta din spate.

— La naiba, sunt o mulțime de chestii aici, spuse Raine.

— Nu-i nici jumătate. Am răsfoit și restul, dar nu era niciun nume acolo.

Câțiva dintre indivizi fuseseră eliberați condiționat, câțiva fuseseră arestați de mai multe ori, dar niciodată nu fuseseră reținuți prea mult. Noah bănuia că Black i-ar fi prins deja.

Odată ce termină de citit, Raine desfăcu harta și încercui cincisprezece case, aflate în șase orașe și trei comunități autonome.

— O să începem cu cel mai apropiat punct și-o să pornim de-acolo, spuse Raine.

Porniră încet, îndreptându-se spre genul de întuneric în comparație cu care Grace părea un loc al luminii.

*

Se făcuse târziu când Savannah auzi soneria și merse să deschidă, iar pentru o clipă îi pică fața. Teama ei era irațională, dar se controlă rapid și se dădu la o parte din prag.

Casa lor era un loc luminos, fiecare încăpere în tonuri îmbietoare de alb, cu pleduri moi întinse pe canapele și obiecte de mobilier din lemn închis la culoare, pe care le primiseră de la părinții ei de-a lungul anilor.

Îl conduse pe Black în bucătărie.

— Bobby e acasă?

— A ieșit la căutare cu ceilalți bărbați. Merge în fiecare seară acum. E ceva important?

— Mai poate să aștepte, voiam doar să verific ceva. Te las, erai la masă.

Îl văzu trăgând cu ochiul la ambalajul de pus la microunde și se înroși fără să vrea.

— Am fost la Pinegrove, lucrez ca voluntar acolo. M-am întors târziu și nu știam la ce oră vine Bobby, dar m-a sunat și mi-a zis că mănâncă în oraș...

— Și mie îmi plac macaroanele cu brânză, o întrerupse Black.

— Vrei? Mai am o cutie.

— Sigur.

Mâncară în birou, Savannah turnă vin pentru amândoi și Black îl bău agale, ceea ce bănuia că era mare lucru la el. Știa că bea, auzise bârfele de îndată ce se mutaseră în Grace.

Deja vorbiseră un pic despre Summer, Ava și Joe, despre îngrijorarea și teama pe care Black se străduia din răputeri să le minimizeze.

— Bobby o iubește, spuse. Vreau să spun, îi e drag s-o aibă în preajmă, să stea de vorbă cu ea și s-o asculte cum cântă.

— Ava zice că Summer e topită după voi doi.

Savannah începu să râdă.

— Se ține după Bobby aproape la fel de mult ca Samson. Dar e o scumpă, Black. Îmi amintesc când am făcut cunoștință cu ea.

— V-a adus biscuiți?

— Cu ovăz și stafide.

— Ne aduce un rând la secție în fiecare an de Crăciun, încă de când avea zece ani. N-apuc să mă ating de ei, pentru că biroul lui Rusty e mai aproape de ușă.

Savannah începu să râdă.

— Își ratează lecțiile.

— O s-o pun să recupereze.

Black zâmbi.

— Odată, i-am dat să cânte o bucată de Dvořák. A fost greu și s-a poticnit, cum știam c-o să se întâmple, și mi-am dat seama c-o luasem prea repede, așa că m-am simțit oribil, pentru că uitasem, Black. Uitasem că are 15 ani și că nu începuse să cânte de prea mult timp.

Luă o gură de vin.

— Cam la o lună după asta s-a așezat pe scaun și mi-a cântat-o din nou — n-am pus-o eu, a cântat-o pur și simplu și a cântat aproape impecabil. Și n-a spus nimic la final, doar s-a ridicat, a făcut o plecăciune și a zâmbit.

Terminase vinul din pahar și Savannah îi mai oferă unul, iar el acceptă.

— E așa de întuneric afară! Când Bobby deschide ușa și pleacă dimineața e așa de întuneric! Și lucrează până târziu.

— Pesemne că ți-e greu.

Ridică din umeri ca și cum n-ar fi fost mare lucru, dar adevărul era că Bobby nu prea stătea pe-acasă cu ea, nu doar de când fugise Summer, ci de când ajunseseră în Grace. Ar fi trebuit să fie un nou început pentru ei, străbătuseră distanța de 80 de kilometri în Honda lui veche, el era atât de mândru și ea îl iubea pentru asta. O vreme mersese figura, se îmbrăca elegant în fiecare zi, un șirag de perle și șorț, cu o mână în șold și un zâmbet ca în sud. Se pricepea de minune să facă impresie.

— Părea obosit când l-am văzut, spuse Black.

— Iese în fiecare noapte să-l ajute pe Joe Ryan.

— E amabil din partea lui.

— E un om cumsecade.

O spuse cu un ton plat.

— Te simți bine, Savannah?

Ea se uită în gol o vreme.

— Trăim viața lui Bobby.

Își drese glasul.

— Simțea nevoia, după...

— Am auzit ce-a pățit băiatul vostru, spuse Black, fixând cu privirea paharul gol. Îmi pare rău.

— Mulțumesc, veni răspunsul automat. Îi e greu lui Bobby... era fiul lui, știi.

— La fel și ție.

— Da, la fel și mie. Tu ți-ai dorit vreodată copii?

— Am doi — două fete.

Savannah își ridică privirea.

— Oh...

— Locuiesc cu mama lor, s-au mutat de mult în nord. S-a recăsătorit.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă, apoi realizează ce întrebare. Scuze.

— Viața. Uneori apare câte o cotitură la care nu te așteptai, știi?

— Știu.

Se citea ceva pe chipul lui mai mult decât torturat, mai mult decât devastat.

— Mergem înainte cu capul plecat, pentru că așa se întâmplă, și când ne ridicăm în sfârșit privirea, totul s-a schimbat. Nu prea am somn.

— Nici Bobby.

— Amândoi ne-am asumat roluri în care binele nu e pus niciodată la îndoială, sau n-ar trebui să fie. Purtăm măști — dar ce e dincolo de ele nu e...

Își ridică privirea și se uită în ochii ei ca și cum ar fi uitat că mai era cineva acolo.

— E greu, atâta tot.

— Ce anume?

Black zâmbi.

— Să fii om.

Savannah se gândi la Bobby, la ce făcuse ea și la faptul că izbăvirea nu mai era ceva ce-i putea oferi el. Actele așteptau în șifonier, parcă ardeau acolo. Poate că-i vor distruge pe amândoi, dar poate că nu. Nu mai putea merge înainte.

Black termină vinul și ai fi zis că băuse doar apă. Se ridică și-i ură noapte bună.

Odată ce el plecă, Savannah îngenunche să se roage pe lespezile de piatră din bucătărie, cu rimelul prelingându-i-se pe obraji într-un șuvoi de lacrimi negre.

13. Summer

Fata cu numărul trei din Briar se numea Lissa Pinson. Lissa a fost cea care a schimbat totul, cea care a pus în mișcare poliția din Alabama și a băgat spaima în Briar County. Lissa locuia în Whiteport, cam la 25 de kilometri de locul de unde fusese răpită Della Palmer. Locuia într-o casă încăpătoare, dar din metal, cu o curte îngrijită, dar cu iarba uscată. Tatăl Lissei era diacon la biserica episcopală St. Thomas, care apăruse la știri când începuse Panica, din cauză că doi dintre enoriași fuseseră arestați. Peter Falcon și Derry Malcolm — aveau amândoi 17 ani când au intrat prin efracție în liceul la care studiau și au scris cu litere de-o șchioapă, cu vopsea roșie, cuvântul „satin“ pe pereții sălii de sport. Satin.

Lissa a fost dată dispărută într-o după-amiază de joi, după ce n-a apărut la școală. Părinții ei au căutat-o toată dimineața, apoi i-au cerut ajutorul lui Ernie Redell, șeriful din Briar County. L-am văzut pe Ernie la știri în seara aceea — are un păr grizonant care îl prinde. Și atunci a venit Black la liceu și am stat să-l ascultăm cum ne povestea despre fetele din Briar, zicând că erau exact ca noi. Am fost trimise acasă cu scrisori pentru părinți și ni s-a spus să ne întoarcem acasă înainte de apusul soarelui și să ne păzim una pe alta.

Ernie n-a reușit să identifice locul exact de unde fusese răpită Lissa, dar am văzut o hartă a Whiteportului cu ruta pe care mersese, marcată cu roșu ca o dâră de sânge. Tatăl ei și-a amintit că văzuse cu câteva săptămâni în urmă o camionetă albă oprită în fața bisericii, cu motorul pornit, dar mașina se pusese în mișcare rapid când traversase el strada.

Lissa avea un iubit care urma Maidenville Academy, dar băiatul era genul care frecventa biserica și susținea că tot ce făceau împreună era să meargă la film, să-și ia câte un milkshake și să se țină de mână. Mda, că de-asta s-a cuplat cu o fată din Whiteport, comentase Raine, dându-și ochii peste cap.

Tata îmi cumpăra cărți. Nu sunt foarte sigură de unde le lua, dar se întorcea de pe drum cu ditamai teancul și mi le lăsa lângă scară. Urcam cu ele în mai multe reprize, foarte atentă, deoarece cărțile sunt un lucru prețios. Părinților mei li se părea nostimă treaba asta. Mă urmăreau cum citesc de parcă nu știau ce să creadă, mai ales când Raine era așezată lângă mine și se uita la vreun film.

Bobby și Savannah aveau o cameră în care toți pereții erau acoperiți cu rafturi de cărți, ca la bibliotecă.

Tata nu stătea să verifice dacă erau cărți potrivite pentru mine. Aveam câteva volume din Encyclopaedia Britannica și mă rugam de el să-mi mai ia, de fiecare dată când dădeau reclama.

Când aveam zece ani, am citit despre Emma Bovary și despre toate tâmpeniile pe care le-a făcut din cauză că era plictisită de locul în care o pusese viața.

Nu sunt sigură că Flaubert a găsit fix cuvântul pe care îl căuta, dar e o carte pe care am citit-o de vreo 50 de ori, poate.

— Asta ce e? m-a întrebat Raine.

Trăgea cărți de sub patul meu, stând cu fundul în sus.

Mi-am lăsat privirea în jos.

— Tess d'Urberville.

— Are niște balcoane ca Anna Nicole, a comentat Raine zâmbind. Și fumează pipă. Nu e un înger. Tata știe c-ai luat cartea asta? Pare cam deocheată.

Am început să râd.

— Pot s-o citesc și eu?

— Mda, i-am zis, știind că n-avea s-o facă.

— Cinci sute de pagini. Ai îndoit colțurile la părțile mai interesante?

— Nu.

A împins cartea la loc sub pat, dezamăgită.

S-a urcat în pat și s-a întins lângă mine, cu capul pe umărul meu.

— Ai emoții că avem lucrare la mate?

— Nici măcar nu m-am gândit la ea.

— Mi-aș dori să nu trebuiască să mergem. Am putea să fim ca alde Deamer, să facem școală acasă. Abby zice c-ar fi vreo treizeci de copii pe terenul lor, toți înrudiți. Le-au făcut și o sală de clasă ca să poată învăța laolaltă.

— Vrei s-o ai pe mama ca profă?

— Băga-mi-aș, nu. Aș intra în și mai multe belele decât la școală.

— Nu sunt sigură că așa ceva e posibil.

A început să râdă. Are un râs minunat, dar, ce-i drept, pastorul Lumen a zis că diavolul ia multe chipuri.

— M-am sărutat cu băiatul lui Tenahaw, ăla blonziu. Nu mai țin minte cum îl cheamă, mi-a zis.

— Judson?

— Ce fel de nume mai e și ăsta? a întrebat, încruntându-se.

— De ce te-ai sărutat cu el?

— M-a rugat.

— Oh.

— Te-am văzut după ore, o ajutai pe doamna Kindell să-și care cumpărăturile.

— E bătrână.

— Am auzit-o pe mama povestindu-i de tine deunăzi, zicându-i ce frumos cânti la violoncel. E tare mândră de tine, Sum.

— Și de tine e mândră.

Raine ridică din umeri.

— Crezi că-s deșteaptă ca tine? Mă gândeam că poate încă n-am descoperit ce-mi place să fac, atâta tot.

— Noi două suntem la fel.

Și-a lipit fața de a mea.

— Să nu mă lași în urmă, Sum.

— Niciodată.

M-a sărutat pe obraz și a zâmbit.

14. Bărbații nu plâng

În primele trei locuri dăduseră chix. Două erau pustii, nu se vedea niciun semn c-ar mai fi trecut cineva pe-acolo de mult, iar la a treia adresă locuia o familie de tineri care probabil se mutaseră recent, pentru că erau teancuri de cutii lângă garaj și un camion de mutări parcat pe alee. Casa asta însă, aflată pe strada Mullin, îi dădea fiori lui Noah. Cu o jumătate de oră în urmă văzuseră mișcare: o umbră prin draperii. Cutia poștală căzuse, pe lângă trepte zăceau cutii cu vopsea și o gaură mare din acoperiș fusese peticită cu o bucată de tablă.

— Zeb Joseph Fortner, repetă Raine.

Parcurseseră deja dosarul lui Zeb. Era un obișnuit al închisorilor de când împlinise 19 ani și fusese acuzat de furt după ce șterpelise bani gheață de la maică-sa, deși i se schimbaseră încadrarea în furt calificat după ce încercase să-i amanezeze verigheta, o săptămână mai târziu.

La prima vedere, Zeb nu era decât un hoț de carieră, dar fusese acuzat c-ar fi urmărit de câteva ori o fată din zonă, pe nume Cassidy Meyer, de la liceul din Colfax, până acasă și înapoi. Șeriful Redell îl luase la întrebări cu un an în urmă.

— Operațiunile de supraveghere, reflectă Noah, rezemându-se de banchetă. Viața de polițist nu-i mereu incitantă.

— Ar fi trebuit să luăm cafea și gogoși cu noi, spuse Purv.

Noah băgă mâna sub scaun și scoase un binoclu.

— La naiba, e mare, nu glumă, comentă Raine.

— A fost al bunicului. L-am găsit în pod.

— Se vede bine cu el, pun pariu, spuse Purv.

Noah duse binoclul la ochi și mâinile începură să-i tremure.

— Ar fi trebuit să aduc suportul.

— Eu zic c-ar trebui să aruncăm un ochi, propuse Raine.

— Nu, protestă Purv.

— Mda. Poate că ar trebui, spuse Noah. Individul e bătut în cap, dar dacă o ține pe Summer acolo, nu cred că e chiar așa de prost s-o lase în dreptul geamului, unde am putea s-o vedem.

— Sunteți siguri că n-ar fi mai bine să așteptăm până iese? Vreau să zic, ar putea să aibă pistol sau ceva. Ori vreun cuțit, poate. Sau ar putea să mai fie și alții înăuntru, se codi Purv.

— Un motiv în plus să mergem s-o scoatem de-acolo, zise Raine.

Lăsară portierele deschise, în caz că trebuiau să urce rapid. Drumul se rezuma la doar câteva fâșii de smoală depuse într-un strat subțire, peste care trecuseră mașinile până să se usuce. Purv aproape căzu, așa că Noah întinse mâna și-l prinse de brațul slăbănog.

Noah se uită la cer și-și dădu seama cât de mult îi lipsise lumina stelelor. Când era mic și avea coșmaruri despre mașinăria albastră, se trezea îngrozit și țipa, iar maică-sa venea în camera lui, trăgea draperiile și se băga în pat lângă el. Îi arăta constelațiile și-i spunea cum se numesc, iar el îi zicea că le vede și el, dar nu reușise niciodată.

— Hai s-o luăm prin lateral, să ne uităm pe geam, spuse Raine.

Înaintară încet, tiptil, cu capul la cutie, măsurându-și fiecare pas. Se lipeau de scândurile desprinse sau crăpate. Nu pomeneau de teamă, dar știau, chiar și fără a o rosti, că dacă îi vedea Zeb, era în stare de orice.

— Auziți ceva?

Raine clătină din cap și apoi, deodată, începu nebunia. Broncoul țâșni prin gardul de plasă de sârmă drept în curte, cu motorul mugind violent. De-abia apucară să se ghemuiască la adăpost, în spate, până să se deschidă ușile și din mașină să se reverse patru indivizi. Raine îi trase pe Noah și pe Purv la pământ și rămaseră încremeniți, cu bărbia în țărână, respirând poticnit.

Bărbații erau solizi și smulseră ușa de plasă din balamale, apoi începură să dea cu picioarele în ușa de la intrare până crăpă.

Noah îl simți pe Purv tremurând lângă el. Îi puse o mână pe umăr. Purv stătea cu ochii închiși, ca și cum s-ar fi rugat, și-și ținea respirația de atâta vreme, că-l ardea în piept.

Tipul cu barbă lungă îi răcni lui Zeb să iasă. Noah fu primul care observă cum se deschide ușa din spate și cum iese pe-acolo un individ slăbănog, cu capul plecat, de parcă era gata s-o tulească spre copacii din spatele casei.

Noah se ridică fără să stea pe gânduri.

— Uitați-l, zbieră.

Indivizii se opriră și veniră spre Noah, care arătă spre Zeb în timp ce acesta o rupea la fugă, împiedicându-se.

Prăjina cu barbă lungă îl prinse pe Noah de umăr și-l trase în lumina lunii. Individul avea brațe vânjoase și genul de căutătură care-l pironi locului pe Noah, în vreme ce Zeb țipa și se agita în spatele lui.

— Ce cauți aici, băiete?

Ceilalți trei se uitară la el să vadă ce avea să se întâmple. Bărbatul înclină din cap spre Zeb și ei îl luară la pumni, lovindu-l cu sete și în plin, astfel că în scurt timp Zeb striga numele Domnului, de parcă El ar fi fost cel care își încleșta pumnii.

— Caut pe cineva, spuse Noah.

— Aici, la mama naibii?

— M-am gândit c-o ști individul ăsta pe unde este.

Bărbatul căzu pe gânduri o clipă. Mirosea a whisky, dar părea genul care ține la băutură.

— O căutăm pe sora mea.

Bărbatul se întoarse, ducând o mână la arma care-i atârna la brâu, însă probabil doar pentru spectacol, pentru că n-o scoase.

Ceilalți indivizi se opriră, dădură cu ochii de Raine și se apropiară de ea în timp ce Zeb se prelingea în cerdac.

— Ce avem noi aici? întrebă cel mai tânăr dintre ei.

— Sora mea a dispărut, spuse Raine, uitându-se urât la ei, fără urmă de teamă.

— Arată la fel de bine ca tine? întrebă tinerelul, iar ceilalți doi se hliziră.

Raine scoase cuțitul de vânătoare din traistă și-l ținu relaxată pe lângă corp.

— Mda, arată la fel de bine ca mine. Dar eu știu să mânuiesc mai bine cuțitul.

Se auziră râsete, dar parcă era și o undă de amenințare acolo. Zdrahonul ridică mâna și ceilalți se opriră cât ai clipi.

— Ești fata lui Joe Ryan.

Noah surprinse o străfulgerare pe fețele lor, o schimbare de expresie, ca și cum deodată nu mai erau interesați.

— Mda, încuviință Raine.

— Am auzit de sora ta. Crezi că Zeb o fi avut ceva de-a face cu asta?

— Poate, zise Raine, strângând în continuare cuțitul în mână și aruncându-le o privire bărbaților.

— Am și eu o fiică. Zeb se tot ține după ea. Mai curând i-aș tăia pula decât să-l las lângă fata mea. Gândesc că Joe ar fi de acord.

Raine încuviință.

— Vreau să arunc un ochi în casă, spuse.

— Bine. Cât te uiți tu, noi o să aflăm dacă are habar pe unde o fi ajuns soră-ta.

Noah urcă după Raine în verandă, cu Purv la doi pași în urma lor.

Intrară pe ușa din spate. În bucătărie era o mizerie cruntă. Se vedeau cutii de la mâncare la pachet puse stivă, farfurii acoperite cu o chestie neagră într-un strat gros și cam o duzină de borcane goale. Noah păși cu grijă, răsucind-o pe Raine înainte să calce pe o grămadă de ace care zăceau pe covor. Întară rapid prin casă, încercând să-și țină respirația când intrară în dormitor. Pe jos erau reviste vechi, pe care erau fete în posturi obscene.

— Summer n-a fost pe-aici, spuse Raine, pe un ton ferm, ca și cum era convinsă.

Nu erau decât patru camere, așa că ieșiră din casă în câteva minute, dar în acest răstimp fața lui Zeb se preschimbă în ceva de la care Purv trebui să-și ferească privirea.

— Nu știe nimic de soră-ta.

Zdrahonul respira poticnit și avea pete de sânge pe cămașă și pe mâini.

— Vă descurcați să vă întoarceți în Grace?

Raine încuviință.

Se întoarseră și ieșiră din curte, încercând să nu audă scâncetele și bolboroselile lui Zeb și gâlgâitul sângelui care-i țâșnea din gură.

Pe drumul de întoarcere spre Grace, în mașină domnea tăcerea. Era târziu și erau obosiți, dar știau cu toții că n-o să adoarmă prea ușor în noaptea aceea. Raine n-avea stare. Se gândea la ce s-ar fi putut întâmpla, la ce-ar fi putut descoperi la Zeb acasă.

— Trebuie s-o găsim, spuse.

Noah îi aruncă o privire. Buick-ul înainta hurducat pe Hallow Road.

— Trebuie s-o găsim chiar acum.

— Ai văzut toate borcanele pe care le avea în bucătărie? întrebă Noah.

Raine încuviință.

— Ca alea în care-și vinde Merle tăria, spuse Purv.

— Nu înseamnă nimic, dar dacă ăsta e genul de individ pe care-l cunoaște Merle...

— Atunci ar trebui să-i facem o vizită lui Merle, încheie Raine.

În dreptul șopronului lui Merle se înstăpânise o beznă totală, nici măcar frânturi din lumina din Windale nu ajungeau până la ei.

Stăteau unul lângă altul, umăr la umăr. Raine bătuse cu pumnul în ușă până se convinseseră că Merle nu era înăuntru.

Șopronul era o clădire înaltă, care trecuse printr-un incendiu, cu copaci firavi înșirați de-o parte și de alta. Noah făcu câțiva pași înapoi și îndreptă o lanternă spre ferestre. Erau niște deschizături pătrate aflate la înălțime,

cinci găuri decupate în lemn, acoperite cu folii de plastic menite să țină vremea rea afară.

— Probabil că e la Whiskey Barrel, spuse Purv. Aproape în fiecare seară e acolo. N-are bani de băutură, așa că are datorii de câteva sute de dolari la Hank Frailey. Hank a încercat să-și recupereze banii de câteva ori, dar Merle a zis c-o să se uite la Trans Am-ul lui în contul datoriei.

— Și ce facem, ne întoarcem? întrebă Noah.

— Și dacă dăm o raită alături? propuse Raine.

Purv tresări.

— Vrei să le facem o vizită pastorului Lumen și Îngerului la ora asta?

Raine aruncă o privire spre casa familiei Lumen și văzu o lumină aprinsă la parter.

— Mama vrea ca pastorul Lumen să ia legătura cu lumea din White Mountain și cu bisericile din Windale. Ei încă îl mai cred un soi de izbăvitor.

— Pastorul Lumen e internat din nou în spital, spuse Noah.

Îl văzuse în Mayland ultima dată când fusese la dializă, pastorul stătea în parcare fumând o țigară firavă. Noah îl ura pe bătrân, de când acesta îi zisese maică-sii că era pedepsit pentru păcate din trecut. Începuse să-i spună despre virtute și încălcarea legii și consecințele absolvirii de păcate, până când mama lui Noah fugise din biserică înlăcrimată.

Raine ridică din umeri.

— Atunci o să-i cerem ajutorul Îngerului.

Străbătură terenul accidentat, trecură de ferma lui Merle și intrară pe proprietatea lui Lumen. Noah și Purv rămaseră ceva mai în urmă, în timp ce

Raine merse de-a lungul verandei de lemn și își lipi fața de fereastră. Se îndreptă imediat de spate și făcu un pas înapoi.

— Ce-i? o întrebă Noah. Ai văzut ceva?

Lucrurile o luară razna rapid.

Raine strângea arma cu amândouă mâinile. Noah și Purv stăteau deoparte și o urmăreau, gâfâind amândoi. Ea ținea arma ferm, cu ochii pe cătare și țeva îndreptată fix spre pieptul lui Samson. Era un pistol de calibru .48 — de la o distanță așa de mică, glonțul i-ar fi sfâșiat carnea, lăsând în urmă o gaură zdrențuită, și, după expresia din ochii lui Samson, știa și el asta.

Lui Raine nu-i tremurau mâinile, ceea ce tot era ceva. Arma n-avea să se declanșeze decât intenționat. O scosese din traistă de cum îi deschisese Samson ușa.

Era o lumină chioară în casa pastorului Lumen, doar o lampă care arunca o geană de lumină în penumbră. Parchetul era din lemn de stejar și probabil că fusese lustruit și elegant cândva, dar trecuse mult de atunci.

Noah se uită în jur și observă o floare presată și înrămată și fotografii alb-negru cu pastorul.

— Raine, îi spuse, cât de blând putea.

Raine îl ignoră, uitându-se țintă la Samson.

— De unde ai cartea, Samson?

Samson înghiți în sec. Stătea cu palmele ridicate, ca și cum ar fi fost jefuit. Mâinile îi tremurau și ochii lui rozalii clipeau mărunț. Pe obraji avea pete roșii, ca și cum ar fi fost plesnit sau opărit. Avea gura încleștată și buzele trase, de parcă îl durea ceva.

— Cartea aia din care citeai e a lui Summer. Purv, ridică-i coperta.

Purv luă cartea de pe noptieră și o deschise. I se tăie respirația când văzu scris pe prima pagină „Summer Ryan“.

Ușa de la intrare rămăsese deschisă. Noah încă auzea un cor de greieri care își vedeau de treabă, ca și cum ar fi fost ceva firesc la noaptea aia.

— Summer își scrie numele pe toate cărțile. Așa s-a obișnuit de când eram mici și ni se cumpărau câte două exemplare din orice. Știți, eu îmi murdăream mereu lucrurile, dar ea nu. Nu-i stă în fire.

Purv lăsă cartea din mână.

— Te mai întreb o dată, Samson. Apoi trag. Și să nu crezi că n-o s-o fac, pentru că toată lumea știe că sunt fata tatei.

— Ea mi-a dat-o, spuse Samson.

— De ce?

Samson își lăsă capul în pământ.

— De ce? repetă Raine.

— Am condus-o de la școală, ploua. Stăteam de vorbă. Mi-a adus cartea la biserică într-o zi. A zis c-o să-mi placă.

Noah își plimbă privirea de la ochii lui Raine la chipul lui Samson.

— De ce ar fi zis așa ceva?

— Nu... Nu înțeleg, dar zicea ceva despre compasiune și omenie. Și despre titlu și „Tatăl nostru“.

— Mincinosule, spuse Raine.

Samson clipi și începu să lăcrimeze. Avea o tunsoare stil castron și părul de un alb orbitor.

Noah nu mai văzuse un om în toată firea plângând până atunci. Era altfel decât plânsul unui copil, poate că venea cumva din străfunduri.

— Unde este?

Samson clătină din cap.

— I-ai făcut ceva.

Samson îi aruncă lui Noah o privire înnebunită.

— N-aș face niciun rău nimănui.

— I-ai făcut ceva surorii mele.

— Mi-e frică, spuse Samson printre lacrimi.

— Unde e?

— Nu știu ce se întâmplă. Încercam să citesc cartea, dar e greu, pentru că are cuvinte lungi, și apoi dai tu buzna aici și acum nu știu ce se întâmplă, îi spuse Samson agitat. Nu e normal nimic din toate astea.

Raine armă pistolul.

Samson căzu în genunchi și-și lăsă palmele pe lemn, iar o pată întunecată i se răspândi pe pantaloni.

— Raine, o strigă Noah.

— I-a făcut ceva.

— Raine, repetă Noah.

Făcu un pas spre ea.

Ea aruncă o privire spre Noah, apoi se uită din nou la Samson.

Noah întinse mâna încet spre ea, centimetru cu centimetru. Îi apăsă mâna în jos și Raine coborî pistolul. Noah i-l luă din mână și i-l întinse lui Purv, care strânse agitat arma în mână, neștiind dacă s-o îndrepte spre Înger sau nu.

— O să-i spunem lui Black. Chiar acum, mergem să-i spunem lui Black că Samson are cartea lui Summer, spuse Noah.

Raine făcu un pas înapoi.

— N-o să facă nimic. I se rupe. Summer e din neamul Ryan, așa că nu înseamnă nimic pentru el.

Noah clătină din cap.

— O să afle ce s-a întâmplat, promit.

Îl apucă pe Purv și porniră toți trei spre Buick.

Îl lăsară pe Înger zăcând pe podea, cu fața scăldată în lacrimi și ud de pișat.

*

Black răsturnă un pahar când auzi soneria, se ridică greoi și străbătu holul.

În prag stătea Raine, mărunțică și înverșunată, iar în capul străzii se vedeau farurile unui Buick.

Raine își croi drum pe lângă el și Black intră după ea.

— Samson Lumen, îi zise Raine gâfâind. Îngerul.

— De unde ai auzit? o întreabă, scuturându-se de aburii beției, dar Raine observă că vorbea împleticit.

— Știi? De ce nu l-ai arestat? De ce nu ieși s-o cauți toată noaptea, ca tata și ceilalți bărbați?

— Raine...

Fata observă pistolul pe masă și sticlele și pastilele. Se uită lung la el și apoi privi țintă la perete, la pozele fetelor, hărțile și articolele decupate din ziare care datau de acum un an și jumătate.

— Crezi că el a răpit-o pe Summer, nu-i așa? De-asta nu insiști, din cauză că ești varză și nu ești în stare să-l prinzi.

— Ajunge, Raine.

— Mi-ești dator, îi spuse Raine, arătând spre el. Ne ești dator mie și surorii mele.

Black îi simți furia, atât de intensă, că dogorea în camera întunecată.

— Știi că nu-i așa, Raine. Taică-tău... știa în ce s-a băgat.

— Ai fost mai aspru cu el din cauză că n-a vrut să cadă la înțelegere. Tata are onoare și l-ai pedepsit pentru asta.

— Nu-i corect... nu așa merge treaba.

— Nu contează ce e corect. I-ai frânt mamei inima cu vârf și îndesat. Asta e corect, Black? Tata zice că toți căutăm o cale de ieșire sau o cale de întoarcere. Trebuie să-l iei pe Samson la secție. Poate o ști unde e Raine.

— O să-l iau, încuviință Black. Caut doar...

— Ți-e teamă de ce-o să spună ei. Pastorul Lumen și biserica.

— Trebuie să vorbesc cu Bobby și apoi...

— Vrajeli. Găsești-mi sora. Du-te și găsește-o.

Black observă că-i dăduseră lacrimile, dar nu i se revărsau din ochi.

Ținea o traistă și era grea — îi tremura mâna și lui i se rupse sufletul, pentru că uneori părea firavă ca un copil.

— Tu ești singurul care a reușit să se apropie de Păsăroi.

— N-am reușit. Eram cel mai aproape când s-a anunțat...

— O fi Samson, n-o fi el. Dar fă ceva acum. A trecut prea mult timp. Găsește-o pe Summer. Am nevoie de ea.

Se îndreptă spre ușă, apoi se întoarse.

— Voiam să mă duc să-i spun tatei treaba asta, dar Noah a zis c-o să mă ascuți, c-o să mă ajuti. O tot ține așa, de parcă tu și taică-său ați fost prieteni cândva...

Raine se opri să se uite la el, poate ca să vadă dacă avea să spună ceva, dacă mai avea vreun dram de voință.

Black își lăsă privirea în pământ.

Raine clătină din cap.

— Știam eu că s-a înșelat.

15. Summer

I-am dăruit la un moment dat o carte lui Samson Lumen. M-am gândit că s-ar putea să-i placă pentru că vorbea de preotul bețiv, de un Iuda metis și de puterea aceea eternă. Biserica nu poate fi distrusă, dăinuie dincolo de nașterea și de moartea noastră și treaba asta e o alinare, cumva. Iar Samson avea nevoie de alinare, poate mai mult decât orice persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Era toamnă și întârziaserăm la oră când i-am văzut pe băieți strânși ciorchine. Erau băieți de-a doișpea, înalți și cu un aer care nouă ni se părea dur.

— Hai să vedem ce se întâmplă, mi-a spus Raine, trăgându-mă de mână.

Am auzit râsete și zbierete și Raine a zis c-o fi vreo încăierare obișnuită, dar apoi l-am văzut pe bărbatul aflat între ei. Avea părul alb, dar nu era chiar așa de bătrân. Era înalt și slăbănog și avea pielea foarte deschisă la culoare.

Băieții își aruncau unul altuia o pălărie de soare.

— E Samson. Omul de serviciu, am zis.

Au azvârlit-o sus de tot și apoi a aterizat lângă piciorul lui Samson, iar el s-a aplecat s-o ridice, dar în momentul ăla unul dintre băieți, Jesse Cole, i-a tras un șut și l-a doborât la pământ. Un alt băiat a înhățat pălăria și au luat-o de la capăt.

— Mi-e milă de el, am zis, iar Raine s-a întors să se uite la mine. E un om drăguț, mereu îmi zâmbește.

A văzut că încep să mă necăjesc și s-a băgat între ei. E neînfrică, așa a fost mereu.

— Dă-i-o înapoi, i-a spus lui Jesse.

Samson îi urmărea din priviri, cu ochii mijiți, de parcă nu putea îndura nici măcar lumina.

Jesse rânjea, până când a surprins privirea unuia dintre amicii lui. Mai văzusem expresia aia, însemna că știa cine sunt tatăl și unchiul nostru.

Raine i-a înapoiat pălăria de soare lui Samson și el a luat-o și a dat din cap, dar n-a zis nimic.

După câteva zile, Jesse a fost bătut atât de crunt, că maică-sa l-a sunat pe Black. Black a venit la școală, dar nimeni n-a zis nimic și Jesse nu-și mai amintea nici el nimic.

Îmi place conceptul de karma, ideea de cauzalitate și puritate a faptelor noastre.

Uneori mi-l imaginam pe Bobby ca tată, ținându-și băiatul în brațele vânjoase. Îmi imaginam că sunt a lui și nici măcar nu sunt sigură ce rol îmi doream, cel al soției sau cel al copilului. Dorințe și nevoi — linia de demarcație dintre ele nu e deloc clar trasată.

Nu i-am văzut niciodată sărutându-se — pe Bobby și Savannah —, nu se sărutau, nu se îmbrățișau și nu se atingeau cum făceau ai mei. Ceea ce mă întrista și mă bucura deopotrivă, nespus de mult.

Uneori, Bobby întindea mâna și-mi atingeu umărul și parcă luam toată foc. Alteori mergeam foarte încet când era în urma mea, pentru că odată, când făcusem asta, mă bătuse ușurel peste fund să mă zorească.

Mă întrebam dacă era dragoste sau ceva mai la sud de dragoste, unde păcatul nu e altceva decât o amenințare, atât de neîntemeiată, încât aveam

să râdem de ea în timp ce-mi miruia trupul cu mâinile lui binecuvântate.

Îmi luasem o haină fiindcă era răcoare, apoi mi-am scos-o când am ajuns la biserică. M-am așezat în spate, lângă sculptura cu cei doi sfinți încremeniți într-o expresie de surprindere îndurerată, ca și cum tocmai descoperiseră că erau cu mult deasupra condiției de muritor.

Mi se părea ciudat să nu port sutien.

Am observat-o pe Fecioara cu pruncul — își ținea capul înclinat într-o parte și o pasăre poposise pe mâna pruncului, cu aripile desfăcute, ca și cum era gata să-și ia zborul.

L-am văzut pe Bobby aruncând o privire, apoi lăsându-și hârtiile deoparte și pornind-o agale spre mine.

Am tras aer în piept și m-am îndreptat de spate, împingându-mi un pic pieptul înainte. Purta o cămașă atât de transparentă, c-aș fi putut la fel de bine să-i țin versete satanice în față. Poate ceva despre existența vitală și înțelepciunea neîntinată, pentru că îi eram recunoscătoare pentru dragostea lui, n-aș fi irosit-o.

— Ce citești astăzi? m-a întrebat, cu zâmbetul acela pe care-l păstra doar pentru mine.

— De veghe în lanul de secară. Din nou.

Bobby s-a așezat pe bancheta din față, apoi s-a întors spre mine.

— Cândva îmi doream să fiu Holden Caulfield.

Am încercat să mă concentrez pe ritmul respirației când s-a uitat la cămașa mea. Am încercat să-mi țin inima în frâu, să n-o las s-o ia la goană. Nu se întâmpla nimic. Obiectiv vorbind, nu se întâmpla nimic.

— Nici măcar nu știi ce s-a ales de el. Poate că s-a însurat și a făcut copii, poate c-a lucrat toată viața la bancă, am zis.

S-a uitat din nou la pieptul meu. Mi-am arcuit încă un pic spatele. Țipătul acela — a făcut țândări geamul cu vitraliu și i-am văzut pe sfinți și pe Fecioara cu pruncul ei plângând pentru virtutea mea pierdută.

— Uneori mi-e dor de cum eram în tinerețe. Privesc în urmă ca la altcineva, mi-a zis.

— Așa o să pățesc și eu?

— Depinde ce decizii o să iei. Bune sau rele.

— Cum o să-mi dau seama?

— N-o să știi până ce n-o faci.

I-am zâmbit.

— Tu ești un om bun, Bobby?

Nu știu sigur de ce l-am întrebat asta. Poate că, dacă era o vrajă la mijloc, voiam să văd dacă ar putea fi spulberată.

— Din experiența mea, binele nu e întotdeauna bine și răul nu e întotdeauna rău. Dar uneori oamenii fac lucruri care aruncă o umbră atât de vastă, încât e imposibil să scape. Îmi doresc să fiu un astfel de om? Nu. Am făcut lucruri rele la viața mea? Mda. Sunt un om rău? Nu știu sigur ce răspuns să dau.

— Încearcă.

— Doar Domnul mă poate judeca, mi-a zis cu o urmă de zâmbet, de parcă și-ar fi dat seama dintr-odată unde se afla.

— Nu vreau să fiu judecată.

— Ești îndreptățită să simți asta.

— Ce lucru rău ai făcut?

Și-a lăsat privirea în jos, poate să vadă dacă avea să se crape lespedea de piatră.

— Poți să-mi spui, i-am zis.

— Era o fată în Tallassee. A venit la mine și era gravidă și am trimis-o la o clinică din Dayette.

— De ce?

— Avea 14 ani... fusese taică-său.

— Oh.

— Nu era vina copilului. E crimă treaba asta?

— Nu.

— De când încă nu te plăsmui ai în pânțele te știi.¹²

M-am uitat în străfundul ochilor lui.

— Ești bine, Bobby?

— Ce înseamnă „bine“?

— Calea de mijloc, poate.

— Tânjim după extreme, parcă ar fi un defect fatal de-al nostru.

— Îmi fac griji în privința ta.

— N-ar trebui.

— Știi.

S-a uitat în ochii mei. Mi-am lăsat umerii să se înmoaie. A întins mâna și mi-a dat părul după ureche. Și-a lăsat mâna să adaste acolo, o simțeam caldă pe obraz. Mi-am ridicat ochii și l-am văzut pe Samson în prag; se uita țintă la mine cu un aer nemăsurat de trist.

¹² Jeremia 1:5, Biblia, în traducerea lui Bartolomeu Valeriu Anania, p. 969.

16. Credința

Black veni să-l ia pe Samson la secție în zori, fără să facă tevatură. Fără sirene, fără girofar, fără întăriri. Black se gândise că va trebui, poate, să-l scoale din pat, dar n-a fost deloc surprins să-l vadă pe Samson așezat pe treapta de la intrare. Mai ales știind ce se întâmplase în ajun.

Black intră cu mașina poliției pe poartă, merse până pe la jumătatea aleii șerpuite și se opri sub cârceii de mușchi spaniol.

În casă era aprinsă o lumină, cât să-l învăluie pe Samson în strălucirea ei.

Samson se ridică.

— Neața!

Black se uită la cer în timp ce se apropia. Nu prea aducea a dimineață, dar de-abia era 6 și un pic. Vântul adia, cât să ridice prelata de pe acoperiș. Black auzise că Ray Bowdoin ar fi lucrat la casa veche, dar mai auzise și că, de când se îmbolnăvisese pastorul, nu fusese plătit, așa că și-ar fi retras echipa.

— Tot acolo-i, zise Samson, studiind norul.

— Te trezești devreme, Samson?

Black se uită la el și observă o arsură urâtă pe obraz. Își aminti cum era Samson în copilărie, mereu cu chipul însemnat.

— Da, domnule.

— Știi c-o să vin după tine?

— M-am gândit eu. N-am putut să dorm, Black. Nu toată noaptea.

— Ce-ai pățit la față?

Samson duse o mână la obraz, dar nu-i răspunse.

Black făcu un pas în față, aruncând o privire la ferestrele cu obloanele trase, la bârnele putrede de care atârna șui un leagăn.

Samson zâmbi, înghiți în sec și se frecă la ochi.

— Mi-e frică, Black.

Black își lăsă privirea în jos și apăsă cu pantoful în pământ, ca și cum ar fi stins o țigară.

— Știi că n-am făcut nimic din ce cred ei.

Samson începu să bată pasul pe loc, frecându-și întruna degetele cu degetul mare. Pantalonii îi veneau până deasupra gleznei și la fiecare pas se vedea o străfulgerare de piele albă.

— Vreau să merg la Mae. Vreau să-mi comand biscuiții și să-mi beau cafeaua. Vreau să merg până la St. Luke și să mă rog. Așa îmi încep ziua de mult. Crezi c-o să mai pot face asta, Black?

— Sigur, Samson.

Samson oftă din rărunchi, apoi se opri locului și-și îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor de velur.

— Pot să-ți spun câteva întrebări mai întâi?

Samson își aținti din nou privirea asupra norului, apoi asupra hectarelor de pământ întunecat care se întrezăreau de cealaltă parte a străzii.

— Bine, Black.

— Du-te și ia-ți ce-ți trebuie din casă. Eu o să mă așez aici.

Black se întreabă dacă erau șanse să-l ducă pe Samson la secție fără să-i vadă țipenie de om. Poate c-o să reducă lumina farurilor, o să intre cu mașina prin spate și o să-l strecoare în secție pe furiș, profitând de umbra aruncată de nor. Se gândi la pastorul Lumen, la Joe Ryan și la furtuna care le dădea târcoale.

Aruncă o privire în casă și văzu televizorul pornit; Pat Robertson predica și cerșea de-acolo de parcă avea monopol asupra mântuirii.

— Am timp să mă spăl pe dinți, Black? îi strigă Samson din casă.

— Sigur, Samson.

Black îl plăcea, n-avea niciun motiv să nu-l placă. Se gândea că avusese o viață grea, crescând într-o casă în care domnea latura mai puțin iertătoare a Domnului. „Înecați-i pe prunci, căci nimeni nu-i cu adevărat nevinovat.“ Black îl văzuse pe pastorul Lumen dojenindu-l pe băiat în fața mulțimii de enoriași. Observase cum se uita la el, de parcă nu vedea altceva decât păcatele omenirii în ochii rozalii ai copilului. Cât trăise, Mary își adorase băiatul, ca și cum l-ar fi crezut cu adevărat un înger. Sunase la poliție la un moment dat, se întâmplase ceva cu adevărat grav între Samson și pastor, dar când Black ajunsese la ei acasă nimeni nu voise să-i spună nimic.

Când termină, Black îl conduse la mașina poliției. Samson își puse centura și se uită din nou la nor.

— Mă gândesc că azi vine furtuna.

Black încuviință, deși nu știa la ce fel de furtună se referea Samson.

Parcurseră drumul în tăcere. Black se aștepta să primească un mesaj prin stație cât de curând — se mira că nu primise deja vești. Îl trimisese pe Milk să supravegheze casa familiei Ryan de îndată ce plecase Raine. Nici nu se

punea problema ca Joe să stea cu mâinile în sân, dacă afla așa ceva. Cel mai probabil puneau ceva la cale.

Black o ținu tot înaintea, deschizând geamul și ciulind urechea pe măsură ce se apropiau de piață. Văzu lumina aprinsă la Mae.

Apoi văzu camionetele. Trei, parcate în fața secției, sub felinarele care, mai nou, rămâneau aprinse toată ziua.

Înjură, apăsă înverșunat pe frână, apoi băgă în marșarier. O altă camionetă trase chiar în spatele lui.

Opri mașina de poliție, reduse lumina farurilor, apoi puse mâna pe radioemițător.

— Sunt patru camionete aici, Milk.

— La naiba. Am fost cu ochii pe ei, n-a ieșit nimeni, e încă întuneric în casă.

Mai era o cale de ieșire de pe proprietatea familiei Ryan, pe lângă terenul de la nord și de-acolo pe West Pine. Era un drum accidentat, dar se putea merge încet pe acolo.

— Întoarce-te aici, îl somă Black.

Erau câțiva agenți la secție. Black îi contactă prin stație și le spuse să nu iasă deocamdată, dar să fie pe poziții.

Recunosc silueta lui Joe Ryan în camioneta din spatele lui.

Black lăsa motorul pornit, numără până la trei, după care îi zise lui Samson să rămână în mașină, înainte de a coborî. Samson nu spuse nimic, doar se uita în jur cu un aer de sălbăticiune.

Stând cu mâna pe armă, Black se uită spre capătul opus al pieței și o văzu pe Mae la geam, urmărindu-l cu ochelarii ei groși și maxilarul încleștat, în timp ce ochii îi fugeau de la Joe la secție.

Joe se apropie de el încet și nonșalant. Black se uită peste umăr și îl văzu pe John Brunel, unul dintre agenții mai tineri, stând pe terasa din fața secției.

— Vreau doar să stau de vorbă cu el, spuse Joe, cu palmele desfăcute, ca și cum n-ar fi putut să-și încleșteze oricând pumnul.

Dar Joe era înarmat, iar Black știa. La fel ca toți tovarășii lui. Lucrurile s-ar sfârși rapid dacă Joe s-ar hotărî să apeleze la forță.

— Păi, asta nu e treaba ta, Joe. Știi că nu pot să te las să-l iei.

— Știe unde e fata mea?

— Spune-le amicilor tăi să se retragă și voi afla.

— O să vorbească mai repede dacă pun eu întrebările.

Black se uită la stradă în urma lui, așteptând să apară și Milk.

— Aș putea să-l iau pe sus, știi asta, Black.

— Mda, știu.

— Tommy așa vrea.

Black se uită în spate și îl văzu pe Samson urmărindu-i.

— Trebuie să mă lași să-mi fac treaba, Joe.

— Nu vrei să ți-o faci, Black. Vede toată lumea. A trecut mai bine de o săptămână. Poate că lucrurile ar sta altfel dacă ar fi dispărut o altă fată, una care să nu-mi poarte numele.

— Nu așa stă treaba cu mine.

— Ești depășit, Black. Nu mai faci față situației.

Joe se uită țintă la el și Black își dădu seama că-și cântărea opțiunile. Joe se mai potolise, cu ani în urmă n-ar fi avut această conversație. Joe lucrase pentru alde Kitchener, o familie bine-cunoscută din Birmingham. Erau implicați în tot ce mișcă și Joe era în drum spre culmi până să fie prins. Mitch Wild, tatăl lui Noah, condusesese operațiunea, îi asigurase arestarea cu o listă lungă de acuzații, după ce ciripise un tip care avea o distilerie în Brayton. Black a fost cel care i-a pus cătușele, cel care a apărut pe prima pagină a ziarelor. Joe s-a declarat vinovat și și-a ținut gura, cum era tradiția. Joe era un tip pe care lumea îl cunoștea, un tip popular.

— Are cînșpe ani. Și nu-i seamănă soră-sii... și mai sunt și fetele din Briar. De ele nu s-a ocupat nimeni în ultimul timp. N-au mai apărut nici în ziar. Deja sunt ca niște fantome.

Black îl urmări precaut.

— Nu te mai trage ața, Black, te-ai moleșit. Din ce-am auzit, l-ai mai lăsat o dată să-ți scape. A fost nasol tot ce s-a întâmplat cu Mitch atunci. Nu mai ești așa ager, doar vii și pontezi. Nu te învinovățesc că vrei să te ascunzi. Dar trebuie să te dai la o parte, nu cred că mai vrei pe altcineva pe conștiință.

Black înghiți în sec și simți cum i se prelinge transpirația pe guler, semn că îl rodea adevărul spuselor lui Joe.

— Am trimis oameni pe teren, să pună întrebări. Am vorbit cu Ernie Redell, are poza ei acum, așa c-o să ia legătura cu Mayersville și în curând o să acoperim un teren mai larg.

Black auzi cum se deschide portiera unei camionete din spatele lui și când se uită îl văzu pe Tommy Ryan, iar Tommy se uita la John și făcea niște calcule în minte și se gândea cât de ușor ar fi să-l ia pe Samson pe sus. Speranța din ce în ce mai firavă a lui Black era că Joe nu avea să-i dea semnalul.

— Dacă îl iei pe Samson, o să avem o grămadă de alte probleme de rezolvat și asta n-o să ne ajute s-o găsim pe Summer. Trebuie să-mi lași răgazul să

vorbesc cu Samson, să aflu ce știe. Poate că n-o fi nimic.

— N-aș zice că e nimic când un bărbat în toată firea o conduce pe fiica mea de 15 ani acasă. Știu că lumea zice c-ar fi încet la minte sau așa ceva, dar asta nu înseamnă nimic. Zic c-ar fi un înger, dar ce înseamnă cuvintele și numele? Nu contează cine sunt părinții lui, dreptul divin și puținii aleși și rahaturi din astea.

— Hei!

Black se întoarse și văzu că John scosese arma și-o îndreptase asupra lui Tommy, dar acum avea trei arme îndreptate asupra lui.

— Spune-le să se retragă, Joe. Imediat. Te rog.

Joe se uită la fratele lui, apoi la John, apoi din nou la mașina poliției, în care era Samson.

— Te rog, Joe. Lasă-mi un pic de timp.

Black văzu mașina lui Milk intrând în piață, apoi oprind rapid. Milk deschise portiera, scoase arma și îngenunche după mașină.

— Dă-mi cuvântul tău c-o să-l iei tare pe Samson, c-o să scoți de la el ce are de zis și apoi o să vii să-mi spui. Gata cu așteptatul.

Black încuviință.

— O să-i dau de cap. O să-ți găsesc fiica.

— Dă-mi cuvântul tău de onoare, Black. O să te lași de năravuri și o s-o cauți.

— Îți dau cuvântul meu.

— Cuvântul nostru de onoare e tot ce avem. Altceva nu există.

*

Raine nu dormise toată noaptea. Îi povestise maică-sii ce se întâmplase și rămăseseră amândouă cufundate în tăcere, uitându-se pe geam și așteptând să se întoarcă Joe din căutări. El o pusese să-i spună încet toată povestea, apoi îl sunase pe Tommy, dar doar asta apucase Raine să vadă, pentru că maică-sa îi spusese să se culce. Se întinsese în patul lui Summer și-și afundase fața în perna surorii ei, atât de adânc, încât aproape că i se tăiase răsuflarea.

Trecu de piață și se opri o vreme sub un felinar. Pe ea n-o speria norul ăla de care tot vorbea lumea. Nu credea toate rahaturile pe care le auzise, cum că l-ar fi invocat Păsăroiul, despre păcate și încălcarea legii, c-ar fi vestit osânda sau furia divină. Maică-sa se ruga și mai mult. Se uita la cer și se ruga.

Raine o luă pe Jackson și se trezi în cimitirul de lângă biserica veche, care-i era atât de dragă lui Summer. Văzu pietrele de mormânt, unele într-o rână, acoperite de nume vechi și ani de demult. Unele erau mai noi, lumea murea și acum. Una strălucea, chiar și pe întuneric, din cauză că era îngrijită așa de des. Mandy Deamer, fata gravidă care luase atâtea vieți cu ea când își pusese ștreangul de gât și dărmase taburetul ăla.

Raine intră în biserică. Îi plăcea mirosul de lumânări și de cărți și îi plăcea lumina caldă și tremurată. Se uită la tavanul înalt, la bârnele acoperite de sculpturi și la semnele trecerii timpului.

Îl văzu pe Bobby; stătea nemișcat și se uita țintă la crucifix, de parcă ar fi fost cu gândul aiurea.

— Nici măcar nu știu ce caut aici, îi spuse Raine când se întoarse spre ea.

Nici el nu părea să fi dormit prea mult. Îl prindea, durerea din privire i se potrivea, îți dădea impresia că știe ce este suferința.

— Vrei să plec?

Raine se uită lung la crucifix, ca și cum îl vedea pentru prima dată.

— Trebuia să ies din casă. Știi ce s-a întâmplat cu Samson? Am auzit-o pe mama la telefon, crede că Black l-ar fi luat la secție.

— M-a sunat Black dimineață.

— S-ar putea să fie el.

— Nu...

— Nu-i nevoie s-o spui, pastore Bobby, nu de-asta am venit. O să caut în continuare, în caz că m-am înșelat.

Se apropie de bancheta cu pernuță și se așează la capătul opus, băgă mâna în geantă și scoase o carte pe care o luase din camera lui Summer.

Nu-l cunoștea prea bine pe Bobby, dar îi era simpatic pentru că lui Summer îi plăcea de el.

— Crezi că norul ăla are ceva de-a face cu Dumnezeu? întrebă, rupând tăcerea.

Bobby făcu un pas spre ea, cu mâinile în buzunare.

— Nu. Cred c-o să vină o furtună și-o să treacă.

— Unii spun altceva. Nu doar țicniții.

— Cred că unii oameni au prea mult timp la dispoziție.

Raine încuviință, ținând cartea în poală și răsfoind-o.

— E cartea lui Summer.

— Ce carte e?

— Am luat-o pentru că se cheamă Culoarea purpurie.

— Îți place?

— Nu cred că mai e culoarea mea preferată.

Bobby zâmbi.

— Crezi că Dumnezeu citește scrisorile alea de la Celie?¹³

Raine înghiți în sec.

— Am grijă să nu îndoi paginile, spuse încet. Pentru c-o să se supere dacă le îndoi.

Se frecă la ochi cu dosul palmei. Nu era genul de fată care să plângă, cel puțin nu de față cu alții, dar prima lacrimă îi străpunse atât de adânc armura hotărârii, încât scăpă cartea din mână. Se auzi un zgomot strident și în jurul ei se ridică un norișor de praf.

Nu-i trase un șut, nici nu se zbătu când îi simți brațul înconjurându-i umărul și nu se simți rușinată când se rezemă de el.

Plânse o bună bucată de vreme.

Bobby își retrase brațul când se liniști. Raine își șterse lacrimile cu palmele.

— Futu-i, zise, foarte încet.

— Nu-i nimic rău în asta, Raine. Că ai venit aici, că ai citit din carte, că te-a podidit plânsul. Nu-i nimic rău în toate astea.

Raine își șterse palmele de blugii tăiați, lacrimile lăsând dăre pe materialul albastru închis. Se uită din nou la tavan, întrebându-se câți alții îngenuncheaseră și plânseseră aici înaintea ei. Biserica era un loc unde se vărsau lacrimi, de bucurie sau de tristețe. Era în același timp un loc al speranței și al deznădejdiei. Primul loc în care veneai să ceri ajutor și

ultimul în care ajungeai în disperare de cauză. Se întrebă cum făcea față Bobby extremelor. Pesemne că avea ceva de-a face cu credința. Îi era greu să înțeleagă credința, ce o mâna și ce anume te făcea să ți-o pierzi. Și se întrebă cum reușeau unii să se agațe atât de ferm de credința lor, încât să-și clădească viața în jurul ei.

— Vreau ca Summer să se întoarcă acum, a trecut prea mult timp. Și mai avem și norul ăsta nenorocit, așa că în Grace e beznă.

Se aplecă să ia cartea de pe jos și văzu că dintre pagini căzuse permisul de bibliotecă al lui Summer.

— Dar nu-i mare diferență, pentru mine a fost mereu beznă aici.

*

Purv ascultă bătăile înverșunate în ușa de la intrare. Maică-sa trăgea zăvorul când taică-său ieșea la băut. O să-l deschidă în curând, nu cumva să crape lemnul, pentru că atunci va trebui să mai dea un strat de adeziv pe ușa la iarnă, când o să înceapă să pătrundă gerul prin spărtură de o să-i facă pielea de găină.

Câinele vecinului scheuna strident.

Purv fixă atent cu privirea o hartă a New Orleansului. Era multă apă pe-acolo — lacuri și golfuri. Lui Purv îi plăcea ideea de a locui pe lângă o apă. Îi plăcea și acum să se plimbe pe lângă Red, urmărind râul cum curgea și stropea în jur, revărsându-se hăt în celălalt capăt al statului. Se întrebă cum avea să arate fluviul Mississippi, dacă apa avea să fie mai limpede sau mai năvalnică.

Norul de furtună întuneca fereastra. Avuseseră draperii cândva, dar fuseseră smulse de pe galerie când Tide¹⁴ ratase o lovitură și taică-său pierduse 50

de dolari.

Auzi ușa de la intrare deschizându-se și împături repede harta.

Au urmat țipete, apoi scârțâitul treptelor.

Se ridică la țănc ca să-l vadă pe taică-său în prag, cu o sticlă de whisky Lawson's în mână.

— Ți-ai făcut temele?

— Da, domnule, încuviință Purv, întrebându-se dacă taică-său știa că e vacanță.

Purv alterna între a-i întâlni privirea și a se uita în pământ, oricare variantă l-ar fi putut enerva pe taică-său în funcție de cum i se năzărea.

Ray rămase mult timp locului.

— Ai grijă să nu intri în belele?

— Da, domnule.

Purv ținea cuțitul de vânătoare sus pe șifonier, ascuns după o minge de fotbal pe care i-o cumpăraseră taică-său când avea șase ani. I se făcuseră niște promisiuni nelămurite c-o să-l învețe să dea pase, dar se alesese praful de ele când Purv nu crescuse înalt și vânjos.

— Maică-ta te-a văzut cu fata lui Ryan deunăzi, în piață.

— Soră-sa a dispărut.

— Să nu te prind cu fata aia. Nu mă interesează cum arată. Ce fac alde Ryan nu ne privește.

Ray se certase la cuțite cu Tommy Ryan cu mult timp în urmă. Purv nu știa motivul. Poate fusese vorba de pariuri sau de vreo afacere.

Purv nu spuse nimic, uneori era reacția bună, alteori, nu.

I se puse un nod de spaimă în gât când taică-său intră în cameră și trânti ușa în urma lui.

— Îmi pare rău, spuse Purv.

Era un risc. Și-o lua pe coajă și când dădea dovadă de slăbiciune, și când se îmbătoșa. Ray îl privi cu ochii goi, apoi veni spre el. Purv tresări, dar Ray își croi drum pe lângă el și se uită pe geam.

— Mama mă-sii de câine, spuse Ray și bătu așa de tare în geam, încât Purv crezu c-o să se spargă.

Și apoi Ray țâșni din cameră și o luă la fugă pe scări.

Purv rămase la geam și auzi cum se deschide ușa din spate. După care îl văzu pe taică-său ieșind în beznă cu un cuțit de bucătărie în mână. Purv îl privi cum sare gardul, dar își feri privirea când lătratul încetă și se lăsă o tăcere mormântală.

¹³ Protagonista romanului The Color Purple / Culoarea purpurie, de Alice Walker.

¹⁴ Alabama Crimson Tide, echipa de fotbal a Universității din Alabama.

17. Summer

Îi vedeam cum strălucesc în viața lor devastată. Respiram aerul dimineții când intram în casa lor, de parcă ar fi fost locul în care se nășteau zilele.

La capătul curții lui Bobby era o salcie care crescuse așa de aproape de gard, încât ramurile îi atârnav deasupra terenului din spate. Era noaptea târziu și m-am furișat până acolo, m-am așezat sub ea și i-am răsfirat ramurile.

Aveau lucruri frumoase — îmi imaginam că le-au adunat de prin locuri despre care eu doar citisem. Le vedeam fotografiile de pe măsuta din dreptul ușii de la intrare: ei doi pe plaje cu nisipul alb, strâmbându-se la fotograf; o poză de la nuntă. O capelă micuță și foarte puțini invitați, din cauză că Bobby nu avea familie și n-a vrut o nuntă spectaculoasă. Mă uit lung la aceea, ca și cum n-ar fi adevărată — un vis în sepia al unei vieți atât de frumoase, c-ar fi putut fi pusă în scenă. Poate că asta a văzut și Dumnezeu și de-asta a intervenit, să nu-i lase să uite cine trage sforile. M-am întrebat dacă mulțumirea de sine e un păcat.

Bobby se uita la televizor în sufragerie, în timp ce Savannah stătea în bibliotecă și citea. Își duceau viețile alături, dar separat.

Bobby dormea în camera lui Michael. L-am văzut la geam, privind spre curte, dar n-avea cum să mă fi zărit, pentru că eu n-am ochi strălucitori ca ai lui Savannah.

M-am întins în iarbă și am lăsat crengile să cadă deasupra mea și am întrezărit prin coroana salciei frânturi din cerul înstelat.

Când m-am trezit, se făcuse frig. Am auzit un zgomot și m-am speriat, așa că m-am ridicat în picioare. Am văzut-o imediat. Pe Savannah. Purta

pantaloni de trening, dar nu alerga, doar mergea agale pe Jackson Ranch Road.

Am urmărit-o de la distanță pe străduțele cochete, unde oamenii lasă luminile de pe verandă aprinse toată noaptea, de parcă orice vizitatori ar fi bineveniți.

Noi, copiii, n-ar fi trebuit să ieșim din casă după ce se întuneca, așa ne spuneau părinții.

Când a ajuns la marginea orașului și a traversat ultima stradă și a străbătut ultimul câmp, mai că mi-a venit s-o strig, pentru că mi-am zis că s-o fi rătăcit. Căci altfel, cu toate mizeriile care se întâmplau, cu toată spaima și panica, de ce altceva ar fi intrat în Hell's Gate în plină noapte?

— Să rămâneți împreună. În următoarele săptămâni o să vină mama să vă ia de la școală, ne-a zis tata.

Ne uitam la televizor. Tocmai dispăruse Coralee Simmons. A patra fată din Briar. Șeriful Ernie Redell apăruse din nou la știri. A făcut o scurtă declarație, în care a zis destule, dar nimic ce nu auzisem deja.

I-au dat legătura reporterului. Se numea Chuck Cash și purta o pălărie de cowboy și cravată.

Chuck se afla în fața bisericii baptiste Green Acres de pe Route 84. În spatele lui se strânsese o mulțime de oameni cu lanterne și Chuck a zis că se pregăteau s-o ia din loc, dar n-a zis încotro.

Au arătat o poză cu Coralee, care părea foarte tânără și purta aparat dentar.

— La naiba, a comentat tata, clătinând din cap.

— Te duci? l-a întrebat mama.

Tata a încuviințat.

— Îl sun pe Tommy și ne ducem acolo, să vedem dacă putem ajuta. Au nevoie de oameni, e mult loc gol pe lângă Gin Creek.

A doua zi, toate ziarele au publicat articole despre fetele din Briar pe prima pagină. Și apoi s-a auzit c-ar fi fost văzut, că niște băieți care se jucau de-a soldații în Hell's Gate văzuseră monstrul cu fata aruncată peste umăr. Cât ai clipi, toată lumea vorbea despre Păsăroi. Copiii de la școală desenau caricaturi cu păsări și făceau bancuri spre a ascunde faptul că dormeau iepurește de-acum. Noi nu ne apropiam de Hell's Gate, nici măcar de cele mai bune locuri de plajă de pe malul râului, pentru că erau aproape de copaci și ne temeam c-o să apară vreun monstru și-o să ne ia pe sus. Raine rămânea acasă în fiecare seară, se cuibărea cu mine în pat, ne uitam pe geam la coroanele stejarilor și ne întrebam ce s-o întâmpla în pădure.

La școală erau câțiva băieți care se îmbrăcau în fiecare zi în negru, ba chiar se machiau și-și dădeau cu oja neagră. Restul lumii făcea mișto de ei. A doua zi după ce s-a aflat vestea despre Coralee, băieții ăia au luat o mamă de bătaie și au fost legați despuiați de o bancă din piața mare. Știam cu toții că vinovații erau Danny Tremane și alți câțiva jucători de fotbal, dar nimeni n-a zis nimic. Odată ce Danny a început să ia lumea la bătaie în numele lui Iisus, nu i-a mai stat nimeni în cale.

Abby Farley a zis c-ar fi auzit țipete din păduricea de lângă casa ei, așa că părinții săi l-au chemat pe Black și el a venit cu Milk, dar n-au găsit nimic. Black alerga de colo-colo în săptămânile după ce a fost răpită Coralee. A venit la liceu să ne vorbească din nou, dar de data asta avea un aer disperat. Îi tremurau mâinile, ne-a privit cu ochii goi și ne-a spus că nu e de glumă, că cineva începuse să răpească tinere și Dumnezeu știe ce le făcea. Și apoi ne-a spus să nu mai mergem la biserică, iar atunci directorul s-a apropiat să-i spună ceva, dar n-am auzit ce și-au zis.

Cred că asta fac. Nu pot dovedi că asta fac.

Am auzit treaba asta la televizor și la radio. Am citit-o în toate ziarele, locale și naționale. Convingerea asta era tot un soi de credință, doar că nu-

și dădeau seama.

Diavolul își făcea de cap și în rândul dreptilor, iar pastorii ăia de doi lei și cei amăgiți de narcotice, agenții de informații și nenorociții de foști preoți satanici cărora li se arătase deodată lumina (nu era lumina Domnului, ci a camerelor de televiziune), cu toții și-au jucat rolul la perfecție. S-au scăldat în Panică din cauză că le oferea un țel. Religia are nevoie de teamă, treaba asta n-a fost niciodată o taină.

Ne-am uitat la episodul ăla din Geraldo¹⁵ în care vorbește despre băieții care au fost uciși în Arkansas și spune că cei trei vinovați ar fi comis fapta în cadrul unui ritual satanic. Îi tot îndemna pe părinți să descrie semnele lăsate pe cadavrul uneia dintre victime ca și cum n-ar fi vorbit despre propriul lor copil, care tocmai fusese ucis. Auzisem cu toții de cazul respectiv; l-am urmărit cu toții pentru că părea să nu mai fie doar o abureală.

Se întâmpla pe bune și ne pândea.

¹⁵ Emisiune foarte populară, stil tabloid, realizată de prezentatorul și analistul american Geraldo Rivera, difuzată între 1987 și 1998.

18. Lumea bună din Maidenville

Pastorul Lumen stătea în capul oaselor în patul de spital, aplecat în față, cu un tub care-i ieșea din spate și-i scotea apa din plămâni. Deely White, vechiul lui prieten, era așezat lângă el în timp ce doctorul își vedea de treabă. Soția lui Deely, Carvelle, își lăsase mâna pe brațul pastorului, în vreme ce-i povesteau ce se mai întâmplase.

Bătrânul se îndreptă de spate. Cu obrazii scofâlciți, cu părul albit acum, ca al băiatului lui, și o mustață subțire, care-i trasa o perpetuă încruntare. Era înalt când se ridica, încă falnic și impunător, în ciuda brațului care-i atârna.

— Black e un bețiv, spuse cu răceală.

Deely încuviință, pentru că așa făcea mereu.

— Îi e teamă de alde Ryan, de Joe și de frate-său, și de gașca lor de nelegiuți.

— Doar îi pune niște întrebări, spuse Carvelle. Samson îi ajută s-o găsească pe fata lui Ryan.

— E rătăcită de când s-a născut. Și Bobby?

— Cred c-o să meargă să stea cu Samson și-o să-l ajute să treacă peste asta.

Pastorul Lumen se uită cu încrâncenare la monitorul de lângă patul lui, ascultând țiuitul accelerat, menit să-i amintească unde se afla. Mental, era puternic. Se considera puternic.

— Bobby n-are tăria pentru asta, nu e lupta lui. Ați auzit ce-a pățit băiatul lui? Ar trebui să caute răspunsurile în cer, nu pe pământ.

Carvelle întinse mâna și-l bătu pe umăr.

— Vrei să merg să vorbesc cu el? întrebă Deely.

Pastorul Lumen încuviință.

— Nu vreau să stea Black de vorbă cu băiatul.

*

Samson Lumen se simțea rău. Prima oară când încercaseră să stea de vorbă cu el începuse să gâfâie ca un câine și transpira așa de tare, încât Black se oprise o vreme, până se liniștise. A doua oară, Samson vomitase direct pe masa dintre ei.

Chemaseră un doctor care nu îi recomandase niciun tratament, spunându-le doar că bărbatul era agitat, pesemne.

Îl închiseseră pe Samson într-o celulă peste noapte, fiindcă Joe și Tommy Ryan parcaseră camioneta în fața secției și nu se mai urniseră de acolo.

Încăperea era micuță, așa că lăsară aerul condiționat pornit și ușa deschisă.

Samson se așeză pe scaunul tare și rămase cu mâinile în poală și cu ochii ațintiți asupra mesei.

— Deci ai condus-o pe Summer de la școală acasă. Unde ai văzut-o? îl întrebă Black.

Samson înghiți în sec. Iar începuse să transpire.

— Am văzut-o ieșind pe poarta școlii.

— Tu unde erai?

— Terminasem lucrul. Ea a ieșit târziu. Avea cutia cu instrumentul. Era mare și se chinuia s-o ducă din cauză că i se rupsese mânerul.

Samson se uită la Milk.

— Și apoi?

— Ploua, după care a început să toarne de-a binelea. Așa c-am prins-o din urmă și am întrebat-o dacă are nevoie de ajutor.

— Ai mai făcut asta până acum? Să ajuți vreunul dintre copii?

Samson clătină din cap.

— Și-atunci, de ce ai făcut-o?

— Nu sunt sigur. Pur și simplu mi-a fost milă de ea. E mititică și se chinuia. O văd pe la biserică.

— Erai cavaler, spuse Milk.

Samson își lăsă privirea în pământ.

— Nu sunt sigur că e așa.

— Deci ai condus-o. Pe unde?

— Pe Beeson Road.

— De ce n-ai ținut-o înainte pe Riverway până la All Saints? Ăla e drumul cel mai scurt spre casa familiei Ryan.

Samson își dresă glasul, se uită la paharul de apă golit, dar nu le mai ceru să i-l umple.

— Eu doar m-am luat după Summer. Nu știam unde stă. A tăiat-o prin Rushing...

— A intrat în pădure? întrebă Milk, surprins. O fată de 15 ani te-a condus pe tine, practic un străin, în pădure.

Samson încuviință, trase cu ochiul la Biblia pe care i-o lăsase Bobby, apoi își ridică privirea.

— Mda, așa a făcut.

Black oftă, își întinse mâinile și își făcu vânt. Îi spusese lui Samson că are dreptul la avocat. El doar clătinase din cap.

— Și de-acolo unde ați ajuns?

— Am ieșit pe malul râului, pe lângă casa ei.

— Ai zis că nu știai unde stă.

— A zis... a zis că stă pe aproape și mi-a mulțumit, apoi a înșfăcat cutia și a luat-o la picior.

— Și tu ce ai făcut?

— Am rămas locului o vreme.

Black se uită la Milk, care de-abia încăpea în scaun; stătea încovoiat, ca și cum risca să-l rupă dacă se îndrepta de spate.

— Te-ai uitat după ea? întrebă Milk.

Samson încuviință.

— Ploua tare și râul curgea năvalnic. Mama îmi spunea că, dacă mă apropii prea tare, râul o să mă înhațe.

— Summer ți se pare frumoasă? îl întrebă Milk.

Samson se uită la Black, apoi la Biblie.

— Poți să-i răspunzi, Samson, îi zise Black.

— Nu mă uit la fete la modul ăsta, spuse Samson.

— Îți plac băieții?

Black îi aruncă o privire lui Milk.

— Summer e doar o copilă, spuse Samson încet, părând că era gata să vomite din nou.

— Deci asta a fost prima dată când ai condus-o acasă. Și a doua oară?

— Să fi fost cam la o lună. Tot așa, ploua și am condus-o.

Black îi turnă lui Samson apă în pahar și-i spuse că se descurca bine și că aproape terminaseră.

— Despre ce ați vorbit tu și Summer?

— Ploua așa de tare că n-auzeam mare lucru.

— Dar nu și în pădure, acolo e destul de adăpostit, poate c-ai vorbit cu ea când ați tăiat-o prin pădure? îl întreabă Black.

— Nu sunt sigur.

— Haide, Samson. Summer a dispărut și încercăm s-o găsim. Poate c-a pățit ceva și ar avea nevoie din nou de ajutorul tău.

— A zis că e tristă.

— De ce?

— A zis că nu credea că viața o să fie așa de grea. Și părea necăjită, ca și cum se întâmplase ceva la școală sau acasă. N-am știut ce să-i spun. Nu prea le am cu vorbele. Am obosit, Black. Vreau să plec acum. Trebuie să trec pe la tata pentru că e bolnav.

— Te descurci bine, Samson. Aproape c-am terminat. Trebuie doar să mă asigur că nu ne-a scăpat nimic, altfel va trebui să te aducem din nou la

secție și s-o luăm de la capăt, și ai rata din nou micul-dejun la Mae și rugăciunea de dimineață la St. Luke.

Samson își lăsă capul în jos, apoi își scutură ceva de pe umăr. Black se întreabă cât de zdravăn era la cap și cât de mult ar trebui să-l preseze.

— Și cartea? întreabă.

— Mi-a dăruit-o la St. Luke când tundeam iarba, a zis c-a citit-o și s-a gândit la mine.

— Ți mai amintești ce altceva a mai zis? Orice ne-ar putea ajuta s-o găsim? Chiar dacă e ceva care crezi că nu merită pomenit.

Samson luă Biblia, își plimbă degetul peste literele în relief, apoi o lăsă la loc pe masă. După aceea clătină din cap, cam așa cum face un copil când nu mai vrea să-și mănânce legumele din farfurie.

Îl lăsaseră pe Samson într-unul dintre birourile goale și-o trimiseseră pe Trix să-i aducă un sendviș și o Cola de la Mae. Black și Milk mâncară împreună în biroul din spate.

— Ce-i aia? întreabă Black.

Milk se uită la pahar.

— Proteine.

— Poți să le iei din carne, să știi, nu e nevoie să bei rahaturile alea.

Milk luă o gură, plescăi din buze, apoi se rezemă de spătar.

— Noah a venit azi?

— Nu cred. De ce?

— Ai văzut insigna pe care o poartă?

Black încuviință.

— Țin minte înmormântarea lui taică-său, continuă Milk. Toată lumea care s-a adunat pe străzi, trebuie să fi fost o mie de oameni. Purta un costum, Noah, mai ții minte? Un costum mititel și cravată. Nici n-a plâns. Apoi s-a dus și maică-sa și el e tot bolnav. O nenorocire nu vine niciodată singură.

Black își amintea limpede scena, cortegiul lung care înaintase agale pe Hallow Road, opt motociclete care defilaseră într-o învolburare de steaguri și chipurile încordate ale unor necunoscuți binevoitori veniți din lung și lat. Agenții din poliția centrală purtau uniforme de gală; Black stătuse tăcut printre ei. Mama lui Noah nici nu se uitase la el.

— Chiar și-așa, uneori cred că stă mai bine decât băiatul lui Bowdoin. N-o să se termine cu bine, nu când Ray e așa cum e.

— Mai trec pe acolo când și când, doar stau în fața casei o vreme, sper că Ray m-o vedea și o să știe că-l urmărim.

Milk ridică din umeri.

— La cât de iute e la mânie, nimic nu-l poate opri.

Black oftă.

— Ce zici de Samson? întrebă Milk.

— Nu prea am ce zice deocamdată.

— E ciudat.

— Nu-i un delict.

— Eu mă gândesc că ascunde o chestie majoră. Și are ditamai arsura pe obraz, e ceva ciudat acolo.

— Nu avem altceva decât o carte de-a ei la el și faptul că a condus-o acasă de două ori. Care ar fi mobilul pentru mai mult de atât?

— O motivație sexuală, ca de obicei. Ea e frumușică, el nu e.

— Așa de simplu?

— Mda, așa de simplu. S-a dat la ea, ea l-a respins, el a reacționat nasol. Ar trebui să vedem ce găsim la el acasă.

— N-o să obținem mandat.

— Samson o să ne lase să căutăm, e speriat, trebuie doar să găsești formularea potrivită. Fă-o cât timp bătrânul e încă la Mayland.

Black înclină din cap.

— Hai să zicem că i-a făcut ceva lui Summer, categoric nu-i destul de deștept să-și acopere urmele. O să găsim ceva care dovedește c-a fost la el acasă și apoi putem să-l presăm. N-are bani de avocat, așa c-o să se aleagă cu Forbes.

Forbes L. Dillinger. Nu era numele lui adevărat, și-l inventase ca să pară mai șmecher când, de fapt, era cel mai incapabil avocat pe care l-ai fi putut găsi. Îi aruncau câte un oscior când și când, cazuri fără șanse de câștig, unde putea încerca să ajungă la o înțelegere.

— Știi că nu-l putem lăsa pe Samson în libertate.

— Știu.

— Și atunci ce facem?

— Încă n-am găsit soluția.

Black se uită la burgerul din fața lui și-l împinse la o parte.

— Ai vreun alt suspect?

— Doar aştept ceva de bine.

— Ar fi cazul.

— Ar fi.

Îşi ridicară privirea când Trix se opri în prag.

— Trebuie să veniţi să vedeţi chestia asta, le spuse.

Trecură în camera din faţă, traseră storurile şi se uitară spre piaţă. Cinci camionete. Amicii lui Joe Ryan. Se urcaseră pe capote, fumau, jucau cărţi şi beau bere.

— S-ar părea că se instalează aici.

*

Strada Mare din Maidenville era o arteră frumoasă, cu clădiri din cărămidă roşie. Lăsară Buick-ul la vreo jumătate de kilometru distanţă şi o luară pe jos, mergând unul lângă altul. Magazinele erau elegante şi de fiecare felinar era agăţat un coş cu margarete violet. Pe stradă se aflau un hotel micuţ, restaurante şi bănci. Până şi vitrina magazinului de bricolaj lucea. La capătul opus al străzii se vedea spatele parcului Fairline, cu copacii al căror frunziş trecea de la verde la auriu de parcă i-ar fi dat cineva cu vopsea.

Purv se uită în jur.

— Mama mă-sii de Starbucks, cum distruge oraşele mici.

Noah îl privi intrigat.

Trecură pe lângă un grup de mame care stăteau în faţa unei brutării mâncând prăjituri şi sorbind băuturi calde din ceşti largi în timp ce copiii se

jucau pe lângă ele. Trecură de Fountain Record Store, primul magazin de profil din stat care pusese etichete pe anumite albume, avertizând cu privire la referirile oculte.

Raine își scupă guma pe trotuar. Un trecător clătină din cap.

— Care-o fi problema lui? întrebă Raine.

Purv ridică din umeri.

— Cred c-aș putea să trăiesc într-un loc ca ăsta, spuse Noah, uitându-se zâmbitor în jur.

Raine îi reteză elanul.

— Totul arată mai bine când e soare afară.

— Și eu aș putea să locuiesc aici, spuse Purv, studiind alimentara de fițe. Vânzătorul a plecat de la tejghea ca să ajute o cucoană să-și încarce cumpărăturile. În timpul ăsta aș putea să golesc rafturile.

O descoperiră la capătul de nord al Străzii Mari, lângă intersecție, ascunsă după un dâmb înalt acoperit de iarbă. Biblioteca publică din Maidenville. Clădirea era veche și impunătoare. Se vedeau și niște panouri, unul anunța un târg caritabil de patiserie programat săptămâna următoare, celălalt, o caravană cu strângere de cărți pentru școala primară din oraș.

— E imensă, comentă Purv. Câte cărți credeți c-o avea?

Înăuntru era o atmosferă luminoasă, cu covoare elegante, pereții văruiți în culori vii și rafturi impunătoare. Raine luă o carte, o răsfoi și se uită în jur. La mesele lungi erau pâlcuri de copii care citeau.

— Toți oamenii ăștia de aici, spuse Purv. Oare n-au televizoare în Maidenville?

La recepție era un băiat, student poate, cu ochelari cu rame groase și obraji acoperiți de acnee.

— Haideți aici, spuse Noah, arătând spre un terminal liber.

Se apropiară și se așezară în fața computerului. Raine scoase permisul lui Summer din geantă și tastă codul de membru.

— Parola? întrebă Purv.

Raine introduse data nașterii lor. Nu mergea.

— La naiba, spuse.

Băiatul le aruncă o privire și apoi se ridică.

— Vine încoace, îi avertiză Noah.

— Nu v-am mai văzut pe aici, spuse băiatul.

Purta un ecuson pe care scria „Henry“.

Raine zâmbi, își arcui un pic spatele și-și împinse pieptul la înaintare.

— Aveți nevoie de ajutor?

— Nu mai țin minte parola, spuse Raine. Căscată mai sunt. E de la căldura asta.

Își trase maioul ceva mai jos și-și suflă în sân.

— Uneori uit să-mi iau până și chiloții pe mine.

Noah se uită la Purv și Purv se uită la Henry, care se înroșise tot și-și făcea de lucru cu ochelarii.

— Crezi că m-ai putea ajuta? îl întrebă Raine mios.

Henry încuviință imediat, se aplecă și apăsă pe câteva taste, apoi zâmbi când se luminează ecranul. Raine se trase mai în față și văzu câteva fișiere.

Băiatul își drese glasul.

— Deci pot să-ți arăt cum să...

— Valea, i-o reteză Raine.

— Poftim?

Raine dădu din mână, trimițându-l la plimbare.

Henry se îndepărtă încet, cu un aer abătut.

— Cam brutal, comentă Purv.

Noah încuviință.

— Știe vreunul dintre voi să scoată la imprimantă fișierele astea? întrebă Raine.

Noah și Purv clătinară din cap.

— Doamne sfinte, spuse Raine, ridicându-se și întorcându-se să-l strige pe Henry.

Își trase din nou maioul în jos, în timp ce el dădea fuga s-o ajute.

Raine răsfoia documentele, articole din ziare locale și naționale din ultimii ani. Stătea pe bancheta din spate a Buick-ului, în timp ce Noah mergea pe drumurile neasfaltate spre Grace.

Purv se întoarse spre ea de pe locul din față.

— Poate că Summer lucra la un proiect despre fetele din Briar. A pomenit de ele?

— Poate. Ne uitam la știri, se necăjea, îl tot întreba pe tata despre asta când se întorcea din căutări.

— E ceva pe-acolo? întrebă Noah, privind-o în oglinda retrovizoare.

Raine parcurse paginile și nu găsi nimic nou până ce ajunse la sfârșit.

— Sunt o grămadă de chestii despre Maidenville Academy.

— Școala aia de fițe, spuse Purv. De ce?

Raine citi din mers.

— Fata cu numărul trei din Briar, Lissa Pinson, ieșea cu un băiat de la școala aia.

— Crezi că Summer a stat de vorbă cu el? întrebă Noah.

Raine se uită lung la pagini și și-o imaginează pe sora ei căutându-le pe fetele din Briar și poate căutându-l pe Păsăroi și o luă durerea de stomac așa de tare, că de-abia mai putea respira.

*

Joe și Tommy Ryan stăteau în dreptul porților lui Lumen, cu motorul pornit, dar cu farurile stinse. Joe tocmai terminase de vorbit la telefon cu unul dintre amicii lui, Austin Ray Chalmers, care era pe poziții în fața secției cu alți câțiva tipi.

Tommy își aprinse o țigară, trase o dușcă din plosca pe care o avea la el, apoi i-o întinse lui Joe, care clătină din cap.

— Intrăm? întrebă Tommy.

— Nu. O să între polițiștii. Nu vrem s-o dăm în bară. Dacă Summer a trecut pe aici, o să-și dea seama.

Tommy lăsă geamul în jos și-și sprijini brațul pe el.

Joe trase camioneta mai încolo ca să aibă vedere spre casă din lateral.

— Unde ai fost azi-noapte? întrebă.

Tommy ridică din umeri.

— În piață, cu tine.

— M-am trezit în zori și camioneta ta nu era acolo. Nu ne urnim până n-o găesc. Austin Ray și băieții, stăm în ture. Trebuie să rămânem cu ochii pe Black.

Tommy aruncă o privire spre fratele lui, apoi se uită din nou pe geam.

— Am dat o fugă până acasă să fac un duș, atâta tot.

Joe încuviință, apoi se uită pe geam, observă o sticlă de William Lawson's printre buruieni și se întrebă dacă Samson era genul căruia să-i placă băutura. Ca lui Black. Îl știa pe Black de o viață de om. Până să fie Joe închis, Black își făcea treaba ca întors cu cheia; mereu trăsesese la măsea, dar era dur și deștept. El și Mitch Wild erau prieteni la cataramă. Joe văzuse știrea la buletinul de seară, pe televizorul portabil, alb-negru, din celula lui. Nu spusese răzvrătura asta, dar își dăduse seama că Black o dăduse în bară, pentru că Mitch era un profesionist de prima mână, în niciun caz nu s-ar fi apropiat de casa aia fără întăriri.

— Ai vreo veste de la Black? îl întrebă Tommy.

— Încă n-a obținut nicio informație, zice că lui Samson i-a fost rău ieri. Dacă treaba asta se prelungește, dacă Summer nu apare... va trebui să-l luăm de la secție.

— Pe Înger? Cum?

Tommy îi aruncă o privire.

— Pur și simplu intrăm și-l luăm.

— Bine.

— Mă gândeam să așteptăm furtuna. S-o facem cât sunt ocupați polițiștii, când lumea o să fie cu ochii pe sus.

Tommy încuviință.

— Să acționăm în timpul furtunii, îmi place.

Tommy deschise torpedoul și văzu un SIG și un Smith & Wesson înăuntru. El avea un cuțit, îl avea mereu cu el de când erau mici și fuseseră prinși de niște tipi din Windale care l-au cotoșit pe Joe, pentru că era cel mai solid dintre ei doi. Cu Tommy avuseseră treabă — și-o trăsese cu fata unuia dintre ei. Joe a zis că el fusese.

— Știi multe despre individul ăsta?

— Nu. Îngerul a fost ca o fantomă până de curând. Lucra la școală, dar în afară de asta nimic. Înțeleg că bătrânul se rușina cu el, nu l-am văzut niciodată pe Samson la biserică sau așa ceva, de parcă ar fi fost ținut ferecat în casă cu maică-sa.

— L-am văzut de curând la St. Luke, când le-am dus pe fete, îi spuse Tommy.

Joe încuviință.

— Așa zice și Ava. A început să meargă din nou la biserică, în fiecare zi, din ce zice ea.

— Cum așa?

— Poate de când a murit maică-sa. Poate de când s-a îmbolnăvit bătrânul și voia să se roage pentru el.

— Poate din cauză c-o vedea pe Summer acolo, spuse Tommy încet.

Joe apăsă accelerația, întrebându-se ce avea să urmeze, sperând că totul o să se termine în curând și Summer o să se întoarcă acasă teafără și că el, unul, nu va trebui să facă rău nimănui din cauza asta.

19. Summer

Clopotnița de la St. Luke e ceva aparte. Clopotul bate la ore fixe. Nu contează dacă citesc sau mă uit la Raine cum se dă huța chiar deasupra râului, îl aud de fiecare dată și îl remarc de fiecare dată pentru că e, cumva, ca bătăile inimii orașului.

Tata ne-a povestit că, băiat fiind, lucra cu ziua pe câmpurile de bumbac de lângă Carolina Road. Era muncă grea și nu putea să se lase pe tânjală, fiindcă în fiecare dimineață era coadă de băieți la Ezra Kinley acasă și n-avea nevoie decât de vreo jumătate din ei. Ezra îi lăsa să facă pauză la amiază, când era soarele mai aprig, și o pune pe Cass să le ducă o carafă de limonadă. Ezra ținea o minge, o mănășă și câteva bâte de baseball lângă casă și se jucau o oră până să se apuce din nou de treabă. Tata zicea că băieții numărau bătăile clopotului, așteptând să se facă ora, apoi se rugau să se strice clopotul, ca să poată zăbovi mai mult.

Locul era îngust, iar scara se răsucea în spirală, o succesiune de cercuri întunecate și prăfuite. Bobby m-a întrebat dacă vreau să-l ajut, trebuia să verifice în fiecare lună mecanismul. Îl simțeam pe Bobby la doi pași în urma mea. Mergeam încet, numărând fiecare pas. Mă îmbrăcasem pentru el. Am luat niște haine din șifonierul lui Raine, apoi am plecat devreme de acasă. Fusta era scurtă și purtam chiloți care-mi intrau drept în fund. A fost cât pe-acum să alunec o dată. Nici măcar nu sunt sigură dacă n-am făcut-o dinadins, dar Bobby a dat să mă prindă și mi-a pus o mână pe șold.

— Ești bine? m-a întrebat.

— Mda.

Am trecut pe lângă încăperea în care stăteau clopotarii. Am mai fost pe aici, pe pereți sunt înșirate fotografii cu biserica după ce-a trecut uraganul Camille prin oraș. A lăsat o gaură în acoperiș, dar ar fi putut să fie mai nasol, pentru că a făcut ravagii de-a lungul Mississippiului.

Deja găfâiam la greu. Bobby m-a ajutat când am trecut peste bârnă. Stăteam cu ochii pe unde mergeam. Era arșiță și razele soarelui traversau turnul în zigzag, strecurându-se prin golurile dintre pietre. Când am ajuns la scara de lemn, simțeam o peliculă de transpirație pe piele. Speram să nu-mi fi apărut pete la subraț, pentru că pe Savannah n-o văzusem niciodată arătând altfel decât impecabil.

Mi-am ridicat privirea și am văzut roata de lemn, roțițele zimțate și clopotul de oțel care-și pierduse luciul. Praful plutea ca sclipiciul prin aer și am întins mâna, încercând să-l prind.

— Putem să ne întoarcem. E arșiță aici, spuse Bobby, ștergându-și fruntea.

Brațele lui au o tentă aurie pentru că petrece mult timp pe-afară, merge pe jos în vizită la enoriași și-l ajută pe Samson să se îngrijească de curte.

— Vreau să văd cum e în vârf, am zis.

— E sus, dacă te ia cu amețală pe scară, oprește-te, nu te uita în jos și ține-te bine. O să fii chiar în urma ta.

— Să mă prinzi dacă o să cad.

— O să mă tragi și pe mine după tine.

Am început să râd.

Am urcat încet, cu capul sus. Simțeam cum se mișcă scara sub pașii lui Bobby, care venea în urma mea. La un moment dat m-am uitat în jos și l-am văzut uitându-se fix în sus, îmbujorat de rușine.

M-am oprit când mă apropiam de vârf.

— Ești bine, Summer?

— Trebuie să mă odihnesc un pic, am zis.

M-am uitat din nou în jos, i-am văzut fața în dreptul gleznelor mele, cum mă dezbrăca din priviri. Voiam să mă atingă, să întindă mâna și să-mi facă lucruri păcătoase în clopotniță.

M-am gândit la mama, la ce-ar fi zis dacă m-ar fi văzut, minunea ei, expunându-și posteriorul unui pastor. Când am ieșit, aerul m-a izbit în plin și l-am sorbit cu nesaț, pentru că nu-mi dădusem seama de cât timp îmi țineam răsuflarea. Asta era treaba cu Bobby, în preajma lui uitam că sunt o ființă muritoare, eram purtată într-un loc în care privirea lui făcea să-mi gonească sângele prin vene și zâmbetul lui îmi inunda plămânii, ca aerul.

Am mers până la margine și am văzut orașul dedesubt, am văzut hăt până în celălalt capăt al Briar County, dincolo de care se întrezăreau dealurile și văile ținutului învecinat. Era o întindere atât de lungă, de lată și adâncă, de parcă nu se mai termina. Poate că-mi plăcea senzația, ca și cum aș fi fost doar un punct pe o pânză atât de vastă, încât cineva ar fi putut să mă ia pe sus de-acolo fără să observe nimeni. Tânjeam după senzația că ești neînsemnat, de care alții se tem, pentru că nici restul nu mai conta, toate gesturile acelea atât de mărunte.

— Unde-i casa mea?

Se aplecă spre mine, aproape lipindu-și obrazul de al meu. Mi-a înconjurat mijlocul cu brațul și mi-a arătat locul cu degetul. M-am uitat într-acolo, încercând să-mi țin răsuflarea când mâna lui a alunecat mai jos.

Am rămas mult timp așa. Nu se auzea niciun zgomot acolo, doar șuieratul abia simțit al vântului. Vedeam camionetele gonind pe autostrada 125 și m-am gândit la bărbații care le conduceau, ca tata, în timp ce familiile lor duceau vieți atât de însingurate. Așa cum eram eu cu mama și sora mea.

M-am lăsat în față, sprijinindu-mi coatele pe balustrada de piatră. Fusta mi s-a ridicat și mâna lui a alunecat mai jos, poposindu-mi pe fund. Mi s-a

uscat gura.

M-am mișcat ușurel, desfăcându-mi mai bine picioarele. Am văzut un pâlce de păsări țâșnind dinspre Hell's Gate, apoi împrăștiindu-se și regăsindu-se într-un soi de dans.

Bobby și-a retras mâna și m-am întrebat unde greșisem. Era un joc pe care nu știam să-l joc, nici ce avea să-mi aducă dacă îl câștigam.

Mi-am lăsat părul să cadă peste față. Am numărat până la 50.

Mai c-am sărit din loc când am simțit mâna lui Bobby urcându-mi pe coapsă, sus de tot, pe sub fustă. Pielea lui dogorea, avea palmele transpirate.

Am respirat poticnit.

Mâna lui a urcat și mai sus, oprindu-se pe fundul meu dezgolit.

— Uneori aș vrea să mă întorc acasă, a zis.

Eram udă toată.

— Dar n-a existat niciodată acasă.

Mi-am împins piciorul un pic mai încolo, m-am arcuit de spate și mi-am lăsat bărbia în palmă, de parcă aș fi privit flăcările de sub noi.

M-am ridicat pe vârfuri.

Și-a lăsat mâna să alunece peste fundul meu, cuprinzându-mi chiloții în palmă.

— Văd tot Briar County de aici, am zis.

Am numărat până la 50, repede de data asta, apoi mi-am făcut curaj să mă împing în el.

Am simțit apăsarea, timidă la început.

A apăsător mai insistent și m-am împins la fel de tare în el. Și-a lăsat mâna să coboare încet, plimbându-și degetul pe acolo.

Am închis ochii.

A sunat clopotul și am sărit ca arșă, iar Bobby și-a retras mâna.

Și poate că de data asta mi-am dorit și eu să se fi stricat clopotul.

20. Cum se prelucrează băieții de bani gata

Primii reporteri s-au adunat în zori la hotarul de pe Hallow Road. Soarele răsărise în restul ținutului, așa că linia de demarcație era precisă, ca de obicei, și se apucară să facă poze. Erau localnici, majoritatea aveau prieteni care locuiau în Grace și încă mai socoteau că era vorba de o furtună, dar se auziseră zvonuri despre fata dispărută, Păsăroi și cineva din rândul clerului. Nu puteau face legătura cu fetele din Briar pentru că fata din Grace fugise, iar Black și Ernie Redell nu voiseră să facă mare caz, dar, dacă luai în considerare totul, începeai să recunoști izul.

Tib Tyler, de la Briar County News, se îmbrăcase la patru ace, într-un costum galben de velur, cu cravată bolo și o pălărie panama neagră, și încercase să obțină o întâlnire cu Black, dar tot era trimis la plimbare. Tib avea un prieten cameraman care lucra la WXFB și acesta tocmai era pe drum într-acolo, cu o dubă și o reporteră frumușică, și aveau de gând să transmită o corespondență de rutină, concentrându-se doar pe orașul cufundat în întuneric.

— Nu-mi place treaba asta, spuse Tib. Nu-mi place de nicio culoare.

Bărbatul de lângă el se numea Brent Mann și lucra la Maidenville Herald.

— Nu prea are ce să-ți placă. O să fie una nasoală.

— Nu de furtună ziceam, ci de fete. Ai auzit de fata lui Ryan?

Brent încuviință.

— Am auzit c-ar fi fugit, poate cu un drăguț. N-avem ce scoate de aici.

Tib mușcă din capătul stiloului, uitându-se spre cer.

— Păsăroiul s-a întors și a adus și diavolul cu el.

Brent clătină din cap.

— Te linșează Ernie dacă bagi așa ceva.

*

Savannah îngenunche pe iarbă și-și făcu de lucru cu florile. Piatra părea prea mare pentru mormântul unui copil, grea, când ar fi trebuit să fie ușoară. St. Margaret era o biserică simplă, cu pereții albi, din scândură, și o turlă cochetă, încadrată de revărsarea de verdeață din Maidenville.

Îi cumpărase un cadou. Era o mașinuță de jucărie și o împachetase cu grijă într-o hârtie cu ursuleți. Ar fi împlinit șapte ani și Savannah își făcea griji că hârtia era prea copilărească, pentru că nu știa ce gusturi au băieții de șapte ani.

Bobby nu fixase corect scăunelul de mașină. Curelușa ar fi trebuit să fie trecută prin cataramă în dreptul umărului și astfel, când i-a lovit camionul, Michael ar fi putut scăpa doar cu câteva vânătăi. Încercă să-și imagineze cum ar fi fost să poarte povara pe care trebuia s-o îndure Bobby, încercă să-și imagineze o durere care s-o întreacă pe-a ei, dar era de neconceput.

— Ce i-ai luat?

Întorcându-se, dădu cu ochii de Bobby și-i zâmbi.

— Nu știam dacă o să vii. Iar ai fost plecat toată noaptea.

— După Summer.

— Vreo veste?

Bobby clătină din cap și îngenunche lângă ea.

— I-am adus o mașină, din aia pe care o tragi înapoi și-i dai drumul. Ambalajul e prea de copil mic?

— Nu.

Îi luă cutia din mână și o puse lângă mormânt. Pe monument erau porumbei sculptați în piatră, un înger cu un sul desfășurat în mână și o fotografie în care Michael zâmbea cu toată gura.

Și-ar fi dorit ca păsările să se oprească o vreme din cântat.

— Am crezut că poate o să fie mai ușor cu timpul, pentru că așa se spune, îi zise.

Bobby purta ochelari închiși la culoare care-i ascundeau gândurile.

Când el se întinse în față și își lăsă mâna pe mormânt, Savannah începu să plângă, și când plângea îi curgea nasul și ochii i se umflau.

— Mi-e dor de el, zise.

— Da.

Savannah întinse mâna spre el și Bobby i-o strânse. Aveau atâtea de spus, dar nimic care ar fi putut să schimbe mare lucru.

*

— Ești tăcut azi, spuse Peach.

Black ținea o țigară în mână, dar n-o aprinsese.

Peach îi făcuse ceva de mâncare, deși îi zisese că nu vrea nimic. Făcuse curat, de fiecare dată făcea dacă știa că trece pe-acolo. Simți miros de detergent, ceva cu aromă de lămâie, și înălbitor, ca și cum ar fi putut să îndepărteze păcatul.

Înfoie pernele de la canapea, apoi se așeză și-i zâmbi. Era genul de zâmbet stingherit din pricina căruia aproape că se codea să vină.

Peach ținea articole decupate din ziare într-o cutie sub pat. Îi trecuse prin minte că l-ar putea cunoaște pe Păsăroi. Că era unul dintre clienții ei, dintre bărbații tăcuți care apăreau, își făceau treaba și plecau. Latura întunecată a naturii, dar un chip al naturii, totuși.

— Vrei ceva de băut?

— Nu.

— Nu?

— Nu.

— Vreo veste despre Summer Ryan? îl întreabă.

Nimeni n-o mai suna — nici Ernie Redell, nici agenții din poliția centrală. Nimeni nu mai ținea legătura cu ea și știa c-o termină chestia asta.

— Absolut niciuna.

— Dar l-ați reținut pe tipul ăla de la biserică.

— Stă să explodeze treaba, o simt. Oamenii sunt nervoși, caută un motiv de ceartă. S-ar putea să fiu eu, fiindcă îl țin în arest pe fiul unui pastor.

Veni lângă el și se cuibări atât de aproape, încât îi simțea parfumul. Lângă geam era o fotografie nouă cu Della. Fusesse liniștită de mică. Peach avea musafiri și făcea ce făcea de obicei, iar Della rămânea încuiată în camera ei. Bărbații nu știau de prezența ei — era mai sigur așa. Sunase o dată,

descoperiseră, când avea 11 ani și auzise cum e bătută maică-sa. Sunase la 911, cum o învățase Peach.

— Crezi că s-a întors și a răpit-o pe Summer Ryan?

El rămase cu privirea pierdută spre televizor, fără să-i răspundă.

Peach se aplecă spre el și-l sărută. Așa începuse legătura dintre ei. Ea nu mai putea îndura toată așteptarea, toată tensiunea. Multe lucruri rămăseseră nerostite, despre cum se purtasera agenții din poliția centrală cu ea, ce scriseseră despre Della și Peach în ziare. Pe Della o categorisiseră rapid: a rămas borțoasă și-a fugit de-acasă. Opinia publică s-a sucit cu timpul și Peach a profitat de asta. I-a acordat un interviu unui reporter de la un ziar național, i-a arătat carnetul de note al Dellei și omul a fost corect când a publicat articolul, a prezentat-o drept trandafirul crescut între buruieni, mama curvă, dar fiica, o sfântă. Atunci a văzut-o Black prima dată pe Peach, a văzut-o zâmbind cu adevărat, și era o priveliște minunată.

— Tipul ăla a mai trecut pe-aici? o întrebă.

— Ți-am zis că te sun, nu?

Black încuviință, vrând doar să se asigure. Uneori și-ar fi dorit să-l sune doar ca să poată face ceva pentru ea, ceva mai mult decât nimic.

— Pozele alea pe care mi le-ai dat, încep.

Stătuse și le studiase, sub ochii lui Milk.

Scoase o fotografie din plicul cu care venise și o ținu la lumină.

Imaginea era clară, iar chipul din spatele Dellei privea direct spre cameră. Fără îndoială, era Tommy Ryan.

— Îl cunoști pe tipul ăsta?

Peach se uită lung la fotografie, trase cu ochiul la Black, apoi din nou la fotografie.

— De cât timp? o întrebă Black.

— Odinioară, poate. E mult de-atunci.

Black se frecă la ochi.

Peach îi întinse mâna și părea așa de tristă, încât nu putu decât să i-o strângă într-a lui.

— N-a fost cu noi în ziua aia. Nu l-am văzut de mult timp.

— Della era acasă atunci când a trecut pe la tine?

Peach ridică din umeri.

— Probabil.

— Îl cunosc pe Tommy Ryan. I s-a dus buhul.

— E iute la mânie?

— Mda, dar mai curând i s-a dus buhul cu privire la domnițe. E popular.

— Nu doar ratații o fac pe bani, Black.

— Îmi pare rău, n-am vrut să insinuez nimic.

— Știu.

Se întrebă dacă știa într-adevăr.

— Ar fi cazul s-o iau din loc.

Îi văzu din nou expresia abătută.

— Mulțumesc pentru cină.

— N-ai mâncat prea mult.

Se aplecă și o sărută rapid, nevrând să se lungească, însă ea îl îmbrățișă după aceea și nu mai voia să-i dea drumul. Îi simțea șira spinării, coastele, ca și cum ar fi fost pe dinafară. Încerca să se lase de droguri. Un soi de program pe care îl derulau cei de la Pinegrove Center, împărțind rugăciuni și metadonă de parcă ar fi fost la fel de eficiente.

Îl strânse la piept.

— O s-o cauți în continuare pe Della, nu-i așa, Black?

Încuviință cu ochii închiși, nu cumva să observe că doar pe el îl avea și că el o compătimea pentru asta.

Black o luă la întoarcere prin Coyette, trecând pe lângă Gin Creek și casele mari înșirate pe Route 29, paralel cu hotarul statului. Deschise geamul și lăsă noaptea să-l înconjoare. Trecu de biserica baptistă Green Acres de pe 84, unde auzise c-ar fi fost un incident cu câteva luni în urmă — câțiva puști înarmați cu tuburi de vopsea. Trase pe dreapta.

Gândul îl purtă spre fetele familiei Ryan. Le vedea pe vremuri în piața mare, când erau micuțe, în rochițe cochete și ținându-și mama de mână, gătite de parcă porneau la o petrecere, nu la drumul chinuitor spre Holman, să-și viziteze tatăl. Erau vorbărețe și zâmbitoare, răspândind inocență și tot ce era mai bun. Se întorceau pe înserat, cu rochițele și fețișoarele boțite.

Oftă, uitându-se prin parbriz, și se gândi la tot ce-i spusese Raine, la toată durerea și furia din ochii ei.

Biserica era albă, luminată, dar cufundată în tăcere. Lângă gard, putea să deslușească silueta estompată a Păsăroiului, schițată în graffiti pe perete. Fata cu numărul patru din Briar mergea la biserica asta. Îi vedea limpede chipul — un păr castaniu care bătea spre roșu și genul de zâmbet sfios pe care-l aveau toate.

Coborî și rămase o vreme pe trotuar, apoi o porni pe aleea șerpuită spre biserică.

Fațada era impunătoare, cu coloane și stuc. Dădu roată clădirii, trecând pe lângă ferestrele arcuite, înalte de trei metri, cu vitralii în nuanțe de galben, roșu și verde.

— Vă pot ajuta, domnule polițist?

Black se întoarse. Fata era tânără, dar avea o încredere în sine evlavioasă, genul care i-ar fi zâmbit unui necunoscut și nu și-ar fi făcut griji dacă i se răspundea sau nu la gest.

— Sunt șeriful Black, vin din Grace.

Fata întinse mâna și îi răspunse în timp ce Black îi strângea delicat mâna.

— Eliza McKissack, tatăl meu e pastor aici. Tocmai terminam în biserică, dacă vreți să stați de vorbă cu el.

Black clătină din cap.

Eliza își lăsă capul în pământ.

— M-am gândit c-ați venit în legătură cu Coralee.

— Pe undeva, de-asta am venit. Nu ca să vorbesc cu cineva, vreau doar să văd biserica. Ai cunoscut-o pe Coralee?

O porniră încet și fata își potrivi pasul după el. Curtea bisericii era mare, luminoasă și bine îngrijită.

— Da, domnule. Îmi era elevă și venea la biserică în fiecare săptămână. Am stat de vorbă cu șeriful Redell la momentul respectiv. Tot nu se știe nimic?

Black clătină din cap. Se opriră în dreptul unui cedru frumos și falnic, ale cărui crengi se legănau ușurel în bătaia vântului.

— Ne rugăm pentru ea în fiecare săptămână.

Black dădu din cap.

— Eram apropiate. Era o fată bună, știți? Nu că celelalte n-ar fi fost, dar era așa de dulce! De ce o fi ales-o pe ea?

— Nu știu.

— Mama a zis c-ar fi lucru diavolesc. Nu-mi place când spune treburi de-astea. Îți dă impresia că n-ar fi nimeni de vină, doar un rău universal, fără chip, ca și cum asta ar fi ceva real, ceva cu care trebuie să trăim cu toții. De ce alege fete care merg la biserică?

— Nu știu.

Black își trecu mâna peste insignă și simți cum i se ducea luciul.

— Dar îl căutați în continuare?

— Da.

Se uită la fată. Purta o rochie până în pământ.

— Credeți că mai trăiește?

Îi trecu prin cap s-o mintă, dar îl privea cu ochi atât de mari, încât doar zâmbi, iar ea descifra limpede acel zâmbet, pentru că înclină din cap la vederea lui, ca și cum ar fi fost dezamăgită de Black.

Porniră spre biserică.

— Eu și prietenele mele am dat o raită prin Grace. Am ajuns până la zidul de întuneric. E ceva nemaivăzut.

— Așa e.

— Am fost și cu ai mei după asta, pentru că nu m-au crezut. Și l-au văzut și ei, iar mama a început să plângă. Nici măcar nu știu de ce. Tata a rămas tăcut, doar s-a uitat în sus și a zis că nu știe de unde începe cerul. Cerul și pământul, domnule Șerif Black. Asta e lumea noastră. Soarele și stelele. Mă tem că se schimbă, nu mai sunt cum erau când eram eu mică. S-au înrăit oamenii?

— Oamenii au fost dintotdeauna răi, îi spuse Black.

— Tata a zis că trebuie să ne străduim mai tare să le inculcăm principii. Văd elevi de-ai mei care se îmbracă doar în negru și ascultă heavy metal, dar deja ieșim din faza aia, nici măcar nu știu împotriva a ce se răzvrătesc.

Eliza îl conduse până la mașină.

— Aveți grijă, îi spuse. Și căutați-mi în continuare prietena.

Black urcă și porni motorul. Ea îi făcu semn să deschidă geamul.

— Domnul a trimis întunericul în Grace, domnule Șerif Black. E important să înțelegeți asta și să faceți ceva în acest sens. Când cad, ei cad în sine ca niște vechituri, umbrind mulțimi nespuse de pământeni cu norul.¹⁶

— Eliza, vrei să mă ajuți cu ceva?

— Da, domnule.

— Ține-te departe de biserică o vreme. Doar până îl prindem.

Fata îi zâmbi.

— Nu sunt temătoare din fire. Dumnezeuul nostru cu judecată răsplătește și tot cu ea va răsplăti.¹⁷ O să vedeți. Dar o să mă rog pentru dumneavoastră.

— Mulțumesc, Eliza.

Ea îi zâmbi afectuos și era gata să-i ureze „drum bun“ când se uită pe lângă el, la fotografia de pe scaunul din dreapta.

— În poza aia e Della Palmer? îl întrebă.

Black i-o întinse.

— Îl cunoști pe bărbatul din spatele ei?

Fata studie îndelung fotografia, apoi încuviință încet.

*

Nu le luă mult să-l găsească. Era un bar de pe Dallas Court Road, o bombă ordinară cu rumeguș pe jos, o firmă de neon care nu se mai aprindea și steaguri ale Confederației prinse cu piuneze pe dinafara clădirii.

Raine se întorsese la biblioteca din Maidenville, flirtase câteva minute cu Henry și aflate tot ce se putea despre Walden Lauder, băiatul care ieșise cu fata cu numărul trei din Briar, Lissa Pinson. Walden era un soi de zeu la Maidenville Academy, inteligent, bun la fotbal și arătos — o jigodie de prima mână, după cum îl descrisese Henry. Tot Henry îi zisese și de bar, Umbrarul, unde vindeau alcool puștilor din Maidenville, Brookdale și Whiteport și nu le cereau niciun act atâta vreme cât plăteau. Poate că Raine mai fusese o dată pe-acolo, cu Danny, dar fusese așa de pilită, încât la fel de bine ar fi putut să fie oricare altă speluncă pe o rază de cinci orașe.

— Ești sigură că nu vrei să intrăm și noi? o întrebă Noah. Aș putea să scot insigna, să-i văd pe toți copiii ăia de bani gata cum o belesc când un om al legii se...

Raine coborî până să termine el de vorbit.

Era înghesuială și înăbușitor înăuntru. Prin norii de fum se întrezărea o siluetă stingheră pe o scenă micuță, cântând bluegrass, de-abia făcându-se

auzită pe deasupra zarvei și a râsetelor. Raine purta blugi tăiați și bocanci și atrase privirile lacome ale unor bărbați de-un leat cu taică-său.

Îl descoperi într-un colț, cu un cap mai înalt decât grupul în care se afla, șaten și cu un ten auriu, exact ca în poza din Maidenville Herald. Pe masă erau înșirate sticle goale. Înaintă încet, urmărind câteva femei cu figuri aspre care dansau, scoțându-și fundul la înaintare pe post de momeală sub privirile unor zdrahoni.

Când era la doi pași, se opri sub lumina violet care se revărsa din niște lămpi fixate așa de jos, că le simțea căldura. Avu de așteptat doar două cântece până ce Walden îi întâlni privirea și îi zâmbi. Îi făcu semn să se apropie, dar Raine se mulțumi să-i zâmbească și-i întoarse spatele. La un minut după aceea, se apropia de ea.

— Ești drăguță, îi zise el rumen în obraji și cu părul îmbibat de transpirație, vorbind împleticit de la băutură.

— Așa e, încuviință Raine.

— De unde ești? Nu te-am mai văzut pe aici. Mi-aș fi amintit de tine.

— Din Whiteport.

Băiatul zâmbi.

— Fetele din Whiteport sunt de viață.

Raine îi luă berea din mână și o dădu pe gât. El mai aduse o sticlă de la masă, aruncându-le priviri complice prietenilor lui ca și cum îi picase o plească.

Stăteau într-un SUV strălucitor în parcare, Raine în poala lui, cu limba în gura lui, în timp ce el îi ținea mâinile pe fund. Se simțeau vibrațiile basului dinspre bar și dinăuntru se revărsa lumina și era un du-te-vino continuu. Îi turnase deja rahaturile menite s-o impresioneze, ceva despre iahtul tatălui

lui din Orange Beach. Raine îl pusese să-i comande tequila și băuse cot la cot cu el, până când Walden de-abia se mai ținea pe picioare, apoi îl condusesese în parcare.

Se desprinsese din sărut, se trase un pic înapoi și era gata să înceapă să-l prelucreze când se deschise portiera. Văzu mai întâi insigna și oftă.

— Mâinile la vedere!

— Ce mama..., începu Walden, când Noah și Purv se urcară pe bancheta din spate.

Raine se mută pe locul din dreapta.

— Îmi caut sora, spuse ea scoțând poza din geantă.

Walden se uită în treacăt.

— N-am văzut-o.

Dădu să coboare, dar Raine scoase pistolul din geantă.

— Doamne sfinte, exclamă Walden, trezindu-se rapid din beție.

— Mai arată-i o dată poza, spuse Noah.

— S-ar putea să te fi căutat, spuse Raine. E posibil să fi căutat-o pe Lissa Pinson.

Walden întinse din nou mâna spre portieră. Raine îi puse pistolul în coastă.

— Băga-mi-aș. Țicnita dracu'!

— Împușcă-l, spuse Noah.

— Bine.

— La naiba... Doamne. Nu știu nimic. Am ieșit de câteva ori cu Lissa, le-am spus deja polițiștilor. Nu știu unde se află. El a răpit-o, Păsăroiul.

— Unde v-ați cunoscut?

— Aici.

Walden se uita la pistol în timp ce vorbea.

— Am cunoscut-o aici.

— Trebuie să-l găesc pe Păsăroi, spuse Raine.

— Polițiștii nu sunt în stare să-l găsească, tu ce șanse ai?

— Ai zis că fetele din Whiteport sunt de viață, spuse Raine. Ce-ai vrut să zici?

Walden clătină din cap.

Raine îl plesni zdravăn peste față.

— Băga-mi-aș, murmură Walden.

Ea îndreptă pistolul mai sus, împingându-i țeava în piept. Walden începu să transpire și privirea îi aluneca, disperată, dintr-un capăt în celălalt al parării.

— Spune-mi. Încerc doar să-mi găesc sora. Dacă-mi povestești tot, am plecat. N-o să spun nimic nimănui.

El se uită țintă la ea o vreme.

— Lissa era o fire nebunatică, nu cum au scris în ziare. Așa bisericoadă... m-a tras aici în spate... m-a lipit de gard, am pus-o lipiți de gard. Le-a spus prietenelor ei, de-asta m-a luat poliția la întrebări.

Lui Walden îi tremurau mâinile și avea ochii injectați și triști.

— Nu le-am putut spune asta. Era de față mama. Ar fi aflat. Și tata... eu trebuie să fac facultatea. Am un viitor înainte.

— Nu e mare brânză, ți-ai tras-o cu o fată, spuse Raine. Și ce?

Walden se uită prin parbriz la luna care atârna greoi și la stelele care păreau aproape de pământ.

— Lissa a venit aici, la vreo lună, poate. Mi-a arătat testul... N-am vrut s-o cred la început.

Noah îl ascultă în tăcere.

— Ce test? întrebă Purv.

Walden nu-i răspunse.

— Era gravidă, spuse Raine, strângând mai tare pistolul. Lissa Pinson era gravidă.

¹⁶ Iov 36:28, Biblia în traducerea lui Bartolomeu Valeriu Anania, p. 604.

¹⁷ Isaia 35:4, Biblia în traducerea lui Bartolomeu Valeriu Anania, p. 926.

21. Summer

Stăteam trează noapte de noapte, cu gândul la Bobby. E straniu cum te ia prin învăluire. Există vreo diferență între adorație și pasiune nebunească? Dacă există vreuna, nu poate fi prea mare.

Am citit Lolita. Pe scurt, Humbert era un monstru și nu trebuie să fii vreun înger ca să-ți dai seama de asta. Dar eu la Lo visam. Lo, Lola și Dolly, dar niciodată la Dolores, pentru că ea nu mai avea nimic omenesc. M-am gândit la solipsism și la lumea din jur și m-am întrebat dacă un public constând dintr-un singur spectator era cel mai bun lucru la care puteam spera vreodată.

Bobby era bărbat, iar eu eram doar o fetișcană.

Mi-am urmărit sora în acțiune — ce postură adopta, cu mâna în șold, cu capul lăsat într-o parte, cu un zâmbet suav și părul răvășit. Purta fuste scurte, dar nu lăsa niciodată prea mult la vedere, maiourile erau decoltate, dar reușeau să-i ascundă sutienul. Făcea inimile să tresalte când zâmbea, stârnea erecții prin felul cum mergea. Îi ieșea cu ușurință și o epuiza.

În toamna lui 1994 a avut loc o înmormântare la St. Luke. M-am gândit la fetele din Briar pentru că nu mai era om care să nu se gândească la ele la momentul respectiv. În fiecare seară când ne uitam la știri vedeam ceva despre Briar County — reporteri care răspândeau zvonuri, iscodind puști care probabil că nici nu vorbiseră vreodată cu fetele, stând de vorbă cu vecini în salopete albastre, cu părul dat cu gel, în fața unor case stil rulotă. Apoi dădeau legătura unui individ care purta ochelari cu rame de metal și el susținea că Păsăroiul ar fi o fire singuratică, poate cu înclinații religioase,

poate genul care face muncă manuală și poate stângaci în situații sociale. Tata a zis că, poate, individul din studio mânca rahat.

Sicriul era micuț, vreo bătrânică, probabil că era mai ușoară decât un copil, pentru că bărbații care duceau sicriul nu păreau să depună niciun efort.

I-am urmărit cum o coborau în groapă, apoi am împrăștiat petale deasupra, de parcă n-aveau să se usuce și să moară și ele. Eram o obișnuită a locului, nimeni nu se întreba de ce mă înfățișam la treburi din astea. Poate că mă simțeam singură, asta auzeam când îmi vorbeau, un soi de milă duioasă în care mă scăldam.

După ce s-a terminat, ne-am așezat lângă radiatorul din fier forjat.

— Te simți bine?

— Mă gândeam la fete, am zis.

— Pentru eseul pe care-l scrii?

Nu scrisesem nimic. Savannah mă tot întreba.

— Mă înspăimântă toată treaba.

— Ai grijă, Summer.

Mi-a strâns mâna într-a lui, lăsând degetele să ni se împletească într-un gest intim. Înmormântările păreau să-l sece cumva pe Bobby.

— Mă gândesc mai ales la prima fată. La Della. Suntem născute în aceeași zi. Pe unde crezi c-o fi acum?

— În rai.

— E bine dacă e așa. Acolo e în siguranță.

Mi-a dus mâna la buze și i-am simțit răsuflarea caldă pe piele.

— Cum de există un individ ca Păsăroiul? Crezi că are ceva de-a face cu diavolul?

— „Fiecare dintre noi își e sieși diavol și ne facem din lumea asta iad.”¹⁸

— E posibil să fi fost pilit când a scris asta.

Bobby a zâmbit.

— Citeam cartea aia, Michelle Remembers¹⁹, i-am spus.

— Nu sunt sigur că e ceva adevărat acolo.

— Ea era convinsă că este.

— Sau poate era convinsă că ar putea scoate rapid bani din treaba asta. N-a scris-o în colaborare cu psihiatrul ei, cu care s-a și măritat apoi?

— La ce i-au făcut oamenii ăia, răul e o entitate spirituală. Mă gândesc la Della și prin ce-o fi trecut, la sfârșit de tot, dacă a venit sfârșitul.

— Încearcă să nu te gândești la asta, Summer.

M-a tras spre el și m-a strâns în brațe. Purta un fes alb, pufos și tras până peste urechi.

Când mă atinge, inima mi-o lua la goană. Mă temeam c-ar putea să-mi tâșnească din piept și să-l umple de sângele meu.

— E tare frumos în Grace toamna, mi-a zis.

Îmi doream să mă urc în brațele lui, să-l mușc de limbă și s-o țin pentru mine, ca să nu-i mai audă nimeni altcineva vocea vreodată.

— Ce-ai face dacă aș fi răpită ca fetele alea din Briar? l-am întrebat.

— Te-aș salva.

¹⁸ Oscar Wilde, The Duchess of Padua.

¹⁹ Carte scrisă în colaborare de psihiatrul canadian Lawrence Pazder și pacienta sa Michelle Smith, în care aceasta relatează că ar fi fost supusă unor ritualuri satanice, pe care și le-ar fi amintit în urma unor ședințe de terapie prin recuperarea memoriei, ulterior discreditate. Cartea a declanșat așa-numita „Panică satanică“, răspândită pe tot cuprinsul Statelor Unite în anii 1980.

22. Cum să trăiești desăvârșit

L-au abordat pe Tommy devreme, cât dăduse Joe o fugă până acasă să se spele și să vadă ce face Ava.

Bărbații îl urmăriră pe Milk cum se apropia de ei, calm și agale, cu un pahar de cafea în mână.

Tommy era așezat pe banca din mijloc, legându-și șireturile, cu o țigară neaprinsă atârându-i între buze.

Cu fiecare zi, tensiunea mocnită era și mai aproape să dea pe dinafară, oamenii erau un pic și mai dornici să acționeze. Unii nu mai avuseseră un loc de muncă stabil de ani buni. Erau calificați la pregătirea pentru moarte, o viață irosită privindu-și tații cum transportau chereștea, mândri de efortul lor.

Acum, găseau de lucru cu ziua prin câte un cătun departe de Grace. Făceau o sută de kilometri pe drum pentru o zi de trudă care-i cocoșa, dar merita efortul pentru senzația pe care o aveau la întoarcere. Erau concentrați pe Summer, pe a-l ajuta pe Joe și a rămâne pe poziții împotriva polițiștilor, și poate și a bisericii, pentru că soțiile lor se rugau de atâta timp fără să primească vreun răspuns. Senzația de amorțeală care-i cuprindea când orice țel le era înăbușit de firme fără chip, cu acționari zâmbitori, începea să se preschimbe în ceva ce aducea a furie. Așa că nu bombăneau că trebuiau să stea pe întuneric zi și noapte, făceau ceva, erau gata să se pună în mișcare și să lupte.

— 'Neața, îi spuse Milk.

— Oare? întrebă Tommy.

— Poate o fi la câțiva kilometri de aici.

Își legă șireturile și se ridică. Era înalt, nu la fel de lat în umeri ca Joe, dar avea genul de statură care ar fi putut să-l facă să arate masiv și fioros în ochii unui copil care se uita după monștri prin Hell's Gate.

— Black are ceva de vorbit.

— Joe a plecat acasă pentru o oră. Îl trimit când se întoarce.

— Cu tine, nu cu Joe.

Tommy se uită în jur, îi făcu semn cu capul unuia dintre băieți, apoi își scoase țigara din gură și și-o puse după ureche.

*

Opriseră pe East Pine Road și se uitau la clinică. Era înconjurată de copaci, o clădire cu un nivel, văruiată în culoarea mușchiului, astfel că se confunda cu decorul. Clinica pentru Femei Dayette. Nu era nicio firmă, avuseseră probleme din ziua deschiderii. Raine își amintea reportajele de la știri, pancartele: FEMEILE ÎȘI REGRETĂ AVORTURILE; RUȘINEA AMERICII; ALEGE VIAȚA. Centrul era coordonat de o femeie pe nume Cara Delaney. Cu câțiva ani în urmă apărea peste tot la știri, din cauză că fusese pusă sub acuzare fiindcă ajutase fete disperate, pe care autoritățile susțineau că n-ar trebui să le ajute.

Raine deschise geamul. Era devreme, dar nu se vedea nicio mașină în parcare învecinată.

— Deci aici a trimis-o, spuse Noah.

Raine încuviință, gândindu-se la Lissa Pinson. Walden le spusese toată povestea. Îi dăduse Lissei 500 de dolari și venise personal cu ea la Dayette.

Spusese treaba asta pe un ton indiferent, plat, iar Raine fusese cât pe-acți să-l plesnească din nou peste mutra arătoasă.

— Așteptați aici, le spuse Raine.

— Vrei să vin și eu? Am putea să zicem că e copilul meu, propuse Noah.

— Nu sunt sigură c-ar crede.

Deschise portiera și traversă strada, mijindu-și ochii în lumina dimineții pentru că nu mai era obișnuită cu ea. Avea pe umăr rucsacul în care își ținea pistolul și hărțile și simți cum o urmărea Noah din priviri în timp ce se apropia de ușile din sticlă.

Înăuntru era răcoare de la aerul condiționat.

Câteva scaune de plastic erau înșirate cu fața spre un televizor vechi dat pe CNN, fără sonor — doar un crainic și în fundal o înregistrare cu O.J., care urmărea confruntarea dintre medici și avocați.

Raine privi fata așezată vizavi de ea. Era tânără și stătea cu capul plecat și părul lăsat peste față, uitându-se țintă la o revistă. Își tot foia picioarele, mișcându-le înainte și înapoi ca și cum ar fi fost agitată, deloc surprinzător.

O doamnă mai în vârstă ieși cu un dosar în mână.

— Amber King?

Fata care se agita încuviință și se ridică, luând-o pe urmele femeii.

— Te pot ajuta cu ceva?

Raine se întoarse și dădu cu ochii de o doamnă cu părul roșu-aprins și un zâmbet blând.

— Sunt gravidă, spuse Raine.

*

— Raine a zis că ești apropiat de ea și de Summer. A zis c-ai face orice pentru ele, spuse Black.

Tommy se înmuie auzindu-l, se relaxă un pic în scaun și luă în sfârșit o gură din cafeaua pe care i-o adusese Trix.

— Mda. Cam așa e.

— Dar ești mai apropiat de Raine?

— Nu dintotdeauna, doar de când a început să intre în belele. Summer e o fată cu capul pe umeri, ea se descurcă.

— Te recunoști în Raine?

— Are înflăcărarea neamului Ryan, știi? Și ei îi place mai mult să bată pădurile, le are cu vânatul și luatul urmei — are un dar la treaba asta. Dar asta nu înseamnă că am preferințe. Summer e o fată cu care te poți mândri. Dacă știam că urma să vină să stea cu Raine, atunci mă dădeam peste cap... închiriam vreun film care să-i placă sau ceva de genul ăsta.

— Ți-ai luat rolul în serios, când Joe a fost trimis la Holman.

Tommy ridică din umeri ca și cum n-ar fi fost mare chestie, dar Black ținea bine minte cum fusese. Cum le ducea Tommy pe fete la Mae în fiecare duminică după ce mergeau la biserică. Se așezau la geam, fetele mâncau împreună o înghețată și Tommy le privea cu un zâmbet pe chip.

Black îl auzi pe Milk din biroul dinspre stradă; vorbea la telefon, o fi fost vreun alt apel despre norul de furtună.

— Ai întâlnit vreodată o doamnă pe nume Peach Palmer?

Surprinse o străfulgerare în ochii lui Tommy, ca și cum sesizase ceva, se prinsese că i se întinde o cursă.

— Poate.

Black împinse fotografia spre el.

Tommy o luă de pe masă.

— E fata din Briar?

Black încuviință.

— Încerci să mă iei prin învăluire, Black?

Se ridică brusc, trântind scaunul la podea.

— Încerc să-ți găesc nepoata. S-o readuc acasă teafără. Dacă trebuie să te agasez ca să fac treaba asta, pe mine nu mă deranjează.

Tommy îl studie un răstimp.

— Pot s-o iau pe cale oficială dacă preferi așa, Tommy. Să încep să înregistrez. Să te rețin cât aștepți să-ți vină avocatul din Maidenville, să-ți ia câteva sute de dolari doar pentru deplasare. Mie mi-e totuna.

Tommy își ridică scaunul și se așează din nou.

— Te-ai făcut iar dur, Black?

— Păi, asta vă doriți cu toții. Le-am dat cuvântul meu de onoare lui Joe și lui Raine.

Tommy îl privi o vreme, căutând poate vreun semn că se schimbase, dar nu se vedea nimic cu ochiul liber.

— M-ai luat pe mine în vizor pentru treaba asta? Pentru mizeria cu fetele din Briar? Dă-o naibii, Black, ce mama mă-sii aș căuta în fața secției, dacă aș avea mizerii de ascuns?

— Peach Palmer?

Black îi arată o fotografie cu Peach, o poză de la dosar făcută cu câțiva ani în urmă, când fusese acuzată de posesie de droguri.

— Poate că mi-e cunoscută figura. Posibil să fi ieșit cu ea o dată. Ies cu o mulțime de domnițe.

— Ai un alibi pentru ziua în care a dispărut Della?

Tommy chibzui o clipă.

— Am fost la pescuit pe lacul Wheeler câteva zile, e cel mai bun loc în aval de barajul Guntersville. Am auzit știrea la radio, pe drumul de întoarcere.

— Te-a văzut cineva la pescuit?

— Am fost cu Merle.

— Și în poza aia ești tu cu Della Palmer.

Tommy se uită din nou la poză.

— Nu sunt cu ea. Poza aia e de la rodeoul din Red Oak Mountain. Mă duc în fiecare an, întreabă pe cine vrei.

— Dar pe la biserica baptistă Green Acres ai fost vreodată?

Tommy se uită țintă la Black și Black îi susține privirea.

— Ei bine? insistă Black.

— E o domniță pe acolo, locuiește pe lângă Route 80. Ieșeam cu ea, acum nu mai e cazul.

— Și te-a târât după ea la biserică?

— Nu doar la biserică, și la Pinegrove, unde face voluntariat.

— Ai făcut toate astea doar de dragul unei domnițe?

— Sunt un fraier când văd un chip frumos.

— Notează-i aici numele și adresa.

— Cât de disperat ești de-acum, Black? Cât de tare ar trebui să ne îngrijorăm în privința lui Summer? Adică, eu m-am gândit c-o să apară, că s-o fi certat cu vreun băiat sau cu vreo prietenă, sau poate că Ava o muncea prea tare, chestii de-astea. Am crezut că s-a încheiat povestea cu individul ăla. Cu Păsăroiul.

Black îi întinse un pix și-l privi cât scria.

După ce termină cu Tommy Ryan, Black îl găsi pe Deely White așteptându-l în biroul lui. Black oftă și se așează greoi în scaun.

Deely era așezat în fața lui, cu degetele împletite peste burtă, ca și cum ar fi cântărit o treabă cotidiană. Era bătrân, rumen la față, cu sprâncene albe și o revărsare de grăsime pe post de bărbie.

— Dă-mi voie să ghicesc... pastorul Lumen te-a trimis în misiune, spuse Black obosit și fără chef de așa ceva.

— N-ai voie să mai vorbești cu băiatul decât dacă îl acuzi oficial de ceva.

— Nu mai e băiat. Poate să vorbească în numele lui.

Deely închise ochii cu un aer suferind, de parcă Black ar fi fost bătut în cap.

— Familia are un avocat, se numește Milt Kroll...

— Îl știu pe Milt, e mai bătrân decât pastorul. Spune-i să vină încoace, o să stau de vorbă cu el.

— Păi, e în concediu, dar firma lui...

— Mai degrabă știe care-i treaba cu familia Ryan și nu vrea să se bage în așa ceva.

— Pastorul mi-a zis clar, nimeni nu trebuie să stea de vorbă cu băiatul. Nu poți să-l întrebi nimic.

— De ce nu, are ceva de ascuns?

Îl văzu că închide iar ochii.

— Deschide ochii, în pana mea, îl somă Black.

Deely tresări.

Black ridică o mână.

— Sunt ocupat, Deely. Avem o dispariție, doar asta ar trebui să ne preocupe pe toți. Dacă Samson n-are nimic de ascuns, nu văd care-i problema, tu vezi?

— Eu... eu unul doar...

— Spune-i bătrânului c-o să fac ce vreau. Samson știe care-i treaba, a zis că nu vrea să stea de vorbă cu un avocat. Am confirmarea la dosar.

Deely se ridică atât de roșu la față, că Black se temu c-o să plesnească.

— N-ar trebui să-ți închipui că pastorul e slăbit, Black. Ar fi o greșeală să crezi asta.

Black oftă și-l urmări ieșind pe ușă. Băgă mâna în sertar și scoase o sticlă de Crown Royal. O desfăcu, inspiră adânc mirosul, apoi îi puse capacul și o băgă la loc.

— Nu pot să mai înghit încă un film Disney, spuse Noah, uitându-se încruntat la televizor.

Purv îi făcu semn să tacă.

— Dă mai tare. Vreau să văd ce se întâmplă. Înțeleg că-i o doamnă și toate cele, dar vagabondul ăla nu se dă bătut. Ar fi trebuit castrat de mult, corcitura naibii.

Noah își umezi buzele, apoi se frecă la ochi. Se foi în scaun, rezistând cu greu impulsului de a-și smulge tuburile din braț și a ieși pe ușă. Îl apuca starea asta când și când, simțea cum îi apasă toate problemele pe plămâni, de nu mai avea aer. Nu-i plăcea de nicio culoare să vină la Mayland. Când era mai mic, instalaseră aparatul de dializă la el acasă și-i arătaseră maică-sii cum să-l folosească. Dar făcea zgomot, atâta zgomot că-i năpădea și visele, vise febrile și întortocheate în care mașinăria care-l ținea în viață se transforma într-un soi de monstru și se agăța de el, înfigându-și ghearele în venele lui.

— Dacă Pământul s-ar roti în sens invers, pădurile tropicale s-ar transforma în deșerturi și deșerturile în păduri tropicale, îi spuse Purv.

— Fascinant, comentă Noah.

Noah îi aruncă o privire lui Missy și-i zâmbi, dar ea îl privi încruntată pentru că ratase încă o ședință. Cei de la spital îi scriseseră bunicii lui, dar el aruncase scrisoarea la coș.

— L-au adus pe Tommy Ryan la secție azi-dimineață, anunță el.

— De ce?

Noah ridică din umeri.

— Probabil nu-i nimic. Or fi vrut să-i mai pună niște întrebări despre Summer. Am încercat să mă apropiu de camera aia, dar se postase Milk

lângă ușă.

— Ai de gând să-i spui lui Raine?

— Nu, nu pare c-ar fi cazul.

— Cum a mers la clinică?

Noah ridică din umeri, pentru că Raine nu scosese o vorbă pe drumul de întoarcere spre Grace.

— Ne întoarcem diseară.

— E deschis peste noapte?

Noah clătină din cap și Purv oftă.

— Vii?

— Normal. Vă pricepeți voi să forțați o yală?

Rămaseră în Buick până la miezul nopții, când nu mai era țipenie în parcare și pe stradă. Raine le povesti ce se întâmplase, cum o condusese doamna cu părul roșu-aprins într-o cameră și-i pusese o puzderie de întrebări în timp ce Raine bea ceai îndulcit.

Raine îi dăduse un nume fals și o adresă din Haskell. O întrebase pe Raine dacă le spusese părinților, o întrebase de trei ori treaba asta, ba o întrebase și dacă le spusese prietenelor ei, pentru că se temea că Raine n-avea niciun sprijin.

Doamna se numea Dolores și spusese c-o să-și verifice agenda și o s-o sune pe Raine, că putea să revină și să stea de vorbă cu cineva, dar, conform prevederilor legale, nu puteau face operația fără acordul părinților.

Raine nu apucase să se uite în jur, pentru că nu fusese lăsată singură nicio clipă.

— Ar trebui să mergem să-i spunem lui Black, propuse Noah. Ce ne-a spus Walden, ar trebui să-i spunem toată povestea lui Black.

— N-o să facă nimic sau o să le paseze informația celor din Briar și nici ei n-o să facă nimic. Black n-a vrut să facă legătura între Summer și fetele din Briar, îi e teamă și e mai mult băut.

— Nu-mi place treaba asta, zise Purv când coborâră din mașină. Dacă au sistem de alarmă?

— Atunci va trebui să ne mișcăm rapid, spuse Raine.

Dădură roată până la intrarea din spate, străbătând iarba mărunță. Se vedea un steag american care rămăsese prins într-un copac și poate că era și ceva scris pe el, dar era prea întuneric ca să deslușești ce anume.

Purv se lăsă pe vine în dreptul ușii, scoase o sârmă subțire din buzunar și se apucă să lucreze la yală.

Raine îl urmări pe măsură ce se scurgeau minutele.

— Știe ce face?

— Șșt, drăguțo, îi spuse Noah.

Raine clătină din cap, cu o expresie chinuită.

— O să-ți spun ceva despre Purvis Bowdoin. Când vine vorba de yale, tipul e expert...

Tresăriră amândoi când Purv sparse geamul cu un bolovan.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Noah.

Purv clătină din cap și-și lăsă privirea în pământ.

— Probabil că e o yală străină.

Noah îi puse mâna pe umăr.

— Nu te frământa din cauza asta.

— Doamne sfinte, exclamă Raine, privindu-i încruntată.

— N-au alarmă, constată Noah.

— Așteptați afară, le spuse Raine.

— Dacă am avea timp, am putea încerca să luăm amprente, să vedem dacă Summer a trecut pe aici, spuse Noah. Ne trebuie doar niște pudră de talc și un pic de ulei de jojoba.

— Din MacGyver? întrebă Purv.

Noah încuviință și bătură amical pumnul.

Raine se strecură cu grijă prin spărtură, strivind cioburile sub tălpile tenișilor, cu Noah la doi pași în urma ei. Străbătură holul cufundat în beznă, luând la rând trei birouri până să dea de fișetele în care țineau dosarele. Erau grupate laolaltă, opt cu totul, înalte și late, dar erau puse în ordine. Raine aprinse lanterna.

— Ce căutăm? întrebă Noah.

Raine scoase hârtia din buzunar.

— Fetele din Briar. Tu uită-te după Braymer și Hinds, eu le caut pe celelalte.

Căutară rapid, răsfoind dosarele. Nu le găsiră pe fetele din Briar.

Trecură într-o altă încăpere și aici văzură un pat, un paravan și tăvi cu ustensile. Pe pereți erau tablouri, copaci tomnatici, cu frunzele portocalii, și plaje pustii aflate la celălalt capăt al lumii.

— Aici le aduc, spuse Raine.

— Mda, încuviință Noah.

Se simțea un miros înțepător, de chimicale.

— Îi văd la știri pe oamenii ăia care se instalează în fața clădirii, spuse Raine.

— Îmi amintesc.

— Au genul ăla de privire ca și cum Dumnezeu ar fi de partea lor, știți. Dar nimeni nu știe ce-ar zice El... nu știm cu adevărat. Uneori mă gândesc la Mandy Deamer.

Raine atinse materialul de pe pat.

— Cândva mi se părea o nebunie povestea aia. Dar închipuie-ți cât de disperată trebuie să fi fost ca să-și pună capăt zilelor. De bună seamă nu e normal să te simți astfel sau să fii împins să te simți astfel.

— Nu e, spuse Noah, uitându-se țintă la marea din tablou, la valurile albe care se rostogoleau.

— Și mama a zis că Mandy era o fată cu capul pe umeri, că cei din familia Deamer erau oameni puternici. Mandy și fratele ei obișnuiau să apară pe la biserică... dar toată lumea păcătuiește, nu-i așa? Până și oamenii care îi judecau pe alții. Nu poți să trăiești desăvârșit, nu e...

Se uită printre stinghiile jaluzelelor la cerul înstelat.

— Nici măcar nu știu ce vreau să spun. Doar că e trist, atâta tot.

Când erau din nou în Buick, mergând pe autostrada 72, văzură o mașină a poliției trecând pe lângă ei cu girofarul pornit, virând pe Kenton Road și luând-o spre clinică.

— La naiba, spuse Purv. Probabil că au sistem de alarmă cu declanșare direct la secție. Dar nu s-au grăbit.

Raine urmări din priviri luminile până când dispărură cu totul. Gândul o purtă spre David Gunn, doctorul care ajuta cu avorturi pe coclauri. Fusesse împușcat, din cauză că politica pro-viață se aplică doar copiilor nenăscuți.

— Probabil că poliției i se rupe de Clinica pentru Femei Dayette.

*

Savannah străbătu holul și îl privi pe Bobby cum dormea. Avea doar un șort pe el și urmări cum i se mișca pieptul când respira superficial. Bobby ieșea să alerge, avea o bancă de gimnastică în garaj și ridica haltere atât de grele, încât se îndoaia bara cu ele. Nu vanitatea îl mâna.

Nu se mai culcau împreună după cele întâmplate cu Michael. Îi lipsea sexul, un adevăr greu de acceptat după ce-și îngropaseră singurul copil. Atât actul fizic, cât și emoția care-l însoțea, era o senzație mult prea hedonistă spre a îndrăzni s-o pomenească.

Ea se străduia, câteodată își prindea părul în vârful capului, pentru că lui îi plăcea așa, și se dădea cu parfumul franțuzesc, dar nu mergea până la a fi provocatoare, fiindcă își cunoștea soțul. Îl iubea și acum, ceea ce o tulbura și o alina deopotrivă.

Maică-sa o sunase din nou. Un timp făcuse conversație — excursia în Bermude, menajera care fura din casă — și apoi atacase. Îi spuse lui Savannah de băiatul familiei Patterson, că trecea printr-un divorț complicat, dar era chipeș și urma să devină partener la firmă. Savannah îi trântise telefonul în nas.

Încă îl mai putea proteja pe Bobby, putea să-l apere de suferință. În ciuda a ceea ce urma, mai putea să îndrepte un rău. Așa că ieși pe furiș din casă, aventurându-se în beznă, și o porni spre Parcul Național Hell's Gate. O făcea pentru el, își spuse. Ce făcea acum, făcea pentru el.

23. Summer

Uneori o surprindeam pe Savannah uitându-se la mine cum cântam și avea o expresie de parcă l-ar fi văzut pe Dumnezeu și nu pricepea de ce arăta atât de normal.

— Ai terminat de scris eseul ăla? m-a întrebat Bobby.

— Nu.

— Savannah m-a rugat să-ți spun să te pui pe treabă.

— De ce-i pasă așa de mult?

— Te-ai gândit vreodată că o vedea, poate, ceva ce tu nu vezi?

— Imaginează-ți cum mi-ar sta la școala aia. Aș fi ca o maimuță care folosește o unealtă. O să se zgâiască toți la mine. „Veniți s-o vedeți pe țărancă aia cum cântă la violoncel.” O să asculte așa de atent, c-o să li se pară că-mi aud durerea în fiecare piesă... ecouri ale vieții mele întinate.

— Îți faci prea multe griji.

— Nu e vorba de griji, Bobby.

— Atunci, de ce e vorba?

Am ridicat din umeri.

— O să mor tânără. Nu va trebui să iau deciziile astea.

— Nu-i un plan prea bun.

— Oamenii nu-și propun să moară tineri, se întâmplă. Unii oameni nu sunt făcuți pentru lumea asta.

— Oh.

— Crezi că muzica te poate purta în altă parte? am întrebat.

— Cum ar fi o școală de fițe din Maidenville?

— Nu. Mă refer la un loc de care n-ai auzit vreodată. Poți să te prinzi de note și să le lași să te poarte undeva departe.

— Așa te simți când cânti?

— Poate. Poate că așa se simte Savannah când închide ochii și când îi deschide și sunt plini de lacrimi. Poate c-a fost altundeva cât am cântat. Poate că e și mai rău când cânt Elgar. Plânge și mai tare, vreau să spun.

Am tras cu ochiul la Bobby și părea așa de abătut, de parcă s-ar fi dus în același loc.

— Te simți bine? Ție și lui Savannah vă e bine?

Voiam să-mi spună.

S-a frecat la ochi. I-am pus o mână pe umăr.

Mi-am retras-o brusc când l-am văzut pe Samson ieșind din birou. A tras cu ochiul la noi, și-a ferit imediat privirea, apoi a ieșit pe ușa principală.

— Căsnicia nu e o treabă ușoară.

— Nu.

— Doi oameni uniți într-o singură entitate.

Mi-a pus o mână pe genunchi.

Am tras cu ochiul la peretele acoperit de sfinți, la Fecioara cu pruncul dolofan, cu colăcei de grăsime la genunchi și părul inele-inele. Ține o mână ridicată spre sfinți, de parcă ar încerca să-i împiedice să facă ceva rău. Dar ei sunt sfinți, nu fac nimic rău.

M-am uitat la mâna lui sfințită, poposindu-mi cu atâta îndrăzneală pe piele.

— Savannah suferă, a spus.

Mi-a strâns blând coapsa.

Eram calmă — învățasem să-mi încetinesc ritmul respirației. Am numărat în gând.

— Căsnicia... disparitatea drepturilor și obligațiilor. Mă uit la ei, la miri, la chipurile și zâmbetele lor neștiutoare când îi cunun. Imaginează-ți cum ar fi să poți rămâne la stadiul ăla.

Am încuviințat și m-am întrebat dacă există vreo diferență între inocență și naivitate.

— N-ar trebui să stingherești... copiii, locul lor este în împărăția cerurilor. Încerc să cred treaba asta. Mă ocup de chestiile cu Tineretul Creștin. Merg pe la biserici și stau de vorbă cu adolescenții. La biserica baptistă Green Acres, la Mission, în Valedale.

Am înghițit în sec.

A clătinat din cap, ca și cum ar fi fost trist sau furios. Și-a mișcat încetișor mâna cu un centimetru mai sus și a tras cu ochiul la ușă. Nu m-am gândit niciodată cum ar fi să-l sărut sau să-l îmbrățișez, era ceva mai presus de atingere, de senzație și sentimente. Mai există un nivel sub toate astea, deasupra se adună atâta viață, încât cred că majoritatea nici nu știu de existența lui.

— Faptul că sunt pastor înseamnă că nu-mi mai aparțin? m-a întrebat.

Voiam să-i dau răspunsul corect, cel care presupunea că n-o să-și retragă mâna.

Există o bucată de Bach, Suita Nr. 1 pentru violoncel, e un moment la sfârșitul preludiului în care muzica urcă așa de sus, încât știu ce înseamnă moartea, ceva atât de acut și delicat, deznodământul unei vieți atât de banale că e ca și cum n-ar exista.

— Număr zilele, sunt scurte și interminabile.

Încă un centimetru; era sub fusta mea acum. Apoi se opri o bună bucată de vreme.

Am întins mâna după carte și mi-am tras-o în poală. Colț Alb. M-am gândit la Buck și la sălbăticiune și mi-am zis că pe lista aia ar fi trebuit poate să fie și buna-cuviință, pe lângă invidie și mândrie.

— Te întrebi vreodată unde anume se trăiește viața? m-a întrebat.

— Mda.

Încă un centimetru. Mi-am ținut răsuflarea până când am văzut doar lumină și nicio urmă de întuneric. M-am uitat țintă la pagini. Cuvintele arată bizar dacă te uiți mai mult la ele. Bețișoare, curbe și puncte.

— Nu vreau să-mi pară rău. Văd durere. O văd pe chipurile devastate. Sunt atât de răătăciți! Vin la mine crezând că și-au regăsit calea.

— N-are de ce să-ți pară rău.

— Pentru ce am făcut și pentru ce voi face.

Am ținut cartea neclintită în timp ce el și-a mișcat mâna dintr-o parte în alta, lăsând-o să-mi poposească între picioare. Aveam impresia că am pielea rece la atingere, dar ardeam. Sigur o simțea și el. Inima îmi bătea așa de tare, că se clătinau zidurile bisericii vechi. Am văzut-o cum se năruie, lăsând doar ruine în urmă, și m-am gândit la Sfântul Augustin și la păcatul

ereditar, pentru că era o alinare gândul că eram damnați încă dinainte de prima respirație.

— Mă gândesc cum ar fi fost să nu te întâlnesc niciodată, mi-a zis. Dacă n-aș fi venit în Grace. Îți găsești propria răscruce în lume sau te găsește ea.

— Nu vreau să fiu tristă, am spus, simțindu-mi gâtul uscat.

— Fără coborâșuri n-ar exista suișuri.

— Deci e important să profităm de suișuri.

O atingere abia simțită. Aș fi putut să mor în clipa aia. Hotarul acela de care mă temusem dintotdeauna, spațiul în care își ducea viața sora mea.

— Ar trebui să fim cu gândul la cele cerești.

— Asta înseamnă că nu mai e nimeni cu ochii la cele de pe pământ.

Mâna lui se plimba înainte și înapoi, și delicat, și puternic. Cartea îmi tremura în mâini și mă străduiam s-o strâng bine.

— Piatră și lemn. Uneori la asta se reduce. Locul ăsta. Mâini omenești care sculpează ceva. Tu ce vezi?

Nu știa cât de greu îmi era să articulez cuvinte.

— Văd piatră și lemn, nimic mai mult.

Cartea mă ascundea, când am simțit chiloții cum îmi alunecă și pielea lui pe pielea mea. Și-a croit drum prin părul deschis la culoare, pipăind delicat, de parcă s-ar fi rătăcit.

— Văd viața în diferite nuanțe terne. Nu există roșu sau galben. Poate că au existat înainte, dar „înainte“ s-a întâmplat deja. Uneori aș vrea să fi murit, dar știu că o să vină și asta.

Am lăsat cartea din mână când m-a găsit.

Mi-am înăbușit un țipăt. Am încercat să nu mă mișc, dar n-am reușit.

Nu s-a oprit, relua iar și iar același gest, ca și cum n-ar fi știut că ucidea tot ce s-a întâmplat înainte.

— Dar sunt frumoase, totuși, piatra și lemnul. Orice ar fi însemnat, indiferent pentru cine au construit-o, au realizat ceva într-o lume a nimicului.

— Bobby, i-am spus gâfâind.

Nu știam de ce îi rostesc numele.

— Au creat o operă de artă.

A apăsat.

— Bobby.

M-am uitat la Avraam și la cei trei îngeri și am văzut-o pe Sara râzând pentru că nu-i venea a crede că-i adevărat.

— Bobby.

De-abia mai puteam vorbi.

Am căzut peste el. M-am rezemat de el, ascunzându-mi fața în umărul lui și înăbușindu-mi un țipăt. Nu s-a oprit. M-am cutremurat toată, din nimb până în tălpi.

— E așa de frumos, că e de neîndurat uneori.

24. Church Street Blues

Black intră cu mașina pe porțile albe ale fermei, care îți sugerau ceva mai impunător decât clădirea dărăpănată din capătul aleii. Nu se vedea picior de om, dar steagul flutura sus de tot, în lumina amiezii, când parcă lângă cele câteva mașini aliniate.

Centrul Pinegrove se baza pe ajutoare de la stat și pe donații de la biserici din întreg ținutul. Aici venea Peach uneori. Cocheta cu abstenența, o lăsa să creadă c-ar fi interesată, apoi îi dădea cu tifla, cufundându-se într-o pâclă așa de deasă că nu mai știa de ea zile întregi.

Black împinse ușa greoaie și îl izbi aerul închis dinăuntru. Nu era nimeni la recepție, așa că străbătu holul. Ușile erau închise; pe fiecare era câte un afiș care anunța tot soiul de întruniri. Uneori, Peach îl ruga să meargă cu ea, dar la gândul de a vedea niște necunoscuți deschizându-și sufletul în felul ăsta îi venea să-și toarne un pahar.

O găsi pe Greta Gray în spate, așezată sub un copac, trăgând un fum și uitându-se la norii diafani.

Se ridică la vederea lui, schițând genul de zâmbet care ar fi pus orice bărbat la pământ.

Făcură conversație o vreme; femeia locuia pe lângă Route 80, avea un tată bolnav și jongla cu două slujbe ca să facă față cheltuielilor.

— Tommy îmi venea cu texte, îi spuse, mai curând amuzată decât înciudată. Am mai văzut d-alde el, mă tot lua cu vrăjeli, s-o fi gândit că-s proastă.

Black zâmbi.

— E arătos și toate cele, dar eu m-am gândit să-l perpelesc un pic. Mă scotea la cină, eu îl aduceam aici. Mă ducea la film, eu îl convingeam să vină la Green Acres cu mine. Nu era neapărat un test... sau poate că era. Are și o altă latură, mai blândă și cumsecade, poate c-am vrut să văd ce-o să iasă.

Își stinse țigara și își umezi buzele voluptuoase.

— Dar te-ai plictisit de el.

Îl privi cu niște ochi prea albaștri, parcă pictați.

— Din contră. M-am gândit că s-o fi plictisit el, din cauză că nu l-am poftit în dormitor sau ceva de genul ăsta.

— Și nu se plictisise?

Greta ridică din umeri.

— A mai trecut pe-aici de câteva ori după ce se terminase între noi.

— Să te vadă?

Femeia clătină din cap.

— În zilele în care știa că n-o să fiu aici.

— De ce?

Ea schiță un zâmbet.

— Poate pentru că nu e omul pe care-l credeți. A văzut ce facem aici, oamenii pe care-i ajutăm. L-a marcat, a vrut să contribuie și el. Așa că timpul petrecut împreună n-a fost în zadar. Mă consolez cu gândul ăsta.

Black își zise că el îl cunoștea mai bine pe Tommy, dar nu rosti nimic cu voce tare, pentru că Greta vorbea cu atâta căldură.

— Ați avut niște necazuri pe aici acum câțiva ani, spuse Black.

— Așa e. Individul a dispărut acum și noi am depășit momentul.

„Individul“ de care vorbea era Ken Kelly. Ken era liderul sectei „New Christian Governance“ și câțiva dintre vindecătorii lui veniseră să se desfășoare la Pinegrove, oficiind ritualuri de vindecare și purificare în schimbul unor donații astronomice. După acuzații de delapidare, FBI-ul inițiasse o anchetă și, din câte auzise Black, cariera lui Ken se încheiase printr-o cădere treptată în dizgrație.

— Sigur că ne chinuim să găsim finanțare, dar acum plec de la lucru cu mintea limpede. Nu ne mai cramponăm de religie, ajutăm pe oricine are nevoie. Avem medici care vin să consulte în fiecare marți, atunci suntem cel mai aglomerați.

Black încuviință, apoi se ridică odată cu ea și făcură cale întoarsă spre clădire.

— Aveți o arhivă? Întrebă.

— Mda, dar vă pierdeți vremea. Tommy nu e Păsăroiul, domnule șerif Black.

Intră după ea în hol, trecând într-o încăpere în care se aflau un birou, un fișet și un vas plin cu o mulțime de floarea-soarelui artificiale.

Greta deschise un sertar și scoase un vraf de condici.

— Îi punem să se semneze. Majoritatea dau nume false, dar e mai bine decât nimic.

Black se așeză la birou și începu să dea paginile, uitându-se la nume. Găsi numele lui Tommy Ryan trecut de cinci ori, în weekenduri consecutive.

— Ați găsit ce căutați?

Black oftă ca și cum ar fi pierdut ceva, apoi se ridică, dar nu înainte de a fi surprins un alt nume, schițat firav în josul paginii. Samson Lumen.

*

Noah, Raine și Purv se opriseră la vreo 50 de metri de casă, care stătea stingheră pe un drumeag ce se desprindea din Route 45, tăind printr-un pâlț de copaci spre hotarul Briar County.

Avea un gard de sârmă ghimpată, cu țepi ruginiți și ascuțiți, care se întindea hăt departe în ambele sensuri, și o pancartă pictată de mână pe care scria, cu litere de un roșu sângeri, „Accesul interzis“.

Numele de la dosar era James Quintell Mayors, dar era cunoscut sub porecla „Popp“. Popp avea genul de cazier la vederea căruia Raine se întrebă de ce nu-l eutanasiaseră direct. Își petrecuse 30 din cei 65 de ani de viață la penitenciarul St. Clair. Lui Popp îi plăceau fetele tinere.

— Nu sunt sigură cum să-l abordăm pe-ăsta, spuse.

— Nu-l abordăm, zise Purv, care citea dosarul pe bancheta din spate. Nu intrăm pentru că nu avem pe unde.

Raine se uită în oglindă și văzu că Purv strângea dosarul cu mâinile tremurătoare.

— Trage mai aproape, zise ea, iar Purv dădu să spună ceva, dar se abținu.

Buick-ul înaintă din inerție, încins în ciuda geamurilor deschise. Lângă casă erau parcate o camionetă și o dubă, ambele cu pene de cauciuc și parbrizul spart.

Raine văzu ecranul luminat al televizorului prin geam și sticlele de băutură înșirate pe verandă.

— Trebuie să intru, spuse. Ca și data trecută, lăsați ușile de la Buick deschise și, dacă e vreun semn de pericol, o ștergem.

— Că a mers de minune figura ultima dată, comentă Purv, coborând.

Raine își luă traista în care avea pistolul și păstră în mână cuțitul de vânătoare, pentru că nu știa dacă Purv sau Noah ar fi fost în stare s-o facă. Noah o fi avut curaj, dar să înjunghii sau să împuști pe cineva era cu totul altă treabă.

O luă înainte — se aplecă și începu să alerge în paralel cu buruienile și iarba înaltă. Sârma ghimpată fusese călcată în picioare și ajungea până la genunchi în câteva locuri, așa că trecu peste ea, apoi se întoarse să-i ajute și pe Noah și Purv.

Se obișnuiseră cu întunericul de acum, cu mersul tiptil, la lumina lunii. Rămaseră adăpostiți după copaci până când nu-i mai despărțea de casă decât un teren ca în palmă. Raine vedea acum mai limpede totul — veranda, sticlele și gunoiul. Simțea un miros grețos, ca de carne în putrefacție.

O luară la fugă pe câmpul deschis și trecură pe lângă un șanț plin cu saci de gunoi. Când ajunseră în dreptul casei, o ținură pe lângă perete.

Raine auzea muzică și respirația lui Purv, la doi pași în urma ei. I se îmbibase părul de transpirație, lăsând să se vadă șuvițe mai închise la culoare. Înaintă încet și se lipi cu fața de geam, dar nu vedea absolut nimic din cauză că geamul era împâclit de un strat gros de murdărie.

Se uită în urmă la Purv și-i spuse pe șoptite să stea de pază, în timp ce-i întindea cuțitul de vânătoare.

Urcă treptele care dădeau spre terasa din spate, cu Noah lângă ea, iar când el deschise ușa de plasă, scoase pistolul din geantă și-i trase piedica.

Casa era cufundată în întuneric și se simțea un miros dezgustător. Raine se uită în jur după semne ale prezenței surorii ei, dar nu se vedea nimic, în afară de dezordine. Străbătură holul, aruncară un ochi în ambele dormitoare și văzură că erau aproape goale, cu excepția saltelelor murdare de pe jos.

Muzica se auzea tare, Church Street Blues, atât de tare, că simțea vibrația fiecărei note. Observară o umbră în mișcare și îl trase rapid pe Noah în baie. Fereastra era acoperită cu scânduri și mirosul așa de apăsător, că de-abia mai puteau respira.

Raine scoase din geantă lanterna și când o aprinse nu-și putu reține un țipăt.

Chiuveta era înfundată și plină de sânge și carne. Noah se uită la ea cu ochii mari în timp ce pândeau amândoi orice zgomot. Simțea cum i se mișcă pieptul în ritmul respirației și strângea tare pistolul în mână.

Noah înclină din cap spre cadă și Raine văzu un cerb tranșat acolo. Începu să gâfâie și simți cum transpirația i se prelingea pe piele.

Nu știa cât de tare țipase, dacă se auzise, în ciuda muzicii, așa că trecură rapid în camera de zi, dar nu era nimeni acolo.

Și apoi muzica se opri și auziră altceva. Zbierete.

— Purv, spuse Noah, prinzând-o de braț.

— Nu ne-am uitat în ultima cameră, spuse Raine, smulgându-i-se din mână.

Noah o înșfăcă și-i făcu vânt pe ușă. Și apoi, Purv le răcnea să fugă și apărură și el lângă ei, strângând în continuare cuțitul de vânătoare în mână. O porniră spre pâlcul de copaci, fugind ca apucații și simțind că le iau plămânii foc. Purv se poticni când auziră prima împușcătură și Noah îl ajută să se ridice. Noah își prinse brațul în sârma ghimpată, apoi reuși să-și smulgă cămașa din gard.

Raine se întoarse și trase o dată în beznă, sperând că-l nimerise pe Popp drept între ochi, pentru că încă simțea o furie orbitoare când se gândea la toate mizeriile pe care le văzuse în dosarul lui.

Când ajunseră la Buick, Noah căută pe bâjbâite cheile. Raine pândea casa și țipă când văzu farurile camionetei care ieșea din păduricea de-alături.

Deschise geamul și rămase cu pistolul sprijinit de el.

Purv se ghemui pe bancheta din spate, lăsând ușa din spate larg deschisă în urma lui.

— Vine, spuse Raine. Închide naibii ușa, Purv.

Purv era în lumea lui, cu degetele în urechi și cu ochii închiși.

Camioneta venea în viteză și Raine apăsă întruna pe trăgaci. Poate că îl auzi pe Purv țipând și poate că observă că tremura, dar apoi Noah porni motorul, băgă în viteză și răsuci de volan chiar în momentul în care camioneta vira, venind glonț spre ei. Portiera Buick-ului zbură din balamale și se uitară la ea cum era târâtă pe șosea, împrăștiind scânteii și dispărând sub aripa camionetei.

— Pornește, zbieră Raine.

Lăsă să cadă banda de cartușe și scotoci prin geantă după gloanțe.

Noah călcă pedala și auziră șuieratul strident al cauciucurilor.

O luă pe poteci înguste și-și croi drum pe coclauri, pe unde socotea că n-o să-i urmărească nimeni.

*

Black îl urmări pe Samson cum se foia în scaun. Nu voia să mănânce, indiferent ce-i aduceau de la Mae.

Milk băgă capul pe ușa.

— Ai nevoie de mine?

— Nu, doar stăteam de vorbă.

— Eu o să plec acasă, să mă culc un pic.

Black încuviință.

Toată lumea lucra până târziu — începeau să se resimtă. Vorbiseră pe îndelete despre ce se putea face, eventual să posteze niște agenți în dreptul casei lui Samson sau să-l urmărească pe Joe, dar nicio variantă nu era la fel de sigură ca aceea de a-l reține. Era liber să plece, dar Black nu-l putea proteja dacă alegea s-o facă.

— Nu prea am dormit zilele astea, spuse Samson.

— O să te întorci în curând acasă. Așteptăm doar să se mai liniștească lucrurile și să revină Summer Ryan.

— Știu.

Black se întrebă cât de multe înțelegea.

— Nu mă lua somnul azi-noapte și mă gândeam la Summer.

— Ce te gândea?

— Mă gândeam la toți oamenii care o caută. Asta înseamnă că le pasă, nu? Are oameni care o iubesc. Și mă gândeam că poate n-ar trebui să-și facă griji, pentru că nu suntem niciodată cu adevărat pierduți, nu dacă avem credință. Dumnezeu are un plan, tu crezi treaba asta, Black?

— Sigur, Samson.

— Mai ții minte vremea când erai adolescent, Black?

— Mda.

— Pentru tine cum a fost?

— Eram un puști tăcut, nu eram nici îndeajuns de deștept, nici îndeajuns de prost să fiu altfel.

— Ți-ai dorit dintotdeauna să te faci polițist?

— Am crescut cu Mitch Wild, îl mai ții minte?

Samson încuviință.

— Ne aveam ca frații... și el voia să se facă polițist fiindcă taică-său era polițist. Așa că m-am dus cu el, am făcut școala împreună și am lucrat în Briar. El s-a însurat și m-am însurat și eu și ne-am stabilit în Grace și asta era viața pentru noi și totul era ca la carte.

— Sună bine, comentă Samson.

Black încuviință.

— Ar fi ajuns șef de post, fără îndoială. Era un polițist dur.

Samson luă o gură de apă.

— Dar tu?

— Și eu eram tăcut. Vreau să zic, sunt și acum.

Black îl lăasă să continue.

— Cândva socoteam c-oi fi binecuvântat cumva... datorită felului în care arăt. Știu că lumea îmi spune Îngerul pentru că așa-mi spunea mama, dar ea spunea așa doar ca să mă apere. Dar mi-e teamă, Black. Domnul n-o să lupte pentru mine. Nu sunt ca ei, ca taică-meu și restul.

— Am fost la Pinegrove, Samson.

Black observă că-i tremurau mâinile. Nu reușise să se lămurească ce făcuse Samson pe-acolo, pentru că Greta Gray nu voise să-i spună nimic, iar el îi respectase decizia. Acum arunca momeala.

Samson ridică o mână și și-o rezemă de frunte, apoi începu să tremure foarte tare.

— Am crezut c-o să mă poată ajuta.

Samson plângea. Black se uita la el.

— Nu m-au putut ajuta, nu cu adevărat. Nu contează ce spun ei, toate lucrurile pe care le-au făcut, punerea mâinilor și purificarea.

Samson plângea de mama focului, apoi se aplecă, tuși și dădu să verse. Black nu mai văzuse în viața lui o teamă atât de pură și mistuitoare.

— Totul se rezolvă, Samson...

— Ba nu. După ce-am făcut, Black, nimic n-o să se mai rezolve. Nu există cale de întoarcere, mi-e așa de frică.

— Ce anume, Samson? Ce ai făcut?

Auziră un zgomot. Văzură ușa deschizându-se și pe Deely White stând în prag, cu Trix alături, roșie la față ca și cum ar fi fost furioasă.

După o oră, Samson îl angaja pe Milt Kroll, iar speranțele lui Black de-a afla adevărul și-au dat duhul rapid și dureros. Milt îi sună și căzu de acord că era mai sigur ca Samson să rămână în arest, dar între timp firma lui avea să facă presiuni asupra lui Black și a lui Ernie Redell ca să pună capăt situației.

*

Noah trase pe dreapta pentru că încă respira repezit și vedea cu pete.

Coborâra și rămaseră locului toți trei, uitându-se la halul în care arăta mașina.

— La naiba, comentă Raine, apoi se întoarse spre Noah. Ce pana mea ai făcut acolo? Mai era o cameră.

— Ne auzise. Era înarmat, spuse Noah, luptându-se în continuare să respire.

Era palid și părea amețit, așa că Purv se apropie și-i puse o mână pe umăr. I se întâmpla uneori așa, avea căderi de tensiune.

— Ești bine? îl întreabă Purv.

— Trebuie doar să-mi trag sufletul.

Raine se uită lung la el, apoi clătină din cap.

— N-ar fi trebuit să mă iei pe sus de-acolo. Pot să mă descurc și singură. Summer ar fi putut să fie în camera aia, nu știm. Ar fi putut să fie rănită. Am arma, nu mi-e teamă să trag.

— Nu era nimic în camera aia. M-am uitat pe geam, spuse Purv.

Noah se îndreaptă de spate și se clătină pe picioare, dar Purv îl susținu cu o mână.

— N-am vrut să pățești ceva, spuse Noah încet.

— De ce mama mă-sii ți-o păsa, de fapt, Noah? Pentru că arăt cum arăt? Vrei să mă fuți? Țsta e motivul?

Veni spre el până când era așa de aproape, că-i simțea mirosul coloniei ieftine.

Noah își lăsa privirea în pământ și clătină din cap.

— Îmi place de tine, atâta tot... și vreau să mă fac polițist... îl ajut pe Black.

Raine râse.

— Ești de tot râsul, cum umbli cu insigna aia. Nu pricep care-i treaba cu tine, de ce ești așa de ciudat, futu-i. Oi crede că e pe bune sau așa ceva. Te văd cum stai la secție, nu faci nimic, doar te uiți la polițiști.

Își șterse transpirația de pe frunte și scuipă pe jos.

— Trebuie să merg la Black acum, să-i ofer ceva, să-mi trădez sora. M-am gândit că m-ai putea ajuta, pentru că mi-ai făcut rost de dosar, dar asta a fost. Mă ții pe loc. Aș putea să iau potecile la picior rapid, dar mă ții pe loc pentru că ești prea încet. Și uite în ce hal ești acum, ne-am poticnit un pic și deja ești dat peste cap. Ți-e prea teamă, futu-i.

— Nu-i e teamă, spuse Purv. Are...

— Gura, Purv, îl întrerupse Noah.

Probabil c-ar fi insistat, dar din senin izbucni un zgomot răsunător. O voce din ce în ce mai puternică.

Urcară dâmbul și se uitară spre capătul opus al câmpului. Noah și Purv se luară după ea, când Raine o porni în direcția luminilor.

După aprecierea lor, erau pe undeva la est de Haskell, probabil la vreo 16 kilometri de White Mountain. Era ditamai mulțimea acolo, dar nu se apropiară prea mult pentru că nu le era foarte clar ce se întâmpla.

Se vedea o scenă din lemn, doar niște scânduri sprijinite pe cutii de vopsea. Pastorul avea un chip sever, dar își lua ochii. Raine își dădu seama după voce și după felul în care și-o ridica, în ton cu țipetele mulțimii, că știa cum să-i ațâțe.

— Sunt cei de la Mission, spuse Noah.

Raine încuviință. Cei de la West End Mission erau habotnici, la un pas de a fi fanatici de-a dreptul, și se mutau de colo-colo după ce biserica lor luase foc, imediat după dispariția Dellei Palmer.

Mai erau și alții ca ei în apropiere de White Mountain, indivizi care țineau predici adresate Dumnezeului lor, în stilul lor. Copiii de la școală vorbeau despre un grup din apropiere de Cold Leaf Creek unde aveau și un vindecător, din ăla ca la carte, care făcea spume la gură și începea să tremure înainte să pună mâna pe șerpi.

— Vorbește despre Grace, spuse Purv.

Îl auziră pomenind de nor, de vrajbă și idolatrie, iar oamenii încuviințau și răcneau.

— Iar dacă ochiul tău drept îți devine piatră de poticnire, scoate-l și aruncă-l de la tine, că mai bine îți este să piară unul dintre mădularele tale, iar nu tot trupul să-ți fie aruncat în gheenă.²⁰

— Pe ăștia îi cred în stare să-și scoată ochiul, zise Purv.

Noah încuviință.

Erau gata să facă stânga împrejur când Raine o observă. Se trase mai aproape și-l auzi pe Noah strigând-o, dar trebuia să vadă.

— Cine e? o întrebă Purv.

Raine o scăpă din ochi până să se risipească grupul. Și apoi iat-o, cu părul roșu-aprins și mâinile împreunate, și ochii închiși în rugăciune.

— Cucoana de la Clinica pentru Femei Dayette.

²⁰ Matei 5:29, Biblia în traducerea lui Bartolomeu Valeriu Anania, p. 1465.

25. Summer

— Nu ești prea vorbăreț, am zis.

Samson mi-a zâmbit și părea cam stingherit. Ținea umbrela într-o mână și cutia cu violoncelul în cealaltă.

Mergeam încet. Treceam pe lângă mașini care înaintau precaut, cu ștergătoarele pornite, stropindu-ne din mers.

De aproape, Samson avea cele mai roz buze pe care le-am văzut vreodată. Îl ajuta pe Bobby la treburi, era la St. Luke aproape la fel de des ca mine, doar că scopul lui era ceva mai pur. Se ocupa de clădire, cum face și la școală, și se uita la Bobby cu un soi de venerație în priviri.

— Plouă de mama focului, am zis, iar el a zâmbit din nou.

Am luat-o pe Beeson Road, ca s-o putem tăia spre Red. Îmi plăcea să mă uit la râu când ploua, să văd cum creștea apa, de parcă stătea să dea pe-afară.

Nu ne mai simțeam în largul nostru în Grace de când fusese răpită Coralee Simmons. Străzile aveau ceva aspru, greu de explicat, ca și când ne așteptam rândul și ne uitam una la alta întrebându-ne cine urma. Tata a stat de vorbă cu noi, zicându-ne să nu mai mergem la biserică până era prins Păsăroiul, iar eu am dat din cap ca și cum l-aș fi ascultat, dar eram cu gândul la Bobby. Am pândit din nou pe afară și am urmărit-o pe Savannah făcând același drum spre Hell's Gate, dar nici prin gând nu-mi trecea să intru după ea până acolo. Mi-am imaginat-o alergând pe poteci cu o lanternă, cu inima bătând să-i spargă pieptul, în timp ce-i dădea cu tifla diavolului. Fațada aia desăvârșită pe care tânjea s-o sfârâme.

— Ți place să citești, Sam? l-am întrebat.

— Nimeni nu mi-a mai spus „Sam“ până acum, mi-a zis, schițând din nou un zâmbet. N-am citit niciodată o carte, de fapt.

— Eu mă așez la geam, citesc și beau ceai, iar mama spune că nici măcar nu e convinsă c-aș fi fiica ei.

Am luat-o prin pădure. Ploaia se potolise acum, că eram adăpostiți sub copaci, și puteam auzi trosnetele, gemetele și pârâitul crengilor sub tălpile noastre.

— E greu să fii așa de alb? l-am întrebat și întrebarea a sunat caraghios, iar Samson a început să râdă.

— Uneori e... să arăți așa.

— Îmi place, îmi place părul tău, e frumos.

S-a înroșit.

Ne-am oprit la marginea pădurii și ne-am uitat la ploaie cum cade și i-am spus lui Samson că mi-aș dori să inunde orașul. El a pomenit în glumă de o arcă, iar eu m-am gândit la Noah, un băiat de la noi din școală care face dializă pentru că nu-i funcționează cum trebuie organismul. M-am gândit la evoluție și independență, m-am întrebat dacă indivizi precum Păsăroiul erau doar îngeri sub un alt chip, trimiși din cer să ne împrăștieze și să întrețină teama. Doi iepuri dintr-o împușcătură, care stârnesc ecouri la greu. Lucrarea Domnului nu poate fi întotdeauna imaculată, pentru că stăpânește mai bine ca oricine știința suferinței. Lecții învățate și uitate.

— Ce mai face tatăl tău? l-am întrebat.

— Mie nu-mi spune prea multe... Despre boala lui, adică, nu-mi spune. Avem niște infirmiere care trec pe la noi, dar uneori trebuie să dau o mână de ajutor, să-l ajut să iasă din cadă și toate cele. Se înfurie pe mine, țipă mult.

— O fi din cauză că-i e rușine.

Samson încuviință, dar știam, toată lumea știa care-i treaba cu pastorul. Era un om răutăcios, dus cu pluta, și lumea îi știa de frică. Se uita la mine ca și cum aș fi fost soi rău, deși veneam la biserică mai des decât cei de vârsta mea.

— E bine că mergi la biserică, Summer. Cei mai mulți copii merg doar târâți de părinți.

— Mereu mi-a plăcut la St. Luke. Când eram mică mă tot uitam la fereastra cu vitraliu, la lumina trandafirie pe care o aruncă. E tare frumos.

— Îmi place să stau de vorbă cu tine, Summer.

Am zâmbit.

— E amabil din partea ta să mă conduci.

I-am luat violoncelul din mână. Nu era al meu, de fapt, dar Savannah avea mai multe și a zis că pot să păstrez unul, ca să exersez acasă și la școală.

— Summer, m-a strigat.

M-am întors spre el.

— Ești de treabă. Celelalte fete nu sunt așa, dar tu ești de treabă.

— Și tu la fel, Sam.

Am simțit că mă urmărea din priviri în timp ce mă îndepărtam.

Am rugat-o pe mama să-mi prindă părul cât mai frumos. Am făcut drumul pe jos până la Bobby acasă chiar înainte de asfințit. Îmi place momentul ăla al zilei, ora aia desăvârșită când lumina portocalie a zilei lasă loc nopții albastre, când întrezărești primul licurici și cântecul greierilor acoperă ciripitul păsărilor.

Am cântat o bucată de Debussy, dar nu mă simțeam câtuși de puțin inocentă sau naivă. Mă gândesc că inocența e supraestimată, cu toții am dat greș, la asta se și așteaptă El și n-aveam de gând să-l dezamăgesc.

Savannah a bătut o dată din palme când am terminat de cântat.

— Ce înseamnă „bălai“, de fapt?²¹ am întrebat, lăsând arcușul din mână.

— Culoarea părului tău, mi-a spus Savannah.

Uneori nu spunea nimic o bună bucată de vreme. La început mi-am închipuit că e un soi de test, ca și cum ar fi trebuit, poate, să aud ceva în tăcerea nesfârșită.

— Vrei s-o mai cânt o dată?

— Nu. Nu încă.

M-am uitat în celălalt colț al camerei.

— Ce-i aia?

Mi-a urmărit privirea.

— O lăută.

— Cine a turtit-o la capăt?

A zâmbit.

— Așa trebuie să arate.

— Ah, da?

A încuviințat.

— Cred c-am văzut una. Poate o fi fost în vreun tablou, cu Orfeu sau așa ceva. O fi ce zic?

Și-a lăsat capul într-o parte.

— Mda, se poate. E o piesă de teatru care-mi place, *The Honest Whore*²²... protagonista cântă la lăută.

— *The Honest Whore e o poveste deocheată?*

A început să râdă. Are genul de râs ținut din scurt, ca și cum ar râde pentru că e cazul, nu pentru că și-ar dori.

— Nu, nu e deocheată.

— Despre ce e vorba?

— O doamnă, pe nume Viola, e căsătorită cu Candido. El e o fire blajină și asta o deranjează pe Viola, așa că găsește tot felul de metode să-l provoace, să-l scoată din fire.

— Vrea să-l enerveze dinadins?

— În esență, da. E amuzant.

— Cum reușește s-o facă?

— În diverse feluri. Îi cere ajutorul fratelui ei.

— Îi reușește planul?

— Candido nu-și iese din fire, dar sfârșește prin a fi închis undeva pentru că lumea îl crede nebun.

— Așa că ea e încântată?

— E devastată, de fapt.

M-am uitat din nou la lăută, la lemnul șlefuit și coardele aurite și la cât de multe spunea instrumentul despre Savannah și tot ceea ce ne despărțea.

— N-ar fi făcut așa dacă ar fi fost măritată cu tata. Poate cu unchiul Tommy, pentru că lui nu-i pasă îndeajuns să se enerveze.

Savannah a râs din nou, ca și cum l-ar fi cunoscut și ne-ar fi cunoscut familia.

— Ai terminat eseul?

— Crezi că ceilalți copii n-o să mă placă din cauză că sunt din Grace?

M-a luat de mână.

— Cred că ești o fire puternică, Summer.

Mă tot uitam la ușă.

— Bobby nu e acasă, mi-a zis.

M-am prins atunci că știa ceva. Mă gândeam c-o fi presupus, poate, că mi s-au aprins călcâiele după el, cum pățiseră toate fetele din Grace. Nu mă deranja dacă își imagina asta. Poate că i se părea adorabil gândul că îl iubeam la nebunie pe pastorul rupt din soare, poate credea că desenez inimioare în manuale și scriu inițialele noastre acolo. O fi zis că visam să mă mărit cu el, o fecioară în alb pășind spre altar în St. Luke.

Și apoi a început să plângă. A apucat-o așa de brusc, că nu știam ce să fac. Așa c-am stat și m-am uitat la ea, apoi i-am spus că am nevoie la toaletă și ea mi-a zis că-i pare rău.

Aveau o pendulă cât mine de mare. Era din lemn de abanos și ticăia așa de tare, încât m-am gândit c-o auzeau din dormitor.

Dormitorul lor. Am deschis ușa — o lumină blândă și o mochetă crem, un spațiu îngrijit, ordonat și strălucitor. M-am uitat la pat, pe care tronau cinci perne decorative. Cearșafurile erau răcoroase la atingere, posibil din mătase sau ceva de genul ăsta.

M-am îndreptat spre șifonier. Am deschis sertarul din mijloc și am simțit o mireasmă florală și, în același timp, picantă. I-am scos un sutien de acolo — era rafinat, din dantelă, și m-am simțit ca o copilă când l-am văzut.

Mai era și o sticlă de parfum. Era franțuzesc, l-am luat și l-am băgat în geantă.

În noaptea aia, stând întinsă în pat, l-am dus la nas și am închis ochii. Mi-am lăsat mâna să alunece jos de tot și am sărit de la o viață la alta.

²¹ Aluzie la lucrarea La fille aux cheveux de lin/ Fata cu părul bălai, de Claude Debussy.

²² În traducere aproximativă, „Târfa cinstită“, comedie englezească din secolul al XVII-lea, rodul colaborării dramaturgilor Thomas Dekker și Thomas Middleton.

26. Fete parfumate

În spatele bisericii era o gârlă în care se oglindea vălurit cerul și care o lua șerpuind prin pădure până când se întâlnea cu Red undeva pe lângă hotarul statului.

Biserica arsese până când nu mai rămăsese decât scheletul clădirii.

West End Mission.

Aici venea Della Palmer la biserică, pentru că, dacă o luai pe scurtătură printre pini, era la doar zece minute distanță de Standing Oak.

Avuseseră niște necazuri după aceea, când cineva le lăsase cadou un morman de veverițe moarte și ditamai pentagrama. Umbla vorba că însuși pastorul bisericii pusese focul, poate fiindcă voise să vadă dacă o să ardă fără a fi mistuită de foc. Cei de-aici erau habotnici și credința lor era neștrămutată.

Cu un an în urmă, când cazul era pe buzele tuturor, Black fusese chemat să pună capăt unei petreceri scăpate de sub control la o casă cu chirie din apropiere de Brookdale. Ajunseseră acolo și descoperiseră lucrurile obișnuite — liceeni care beau și se drogau, muzică dată la maximum. Dar apoi dăduseră roată clădirii și le văzuseră pe fete, trei la număr, speriate la culme. Arătau spre pădure. Black chemase întăriri și intrase cu Milk în pădure, cu arma la înaintare. Fusese cât pe-acți să-i zboare creierii puștiului. Un jucător de fotbal, solid și bătut în cap, conform tradiției. Își făcuse singur costumul cu pene. Se gândise c-ar fi nostim să-și sperie prietena.

Asta a fost prima farsă din serie.

Reporterii au fost cei dintâi care au pomenit de diavol. Nu exista niciun temei pentru așa ceva. Lumea a înghițit pe nerăsuflăte treaba asta, în plină panică satanică, de-abia așteptând să pună cineva gaz pe foc. Un dobitoc de la Briar County News a clocit o ilustrație, pusă pe prima pagină, a lui Baphomet cu pene, despre care se spune că s-ar fi epuizat în toate orașele din împrejurimi, așa c-au reeditat-o săptămâni în șir, până când s-a întipărit în mințile tuturor puștilor din zonă. Măcar îi ținea departe de Hell's Gate, dar nu și de planșetele de spiritism și alte aiureli care-i băgau în sperieți cât să sune la poliție la fiecare sfârșit de săptămână.

Black se apropie de biserică și-și plimbă palma peste o bucată de grindă carbonizată, lungă de șase metri.

— Cauți vreun iepure în dreptul altarului? Sau să fi fost un papagal? întrebă Milk.

— O aiureală, asta a fost.

Black își lăsa capul în pământ și observă pe jos o firmă pe care scria Bowdoin Construction.

— Ray nu pare să fi mișcat un ac, spuse Milk.

Pastorul Roberts înaintase plângerea. După spusele lui, biserica îi plătise lui Ray Bowdoin cinci miare ca să înceapă să curețe locul în vederea reconstrucției. Ray luase banii cu câteva luni în urmă. Nu făcuse nimic deocamdată.

— Mai ești în relații amicale cu mama? Mama fetei care venea aici la biserică, nu mai știu cum o cheamă.

— Peach Palmer. Pe ea o cheamă Peach Palmer, iar pe fiica ei, Della.

— Della a fost prima, spuse Milk, pe un ton mai blând.

— Mda.

Black se frecă la ochi.

— Deja au făcut legătura. Leagă lucruri aiurea în tramvai.

Milk se referea la reporterii de scandal. Păsăroiul se întorsese, iar Dumnezeu trimisese norul fiindcă diavolul își făcea de lucru prin Hell's Gate.

— Deci acum vânăm din nou umbre, spuse Milk.

— Individul ăsta nici măcar o umbră nu-i.

— Ne scapă ceva.

— Poate. Încercăm să vedem ce n-au văzut alții. Dar poate că nu e nimic de văzut.

Milk îi aruncă o privire.

— Poate că e un tip oarecare, fără cazier, care abia a început și pur și simplu nu se mai poate opri. Singura noastră speranță e să facă o greșeală. Dar câte fete vor dispărea până să facă el o greșeală?

Black oftă.

— Cum rămâne cu Tommy Ryan? Pe linia aia ai găsit ceva? întrebă Milk.

— Am găsit-o pe domnița cu care se vedea, Greta Gray. A confirmat spusele lui. Și datele corespund, l-a târât după ea până la Pinegrove, apoi Tommy i-a dat papucii.

— Tommy Ryan să meargă la biserică și să facă voluntariat la Pinegrove. Cum arăta?

— Genul de femeie pentru care merită să te întorci la Dumnezeu.

Milk începu să râdă.

— Treaba ciudată e c-a mai trecut pe acolo de câteva ori după ce i-a dat papucii, în zilele când știa că ea nu lucrează.

— Doamne sfinte, exclamă Milk. Tommy Ryan să ajungă să-i ajute pe alții, vine sfârșitul lumii!

Erau gata să urce în mașină când auziră zgomot de motor. Cărarea era într-o vâlcea, așa că nu puteau desluși cine era. O luară prin frunze până ajunseră în poiană și de-acolo pe Chason Road, unde dădură cu ochii de un Taurus vechi, cu roțile împotmolite în noroiul întărit și cu motorul pornit, dar fără niciun pasager.

Black se uită în jur și atunci o observă. Ieșea dintre copaci, o roșcată care părea tinerică, cu un aer obosit și o puzderie de pistrui pe nas.

Tresări când își ridică privirea, făcu un pas înapoi și aproape că se rostogoli.

— Scuze, n-am vrut să te speriem, îi spuse Milk.

Femeia își umezi buzele, ca și cum ar fi fost uscate.

— Nu văd țipenie pe aici, atâta tot.

— Faci parte din Mission?

— Mda, spuse femeia, uitându-se în jur ca și cum n-ar fi fost singuri. Sunt responsabilă cu poșta... vin după corespondență, unii oameni din White Mountain mai trimit și acum scrisori la adresa asta. E plin de buruieni acum, trebuie să înot prin ele ca să mai găsesc cutia poștală.

— Pe unde v-ați stabilit acum?

— Oriunde găsește pastorul Roberts un loc, uneori în sala de adunare din Ayling, alteori pe câmp. Nu contează, Domnul ne aude oriunde am fi.

— Așa deci, spuse Milk, aruncându-i o privire lui Black.

— Ați venit pentru treaba cu banii? Am strâns fonduri, i-am dat tot ce am avut individului ăluia din Grace.

— O să stăm noi de vorbă cu Ray Bowdoin, îi spuse Milk.

Femeia încuviință, dădu să plece, apoi se întoarse.

— Ne rugăm cu toții pentru Della, ne rugăm pentru ea în fiecare zi.

O urmărire cum se îndepărta cu mașina și apoi se întoarseră încet pe potecă spre mașina de poliție și scheletul bisericii incendiate.

— Toți oamenii ăștia care se roagă pentru fete, reflectă Milk. Sper sincer că-i ascultă cineva.

*

Era aproape miezul nopții când Joe Ryan intră în secția de poliție și ceru să stea de vorbă cu Black. Nimeni nu se așteptase să vină așa — singur și pe ușa din față.

Black își făcu apariția rapid, cu Milk după el.

Îl conduse pe Joe în sala din spate, în timp ce Milk încuia ușa și stătea cu ochii pe cele patru camionete parcate în față. În piață era liniște, lumea părea să fi adormit, dar Milk știa cât de repede se puteau schimba lucrurile.

Joe se așeză, Black îi oferă ceva de băut, dar el refuză.

— Am auzit că Samson și-a angajat avocat, zise.

Black îi relatează versiunea pe care le-o dăduse Samson, fără să omită nimic, oferindu-se chiar să-i pună și înregistrarea, doar spre a-i dovedi că nu avea nimic de ascuns.

— Îl crezi? întrebă Joe.

— Deocamdată n-am motive să nu-l cred.

Joe oftă, își masă mușchii de la ceafă și închise ochii. Avea brațe zdravene și articulațiile degetelor îi erau acoperite de răni. Barba îi creștea din ce în ce mai deasă, cu fiecare zi care trecea.

— Deci ar trebui s-o las așa? Să-l cred pe cuvânt, să cred...

— Ernie o să trimită pe cineva mâine la prima oră. O să mergem la casa lui Lumen și o să căutăm prin fiecare colțișor — dacă Summer a trecut pe acolo, o să aflăm. Drept să spun, nu prea avem un temei să-i percheziționăm casa. N-avem mai nimic, Joe.

— Îți mulțumesc pentru că ești sincer cu mine.

— Îți sunt recunoscător că n-ai apelat la măsuri extreme.

— Mai e timp.

— Știu.

Black încercă să se pună în pielea lui Joe și realizează că nu se simțea prea bine. Fetele lui Black erau micuțe când le luase nevastă-sa. Încercase să le scrie de câteva ori — primise scrisorile înapoi cu mesajul „A SE RETURNA EXPEDITORULUI“. Încercă să-și imagineze cum e să crești fete ajunse la adolescență. Din ce-și dădea el seama, era un coșmar în toată regula.

— Ava cum mai e?

Joe își studie mâinile, răsucindu-și verigheta pe deget.

— Ava e cea mai puternică femeie pe care am cunoscut-o vreodată, dar începe să-și piardă și ea cumpătul de-acum. A rezistat în primele câteva zile... dar e așa de întuneric, stă să vină furtuna, iar Summer e singură pe undeva. Reporterii se pregătesc deja, vorbesc din nou de Păsăroi. Încă o mai căutăm, mergem prin rotație, ca să rămână cineva pe poziții aici. Îmi amintesc momentul când am aflat c-o să avem gemeni, eu mă gândeam c-o

să avem poate băiat și fată, sau doi băieți, c-o să pot să merg cu ei la meciuri, la pescuit. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap c-aș putea avea două fete, nu știu sigur de ce.

Își drese glasul.

— Am dat-o în bară nasol, am ratat mai multe chestii decât ți-ai putea imagina.

— E greu la Holman.

Joe ridică din umeri.

— Nu mi-a fost niciodată teamă, nici măcar când eram mic, teama... nu e ceva de care să-mi amintesc. Dar când am știut c-o să ratez primii lor pași, primele cuvinte... mirosul lor, cum le stătea părul când veneau în vizită. Mă așezam acolo, luam câte una pe fiecare genunchi.

Black zâmbi.

— Se țineau de mână tot timpul, mai ții minte? continuă Joe. Când am ieșit din închisoare, Ava a dat petrecerea aia, dar eu am rămas pe afară o vreme, doar mă uitam în casă, mă uitam la fetele mele cum se țin de mână, cu un aer neliniștit, pentru că au crezut că n-o să apar.

— Te-ai schimbat mult, Joe.

— Nu, nu chiar. Dar nu mă deranjează că fac o treabă care nu-mi place de nicio culoare, că Ava ia ture în plus, că ne descurcăm cu chiu, cu vai. Au crescut frumos. Raine te învinovățește pe tine, știi?

— Știu.

— Spune-mi că n-are de-a face cu fetele din Briar. Spune-mi că nu mi-a răpit individul ăla fata.

Black se uită la masa dintre ei.

— Cinci fete... biserica, au ceva de-a face cu asta? Toată vorbăria asta despre ritualuri și rahaturi din astea. Închinarea la diavol. Cât am fost închis, Ava era în vrie — Panica, grija să le apere pe fete de ceva care poate că nici nu există.

— Nu e niciun semn că Summer ar fi fost răpită. Fetele din Briar nu și-au făcut bagajul. Nu se pregăteau să fugă.

Joe încuviință, posomorât.

— Ai fi putut să-l prinzi, în ziua aia, pe Păsăroi? Din ce spune lumea...

— Zvonurile nu sunt întotdeauna adevărate.

Joe dădu din cap ca și cum îl citea limpede.

— Pot să-ți mai pun niște întrebări despre Summer? Am încercat să-mi fac o imagine, am vorbit cu câțiva dintre profesorii ei.

— Ai văzut-o când a cântat atunci, la St. Luke?

Black încuviință. Fusese de față, era o zi pe care n-avea s-o uite niciunul dintre ei.

— Am văzut-o în ziua aia. Am văzut-o cu adevărat.

— Cum așa?

— Înainte erau doar vorbe, știi, doar cifre și cuvinte, chestii pe care n-o să le înțeleg în veci. Dar când am văzut-o cântând, deși nu sunt sigur ce anume cânta, a fost minunat. Unora le dăduseră lacrimile, nu doar boșorogilor care se așază în primul rând și plâng în fiecare duminică. L-am văzut pe Dale Crashaw plângând, iar Dale e o scârbă. Așa că atunci mi-am dat seama cât de specială e fetița mea.

Auziră zgomote de afară. Black se ridică rapid în picioare, uitându-se țintă la Joe, cu un aer calm. Joe se ridică și ieși după el.

Milk încremenise cu mâna pe armă, dar n-o scosese din toc. Îl văzu pe Tommy Ryan la ușă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Black.

— Eu i-am zis lui Tommy să stea locului, nu am pus nimic la cale, se apără Joe.

— Bate ca apucatul în ușă, zice că trebuie să intre, spuse Milk.

— Dă-i drumul atunci, îi zise Joe.

— Unde e Samson? întrebă Black.

Milk arătă spre spatele clădirii.

— La loc sigur.

— N-a venit după Samson. Credeți că, dacă l-am fi vrut pe Samson, aş fi intrat așa, pe ușă?

Tommy bătu din nou cu pumnul în ușă, enervat de-acum.

Black veni în grabă și descuie ușa. Milk își scoase arma și o îndreptă în față.

Black aproape că se aștepta să dea buzna peste el, dar Tommy se dădu la o parte și în prag se ivi Raine, părând mititică în bătaia luminii din secție.

— Ce-i cu voi? întrebă Joe.

Raine rupse tăcerea.

— Trebuie să vă spun ceva.

Raine se așezase în fața lui Black, iar Joe se postase lângă peretele opus.

Milk aștepta afară, în capul scării care ducea la subsol, unde era Samson.

— Summer avea un prieten.

Black zâmbi și încercă să ignore tresărirea lui Joe.

— Mă rog, nu sunt sigură că era prietenul ei, dar îi plăcea de cineva.

— E în regulă, e important să știm treaba asta, Raine.

— M-a pus să-i promit... N-o trădez. Doar c-a trecut atâta timp, așa că îmi fac griji. M-am gândit c-o s-o pot găsi singură, dar nu prea mi-a ieșit...

— Nu-i nimic că nu ne-ai spus. Îi erai loială surorii tale, nimeni nu te-ar putea învinovăți pentru asta, spuse Black, apoi îi turnă un pahar cu apă.

— Ai ceva mai tare? întrebă Raine, iar Joe îi aruncă o privire. Îi era teamă să mă întrebe, continuă.

— Ce te-a întrebat?

— Cum să facă niște chestii.

Joe se uita ținută la ea, cu o expresie greu de interpretat, cu umerii pleoștiți și mâinile îndesate în buzunare.

Raine răsuci inelul pe care-l avea pe deget, inelul cu piatra albastră. Summer purta unul identic.

— Ce chestii? o întrebă Black, încercând s-o convingă din priviri să nu se uite la Joe, să rămână alături de el și de Summer.

— Gen cum să atragi atenția unui băiat.

— Bun. Iar tu știi mai multe despre treburile astea.

— Nu sunt parașută, protestă Raine ridicându-și bărbia și uitându-se fioros la Black.

Black clătină din cap.

— Nu asta am vrut să spun, Raine. Voiam doar să spun că Summer s-a gândit că-ți poate cere ție sfatul în privința asta.

— Probabil. Ea n-a ieșit deloc cu băieți. Doar că nu asta era.

— Ce era, atunci?

— A zis că tipul era mai mare. Mult mai mare.

Black simți încordarea din cameră.

— Băiatul ăsta...

— Bărbatul, îl corectă Raine. Nu era băiat.

— Nu ți-a zis cum îl cheamă?

— N-a vrut. A zis c-ar avea probleme.

— Probabil că ai vrut să afli.

— La început m-am gândit că minte. M-am gândit c-o fi inventat toată povestea, c-o fi citit-o într-o carte și-a vrut s-o trăiască sau așa ceva.

Black se gândi la Samson, cu tabieturile lui ciudate și ghetetele de zece dolari, cu chipul palid, ca de bolnav, cu nimb în loc de coarne. Se gândi la Summer Ryan, talentată și ruptă din soare. Îi dădea cu virgulă, oricât s-ar fi străduit să-i vadă împreună.

— Ce i-ai spus?

Raine trase cu ochiul la taică-său.

— Vrei să ieși un pic, Joe? spuse Black.

Joe clătină din cap și reuși să-i zâmbească lui Raine, ceea ce era mare lucru, dar Black îi fu recunoscător oricum.

— I-am spus că trebuie să miroasă frumos, că băieților le place parfumul.

— Parfumul ăla pe care l-am găsit în camera ei...

— Nu era al meu. Știu ce-a zis mama... nu mă crede niciodată.

— Știi de unde l-a luat Summer?

Raine ridică din umeri.

— M-am gândit că i l-o fi cumpărat tipul ăsta. Părea ceva scump, de fițe.

— Ce i-ai mai spus?

— Să se dea cu ruj, pentru că așa ajung să se gândească la buzele tale și de-aici ajung să se gândească să te sărute.

Black zâmbi.

— Are noimă ce zici. Asta-i tot?

Raine își lăsă privirea în pământ.

— M-a...

Îi tremură glasul un pic.

— M-a întrebat ce fel de chiloți le plac.

Joe se mișcă fulgerător, atât de repede, că ieșise deja pe ușă până să apuce Black să se ridice.

Black îl auzi pe Milk zbierând ceva, dar până să ajungă el la ușă Milk era pe jos, cu nasul plin de sânge.

Black coborî în grabă treptele, auzind pași greoi, zoriți și apăsați.

Îl găsi pe Joe în fața ușii lui Samson, lovind-o cu pumnii și lăsând dâre de sânge pe albul imaculat.

27. Summer

A fost și mai nasol cu Olive Braymer, fata cu numărul cinci din Briar. Olive locuia cu maică-sa în comunitatea autonomă Wagarmont. Mergea în mod regulat la Northwood Church of Christ. Păsăroiul a dat cu camioneta peste ea. Am văzut pozele, cioburile și laptele vărsat și punga cafenie de cumpărături. Până atunci puteam să-i găsesc o noimă, puteam să stau în biserică și să mă rog să le răpească din vreun alt motiv, poate că era un colecționar pasionat de virtute. Le vedeam ca pe niște fluturi din Briar fâlfâind împreună, în timp ce el stătea locului și se minuna, pentru că-i era de ajuns să admire priveliștea.

Dar din spusele maică-sii, Olive Braymer pesemne îi ținuse piept. Au găsit o pată de sânge, sângele ei, s-o fi julit la genunchi sau s-o fi lovit la cap. Doamne, când mi-o imaginez rănită, zăcând moale sub aripile lui în timp ce-a condus-o până în dreptul unui mormânt.

— Sunteți pe urmele lui? am întrebat.

Milk s-a întors ca și cum abia atunci își dăduse seama că mai e cineva. Îmi plăcea de Milk pentru că era un tip atât de solid, dar care emana calm.

— Mi-aș dori să spun că da.

— Dar ar fi o minciună.

Mi-a zâmbit. Stătea pe bancă, lângă mormântul maică-sii — conform datei de pe mormânt se dusesse în urmă cu doi ani. Banca fusese vopsită cu o săptămână în urmă, într-o zi mohorâtă în care îl urmărisem pe Samson cum dă cu pensula, dar nu-i spusese nimic, pentru că era foarte concentrat. Văd ceva din Raine în Samson, îndârjirea aia de a reuși ceva ce altora le iese cu ușurință. Raine știe să scrie și să citească, dar îi ia mai mult. M-am gândit

că gemenii trebuie, poate, să-și împartă calitățile — dacă unul e puternic, celălalt e mai sfios, dacă unul e inteligent, celălalt trebuie să facă eforturi.

M-am oprit lângă el și m-am uitat lung la piatra de mormânt, gândindu-mă la maică-sa care zăcea acolo, sub pământ, ascultându-ne, poate. Ce e sufletul fără trup?

Îmi plăcea să urmăresc persoanele îndoliate care se perindau pe-acolo. Întotdeauna vizitam mormintele la care se opriseră, ca să văd pe cine jeleau și să simt ce simțeau ei. Cel mai rău era în cazul copiilor: pruncul familiei Du Peret — părinții lui erau așa de împovărați de durere, că-ți venea să le plângi de milă; băiatul familiei Gambrell — mama lui venea de una singură și de fiecare dată parcă murea ceva în ea; Mandy Deamer — zdrahonul care se lăsa în genunchi și punea mâna pe piatra de mormânt.

Atâta durere, că nu-mi mai simțeam sângele în vine.

— Mă rog pentru ele, am zis, pentru că era adevărat și se potrivea ocaziei.

Stăteam cu mâinile la spate.

— Mda, spuse Milk. Bine faci. Ar trebui să fiți cu băgare de seamă, tu și celelalte fete.

— Știu.

Părea trist, poate din cauză că se gândea la maică-sa. Mi-am imaginat ziua când părinții mei n-aveau să mai fie și m-am întrebat ce va lipsi din viața mea.

— Credeți c-o să se dea bătut în curând, când o să se sature? am întrebat.

Se lăsa frigul. Era perioada aia când începe să semene a iarnă, când copacii sunt golași și uiți de orice străfulgerare de lumină.

— Poate. Sper... Să nu umbli noaptea, să nu te apropii de pădure. Spune-le și prietenelor tale.

— Da, așa voi face.

Della Palmer, Bonnie Hinds, Lissa Pinson, Coralee Simmons și Olive Braymer. Dacă muriseră, m-am întrebat ce ar fi scris pe mormântul lor.

Răpită la o vârstă fragedă.

Pentru că, în cele din urmă, cu toții suntem răpiți.

— Tata mi-a zis să nu mai vin la biserică. Și domnul șerif Black ne-a zis la fel.

S-a uitat la mine. Purta ochelari de soare, dar nu era soare.

— Dar tu tot aici ești.

Am încuviințat.

A zâmbit.

Uneori, toate nenorocirile astea te copleșeau. Nu puteai să dai drumul la televizor sau să iei un ziar în mână fără să auzi de o cădere în păcat, de neascultare vinovată în toate formele sale, de parcă lumea noastră o luase razna. Am citit despre copiii din Fairfield County, i-am văzut pe Channel 17, cu chipurile umbrite și vocile monotone, vorbind despre orori intrate în cotidian în timp ce mamele lor îi îndemnau pline de zel să vorbească și plângeau. Tânjeam cu toții să se potolească toată nebunia, măcar o vreme.

Am plecat de lângă Milk și am intrat în St. Luke, privindu-l prin fereastra cu vitraliu. Am închis un ochi și l-am văzut roșu tot, plin de păcate ca focul pentru că era un om ca toți ceilalți. S-a sprijinit într-un genunchi și a lăsat o floare pe mormânt, o floare stingheră, atât de albă și de pură, că după ce a plecat m-am dus și am luat-o de acolo, smulgându-i petalele rând pe rând.

28. Oamenii ăștia care au pierdut totul

Parcurseră agale distanța de aproape un kilometru. Trecură de pe străzile întunecate în pădurea cufundată în întuneric, deși era devreme.

— Ai luat cuțitul? întrebă Noah.

— Normal, îi zise Purv, bătând cu palma în ghiozdanul pe care-l ducea pe umăr.

O luară tiptil peste frunze uscate și crengi rupte. Purv se împiedică o dată și Noah îl prinse. Vântul sufla prea firav ca să se facă simțit printre copaci, așa că deasupra lor nu se mișca nimic — nu auzea decât vuietul constant al râului, curgând la fel de năvalnic indiferent de vreme.

— Mi-e frig la picior, spuse Purv.

Se opri o clipă, se sprijini de-un trunchi solid și-și ridică piciorul. Purta teniși vechi.

— Am o gaură în talpă.

Noah se opri.

— Lipește-l cu scotch sau pune un ziar înăuntru. O să reziste o vreme.

Stând rezemat, Purv își aprinse o țigară, apoi i-o întinse lui Noah și-și aprinse una și pentru el.

Purv venise la el dimineața devreme și-l găsisse pe Noah în bucătărie, mâncând dintr-o pungă de Cheerios pe post de mic-dejun. Și le împărțiseră în timp ce se uitau la știri, unde apărură un reporter cu un ten ca laptele care transmitea din mijlocul pieței, cu Mae uitându-se chiorâș pe geam în fundal.

— Bunică-ta a apucat să vadă Buick-ul? întrebă Purv.

— Dacă l-a văzut, n-a zis nimic. Cred c-aș putea s-o conving că n-ar trebui să aibă patru uși.

O ținură tot înainte, răspândind fiecare câte un firicel șerpuit de fum, luminați doar de flacăra țigării.

Văzuseră câțiva bărbați în capul străzii lui Raine mai devreme, bărbați solizi, căroră li se dusesse buhul, care se uitau unul la altul și de jur împrejur. Noah se bucura că ajută și ei la căutări, că Joe are astfel de prieteni.

Purv rămase cu ochii în pământ, îngenunche deodată și răscoli prin frunze.

— Mi s-a părut că văd una, spuse și se ridică din nou.

Căutau Alabama Pink de când erau mici. Nu găsiseră niciodată vreuna.

— E un tip în Windale care dă 50 de dolari pe o floare, spuse Purv.

Noah se încruntă, pentru că Purv repeta treaba asta de ani buni.

— Vorbesc serios. Ricky Brannon zice că frate-său ar fi găsit o grămadă în Hell's Gate. A câștigat câteva mii.

— Ricky Brannon mănâncă rahat, i-o întoarse Noah.

O ținură tot înainte.

— Mă întrebam cum de nu i-ai spus lui Raine de treaba cu dializa?

Noah ridică din umeri.

— Pentru că atunci doar asta va vedea.

O găsiră lângă Red, cu picioarele atârându-i peste mal.

Avea ochii roșii. Îi trimise la plimbare.

Noah se așeză lângă ea. Părea tristă, așa că încercă să-i ia mâna într-a lui, dar ea îi trase una și-i spuse că i-o taie dacă mai încearcă.

— L-am auzit pe Black spunând că fac percheziție la Lumen acasă azi, îi zise Noah.

— Crezi că Samson Lumen e Păsăroiul? întrebă Purv.

— Nu. Samson merge la biserică. Din ce spune lumea, Păsăroiul e diavolul, spuse Noah.

— Crezi în diavol? îl întrebă Raine, întorcându-se spre el.

— Atunci când crezi în Dumnezeu, nu mai e decât un pas.

— N-am zis niciodată că aș crede în Dumnezeu.

— Atunci în ce? o întrebă Noah.

— În nimic, poate. Dacă El vrea să mă uit spre cer, atunci trebuie să coboare... să îmi dovedească.

— Trebuie să crezi, îi spuse Noah, uitându-se țintă la ea. Trebuie, Raine.

— De ce?

— Pentru că nu se poate ca asta să fie tot. Nu-i destul... nici pe departe.

Purv luă o pietricică și-o aruncă în apă.

— Cum rămâne cu cucoana de la clinică? Ce facem cu ea? întrebă Purv.

— O urmărim, îi zise Raine.

— Și dacă nu e nicio legătură? Doar o poveste tristă?

— O s-o urmărim oricum, pentru orice eventualitate. O să căutăm în continuare. O să urmărim toate pistepele pe care le avem.

Raine se uită lung la apă, la învolburarea năvalnică a râului.

Stăteau toți trei laolaltă, întrebându-se ce se întâmplase și ce avea să vină.

*

Black zăboveva în fața casei unde stătea familia Lumen, bând cafea dintr-un termos, cu o expresie sumbră. Nu puteau face percheziția. Deely îl convinsese pe Milt Kroll să se întoarcă din vacanță. Avocatul fusese la pescuit pe Caney Fork și nu era încântat de treaba asta, dar era la datorie. Samson le spusese că pot să între, dar nu era el proprietarul. Black anticipase lovitura asta de mult, motiv pentru care înaintase cerere de mandat, dar judecătorul Delane nici nu voia să audă. Nu prea aveau temei și toată lumea știa.

Chemaseră întăriri de la poliția din Briar County. Agenții erau la secție acum, cu ochii la camioanele parcate în față, în expectativă.

Cel mai probabil, Joe avea să acționeze dacă Black nu făcea progrese în curând.

Ar fi putut să-l pună sub acuzare pe Joe pentru că-l pocnise pe Milk. Ar fi putut să-l închidă și, cu antecedentele lui, l-ar fi așteptat o sentință destul de lungă, dar Milk n-a fost de acord, cel puțin câtă vreme fiica lui Joe încă nu fusese găsită.

Peste drum de casă erau terenuri arabile, parcele lungi și bine delimitate, care fuseseră cândva cultivate și viu colorate.

În scurt timp i se alătură Ernie Redell. Ernie era șerif de zece ani, deși Black îl cunoștea de vreo douăzeci. Era înzestrat cu o minte ageră și un farmec nonșalant și de când îl știa Black se specula c-ar urma să candideze pentru postul de senator. Ernie susținea mereu că el face ce-i place, că e în slujba oamenilor și toate cele, dar Black auzise c-a început să obosească. Povestea cu fetele din Briar îl dărmase. Acum, zâmbetul nu-i mai venea imediat pe buze și glasul nu-i mai era la fel de onctuos.

Dădură mâna. Ernie se întoarse și se uită la casă. Luminile erau aprinse din pricina norului, puseseră și câteva reflectoare, dar echipa începea să-și strângă catrafusele. Deely venise sprintar pe ultima sută de metri să oprească percheziția, în timp ce Milt privea încruntat din Mercedes.

— Ce vreme frumoasă aveți, comentă Ernie.

Black nu avea energia să zâmbească.

— Te simți bine, Black?

— M-a cam luat prin surprindere treaba asta și acum lucrurile nu merg cum mă așteptam.

— Am auzit că sunt tensiuni mocnite cu localnicii. Nu pot să zic că mă mir, odată ce-am auzit că e vorba de fiica lui Joe Ryan. Nu te invidiez.

— Puțini mă invidiază.

— Ai obținut ceva deocamdată?

— Nu.

— Vrei să-l luăm noi?

— Nu văd cum l-am putea muta fără să iasă scandal.

— O să se liniștească în curând lucrurile.

Ernie întinse mâna și-l bătu pe umăr.

— I-am trimis pe Burns și pe Urliss din ușă în ușă pe latura dinspre noi a Parcului Național. Și am agenți pe care-i pot trimite rapid, dacă mai ai nevoie de întăriri în piață. Nu pot să decoleze cu elicopterul pe vremea asta, dar de îndată ce trece...

— Mda, spuse Black. De îndată ce trece.

— Te gândești la fetele din Briar acum? îl întreabă Ernie.

— M-am tot gândit la ele.

— Pe urmele Păsăroiului. A atacat de cinci ori și i-a ieșit aproape la perfecție. Te face să te întrebi niște chestii.

— Ce anume?

Ernie ridică din umeri.

— Dacă i s-a înfundat. Unde s-o fi dus. De ce a făcut pauză o vreme. De ce fete care mergeau la biserică... Aceleași întrebări pe care ni le-am tot pus.

— Doar nu crezi toate aiurelile alea cu satanismul, spuse Black.

Avuseseră aceeași conversație cu ceva timp în urmă, cu beri și pahare de whisky în față, deși niciunul dintre ei nu-și mai amintea detaliile.

— Nu poți să negi aspectul religios.

— Ba poți. Toate sunt tinere și frumoase. Asta au în comun, mai mult decât orice altceva. În Briar mai greu e să găsești fete care nu le au cu biserica.

Ernie își trecu mâna peste insignă.

— Am văzut-o pe Mae azi-dimineață la TV, pe Channel 14.

— Am auzit. E o dubiță de presă parcată acolo acum, am văzut-o când veneam încoace. Nu sunt sigur ce vor. Ultimul lucru care-mi lipsește sunt niște imbecili care să se perinde prin piață.

— N-ai fost niciodată o fire prea sociabilă, Black.

— Mie dă-mi o insulă pustie și aș fi fericit.

Ernie începu să râdă.

Black îl urmări cum se îndepărta. Ernie aprinse farurile când trecu, în drum spre ieșirea din Grace. Black își slăbi gulerul, simțind că-l năpădește din senin panica.

Lăsase să i se rostogolească prin minte gândul că Samson și Păsăroiul erau una și aceeași persoană. Se potriveau de minune — aspectul religios, firea solitară. Își îngăduise să creadă că se sfârșise, poate, că îl prinseseră pe Păsăroi și că se încheiase toată povestea.

Pământul familiei Lumen se întindea până la Hell's Gate și era ditamai terenul. Black dădu roată casei, oprindu-se în spate. Se vedeau niște șipci strâmbe, ceea ce mai rămăsese dintr-un gard lung de aproape o sută de metri, care dispărea în întuneric. Black aprinse lanterna și o întoarse într-acolo, luminând ferma lui Merle, de pe terenul învecinat, și șopronul.

O luă la picior prin iarba înaltă, cu rădăcinile mustind de umezeală. Cineva plantase pomi fructiferi.

Se gândi la fetele din Briar, la Peach Palmer și la bărbații cu care și-o trăgea. Îl durea gândul că cineva avea atâta nevoie de el, îl făcea să se simtă nespus de nevrednic că exista cineva aflat și mai jos decât el, cineva care se chinuia să-și ridice capul doar ca să vadă sentimentul ratării din ochii lui.

Se întoarse și se așeză greoi în mașină, închizând ochii, pentru că bătea pasul pe loc.

Băgă mâna în torpedou și scoase sticla de whisky. O dădu pe gât, prea mult și prea repede. Apoi scoase punga pe care o luase din sertarul lui Peach. Era

amețit și vărsă aproape la fel de mult praf pe scaun cât reuși să bage pe nas. Apoi coborî din mașină și se urcă pe capotă, auzind-o cum scârțâie. Reușea, cu chiu, cu vai, să întrezărească soarele undeva în depărtare. Puse mâna pe pistol, îl ridică, îl îndreptă spre nor și apăsă pe trăgaci.

*

O puseseră pe Patty să facă budincă de crab, pentru că fusese felul de mâncare preferat al lui Savannah, dar ea nu prea se atinse de mâncare. Apoi se instalară în sera cu portocali, sub acoperișul de sticlă; taică-său bea coniac dintr-un pahar de cristal, în timp ce maică-sa o ținea de mână.

Se uită la cer ca și cum ar fi uitat câte stele puteau să scapere acolo.

— Ne-a sunat Donald, voia să știe dacă ești gata să inițiezi demersurile, îi spuse maică-sa.

— Nu sunt... Nu...

— O să te simți mai împăcată odată ce-o să rezolvi treaba asta, scumpo, îi spuse taică-său.

Savannah îi aruncă o privire. Se conservase mai bine decât maică-sa — un păr des, doar un pic grizonant, care încadra un chip încă arătos.

— Eu am zis că nu era alegerea potrivită, continuă taică-său. Ți-am zis-o de la început, dar mereu ai fost încăpățânată.

Îi făcu cu ochiul, ca și cum asta i-ar fi împlânzit spusele.

— Bobby are genul ăla de căutătură. Am mai văzut-o la băieți care au fost instituționalizați. Dally lucrează pro bono la Grove și zice că jumătate din timp are de-a face cu genul ăsta de oameni.

— Genul ăsta de oameni? întrebă Savannah.

Taică-său își sesiză gafa și zâmbi.

— Nu e vina lui Bobby și munca pe care o face este nobilă, ne dăm seama de asta, biserica are noroc cu el. Dar tu și el... și noi...

— Știi, au pus sub acuzare un alt individ săptămâna trecută, spuse maică-sa. Lucra la căminul unde a fost Bobby și de-abia acum l-au prins. Astfel de traume nu se mai pot repara, scumpo. Cine știe ce efect au asupra cuiva? Mi se rupe inima, sincer, dar trebuie să ne gândim la noi și ai noștri. Și acum ai o șansă...

— Cum adică „acum”? întrebă Savannah, smulgându-și mâna.

— Ziceam doar...

— N-ai fi putut să-l părăsești înainte, când trebuia să te gândești la Michael. Nu puteai să-i faci una ca asta, ești un om bun, scumpo, îi zise taică-său, pe un ton relaxat, ca și cum n-ar fi știut cum sunau spusele lui sau ca și cum coniacul l-ar fi tras la somn. Dar chiar și acum, când zâmbești, nu mai e zâmbetul de odinioară al fetei mele. Pari atât de tristă!

Savannah se îmbujoră la față. Îi vedea, afectuoși în felul lor, după regulile lor, și pentru o clipă simți că-i urăște. Nu se înfurie, nu începu să țipe și să înjure.

— Semnează actele și întoarce-te acasă, lângă noi, și poți s-o iei de la capăt, îi spuse taică-său. Ești tânără și frumoasă, știu că nu ești pregătită să te gândești la o nouă relație...

Savannah se ridică.

— Încă îl iubesc.

Surprinse privirea pe care i-o aruncă maică-sa tatălui ei, de parcă Savannah ar fi avut 15 ani și își declara dragostea pentru vreun băiat de la club care dansase cu ea.

— Încă îl iubesc pe Bobby.

Auzi sunetele pe care le scoteau în timp ce-i lăsa în viața lor minunată, exclamații de disperare din cauză că fiica lor era rătăcită și nu știau cum s-o aducă pe calea cea dreaptă.

*

— Arăți mai bine, îi spuse Black.

Peach se uită strâmb la el.

— Vreau să zic „bine“. Arăți bine, Peach.

Îi zâmbi, un zâmbet parcă revigorat.

— Mă simt mai bine. Oamenii ăia cu care am tot stat de vorbă, din programul de care-ți spuneam...

— La Pinegrove.

— M-au ajutat.

Black străbătu casa și ieși în curtea din spate.

— Am uitat să savurez treaba asta. Simplul fapt că poți să te uiți la stele, îi spuse, uitându-se la cer.

Peach veni cu două pahare de ceai cu gheață și le puse lângă balansoar. Se așezară unul lângă altul.

Black luă o gură și se strâmbă, iar Peach începu să râdă.

— Nu e tequila sau vodcă, spuse Black.

— Nu e nici rom.

Peach îi prinse mâna într-a ei, masând-o ușurel și uitându-se în zare. Avea o curte lungă — nu avea gard în spate, așa că terenul dădea spre pădure. Black auzi sunetele nopții și se simți departe de Grace.

— Mă gândeam... am tot vorbit, m-am tot gândit la ea ca și cum ar fi murit, dar asta nu înseamnă că e adevărat.

Black își lăsă ochii în pământ, evitându-i privirea.

— La fel și cu celelalte fete. Or fi ascunse pe undeva. Sau poate că le ține și acum. Știu că n-ar fi un loc prea plăcut, nu-s atât de nătângă să-mi imaginez asta, dar... poate că încă mai trăiește, mai respiră. Toate statisticile pe care le-am citit nu înseamnă nimic câtă vreme nu ești sigur. Nu-i așa, Black?

Îi strânse mâna.

— Îmi place rochia ta, îi spuse.

Era deschisă la culoare și avea un model cu flori. Margarete. Peach avea părul prins în vârful capului și buzele date cu ruj.

— Am fost la un interviu. La localul ăla de pe Route 11. Îl știi?

Black încuviință.

— E doar un post de chelneriță.

— E bine, Peach.

— Este? îl întrebă uitându-se la el.

Luna era prea mare și prea albastră.

— N-o să mă mai văd cu acei...

Nu-și duse la capăt propoziția.

Îi prinse fața în mâini și i-o întoarse spre ea, ținându-i-o strâns între palme.

— Mă opresc. Mă opresc din ce făceam.

— Mă bucur. Îmi fac griji... din cauza individului ăluia. Stau cu urechea ciulită, nu cumva să suni. Nu vreau să-ți facă cineva vreun rău, Peach.

Ea dădu din cap.

— Nu-mi place când plângi, îi spuse Black.

— Știu.

— Oprește-te, atunci.

— Știu ce vezi în mine, îi spuse Peach. Văd și eu. Nu-mi place, dar o văd.

— Nu...

— Te gândești că într-o zi vei vedea altceva, când o să fiu un om mai bun.

— De ce vorbești așa?

— Așa cum?

— Ca și cum eu aș fi un om bun și tu, nu.

— Toată lumea vrea să fie mai mult decât este.

O trase spre el.

— La început am vrut doar să-mi cauți în continuare fiica, îi spuse.

— Știu.

— Acum vreau să mă cauți în continuare pe mine.

— Te văd.

— Nu mă vezi, Black. Nu e vorba de sex, cum a fost la început. Asta-s eu, asta știu să fac, sex pe bani sau sex în schimbul unor favoruri, până la urmă te alegi cu mai mult decât ar fi cazul. Dar acum... Aștept să mă suni și să treci pe aici, dar nu doar pentru că ai fi putut afla ceva despre Della.

Îl privi până în străfunduri și Black rezistă cu greu impulsului de a-și feri privirea.

— Deci, la Pinegrove ziceau că ajută să spui sincer ce simți și să-ți înfrunți sentimentele. Așa că asta fac.

Mai târziu, când Peach adormise, luă din sertar ce mai rămăsese din vechea ei viață și se așeză în spate, sub lumina albastră, frântă, care cădea printre copacii legănați de vânt. Puse cocaina în lingură și lingura deasupra flăcării de la bricheta de argint, rămasă de la taică-său.

— Ajunge acum, spuse, inspirând adânc. Ajunge.

Ieși tiptil din casa ei și se întoarse în Grace. Lăsă mașina de poliție parcată într-o pădurice, la vreo jumătate de kilometru de casa pastorului Lumen.

Era întuneric și nu se auzea nimic, iar Black se trezi rapid din beție. N-o să lase să-i scape nimic, va scoate la iveală toate secretele până când nu va mai rămâne nicio urmă de îndoială, indiferent cât avea să-l coste asta. Peach avea dreptate, era momentul să iasă din ascunzătoare și să înfrunte adevărul.

Se gândi la Summer Ryan, în timp ce intra prin efracție în casa pastorului. Luă la mână fiecare cameră, rapid și atent. Casa era mare, dar camerele erau pustii, doar în câteva se vedea că stă cineva, pesemne că nu-și permiteau să încâlzească toată casa.

Văzu fotografii pe pereți, bătrânul cu zâmbetul lui încordat și ochii atât de încrâncenați, c-ar fi putut să spargă obiectivul. Nu era nicio urmă a

prezenței lui Samson, nici în fotografiile înrămate, nici în altă parte. La etaj erau camere de oaspeți, mobilate sumar și prăfuite, mirosind a frig și a neîngrijit. Tapetul era cojit și aplicile aurite erau desprinse din lăcașurile lor. Mai era și mobilă, veche, cafenie și masivă.

Descoperi camera lui Samson. Înăuntru era un pat, cu o cruce deasupra, o masă de scris și câteva cartonașe cu jucători de baseball stivuite cu grijă pe scrinul micuț. Căută atent și nu găsi nimic. Apoi trecu la camera bătrânului și făcu același lucru.

Își șterse fruntea de transpirație, în timp ce bătăile sonore ale pendulei prinseră viață. Știa că nu va putea folosi nimic din ce găsea, dar Summer îl mâna înainte și când văzu scara veche care ducea în pod o urcă degrabă, fără să facă zgomot.

Acoperișul fusese desprins și văzu prelata albă care îi apăra de ploaie, dar nu și de zgomotele nopții. Vedea norul prin spărturile din acoperiș, o formă atât de plumburie, încât lumea spunea c-ar strivi orașul dacă s-ar prăbuși din cer.

Păși pe scândurile firave care gemeau, parcă văitându-se, și cedau un pic cu fiecare pas. Lemnul era putred și locul era încărcat de mormane de vechituri. Căută o vreme și era gata să se dea bătut când îl observă: un fișet vechi în colțul opus, cu o latură acoperită de o husă.

Când se apropie văzu că avea lacăt, dar fusese spart, ca și cum îl forțase cineva cu ranga. Îl deschise și scoase revistele. Erau un vraf, genul de reviste pe care le vindea Lucky Delfray la benzinărie. Păcatele truști îi dogoreau în palmă.

Le studie la lumina lanternei. Se gândi la pastor și la teama pe care o simțise la Samson. Închise ochii și înclină din cap, pentru că acum totul se lega.

29. Summer

Diavolul se ascunde în detalii. N-am înțeles niciodată pe deplin expresia asta.

Am asistat la predicile pastorului Lumen până să aibă atacul cerebral. Mi-am pus niște întrebări legate de sănătatea mintală, cum ne vizitează și cum se face de rămâne sau ne părăsește.

Zăboveam în St. Luke, iar orele treceau de parcă ar fi fost minute, și îl urmăream pe Bobby văzându-și de treabă. Oamenii stăteau de vorbă cu el și el le zâmbea, dar știam că nu e zâmbetul lui adevărat, pentru că acela e foarte diferit. Se gudurau pe lângă el. I-am văzut cum îl luau pe sus și el le îngăduia să-l poarte, în timp ce-l priveau cu ochii mari, cu adorație și o credință atât de oarbă, că nu vedeau nimic în sufletul lui când îi cereau binecuvântarea.

Samson venea pe-acolo mai des ca oricine. Inițial m-am gândit că se roagă pentru taică-său, dar mai era ceva, un soi de durere care-l apăsa când îngenunchea, cu umerii gârboviți, de parcă ar fi avut mușchii încordați de spasme. Având mare nevoie de Dumnezeu, dar urmărit de teama că nici măcar nu-l asculta, poate.

— Cred c-ar trebui să cânți în cor, mi-a spus Bobby, cu o expresie serioasă.

— Eu cred c-ar trebui să te lepezi de Dumnezeu.

Raine îmi arătase cum să-mi dau cu ruj pe buze ca să pară mai mari și mai pline, ca și cum aș fi avut un soi de reacție alergică.

— Poate că ai o voce frumoasă, dar nu știi asta.

— Cânt la duș. Doar acolo.

A zâmbit, poate c-ar fi vrut să mai spună ceva, dar s-a abținut, pentru că în aparență nu se schimbase nimic.

— Cum de l-ai ales pe Dumnezeu? l-am întrebat.

— Acum ar trebui să spun că m-a ales el pe mine?

— Poate.

— Cred, Summer. Deschide-ți mintea și acceptă posibilitatea asta.

— Sau să-mi pun ochelarii de cal.

— M-ai întrebat, ți-am răspuns.

— N-am vrut să te supăr.

— Știu. Oricum, cel mai adesea așa e. Începi să te gândești la ceva și gândul se preschimbă în ceva mai mult.

— Și alteori?

Și-a șters broboanele de transpirație de pe frunte, pentru că stăteam în bătaia soarelui.

— Alteori mă întreb dacă aș mai face-o. Dacă mi s-ar mai da o șansă, oare aș păși pe calea neiertătoare a celor care dăruiesc iertare altora?

— Părinții tăi erau firi evlavioase?

— Am crescut într-un cămin pentru orfani.

— Oh.

— Eram prea mic să-mi amintesc viața dinainte, ceea ce mă gândesc că e o binecuvântare, oricum.

Noi nu prea vorbeam așa, lăsând sinceritatea să ne poarte spre ale noastre. Mi-am zis că adevărul era, poate, mai aproape de punctul de pornire, că poate biserica îi dăruise lui Bobby o familie așa de mare.

— Lui Savannah îi place să se gândească la mine în chip de copil orfan care nu primea cadouri de ziua lui, dar adevărul e cu totul altul. Înfloresc un pic poveștile pe care i le spun când mă iscodește, pentru că viața pe care a dus-o ea... știi că strămoși de-ai ei au contribuit la finanțarea companiei Pensacola Railroad, pe la 1880? Am văzut poze. O lasă rece faptul că își poate regăsi originile atât de departe în timp.

Am încuviințat, l-am văzut pe Bobby așa cum era și am vrut să-l ating, dar n-am făcut-o.

— În amintirea mea, căminul ăla din Arnsdale apare în alb și negru.

Nu se uita la mine în timp ce vorbea.

— De ce-ți place de mine?

— N-am zis niciodată că mi-ar plăcea de tine.

Am zâmbit.

— Mă gândesc mereu la tine, i-am spus. E un lucru rău?

— Gândurile nu sunt bune sau rele. Sunt doar gânduri. Minte noastră ne aparține — e singurul loc unde suntem cu adevărat liberi.

Simțeam cum îmi alunecă pământul de sub picioare și trebuia s-o țin într-o fugă ca să pot rămâne locului.

— Nu pot să adorm. Mă gândesc la tine și apoi nu mai pot să adorm, i-am spus.

— La ce te gândești?

— Că-mi faci diverse lucruri.

— Ce fel de lucruri?

Nu s-a uitat la mine, se uita la biserică, la morminte, la iarba înaltă și la clopotnița care se avânta spre cer.

— Lucruri despre care am citit. Lucruri despre care am auzit. Lucruri pe care le-am văzut în filme. Lucruri care mă fac să mă rușinez așa de tare, că nu-mi vine să cred că am înțeles bine. Dacă există o limită, nu sunt sigură că am descoperit-o. Nici măcar nu mă mai recunosc. Ce fel de om mai sunt?

S-a ridicat încet. A pornit-o încet.

M-am ridicat și l-am urmat.

Biserica era la umbră, pustie și răcoroasă, dar n-am simțit nimic.

L-am urmărit pe Bobby din priviri, mergea cu un aer încrezător, de parcă ar fi doborât o întreagă armată în caz că i-ar fi stat în cale.

Ne-am îndreptat spre altar. Lăcașul sculptat din piatră care-l înconjura era atât de elaborat, încât trebuie să fi durat o veșnicie până fusese terminat.

M-am oprit locului, încercând să-mi fac curaj. S-a întors spre mine, iar eu mi-am lăsat privirea în pământ, studiindu-mi sandalele roz.

Pielea lui prea era fără cusur. Îmi venea să-l întreb dacă era aievea. Poate că, dacă l-aș atinge, i-aș lăsa o urmă care n-ar putea fi ascunsă niciodată.

— În vis fac ce mi se spune. De ce crezi că-o fi așa? Nu mă pot impune în propriile vise. Mă întreb dacă asta mă face o fire slabă sau prea blajină și mă întreb dacă există vreo diferență, de fapt.

M-a luat de mână și m-a condus în biroul lui.

A încuiat ușa și s-a lăsat în genunchi, iar eu m-am gândit la Epicur și la deșertăciunea dorinței.

Aș putea continua. E povestea mea.

Diavolul se ascunde în detalii.

Poate că înțeleg, totuși, sensul expresiei.

30. Garduri vopsite

Ray Bowdoin se oprișe în fața lui Black; stătea un pic prea aproape, dar Black nu voia să i se dea din cale. Niciodată. Ray era înalt și vânjos și poate că fusese și arătos, până să-și piardă banii și poziția pe care i-o asigurau.

— Trebuie să vorbesc cu Samson, spuse.

— N-ai să vezi.

Ray se uită țintă la Black și Black îi înfruntă privirea.

— Trebuie să...

— Și eu ți-am zis că asta n-o să se-ntâmples.

Ray își încleștă maxilarul și Black zâmbi. Puține lucruri l-ar fi încântat mai mult decât să-l vadă pe Ray Bowdoin că-l ataca, dar știa că n-o să se întâmple așa ceva, pentru că Ray era un tip dur, dar nu era prost, cel puțin nu când era treaz. Încercă să și-l imagineze când îl lua la bătaie pe Purv — forțe inegale era puțin spus.

— Lucrez la casa lui Lumen, îmi petrec aproape jumătate din timp pe acoperișul ăla nenorocit. Samson face plățile cât e bătrânul bolnav. Nu pot să termin până nu sunt plătit.

Black îl studie o vreme, observându-i tunsoarea periută, ghetele de o sută de dolari și sacoul. Încă se mai îmbrăca de parcă ar fi fost mare ștab, dar Black știa cât de înglodat era în datorii și umbla vorba c-ar fi intrat în cârdășie cu alde Kitchener și cei din subordinea lor și c-ar fi pierdut și banii lor.

— Te-ai apucat până la urmă de treabă la West End Mission? Mă tot sună reprezentanții lor, ca și cum n-aș avea nimic mai bun de făcut, îi spuse Black.

— Am nevoie de banii pe lucrarea de la Lumen și apoi mă apuc.

Ray înghiți în sec.

— Te rog eu, Black.

Black zâmbi.

— Mi-a plăcut c-a trebuit să spui asta, Ray.

Ray se uită chiorăș la el și Black îi înfruntă privirea până când Ray își lăasă ochii în pământ.

— E jos, în sala trei.

Ray trase cu ochiul la Trix, apoi la Noah. Și după aceea îi zâmbi lui Black și făcu cale întoarsă să-l vadă pe Samson.

*

Pe măsură ce se scurgeau zilele, Joe Ryan le cerea ajutorul și altor tovarăși. Mai apăruseră șase camionete între timp, parcate în fața secției. Dădeau fuga pe rând la Mae, întorcându-se cu pahare de cafea, în care puneau tărie pe seară. Vizavi apăruse și o dubă a presei, din zonă, dar Joe auzise că urmau să vină și televiziunile naționale. Era vorba de o fată dispărută, de cineva asociat bisericii care fusese reținut și de cerul care fusese înghițit de întuneric de aproape trei săptămâni.

Mda, urmau să vină și televiziunile naționale.

Black se întorsese târziu seara trecută. Joe îl urmărise atent, pândind orice semn că se schimbase ceva, dar Black era un jucător bunicel de poker. În continuare nu se pomenea nimic despre punerea lui Samson sub acuzare.

Tommy își bea cafeaua și fuma, urmărind-o cu coada ochiului pe reportera frumușică în timp ce-și lua prânzul.

Hank Frailey instalase mai multe mese în fața la Whiskey Barrel, cu o lumânare mare aprinsă pe fiecare masă.

Își ridică privirea când auziră zgomot și dădură cu ochii de pastorul Lumen, în căruciorul lui de cumpărături preamărit, cu încă vreo douăzeci de persoane în urma lui.

Reportera frumușică își scapă sendvișul din mână și dădu fuga la dubiță, își mobiliză echipa și se pregăti de transmisiune.

Black ieși rapid, urmat de Milk și de Rusty. Coborâră treptele câte două odată și o luară la fugă prin iarbă, sperând să le taie calea.

Joe trase cu ochiul la secție, la luminile aprinse, la steaguri și coloane. Când avea șapte ani, stătuse pe aceleași trepte și îl așteptase pe taică-său să iasă de acolo. Nu-și mai amintea acuzația acum, unul dintre delictele minore, până să vină infracțiunea gravă.

Piața se schimbase într-o oarecare măsură între timp, parcă i se dusesese cu totul lustrul. Opt prăvălii cu obloanele trase, altele, pe punctul de a le urma exemplul.

Le mergea mult mai bine decât altora. Joe avea un văr în Danton și familia lui pierduse totul. Se gândi la conglomeratele care preluau gaterile, la cei care ieșeau în profit în timp ce alții plăteau scump, nu doar în bani. Se uită la tovarășii lui, la chipurile trase pe care se citea îngrijorarea pentru soarta fiicei lui.

Se auzeau alte țipete, așa că se întoarse încet și urmări cum lucrurile o luau razna.

Două ore mai târziu, taberele se formaseră. Pastorul Lumen se ținuse la distanță, urmărindu-și trepădușii cum se luptau pentru el și pentru Samson. Black se ținu tare pe poziție, ceea ce nu era deloc ușor sub căutătura încruntată a bătrânului. Cei de la biserică stăteau strânși laolaltă, iar cei mai curajoși aruncau câte o privire spre Joe și băieții lui, care se uitau la ei în tăcere. Duceau pancarte care cereau eliberarea lui Samson.

La un moment dat, Deely White trase cu ochiul la Austin Ray Chalmers și scuipe pe jos. Austin veni glonț spre el. Milk interveni înainte ca Deely să și-o ia pe coajă, după care fu huiduit pentru efort.

Apoi soția lui Deely scuipe spre Austin în timp ce acesta se îndepărta. Flegma îi ateriză pe cracul de la pantaloni. Austin scoase pistolul și Tommy Ryan trebui să i-l smulgă cu forța. Se auziră țipete.

După asta îi veni rândul lui Roly Garner. Își scoase pălăria de cowboy și o azvârli ca pe un frisbee spre tabăra lui Ryan. Black nu era sigur ce anume sperase să obțină, dar simți privirea entuziastă a reporterei când unul dintre oamenii lui Joe dădu foc pălăriei.

Black își trimise subordonații în sala din spate să aducă sacii de nisip. Îi țineau la păstrare pentru când râul își ieșea din matcă. Îi înșirară prin mijlocul spațiului verde ca să țină taberele la distanță. Bariera era îndeajuns de joasă ca să poți trece peste ea și se întindea doar până la stradă, dar niciuna dintre tabere nu se grăbea să interacționeze cu cealaltă, așa că deocamdată rezista.

Black îi luă deoparte pe Deely și pe soția lui și le zise că, dacă mai insistau cu provocările, o să-i spună lui Milk să nu se mai bage și apoi Deely n-avea decât să dea piept cu Austin Ray Chalmers. Îi văzu cum se pleoștesc imediat.

O altă dubă de televiziune intră în piață la ora 3, urmată rapid de alta și apoi de încă una. Ajunseseră televiziunile naționale.

Pastorul Lumen decisese că era ocazia perfectă și-l puse pe Roly să conecteze un microfon la o boxă mare, montată pe remorca de la camioneta lui Deely.

Lumen se încovoie, își plimbă pumnul zdravăn de la dreapta la stânga, apoi se îndreptă de spate și începu să ațâțe mulțimea. Era pornit, norul fusese trimis de Dumnezeu însuși din cauză că se întâmpla o nelegiuire în Grace și orașul n-avea să scape de nor până când Samson Lumen nu era eliberat. Scoase un mârâit înfundat, apoi întinse brațul spre cer. Cei mai mulți îl imitară, apoi își lăsară capetele pe spate, închiseră ochii și începură să se roage împreună. Pastorul se uită țintă la Black, arătă cu degetul și făcu un gest de binecuvântare.

*

Noah, Raine și Purv stăteau întinși în iarbă, dispuși în formă de stea, cu capetele laolaltă și privirea spre cer. Purv fuma un trabuc baban, străduindu-se să sufle rotocoale de fum și strâmbându-se când nu-i ieșeau.

— De ce-i așa de liniște? întrebă Noah.

— E de la pasări, spuse Raine.

După ce ieșise din tură, Noah o găsisese pe Raine așteptându-l în curtea din spate. Niciunul nu pomenise de ce se întâmplase în ajun, de spusele ei. Poate că nu avea pe nimeni altcineva care s-o ia cu mașina, poate era un sâmbure de adevăr în asta, dar el nu era nici pe departe atât de șmecher sau de crud s-o ia la bani mărunți.

Luaseră Buick-ul, trecuseră să-l ia și pe Purv și o porniseră spre Clinica pentru Femei Dayette.

De-abia se înserase, dar era încă arșiță pe drumul de ieșire din Grace, străzile fierbeau de zvonuri și temperatura sărise de 37 de grade. Purv bombănea din cauză că stătea în spate. De fiecare dată când virau la stânga se ținea strâns de scaunul din față și își făcea griji c-o să zboare prin

spărtura rămasă acolo unde fusese portiera. Noah râsesse până se înroșise tot.

O așteptară să-și termine tura, apoi îi urmăriră Taurusul și Noah lăsă câteva mașini între ei, simțindu-se ca un polițist adevărat.

Femeia cu părul roșu-aprins locuia într-un apartament micuț, deasupra prăvăliei Adler's, un magazin de mărunțișuri de pe Faust Road, la vreo patru kilometri distanță de clinică. O urmăriseră de câteva ori deja.

Din ce-și dăduseră seama, avea trei copii, n-avea bărbat și mai avea o mulțime de datorii. Raine îi scotocise prin gunoi și văzuse plicuri cu avertismente de plată.

Își lăsa copiii singuri de fiecare dată când mergea să se roage cu cei de la West End Mission.

Erau de acord că e ceva la mijloc, pentru că văzuseră înflăcărarea când pastorul vorbea despre sanctitatea vieții, dar niciunul nu-și dădea seama exact ce. Purv socotea că femeia voia să nu-i scape din ochi pe sectanții ăia apucați ca nu cumva să pună ceva la cale, cum ar fi să incendieze clinica.

Pe drumul de întoarcere, Raine îi spusese lui Noah să tragă pe dreapta lângă unul dintre lanurile galbene de pe Winans Road. Se ținuseră mult timp după ea prin lanul de rapiță, până ajunseseră în dreptul unui măr stingher, care se înălța pe o moviliță cu iarbă. La nici 50 de metri distanță, Noah observă cum apunea soarele, dar rămaseră pe partea lor, ca și cum acolo le-ar fi fost locul.

Raine se întinse pe spate și ridică o mână spre cer, de parcă ar fi putut să rupă o bucată din nor.

— Se lasă mai jos? Mi se pare că n-am aer aici, spuse Noah.

— Nu ești singurul, spuse Purv, tușind. Trabucurile astea Backwoods te termină, băga-mi-aș.

— De unde le-ai luat?

— Din Barrel. Unul dintre turiștii veniți să se uite la nor nu era atent la geantă. A fost și Black pe-acolo aseară. A terminat o sticlă de Jim Beam, a stat de unul singur în colț, ferit de priviri indiscrete. Mă întreb de ce-o bea așa mult.

— Poate că-l bântuie vreun caz vechi, spuse Noah.

— Ce clișeu, dă-o naibii, i-o întoarse Raine.

— Poate că doar îi place gustul de whisky, comentă Purv.

Stinse trabucul, apoi îngropă mukul în țărână. Când se aplecă, i se ridică tricoul și Noah observă un nou semn nasol pe spate. Trase cu ochiul la Raine și se prinse că-l observase și ea.

— Mă gândeam că poate-ar trebui să mergem să vorbim cu pastorul Bobby, spuse Purv, încet.

— De ce? întrebă Noah.

— Cu norul ăsta.

— Poftim?

— Știu c-o să zici că e o aiureală, dar lumea tot spune că Dumnezeu l-a trimis în Grace, cine știe de ce.

— Ai dreptate, e o aiureală.

— Dar dacă nu e? Dacă are de-a face cu Dumnezeu? Nu suntem tocmai pregătiți.

— Pentru ce? întrebă Noah.

Se uită din nou spre soarele care asfințea, îl văzu coborând grăbit spre pământ, înfruntând întunericul, apoi făcându-se nevăzut.

— Pentru sfârșit, spuse Purv, uitându-se la Raine și apoi la Noah, temându-se c-o să și-i pună în cap. Ar trebui să spui toate chestiile nasoale pe care le-ai făcut de-a lungul anilor. Toate chestiile care n-o să-i convină lui Dumnezeu. Îi spui, apoi te iartă și te primește în rai. Nu e corect ce zic?

— Așa se zice, spuse Raine.

— Atunci ar trebui să mergem să vorbim cu Bobby, pentru că e mai bine să-ți iei măsuri de precauție. Dacă se întâmplă ceva nasol... asta e tot ce zic.

— Nici măcar nu e nevoie să-i spui unui pastor. Poți să te spovedești pur și simplu, chiar acum. E de-ajuns s-o spui cu voce tare. Dumnezeu aude tot, îi zise Raine.

— Bine. Cea mai nasoală chestie pe care ai făcut-o, începu Noah.

Purv își lăsa privirea în pământ.

— Ochelarii ăia de soare pe care-i poartă Noah... i-am furat de la un orb din Windale.

Noah își umflă obrazii.

— Am încercat să-i iau și câinele...

— Doamne sfinte, exclamă Raine.

— N-a vrut să vină. Un animal superb, cu o blană aurie.

— Și credincios, adăugă Noah.

— Altceva? îl întreabă Raine.

Purv amuți.

— S-auzim, insistă Raine. Vrei să ajungi în rai când o veni sfârșitul sau nu?

Își ridică ochii și se uită în jur, ca și cum se gândea c-ar putea trage cineva cu urechea.

— Și mă gândesc cum ar fi să-l omor, spuse, cu ochii scânteind de mândrie sau de rușine ori poate ambele.

Noah îi puse o mână pe umăr.

— Crezi că Dumnezeu o să înțeleagă treaba asta? întrebă Purv, ridicându-și privirea.

— Mda, încuviință Noah.

— Mda, îi spuse și Raine.

Purv înclină din cap, ca și cum se simțea mai împăcat, poate, apoi mai scoase un Backwoods și-l aprinse.

— Mai vrea cineva să se spovedească?

— Cât timp aveți? întrebă Raine.

Purv zâmbi.

— Uneori o urăsc pe mama, spuse Raine.

Purv o privi, trase fum în piept și tuși, văzând-o cum se întunecă la față. Raine scoase o țigară Marlboro din geantă și Purv i-o aprinse, studiind flacăra.

Vorbea pe un ton absent.

— O urăsc pentru cum se uită la mine și cum se uită la sora mea. O urăsc pentru că vede doar diferențele dintre noi.

Suflă fumul spre nor.

— Nu sunt sigură că e un păcat, dar mi se pare aiurea. Știu că i-a fost greu, cu absența tatei și cu toate celelalte.

Înghiți în sec și se întoarse.

Noah simți liniștea care se lăsă apoi, ca și cum ar fi fost rândul lui. Nu voia să le spună că erau norocoși să aibă părinți pe care să-i urască. Ajunsese cu ani în urmă la concluzia că-i era mai bine singur. Nu mai era un adevăr greu de acceptat, deși îl descoperise în nopțile acelea lungi, când infirmierele treceau pe la ei ca să înăbușe țipetele maică-sii cu calmante, în vreme ce el stătea în spatele casei și se uita la geamul ei. Zilele erau scurte pe atunci, dar nopțile erau interminabile. Nu știa ce să-i spună, nu știa cum să se uite la ea când rămăsese numai piele și os, iar zâmbetul pe care-l avea pe atunci îl speria, pentru că nu aducea nici pe departe cu zâmbetul ei de odinioară. Într-o noapte a venit o doamnă care a stat cu ea o vreme. Era o femeie în vârstă, cu pregătire specială, și i-a vorbit despre împăcare și despre moștenirea pe care o lăsa în urma ei, în timp ce Noah asculta din prag.

N-a plâns. Nici la momentul respectiv, nici după aceea, nici altădată de atunci. Era viteaz. Era dârz.

Pe Purv îl luă somnul în curând, pentru că nu prea apuca să doarmă pe-acasă.

Noah se ridică în picioare odată cu Raine. Se îndreptară spre măr. Ultimele raze ale soarelui se stingeau la vreo trei metri de rădăcinile lui.

— Ți se pare ciudat că n-am vorbit niciodată înainte, la școală sau pe-acolo? o întrebă.

— Nu. Tu și Purv sunteți niște ratați, fără supărare.

Noah se încruntă.

— Nu sunt sigur că e posibil să nu ne supărăm.

Raine încuviință.

Se întoarse și trecu în apusul sângeri, iar când Noah o văzu acolo, poleită cu aur, trase aer în piept.

— Uneori uit vremurile când eram mică, când viața era cu totul altfel. Astea ar trebui să fie vremurile frumoase, perioada cea mai ușoară, reflectă Raine. Dacă mă uit în urmă și e adevărată treaba asta, atunci mă întreb ce nenorociri mă așteaptă.

— O să ajungi bine, Raine.

— Nu știi nimic, Noah.

— Știu, pur și simplu, te văd...

— Ce? Ce vezi? îl întrebă cu înverșunare.

Noah nu-și ridică privirea.

— Văd o casă frumoasă, poate ca acelea de dincolo de Hell's Gate, din zona cocheta din Brookdale. Au garduri vopsite. Și văd doi copii, probabil gemeni, dar băieți. Poate c-o să te pricepi să faci prăjituri sau ceva de genul ăsta.

Se uită la ea și poate că surprinse o urmă de zâmbet, înainte ca Raine să-i întoarcă spatele.

— Black crede că Samson e nevinovat.

Se întoarse spre el.

— Așa a zis?

— Black l-a luat la întrebări de câteva ori și Samson nu s-a clintit. Pare să fie adevărat că doar o ajuta să ducă violoncelul pentru că i se stricase cutia.

— Mama a verificat. Chiar s-a stricat. I s-a rupt mânerul.

— Deci măcar partea aia e adevărată. E ceva.

— Oare? Dacă n-a răpit-o Samson, dacă nu știe unde este, atunci n-avem nimic. Așa gândește tata. De-asta nu vrea să fie eliberat Samson. Faptul că a condus-o acasă e de-ajuns să-l bage în belea. Să fi văzut fața tatei, era gata s-o ia razna, și asta era înainte să audă toată treaba despre cum i se aprinseseră lui Summer călcâiele după un bărbat mai copt.

— O să căutăm în continuare. O să-l găsim pe Păsăroi.

— Și apoi?

— O să...

— Nu ești un tip dur, Noah. Treaba asta cu „luptă sau fugi“ nu e ceva care se poate învăța sau uita. Poate că le ții piept băieților mai mari și o iei pe coajă de dragul lui Purv, și ești un tip cumsecade că faci asta, dar nu vrei să fii amestecat în ce va urma.

Noah își lăsă capul în pământ, ferindu-și chipul.

— O simt, viața mea e la răscruce, se întâmplă ceva nasol. Tu n-ai nicio treabă. Tu și Purv poate aveți probleme acasă, dar asta nu înseamnă nimic. O să le lăsați în urmă. Lupta mea nu e și a voastră. Și poate că-ți închipui c-o să ai vreo șansă cu mine pentru c-o să te porți frumos cu mine, fiindcă de asta aș avea nevoie. Dar nici măcar nu pricepi, niciunul dintre voi nu pricepe. Am nevoie de sora mea, doar de ea am nevoie.

Noah făcu un pas spre ea și ea făcu un pas înapoi.

— O s-o gădesc. O să te ajut, indiferent ce-ai spune. Indiferent cât de viteaz, de puternic sau de dârz aș fi.

Raine se uită lung la el.

— Și avem pistolul.

— Ai tras vreodată cu arma, Noah?

Mărul se afla la mai puțin de 20 de metri, pe o moviliță pe care Raine o ridicase cu mâna ei. Cu fața mânjită de țărână și transpirație, stătea lângă Noah, spunându-i cum să țintească. El trase două gloanțe departe de țintă, se uită în spate și-l văzu pe Purv urmărindu-i din umbră.

— Pistolul ăsta nu e ca arma din dotare, spuse Noah, încruntându-se. Pune-mi un Koch în mână și fac chiseliță mărul ăla.

Raine se întoarse cu spatele pentru o clipă și văzu că i se scuturau umerii.

— Râzi? o întrebă.

O văzu clătinând din cap, apoi se întoarse din nou spre el, cu buzele încleștate, de parcă se chinuia să-și rețină un zâmbet.

— Acum s-a întunecat prea tare, spuse Noah.

— Nu uita să tragi aer în piept de data asta.

Trase și rată din nou.

Șovăi o clipă.

— Tata era as la tras cu arma.

— O să-l nimerești.

— Dacă-l nimeresc, mă lași să te scot în oraș?

— Nu.

— Te rog?

— N-o să nimerești.

— Atunci n-ai de ce te teme.

— Bine.

Noah se lăsă în genunchi, apăsă pe trăgaci, apoi auzi trosnetul și văzu mărul zburând din țărână.

Se întoarse spre ea, zâmbind cu gura până la urechi, apoi dădu s-o îmbrățișeze și Raine îl amenință că-l împușcă.

31. Summer

Am stat ca pe ace tot restul iernii și când a venit primăvara. Ne uitam în fiecare seară la știri și așteptam. Mama ne ducea la biserică în fiecare duminică, iar tata și Tommy se instalau în capul străzii, bând cafea și stând de pază. Din ce scriau ziarele, întreg ținutul stătea de pază. Poate că era prea periculos să mai acționeze, asta zicea lumea când săptămânile s-au preschimbat în luni. Raine tot se mai furișa din casă după ce se lăsa întunericul, se ducea la genul de petreceri de la care se întorcea pe șapte cărări, uneori plângând și plină de vânătăi. Se băga în patul meu și dormea lipită de mine și o vedeam cum redevine nevinovată doar închizând ochii ca să nu mai vadă lumea.

Pe măsură ce Grace începea să prindă culoare din nou, nu se mai pomenea așa des de fetele din Briar, pentru că nu puteai s-o ții tot așa, nu așa merg lucrurile pentru cei care stau mai la margine. Și noi eram mai la margine — fetele alea nu erau fete din Grace și, cu toate că Hell's Gate se învecina cu orașul nostru, aveam senzația că fuseserăm ocoliți, că atacul trecuse pe deasupra noastră și nimerise în jur. Sigur că fuseserăm afectați, dar era doar unda de șoc, nimic mai grav de atât.

Puseseră afișe pe felinare, doar niște ochi, pentru că asta era imaginea pe care o aleseseră, ziseseră că era de-ajuns să ne amintească. Eu n-am uitat, dar le vedeam pe celelalte fete trecând peste cele întâmplare, vorbind despre băieți și banchet și o viață care lăsase spaima în urmă.

— Pot să beau și eu niște vin? a întrebat Raine.

Mama i-a aruncat o privire ucigătoare.

Bobby și tata se instalaseră în spate, stăteau în verandă, beau bere și vorbeau despre fotbal, pentru că era un subiect relaxat. Savannah era așezată lângă mine, îi simțeam parfumul franțuzesc, atât de apăsător și de cunoscut. Cina fusese ideea mamei, ca să le mulțumească pentru tot ajutorul.

Le servise creveți și Bobby a spus că era cea mai bună masă pe care o luase de când venise în Grace, iar mama a zâmbit așa de larg, că mi-am zis c-o s-o doară fața.

— Dar niște gin? întrebă Raine.

— Raine, răcni tata prin ușa deschisă.

Ne așezaserăm în spate, una lângă alta, în leagăne. Savannah s-a descălțat, lăsându-și picioarele goale în iarba uscată. O auzeam pe mama zbierând la Raine pentru c-ar fi trebuit s-o ajute să strângă masa, dar Raine bombănea, fiindcă eu avusesem voie să ies, în loc să-mi fac partea mea de treabă.

— Eu și Bobby facem zece ani de la nuntă azi.

Am tras cu ochiul la ea.

— Trebuia să ne spuneți, am fi putut să vă invităm în altă seară.

— Nu facem mare caz de asta.

Mi-am imaginat cum ar fi să fiu măritată cu Bobby, dar nu părea de ajuns, ochii legii și ai Domnului nu ne puteau vedea cum ne vedeam eu. Îi voiam sufletul. Poate și pe al ei. Voiam ca fiul lor să se întoarcă, să pot vedea ce lucru desăvârșit creaseră împreună.

— Cum de-ți pasă așa de tare? am întrebat-o. De ce ai venit aici?

I-am vorbit pe un ton cât mai potolit, pentru că n-aș fi vrut în veci s-o rănesc.

— Uneori nu cred că înțelegi. Ce dar ai.

— Cânt la violoncel, ca o grămadă de alte persoane. Poate reușesc să cânt mai bine, sau voi reuși, cum o fi. De ce contează chestia asta, de fapt?

M-am împins din nou în leagăn. Greierii cântau tare și neconținut și mă bucuram că e așa. Nu vedeam lucrurile cum le vedea ea, nu puteam acorda însemnătate unui lucru care nu conta.

— Ai terminat eseul? m-a întrebat încet.

— Odată, când eram la bibliotecă, niște fete din Maidenville au intrat și au râs de mine și când am ajuns acasă am văzut că mama nu-mi tăiașe eticheta de la rochie.

— Summer...

Mi-am luat elan și m-am avântat mai sus.

— Ești fericită, Savannah?

S-a uitat la mine și mi-a zâmbit, cel mai trist zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

Ne-am ridicat privirea când a ieșit Tommy din casă, iar Bobby s-a ridicat și a dat mâna cu el. M-am întrebat dacă o să-mi răspundă, dar se uita atent la ei, sau se prefăcea că se uită, așa că mi-am zis că era, poate, o întrebare la care aș fi putut să răspund și eu.

După o vreme, Bobby s-a apropiat și i-am zâmbit, iar el a rânjit la rândul lui. Avea o sticlă de bere în mână și părea un pic amețit, pentru că-i luceau ochii.

— Dacă te dai mai sus de-atât, o să te dai peste cap.

— Nu se poate, am încercat eu, i-a strigat Raine pe geam.

Bobby rămase locului, uitându-se la cerul înstelat. Am simțit cum mă privea Savannah, observându-mă cum mă uit la el.

— Felicitări! i-am zis.

M-a privit intrigat.

— Aniversăm zece ani, i-a spus Savannah.

A zâmbit, apoi și-a întors din nou privirea spre cer.

32. O fată frumoasă din Grace

În weekendul după ce televiziunile naționale preluară știrea, în trafic se formară coloane de la intrarea în Grace până hăt, în Windale. Mașinile se târau în ritm de melc în timp ce-și croiau drum prin beznă. Se auzeau claxoane, copiii scoteau mâna pe geam, cucoane în vârstă coborau din camionete ruginite și-și făceau cruce.

Unul dintre băieții lui Kinley le cerea doi dolari de mașină celor care voiau să parcheze pe terenul lor, aflat la vreo jumătate de metru de zidul întunecat.

Chiar înainte de amiază, Noah și Purv auziră vestea și își croiră drum spre locul în care se strânsese mulțimea. Le luă o oră să instaleze o măsuță și încă vreo 30 de minute până când Purv șterpeli două lăzi de limonadă de la prăvălia lui Ginny. Sticlele se vândură rapid, chiar și după ce ridicară prețurile la nivelul practicat în Maidenville.

— Ne mai trebuie, spuse Noah, lăsându-se pe spate în scaunul lui pliant și urmărind coloana șerpuită de mașini care se pierdea în lumina soarelui.

Purv își ridică privirea când unui Chevrolet cu număr de Mississippi i se înecă și îi muri motorul chiar în fața lor. Un bătrân coborî și se uită la cer, cu ochi în care se citea teama.

— Un dar ceresc, spuse Purv, ridicându-se și apropiindu-se de mașină. Pot să chem pe cineva să se uite la motor. Dar o să vă coste.

Se întoarseră pe jos spre oraș, Purv cu o bancnotă de zece dolari din partea bătrânului și Noah cu câștigul pe care-l scosese din vânzarea limonadei.

— Cum ne-am descurcat, până la urmă? întrebă Purv, în timp ce Noah număra bancnotele.

— Binișor, spuse Noah, întinzându-i jumătate din bani lui Purv, care i-i dădu imediat înapoi.

— În seara asta, du-o pe Raine într-un loc mai fain decât la Mae.

Noah zâmbi.

— Nici măcar nu sunt sigur c-o să vină.

O ținură pe străzile principale, pentru că era prea întuneric să ocolească. Nu foloseau lanternele, deoarece economiseau bateriile pentru expedițiile de vânare a Păsăroiului prin Hell's Gate.

Când ajunseră, găsiră piața în vrie. Sosiseră și mai mulți reporteri — erau instalați în dube de televiziune, cu antene parabolice deasupra și panouri cu litere strălucitoare. MOTOR, MARTOR OCULAR și NBC, de parcă se mai întâmpla ceva, dincolo de apariția unui nor pe cer.

Camionetele dispăruseră din fața secției, pentru că Black insistase să fie mutate, dar le parcaseră pur și simplu pe două rânduri pe colț, lângă intersecția cu Jackson Ranch Road, și se întorseseră pe jos. Erau mai mulți acum, vreo cincisprezece, și aveau un aer dur. O forță pe măsura celor cincizeci de indivizi aflați de partea pastorului Lumen. În mare, se ignorau, dar când vreo cameră se îndrepta asupra lor, pastorul Lumen se ridica în picioare și începea să vitupereze, un efort care-l vlăguia din ce în ce mai mult. Deely White se agita pe lângă șezlongul bătrânului, făcându-i vânt din când în când cu un evantai în stil oriental.

Cei de la biserică aprinseră felinare și le puseră de jur împrejur, o veghe pentru un bărbat cu care cei mai mulți nici măcar nu schimbaseră vreo vorbă.

Trix îi spuse lui Noah că erau asaltați cu apeluri despre nor acum, majoritatea din partea unor persoane în vârstă, care-și făceau griji că ar

putea s-o mierlească în bezna aceea otrăvitoare, ca și cum Dumnezeu n-ar mai fi fost în stare să le găsească sufletele.

Cei din familia Kinley găsiseră un țăranoi care conducea un autobuz vechi de școală în Haskell. Îi plătiseră o sumă frumușică să oprească în fiecare dimineață în fața bisericii și să-i ducă pe câțiva dintre cei mai bătrâni la soare peste zi.

Noah și Purv o tăiară pe Whatley și de-acolo pe Sayer, mergând agale spre service-ul auto „La Merle“. Era un atelier micuț, încăpeau la vreo trei mașini pe lat, construit din tablă de oțel care fusese vopsită cândva în roșu, alb și albastru, însă cu timpul se decolorase și se deteriorase. În față erau camionete și mormane de cauciucuri. Înăuntru se vedea lumină.

— Crezi că Merle o să meargă să-l ajute pe tipul ăla? întrebă Noah.

— Mda. Dar o să ia și pielea de pe el. Probabil c-o să-i ceară o sută de dolari până să ridice capota.

Străbătură aleea de beton și auziră voci furioase, așa că se ghemuiră după un Dodge ridicat cu cricul.

Se uitară pe geam.

— Cine e? întrebă Purv.

— Tommy Ryan.

Tommy zbiera ceva și Merle își lăsase privirea în pământ, studiindu-și pantofii. Îi răspunse și Tommy se înfurie, scoase un pistol .48 și-l îndreptă cu o mână sigură spre el. Merle începu să se roage de el.

Îi priveau cu ochii mari.

— Datorii de la jocuri de noroc, spuse Purv. Pun pariu că de asta e vorba.

— Crezi c-o să-l împuște?

— Nu. N-o să-și mai vadă banii înapoi dacă Merle crapă.

*

Raine stătea în fața șifonierului, luând hainele la rând. Puse mâna pe o fustă și o ținu în dreptul ei, văzu că era prea scurtă și o lăsă să cadă pe podea. Scoase alta și făcu același lucru.

Nu ieșea de obicei în oraș; nu asta făcea când se plimba cu mașina cu băieții.

Nu veneau în vizită, n-o duceau nicăieri în afara aleilor întunecate, unde parcau și lăsau să se aburească geamurile în timp ce-o făceau să gâfâie.

Când era acasă, mintea nu i se îndepărta niciodată prea mult de sora ei. Stătea cu urechea ciulită, sperând să aibă din nou senzația că era prin preajmă. Nu era ușor de explicat sau de înțeles. Amândouă aveau senzația asta — a prezenței celeilalte. La un moment dat, Raine chiulise de la școală și-și petrecuse ziua pilindu-se cu Danny Tremane și unul dintre amicii lui, apoi merseseră cu mașina în Hell's Gate și-i făcuseră niște chestii pe care nu mai reușea sau nu mai voia să și le amintească. Și după ce ajunsese acasă și se băgase în cadă, iar camera începuse să se învârtă cu ea, se lăsase cu totul sub apă până când Summer intrase peste ea în baie, plângând și gâfâind, pentru c-o tulise de la școală la pauză și o ținuse într-o fugă până acasă ca să ajungă la ea.

Raine străbătu holul și intră în dormitorul surorii ei. Aprinse lumina, deschise șifonierul și găsi rochia. Rochia pe care o purtase Summer când ținuse recitalul de violoncel la biserică și făcuse lumea să plângă, apoi vorbise despre asta ca și cum n-ar fi fost mare chestie.

*

— E frumos, spuse Noah, când Purv îi puse pe umeri sacoul portocaliu de in. De unde l-ai luat?

Purv zâmbi.

— Nu mă întreba...

— Au un sacou fix ca ăsta în vitrină la Dee's, zise Trix.

— Nu-l mai au, spuse Purv.

— E de damă, are pernuțe la umeri, comentă Trix.

Trix trecuse pe la Noah să vadă ce face și să-i umple frigiderul. Încerca să facă treaba asta cel puțin o dată pe lună.

Purv se strâmbă la ea.

— Nu te-ai uitat niciodată la Miami Vice? Poartă chestii din astea tot timpul pe-acolo.

Noah își încheie sacoul, apoi îl descheie.

— Așa e. Și n-am de gând să primesc sfaturi de stil de la tine, Trix.

— Mda, încuviință Purv. Fără supărare, Trix, dar ești babă. Și cu tunsoarea ta... ai zice că ești bărbat.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine, Noah, spuse Trix, adoptând o expresie serioasă. M-a sunat Missy — zice că iar nu te-ai dus la dializă. Pentru a treia oară în ultimul timp, așa e?

— Missy e o mincinoasă, zise Purv.

Trix îi aruncă o privire ucigătoare.

— Am fost ocupat, spuse Noah.

— La naiba, Noah, ești bătut în cap sau ce-ai? Ce crezi c-ar spune maicăta?

Noah ridică din umeri.

— Știi ce-ar spune.

— O să mă duc mâine.

— O să mă asigur că merge, întări Purv.

— O s-o întreb pe Missy.

Noah trase aer în piept, apoi făcu stânga împrejur.

— Gata?

Purv încuviință.

— Aproape. Mă duc după o scobitoare.

*

Se instalaseră în curte, una lângă alta. Ava turnă în pahare vodcă fără gheață.

— Bobby merge și acum s-o caute, noapte de noapte, spuse Savannah. O ia pe străzi și uneori merge cu mașina până în Hell's Gate. A vorbit cu pastorul Milburn și cu lumea de la St. George.

Ava trase în piept fumul de țigară.

— Adică... au zis c-o să se roage pentru ea. Știu cum sună asta, dar...

— Mulțumesc. Și mulțumește-i și lui Bobby, nu doar pentru asta, ci pentru tot ce ați făcut pentru Summer.

Râul era aproape de curtea lor, dar nu-l auzeau cum curge, pentru că încă mai cântau greierii.

— Mă gândesc că e pe undeva, cine știe pe unde, și mă ia cu rău, spuse Ava.

Se uită în depărtare, de parcă s-ar fi văzut ceva acolo.

— Nu e aievea, asta îmi spun noaptea, când nu mă ia somnul.

Savannah îi strânse mâna.

— Vorbea despre tine și despre Bobby tot timpul. „Bobby a zis cutare lucru“ și „Savannah a zis cutare lucru“. Se întorcea acasă și nu-i mai tăcea gura. Mai ales după prima vizită, a zis că aveți lucruri frumoase și l-a întrebat pe Joe dacă ar putea să-și pună toate cărțile în camera de oaspeți, să fie ca o bibliotecă.

— E o fată foarte drăguță.

— Și ne bucuram așa tare că vă are pe voi, niște oameni care să-i fie modele. E un lucru rar, știi, un cuplu mai tânăr, faptul că Bobby e pastor, e ceva aparte. În ochii ei sunteți perfecțiunea întruchipată.

— Suntem departe de a fi perfecți.

Se lăsa întunericul când vecinul trase draperiile.

— Știu despre băiețelul vostru, spuse Ava.

— Michael.

— Nu e musai să vorbești despre el. Îmi pare rău, atâta tot, voiam doar să știi asta.

— Îmi place să vorbesc despre el. Nu am prilejul... Bobby.

Savannah puse mâna pe pahar, luă o gură și simți cum o arde în piept.

— Nu prea beau. Nici Bobby. S-a apucat de băut când a murit Michael. Apoi s-a lăsat. E puternic, Bobby e un bărbat puternic în multe privințe. Dar nu-i place să vorbească.

— Poate că stă de vorbă cu Dumnezeu, îi spuse Ava blând.

— Dar eu am nevoie de el aici, pe pământ. E egoist ce zic?

— Nu e egoist, Savannah.

Savannah dădu paharul pe gât.

— Doamne, îmi pare rău. Am venit să-ți fiu alături și uite că vorbesc despre mine și despre problemele mele, ca și cum și-ar avea locul.

Ava zâmbi.

— Cum era Michael?

Savannah inspiră adânc.

— Când a apărut, nu era cum mă așteptam. Era așa de fragil și de străin, de dificil și desăvârșit! Nu dormea, cel puțin nu noaptea.

— Îmi amintesc când am trecut prin asta cu fetele.

— Nu mi-am intrat ușor în rolul de mamă. În primele câteva luni abia mă mențineam pe linia de plutire. Nici nu simțeam legătura dintre noi, n-am simțit-o imediat, cum ar fi trebuit. Bobby a simțit-o. Stătea în fiecare noapte cu Michael, ca să pot eu să mă odihnesc. Mi-am dat seama că nu-l deranja, că era fericit să aibă familia lui.

— Dar ți-a fost mai ușor, cu timpul.

— Într-o noapte, Michael a zbierat cu orele, poate că-i ieșeau dinții. Am băgat capul pe ușă și am văzut că Bobby abia mai făcea față, a fost prima dată când l-am văzut îngrijorat, ca și cum ar fi dat greș. Așa c-am luat violoncelul și le-am cântat Lebăda ²³, iar Michael s-a potolit. M-am uitat la Bobby și el mi-a zâmbit; n-o să uit în veci momentul ăla.

Auziră zgomote și văzură farurile unei camionete în depărtare.

— Asta-i chestia cu Bobby, mereu a căutat un sens și cred că și-l găsisese în sfârșit în Michael. Țelul lui, mai presus de a fi pastor, și-a imaginat că rolul lui era să-l crească pe Michael, să-l ocrotească.

Ava înghiți în sec.

— Și n-a reușit.

— Nu.

— Așa se simte Joe acum. E un tip solid și dur și nu poate să facă nimic. Îl termină. N-o spune, dar îl termină. Și Raine e o fire puternică, dar suferă.

— Probabil că v-a fost greu cât a fost Joe închis.

— A fost. Și se întâmplau toate chestiile astea... Pastorul Lumen tot vorbea despre diavolul care pândește la ușă. Raine crede că sunt prea severă cu ea, dar...

Îi tremură glasul.

— Le iubesc așa de tare! Doar pe ei îi am pe lume, pe fete și pe Joe.

— O să se întoarcă, Ava. Trebuie să crezi asta.

Savannah se ridică și Ava o conduse pe porțița laterală. O urmări din priviri cum străbătea străduțele întunecate, înapoi spre viața ei însingurată, și simți o deznădejde nemăsurată și apăsătoare.

Și apoi se întoarse, pentru că în casă se vedea lumină, se uită prin geam și o văzu scăldată într-o lumină aurie, ca și cum nici n-ar fi plecat.

Urcă în fugă treptele verandei, dând buzna în bucătărie, și se opri locului, frecându-se la ochi. Recunoștea rochia, i-o cumpăraseră chiar ea, era o rochie albă, superbă.

Stătea acolo, cu umerii trași înapoi și gâtul drept, binecuvântată de un har care-i ocolea pe cei mai mulți. Era desăvârșită. Fata ei desăvârșită.

— Summer, spuse, deși nu era sigură că era glasul ei, pentru că părea să vină de departe.

Și apoi Summer se întoarse spre ea, dar nu era Summer de fapt, așa că Ava țipă la ea să-și scoată rochia și se năpusti spre ea, îi rupse breteaua și apoi căzu la pământ. Și când își ridică privirea o văzu pe Raine luând-o spre ușă.

Și apoi plânse îndelung și amarnic după fiicele ei; după amândouă.

*

Raine mergea grăbită. Se uită la felinarele care-i apăreau ca prin ceață, printre lacrimile pe care voia să și le stăpânească pentru că era mai puternică decât maică-sa.

Nu se întoarse când auzi camioneta trăgând lângă ea. Nici măcar când se deschise geamul și cei doi băieți aflați înăuntru o strigară pe nume. Încercă să meargă înainte, să fugă în continuare de sine. Dar apoi își aminti de privirea din ochii maică-sii, de privirea care-i spunea să nu fugă, deoarece n-avea spre ce. Așa că se întoarse și-i înfruntă. Erau mai mari, poate că mergeau la același liceu, poate că mai fusese cu unul dintre ei. Îi ziseră că aveau băutură la ei și o întrebare dacă voia să se distreze un pic.

Nu voia, de fapt, dar se urcă oricum în mașină.

*

Când văzu că nu apare, Noah luă la rând fiecare stradă din Grace căutând-o, cu noaptea furișându-se prin spărtura neacoperită din mașină. Își luă inima în dinți și-i bătu la ușă, dar casa era cufundată în întuneric și nu veni nimeni să-i deschidă.

Se gândi la Della Palmer și la celelalte fete din Briar. Fotografiiile lor apăreau din nou în ziar alături de nor, de piață și de pastorul Lumen.

Era buluc de lume în piață când ajunse. Se strânseseră o grămadă de oameni în față la Whiskey Barrel, stând cu paharele de bere în mână și uitându-se la toată nebunia. Purv susținea că lumea bea mai mult acum din cauză că Hank Frailey deschidea cârciuma devreme și nu mai ținea nimeni cont dacă era zi sau noapte.

Timpul curgea altfel pe întuneric.

Unii veneau în excursii de o zi din ținuturile învecinate și transformaseră Grace într-o destinație, o lume a ciudățeniilor.

Noah fentă câțiva bețivi și apoi se trezi chiar în dreptul sacilor de nisip. Cei de la biserică stăteau laolaltă, făcând conversație și mâncând, unii din farfurii de porțelan, atenți la maniere de parcă ar fi fost la un picnic de fițe.

Noah se îndreptă spre tabăra lui Joe, unde-i văzu pe câțiva dintre băieți bând bere și făcând grătar. Se uitau lung la turiști și la cei veniți din Maidenville. Unul se apropie un pic prea mult când se trăgea înapoi să facă o poză și Tommy Ryan îl îmbrânci zdravăn. Se auziră niște răcnete, dar Black se apropie rapid, cu ochii injectați și cu mâna pe armă, ca și cum era cât pe-acum să împuște pe cineva.

În spate de tot, Noah îl văzu pe Joe Ryan stând de unul singur. Și în momentul ăla îl văzu și Joe, ridică o mână și-i făcu semn să se apropie. Primul impuls al lui Noah fu s-o ia la fugă. Joe îl speria. Dar apoi se gândi la Raine și o luă pe drumul ocolit într-acolo, nevrând s-o apuce prin aglomerație, prin aburii de bere și fumul de țigară.

— Stai jos, îi spuse Joe.

Noah se așeză.

Joe fuma și avea o sticlă de bere în față, dar nu se atingea de ea. Cămașa stătea să-i pocnească peste brațe, peste bicepșii proeminenți.

— Unde e Raine?

Noah își lăsă capul în jos și Joe zâmbi.

— Crezi că nu știu cu cine umblă fiică-mea?

— O căutam. Mă gândeam c-o fi pe-aici.

Joe clătină din cap.

— Pesemne că-i acasă cu maică-sa. De ce te-ai gătit așa? O scoți pe undeva?

Noah înghiți în sec.

— Am zis că nu mă deranjează. Mai bine cu tine decât cu băieții ăia mai mari pe care i-am văzut dând târcoale casei. Măcar tu te-ai îmbrăcat în sacou, deși mă gândesc că s-ar putea să fie de damă.

Noah oftă.

— Ai grijă de ea?

— Da, domnule. Deși mă gândesc că s-ar putea să fie taman pe dos.

Joe începu să râdă, apoi aruncă țigara și o stinse.

— Unde o duci?

— Mă gândeam s-o duc la Clyde's.

În ierarhia localurilor, Clyde's era cu o treaptă unsuroasă mai sus decât Mae.

Joe băgă mâna în buzunar și-i întinse o bancnotă de 20 de dolari.

— Fă bine și ai grijă de ea cât durează povestea asta. Are nevoie de prieteni.

— Da, domnule.

Joe își mai aprinse o țigară, lăsând lumina blândă a flăcării să-i învăluie chipul. Avea o barbă deasă și în ochi i se citea oboseala.

— Îl știam pe taică-tău.

Noah își ridică privirea.

— Era un tip dur.

Noah zâmbi.

— Eram în tabere opuse, dar mi-a fost întotdeauna simpatic. Se purta corect cu oamenii, apreciam treaba asta. Îl mai ții minte?

— Nu îndeajuns.

Joe încuviință agale.

— E trist... ce s-a întâmplat. L-am cunoscut pe Jasper Stimson pe vremea când eram puștani. O jigodie nenorocită, nu era zdravăn la cap.

Joe suflă fumul spre faruri.

— Pe Black îl urmărește și acum.

— A fost vina lui? întrebă Noah.

Citise tot ce găsisese de citit, auzise o mulțime de relatări, dar maică-sa nu-i vorbise niciodată de ce se întâmplase în ziua aceea, în 1985.

Joe ridică din umeri.

— E mai bine să dai vina pe omul care a apăsat pe trăgaci, nu pe cel care n-a făcut-o.

Noah aruncă o privire spre secție, apoi se ridică.

— O cunoști pe Summer? îl întrebă Joe.

— Nu prea. Adică, o vedeam la liceu și am fost la biserică atunci când a cântat la violoncel. Dar n-am stat niciodată de vorbă cu ea.

— Bine.

— Cred c-o să apară în curând. Vreau să zic, nu c-ar conta părerea mea, dar cred că n-o să pățească nimic.

Joe încuviință, ca și cum se săturase să audă treaba asta.

Noah se hotărî să mai facă un ultim popas la reședința Ryan, înainte de a se da bătut. Pe drum trecu pe lângă câteva camioane parcate pe Lott.

Lăsă Buick-ul între buruieni și o luă pe jos pe All Saints. O auzi înainte s-o vadă. Un foșnet, de undeva de aproape, apoi un soi de tuse. O luă rapid printre boschete, apoi pe lângă pădure, până ajunse în luminiș și de-acolo pe malul râului.

Văzu o siluetă pe mal.

— Raine? întrebă, apropiindu-se.

— Du-te în mă-ta, Noah.

Se ridică în capul oaselor, cu gesturi greoaie și cu părul desfăcut. Noah simți miros de băutură.

— Ți-e bine?

— Lasă-mă-n pace.

Se așeză lângă ea, rămânând mult timp acolo. Râul curgea agale în noaptea aia.

— Mi-e dor de lună, spuse.

— Și de stele, adăugă Raine.

— Mda. Și de stele.

N-avea pantofi în picioare, Noah se întrebă pe unde i-o fi lăsat, dar nu spuse nimic. Purta o rochie frumoasă, dar avea o bretea ruptă.

Avea un semn micuț pe obraz, roșu și proaspăt apărut.

— Vrei s-o chem pe mama ta?

— Nu.

Raine se lăsă într-o rână, odihnindu-și capul în poala lui, cu ochii la râu. Într-o altfel de noapte ar fi văzut stelele oglindite acolo.

— Cum se face că Purv îți spune tot felul de chestii, uneori? Gen, mergem pe jos și îți spune câte o chestie fără legătură cu nimic, aiurea în tramvai.

— Dacă mă chinui, sau dacă i se pare că sunt agitat, îmi spune câte ceva ca să-mi ia gândul. Mama i-a spus că funcționează figura pentru că așa făcea și ea.

— Tipic pentru tine să te agiți. Și funcționează?

— Uneori.

— Spune-mi ceva.

Noah își drese glasul.

— Știi că libelula respiră prin anus?

Raine clătină din cap, pe cât de oripilată te-ai fi așteptat să fie.

Se uită la ea și observă că avea o agrafă lucioasă în păr. Era o chestie ieftină și cochetă și i se puse un nod în gât.

— Ceva mai bun știi? îl întreabă.

— Să te ții de mână cu cineva pe care îl iubești poate reduce durerea, stresul și teama. E dovedit științific.

— N-am de gând să te iau de mână.

Se întoarse pe spate și se uită lung la el, cu ochii plini de lacrimi.

— Sunt așa de tristă!

Noah se uită la ea și încercă să-i zâmbescă.

— Te înțeleg.

— Ba nu, Noah. Tu nu iei nimic în serios.

— Ba da. Doar că...

— Porți insigna aia și lumea râde de tine, de parcă ai fi un clovn sau ceva. Nu te deranjează?

— Pe tine te deranjează?

— Mă lasă rece. Dar vrei să mă scoți în oraș, de parcă ai considera că e ceva între noi și iei în serios treaba asta, iar asta mă deranjează.

— De ce?

— Vreau ceva mai mult.

— Decât?

— Decât tine.

A spus-o repede, dar cuvintele au rămas mult timp în aerul nopții.

— Oh.

— Mai mult decât să ies cu un băiat care vrea să se facă polițist în orașul de rahat în care am crescut.

— Nu știi nimic despre mine, îi spuse Noah blând.

— Știu că n-o să ajungi departe. Poate c-o să ți se îndeplinească dorința și o să ajungi polițist și peste 50 de ani tot în orașul ăsta o să fii și asta e deja ajuns pentru tine. Eu vreau mai mult, ca și sora mea. Vreau mai mult decât ceea ce am primit.

— N-o să mai fiu aici peste 50 de ani.

— Visezi cu ochii deschiși, Noah. O să vin să te caut, să văd ce s-a ales de viața ta. Pun pariu că n-o să fie mare lucru.

Raine își întoarse privirea spre apă.

Noah inspiră adânc, simțind că norul coborâse cu un centimetru mai jos peste oraș. Încercă să găsească ceva de zis, dar realizează că, dintre toate cuvintele din lume, nu mai era niciunul de rostit. O privi o bună bucată de vreme, forma feței, cum îi juca părul în bătaia vântului, în timp ce Raine închise ochii și ațipi.

Rămase acolo fără să observe cum trece timpul, ascultând ritmul respirației ei, privind cum i se ridica și i se lăsa pieptul.

— Și să știi că sacoul ăla e de damă, îi spuse Raine, fără să deschidă ochii.

— Știu.

²³ Penultima parte din suita muzicală Carnavalul animalelor, compusă de - Camille Saint-Saëns.

33. Summer

Uneori, Red oglindește o lume verde, pentru că se îngustează până când nu mai e decât un pârau care curge printre copaci. Treceam pe acolo și aruncam o piatră în apă doar ca să văd vălurelele.

În timp ce lumea din oraș răsufla ușurată, eu trăiam cu fetele din Briar. Când am început să scriu eseul ăla, nu era altceva decât o frântură din ceea ce trăiam, pentru că totul era atât de real. Cu cât mă gândeam, vedeam și citeam mai mult... ele erau noi două — eu și sora mea. Nu exista nicio diferență. Am fost la bisericile lor, am stat în curțile lor și am privit frânturi din siluetele mamelor lor prin ferestrele luminate de lună. Natura umană, binele și răul, hotarul acela care e estompat de religie, dragoste și război. Fetele din Briar erau altarul meu și îngenuncheam dinaintea lor. Întotdeauna socotisem că Dumnezeu și biserica te ocrotesc, dar fetele din Briar mi-au răpit convingerea asta, mi-au dat lumea peste cap și au retezat firele care mă ancorau de viața pe care o cunoșteam.

Ieșeam pe furiș din casă și mergeam de-a lungul râului, unde vedeam focurile aprinse și pe puștii cu sprayuri de vopsea. Diavolul e un concept, o teorie care ne leagă de mâini și ne face să ne plecăm capetele. Socotesc că am prea multe gânduri, ceea ce e mai rău decât dacă aș avea prea puține.

Când visam, le vedeam pe Della Palmer și pe Bonnie Hinds mergând de mână, cu chipurile încremenite în țipete desprinse din Edvard Munch. Le vedeam pe Lissa Pinson, Coralee Simmons și pe Olive Braymer la capul patului, privindu-mă în tăcere în timp ce Bobby se opintea între picioarele mele. N-avea să iasă nimic și avea să iasă ceva de aici — povestea mea și a vremurilor în care trăiam, precum și a fetelor din Briar care au influențat cursul vieții mele.

La Raine era și mai și, felul în care se purta și lucrurile pe care le făcea, era ceva febril și evident și m-am întrebat ce-ar trebui să se întâmple ca s-o împingă pe altă cale.

Stăteam la masă și ne spuneam rugăciunea cu capetele plecate și cu gândurile în vrie. Stăteam în fața televizorului și râdeam de Roseanne și Dan, de Becky, Darlene și D.J. Ne-am uitat la metalul boțit, la fumul negru și chipurile îndurerate când Oklahoma a fost devastată.²⁴ Viața se întâmpla în jurul meu, dar eu n-o trăiam, eram doar un pasager purtat de tot ce decurgea de aici, mai puțin când eram cu Bobby.

Stăteam mai mult de vorbă, dar niciodată despre Michael, pentru că Michael era al lui și nu voia să-l împartă. Aveam din ce în ce mai des sentimentul ăsta, un soi de durere care apare când pierzi ceva, așa de profundă că nici măcar n-ai ști să spui ce te doare. Aveam să-l pierd într-o zi.

Uneori îmi plăcea să privesc în urmă. Închideam ochii până când retrăiam acele momente. Mă plimbam cu Raine peste câmpurile din spatele casei. Se înălțau și coborau, așa că ne țineam de mână, pentru că asta făceam când ni se cutremura lumea sub tălpi. Aveam 12 ani și socoteam că știm tot ce trebuie să știi.

— Mă gândeam, a început Raine.

— Mda?

— La globul ăla cu zăpadă artificială pe care ți l-a adus tata din Biloxi anul trecut. Cel cu satul ăla cu căsuțe mititele.

— Mda.

— Îmi place mult.

I-am strâns mâna și mi-a zâmbit, zâmbetul ăla larg care e doar pentru mine, nu pentru băieți.

— Ți-l dau ție, i-am zis, pentru că știam că-l vrea.

Uneori o prindeam în camera mea, uitându-se cum ninge în glob.

— Știi de ce-mi place așa tare?

— De ce?

În aer se simțea primul ger și aveam hainele groase pe noi. Era ora asfințitului și Raine m-a tras pe pământul tare și am stat împreună, uitându-ne cum dispăreau ultimele culori înflăcărâte.

— Atunci când am stat tot așa în curtea din spate într-o noapte și ninge. Mai ții minte, Sum?

— Mda, țin minte.

Și-a rezemat fruntea de a mea și a zâmbit larg, așa c-am zâmbit și eu. Apoi m-a ridicat de acolo și am mers înainte.

— Crezi că râul o fi înghețat? m-a întrebat.

— S-ar putea, în partea aia înspre Wilson.

— Vrei să ne plimbăm peste el?

Am încuviințat.

— Mda. Vreau.

Când am ajuns acolo, am pășit cu grijă, ținându-ne de mână și călcând cu ghetetele pe gheața care se formase deasupra râului.

— Mama zice c-o să cădem prin gheață.

— Ba n-o să cădem, a zis Raine.

Ne mișcam agale și a răsărit luna, scoteam norișori de abur când respiram și o lumină palidă se revărsa peste gheață printre copacii golași. Râul înainta șerpuit și noi mergeam împreună, ciulind urechea să auzim dacă pâraie, dar nu s-a auzit nimic.

Când am luat curba, le-am văzut și m-am oprit.

— Ce e? m-a întrebat Raine și i-am arătat.

M-am uitat la Raine și ea se uita la ele și mi-a strâns prea tare mâna.

— Cum de sunt aici? m-a întrebat încet.

Am clătinat din cap pentru că nu le mai văzusem până atunci. Stăteau pe gheață, cuibărite laolaltă, cu gâturile împletite și penele nespuse de albe.

— Sunt tare frumoase.

— Rămân împreună toată viața, am zis.

— Ca noi.

— Mda, ca noi.

Am rămas pe râul înghețat și ne-am uitat la lebede o bună bucată de vreme, pentru că eram sigure că n-o să le mai vedem vreodată.

²⁴ Aluzie la atentatul cu bombă care a avut loc în Oklahoma City în data de 19 aprilie 1995, un act de terorism domestic care s-a soldat cu 168 de victime.

34. Focul

Noah deschise ușa și îl văzu pe Black în prag, cu o pungă de cumpărături în mână și mașina poliției parcată pe alee. Era devreme și pentru o clipă se gândi c-o fi încurcat-o, dar Black îi zâmbi și-l întrebă dacă poate intra.

Noah îl văzu studiind bucătăria — linoleumul rupt și ușile de la bufet desprinse din balamale.

— Bunică-ta e acasă?

— Doarme. Doarme mult, mai nou.

Black aruncă o privire spre televizor, spre piața din Grace și veghea luminată de flăcări. Clătină din cap ca și cum tot nu-i venea a crede.

— Ce mai face Raine?

— Îi e teamă. Dar se poartă ca și cum nu i-ar fi.

— Așa, deci.

— Te simți bine, Black?

— Mda. Cam obosit, poate, mă doare capul aproape zilnic. Nu poți să mai vii la secție o vreme. Știu c-ai ajuns la un aranjament cu Trix, pentru că te rogi an de an de ea, și nouă ne place să te avem prin preajmă, dar la situația din piață... Nu pot să te mai las acolo. E periculos.

— Bine.

— Nu sunt sigur când o să vină Joe și cu ce-o să vină.

— Înțeleg, nu-i nimic.

Black încuviință.

— Te duci la biserică în dimineața asta? întrebă el.

— Mda. O să fie ca la nebuni acolo. Au camere instalate pe Jackson Ranch Road acum.

— Am auzit că tu și Purv ați făcut bani pe seama turiștilor.

Noah se încruntă.

— Un tip pe care l-a ușurat Purv de bani; ar fi trebuit să-l cheme pe Merle, dar nu s-a obosit. Tipul a venit la noi căutând pe cineva care să-l ajute, de parcă n-am avea treburi mai importante. Spune-i lui Purv să nu mai fure de la oameni.

— N-a furat, de fapt. Ne-am dus la Merle, dar tocmai se luase la harță cu Tommy Ryan.

— Așa, deci?

— Purv zicea că s-ar fi luat de la datoriile la jocuri de noroc.

— Probabil, încuviință Black.

Rămase locului o clipă, ca și cum ar fi fost cu gândul la altceva.

— Ai apucat să iei micul-dejun?

Noah clătină din cap.

— Am adus niște ouă.

Black se îndreaptă spre bufet și scotoci pe-acolo până găsi o tigaie.

Făcu o omletă și luară masa împreună.

— Pot să te întreb ceva, Black?

— Poți să întrebi.

— Ai luat parte vreodată la un schimb de focuri?

Black se șterse cu șervețelul la gură.

— Am făcut parte din poliția statală, cu tatăl tău.

Noah încuviință, pentru că știa treaba asta. Avea articole decupate din ziare și fotografii, tot ce se scrisese.

— Un tip pe nume Rick Fallon și cei doi băieți ai lui au jefuit filiala locală SunTrust. I-am urmărit aproape zece kilometri, până și-au lăsat camioneta în drum și-au tăiat-o prin lanurile de porumb. Nu vedeam nimic, doar auzeam cum îmi șuieră gloanțele pe la ureche.

— Ai tras și tu în ei?

— Am tras în direcția de unde se auzea zgomot.

— Ai câștigat?

— Nu sunt sigur că există câștigători când vine vorba de schimburi de focuri. Mai degrabă de diverse grade de pierderi. Taică-tău l-a doborât pe Rick, până la urmă. Era neîntrecut în trasul la țintă.

Noah încuviință, cu ochii un pic holbați.

— Eu i-am nimerit pe băieții lui. Unul avea 15 ani.

— Oh.

— Îi semeni... lui taică-tău.

Noah zâmbi pentru că n-avea cum să verifice treaba asta.

— Era dur, nu-i așa?

— Da, era.

Noah își drese glasul.

— Crezi că i-ar fi plăcut de mine... cum am ieșit, adică? Pentru că uneori nu sunt prea convins.

— De ce?

— Doar că... avem meseria de polițist în sânge, nu? Nici măcar nu sunt sigur ce vreau să spun.

— Ar fi fost mândru de tine, Noah.

— Mda?

Black încuviință și-și lăsă din nou nasul în farfurie.

Jackson Ranch Road gemea de lume. Mașinile erau parcate bară la bară pe iarbă, iar oamenii mergeau în coloană spre St. Luke. Vizitatorii erau cu ochii pe sus, în timp ce localnicii îi priveau încruntați. Se simțea încordarea în aer, gata să explodeze de fiecare dată când vreun SUV cu număr de Maidenville își lăsa mașina parcată aiurea în piață și de fiecare dată când vreun localnic din Grace nu găsea loc la Mae.

Fuseseră câteva altercații, oprite înainte să degenereze, dar piața era ticsită de lume acum.

Noah văzu un grup de camere în dreptul porții și reporteri cu fețe lucioase postați în fața lor. Îi văzuse la televizor în dimineața aceea, marșând pe religie, influențe demonice și poveștile fetelor din Briar și încercând să dea impresia că toată lumea din Grace o luase cu capu' sau nu mai avea mult. Auzi în treacăt un tip la costum, cu un microfon în mână, care spunea că oamenii veniseră să-i ceară iertare Domnului, să-l roage să alunge bezna de deasupra lor și să-i binecuvânteze readucând lumina soarelui. Se auziră urale când Dale Crashaw se aruncă drept spre el și-i dărmă microfonul.

Tipul la costum păru șocat și strigă după Milk, care îl ignoră, cu o urmă de zâmbet.

Noah se desprinsese din șirul de oameni și o tăie printre morminte, intrând în biserică înaintea câtorva cucoane pe care nu le recunosc.

Îl văzu pe Purv așezat mai în spate, cu Rusty și unul dintre băieții lui, Noah nu mai ținea minte cum îl chema. Biserica era luminată ca la Crăciun, cu lumânări în plus și lumini și chipuri noi, care se uitau la bolți de parcă ar fi văzut ceva clădit de Dumnezeu cu mâna lui.

Lui Noah îi plăcea Crăciunul încă de când era mic, până și dializa i se părea mai ușor de îndurat în perioada dinaintea Crăciunului. Făceau bradul la Mayland, Missy se îmbrăca în spiriduș, iar Purv îi învelea scaunul în folie de aluminiu, pentru că i se părea că arată festiv așa.

Când era mic, îl aduseseră pe Moș Crăciun să-l vadă acolo. Noah amuțise și abia dacă reușise să îngaime ceva când fu întrebat ce-și dorea de Crăciun. Purv îi venise în ajutor, deși se alesese cu un bobârnac de la Missy când trântise răspunsul „Un rinichi bun“.

— Noroc c-ai găsit tu loc, spuse Noah, așezându-se lângă Purv.

— Am venit mai devreme, dacă tu n-ai apărut.

— Scuze, am ajuns târziu acasă.

Purv se întoarse spre el, ridicând din sprâncenele îmbinate. Noah clătină din cap.

— E o poveste lungă.

— Ce tot pălăvrăgiți acolo? îi întrebă Rusty.

— Noah a avut întâlnire cu Raine Ryan.

— La naiba, băiete, zise Rusty, clătinând din cap. Să nu contezi pe mine când o afla taică-său.

— Joe știe și nu s-a supărat.

— O fi crezut că ești cucoană cu sacoul ăla pe care-l purtai în piață azi-noapte, comentă Rusty.

Se lăsă tăcerea când apăru Bobby. Erau oameni și în picioare, pe trei rânduri, de-a lungul fiecărui perete, pe lângă cei vreo două sute înghesuiți pe bănci.

Bobby le ceru din nou să se roage pentru Summer, pentru a se întoarce teafără acasă. Le ceru din nou să se roage pentru Raine, Ava și Joe, ca Domnul să le dea speranță și tărie în această perioadă dificilă. Vorbea tare și vocea lui reverbera în biserică, iar Noah închise ochii strâns.

Bobby nu pomeni de nor și Noah se bucură. Nu era un motiv de rugăciune, nu era ceva real, ca povestea cu Summer și fetele din Briar. Își ridică privirea când auzi că se deschide ușa. O văzu pe Ava și auzi șușoteli, apoi îl văzu pe Bobby zâmbindu-i și făcându-i semn să vină mai în față, unde-i ținuse Savannah loc.

Ava mergea cu capul sus, îmbrăcată frumos, dar Noah observă schimbarea. Dacă luna care trecuse o pusese la încercare pe Raine, pe maică-sa o devastase.

*

La mult timp după ce se terminase slujba, când în biserică se lăsase liniștea, tulburată doar de ecoul gol al rugăciunii, Bobby stătea de unul singur și se uita la locul unde ședea de obicei Summer. Și apoi auzi pași și o văzu pe Raine intrând tiptil în biserică. Era leită soră-sa, așa că era un chin s-o vadă, iar Bobby trase aer în piept.

Raine își netezi părul, ferindu-și fața ca să nu-i observe zgârietura din dreptul ochiului.

— De ce îngenunchează oamenii când se roagă? îl întreabă.

— E un pasaj în Biblie: Veniți să ne închinăm și să-I cădem înaintea și să plângem în fața Domnului Care ne-a făcut.²⁵

Raine făcu un pas în față.

— Îmi fac griji că Summer nu se mai întoarce, spuse pe un ton curajos, ca și cum ar fi fost o provocare. M-am îmbrăcat cu rochia ei ieri. I-a cumpărat-o mama ca s-o poarte atunci când a cântat la violoncel aici, la biserică. Mai ții minte ziua aia, pastore Bobby?

— Sigur că mai țin minte ziua aia. Cred că tot orașul și-o amintește. A intrat în folclorul din Grace de-acum.

— Mama vă e foarte recunoscătoare, pentru că aveți amândoi grija lui Summer, fiindcă, cu toată povestea asta cu Păsăroiul, zice că e greu să găsești oameni în care poți avea încredere.

Bobby rămase tăcut o bună bucată de vreme.

— Nu prea am vorbit cu Savannah. Pare...

Bobby zâmbi.

— E din Maidenville, la ce să te aștepți?

Raine încuviință.

— O să-ți povestesc ceva despre Savannah, îi spuse Bobby, apropiindu-se. Cântă la violoncel. Adică știi asta, dar cândva ținea concerte, cu o orchestră. Muzica era viața ei. Și apoi am avut un băiat și a murit.

Bobby își dresă glasul.

— Nu s-a lăsat definitiv, doar că era tare tristă. Așa că nu-i prea venea să cânte. Și apoi a apărut Summer, iar Savannah a început să facă lecții cu ea și când am auzit muzica mi-am dat seama cât de tare îmi lipsise și ce liniște apăsătoare era în casă fără ea.

Se întoarse și dădu să plece.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

Raine arătă spre capătul bisericii, undeva în lateral, unde se afla baptisteriul.

— Unde duce ușița aia?

— Vrei să vezi?

Raine se uită mai întâi în jos și văzu orașul luminat sub ea, cu felinarele aprinse, deși era devreme, și soarele vărat, adăstând în zare.

— Când e senin, se vede cale de kilometri în jur, îi spuse Bobby. Acolo e Hell's Gate, îi arătă.

Raine se uită spre pădure, cufundată parțial în întuneric, un loc atât de neîmblânzit și nemăsurat, și se gândi la ce pândeă, poate, acolo.

— Pot s-o aduc pe Summer aici cândva?

— Îhâm.

Se uită la forfota din piață, la luminile care ardeau la Mae și la dubele de televiziune.

— Cum de nu mai pleacă reporterii ăia? întrebă.

— Din cauză că se vorbește atâta despre Dumnezeu, presupun. Ai fost pe Hallow Road?

Raine încuviință.

— Zidul ăla de întuneric. În viața mea n-am văzut așa ceva. Dacă s-ar fi întâmplat în altă parte, poate c-aș fi fost și eu printre oamenii care ar fi mers să-l vadă.

Raine își mușcă o unghie.

— Pot să te întreb ceva despre Samson?

— Bine.

— Nici măcar nu știu dacă o să-mi răspunzi, pentru că cei mai mulți credeți că nu pot face față adevărului, de parcă aș fi un copil care nu știe cum merg lucrurile și la ce se gândesc bărbații când văd o fată frumușică.

— Nu cred că Samson i-a făcut ceva surorii tale, Raine.

— Dar nu ești sigur.

— Samson a condus-o pe Summer acasă când ploua, ceea ce se poate să fi fost un simplu gest de bunătate. Iar restul nu putem decât să ghicim. Sau nu. Luăm lucrurile sigure pe care le avem dinainte și aici ne oprim. Așadar, când ajungi acasă în seara asta și te întinzi în pat, încearcă să-ți amintești ce știm sigur. E treaba lui Black să se preocupe de restul, Raine, nu a ta. Tu trebuie doar să ai grijă de tine. Și încearcă să nu-ți faci griji pentru părinții tăi, nici asta nu e treaba ta.

— Ușor de zis pentru tine...

— Știu.

Raine se aplecă peste balustradă — vedea mormintele și felinarele de la poartă. Se frecă la ochi pentru că era obosită la culme.

— Totul o să se termine cu bine, Raine. Știu că acum nu pare, dar așa o să fie.

— De unde știi? îi ripostă Raine, pironindu-l cu privirea.

— Trebuie să fie așa. Summer e teafără. Asta cred.

— Credința nu e de ajuns, pastore Bobby.

Zâmbi ca și cum ar fi fost trist, de parcă i-ar fi spus un adevăr prea dureros.

— Am auzit că umbli și o cauți.

— Am auzit că asta faci și tu.

— Trebuie să fii precaută, Raine.

— Îl iau pe Noah cu mine. Și pe Purv.

Se gândi la Noah și luminile se încetoșară. Își feri chipul de Bobby și-și șterse lacrimile, iar el se prefăcu că nu observase și Raine îi fu recunoscătoare. Niciodată nu plânsese așa de des și se simțea mai slabă din cauza asta.

Noah rămăsese cu ea mult timp, până se mai liniștise. Iar Raine îi spusese niște lucruri oribile despre locul pe care îl putea ocupa în lumea ei.

O dusesse în brațe acasă, de-a lungul râului, iar Raine își ascunsese fața la pieptul lui, simțindu-i atingerea blândă sub genunchi. Noah nu-i cerea nimic și asta era mare lucru. Se dăduse cu apă de colonie, fără îndoială Purv o șterpeliase pentru el. Se străduise, rezervase o masă la Clyde's și-și făcuse curaj s-o invite în oraș. Își alesese cu grijă ținuta, chiar dacă sacoul era de damă, se pieptănase și se chinuise să-și stăpânească emoțiile. De dragul ei.

— Ce mai face Noah? o întrebă Bobby.

Raine ridică din umeri.

— Cândva îl credeam retardat. Poate și acum îl mai cred uneori.

Bobby zâmbi.

— Nu-i e ușor, cu dializa.

— Poftim?

— Face dializă.

Raine se uită lung la el.

— Noah e bolnav, Raine. Îmi pare rău, am crezut că știi.

Înghiți în sec, simțind un nod în gât. Își trecu mâna prin păr și observă că-i tremura.

— Ce are... nu e bolnav. N-are cum.

Bobby schiță zâmbetul lui trist.

— Vreau să zic, o să-și revină, nu? Se fac transplanturi, asta fac când copiii au boli din astea.

— Deja a făcut trei, Raine. N-o să-i mai facă încă unul.

Raine dădu din cap și simți că i se făcuse cald și transpirația i se prelingea în ochi, așa că o luă la fugă pe scările în spirală.

Țâșni din biserica veche și o rupse la fugă așa de tare, că i se păru că i-a luat pieptul foc când ajunse la el acasă. Bătu cu pumnul în ușă și-i deschise bunica lui Noah. I se citea o undă de confuzie în ochi, dar știa unde e nepotul ei, pentru că nu rata niciodată ziua de dializă, de când era mic.

Raine luă autobuzul de una singură, din piața luminată, trecând pe lângă forfota de pe Hallow Road. Închise ochii când trecu hotarul și, când îi deschise, văzu lumina asfințitului. Stătea chiar deasupra roții, și când se hurduca îi scutura oasele obosite.

Când ajunse la Mayland rămase locului o vreme, uitându-se la asistentele și la doctorii care se învâртеau pe acolo în grupuri, zâmbind și râzând.

Intră în holul luminos și se uită la harta spitalului, văzând unde trebuia să ajungă. Dar apoi ieși din nou și merse mult timp pe lângă flori, până ajunse în dreptul ferestrei.

Se lăsa întunericul și apărură stelele, iar ea rămase acolo ore în șir, uitându-se la Noah cum stătea pe scaun în fața televizorului, cu tuburi ieșindu-i din braț și o insignă de poliție atârându-i de un șnur la gât.

*

Reporterii ajunseră înaintea lui Black la locul faptei, deși câteva mașini de pompieri erau pe poziții și căpitanul de pompieri se străduia să-i țină la distanță.

Trix preluase apelul și se gândise c-o fi o nouă farsă, dar îl contactase prin stație pe Rusty, care era cel mai aproape de locul indicat. Rusty fusese plecat în Windale, să stea de vorbă cu pastorul Bisericii Baptiste New Hope. Individul era un bătrân acru, dar zisese că o să fie vigilent și le va spune părinților să nu-și scape fetele din ochi.

— La naiba, exclamă Black când coborî.

Rusty stătea lângă mașină, îndeajuns de aproape să simtă dogoarea. Casa îi aparținea lui Radley Coke, dar acesta se mutase într-un cămin de bătrâni cu câțiva ani în urmă.

Flăcările scânteiau viu, fumul se ridica spre nor, iar camerele surprindeau de zor imagini cu incendiul.

— O să-l stingă rapid, spuse Rusty, strecurându-și degetele pe sub betelia de la pantaloni și legănându-se pe călcâie, de parcă savura spectacolul.

— Încetează, îi zise Black.

— Cine crezi că e făptașul? întrebă Rusty.

— Niște țicniți. Hobotnici apucați. Or fi vrut să alunge diavolul. Dar e posibil să fie și cealaltă tabără, care îi urează bun-venit în oraș.

— Condușă de Cercul Cavalerilor Negri?

— Mda, de ei ori de mescalină.

Rusty începu să râdă.

Se întoarseră când auziră un șuierat strident și-l văzură pe pastorul Lumen venind spre ei pe scuter.

— Cum pana mea a ajuns aici? întrebă Black.

— Uite camioneta lui Deely White acolo, îi arată Rusty.

Pastorul Lumen se opri în fața camerelor și puse mâna pe unul dintre medalioanele lui, ținându-l în față.

— Iezerul care arde cu foc. Un foc de nestins, spuse pastorul Lumen, în timp ce camerele se întorceau spre el.

Făcură niște fotografii de milioane cu pastorul schilod sub cerul întunecat, încadrat de focul care-l scălda într-un roșu infernal. Fotografii care aveau să apară pe prima pagină a fiecărui ziar a doua zi.

Black se întoarse din nou spre casă.

Îl auziră pe pastorul Lumen stropșindu-se, așa că se traseră mai aproape de foc. Flăcările jucau și trosneau.

— Avem o vară strașnică, spuse Rusty.

Black auzi un mesaj prin stație și dădu fuga spre mașina de poliție.

— Ce e? îl întrebă Rusty.

— Un alt incendiu. Unul dintre hambarele familiei Dennison.

Black porni motorul.

— La naiba, exclamă Rusty. Grace e în flăcări.

²⁵ Psalmul 94, Biblia în traducerea lui Bartolomeu Valeriu Anania, p. 725.

35. Summer

În ziua aia ploua atât de înverșunat, încât m-am gândit că s-o fi rupt ceva în cer. Mă uitam la ploaie dintre copaci, iar Samson stătea lângă mine, cu apa șiroind pe el. Are un fel stângaci de a sta și o siluetă așa de stranie, că nu sunt sigură că și-ar găsi locul undeva.

Am stat de vorbă mult timp, pentru că eu nu mă grăbeam nicăieri și cred că nici Samson. Îl vedeam la biserică, mereu se uita la mine de parcă ar fi vrut să intre în vorbă, dar nu reușea.

— Vrei să te muți la un moment dat la casa ta, Sam? l-am întrebat, pentru că încă mi se părea un copil uneori, de parcă n-ar fi terminat niciodată școala.

— Tata zice că nu câștig destui bani. El ține socotelile pentru mine, îmi dă ce-mi trebuie.

Am dat din cap.

— Dar e bolnav.

— Acum se îngrijește domnul White de bani, el... nu sunt sigur că eu m-aș descurca.

M-am gândit la Samson, la natură și la percepție, și la tot ce e între ele.

— E bine că tatăl tău se îngrijește de tine, am zis.

Am auzit un pocnet și am văzut un muscar. Era sur și ne privea din vârful unui copac.

— Lumea socotește c-ar fi sever, a spus Samson gânditor.

Nu-mi puteam imagina un om mai sever ca el, dar doar am zâmbit.

— Mama zicea că e din cauză că-i pasă de noi toți și de unde o să ajungem. N-am vrut să-l dezamăgesc, doar că... simți vreodată că există ceva întunecat în tine, Summer?

— Mda.

— Mama zicea că e ispita, dorința să faci un lucru despre care știi că nu e o faptă bună. Dar cum de te simți așa de bine când îl faci?

Am ridicat din umeri.

— Ai văzut mărul ăla, în tablouri, pesemne că-i cel mai apetisant lucru pe care l-am văzut vreodată. Altfel, nici n-ar fi o încercare.

— Credeam că sunt tare.

— Toată lumea crede așa. Adevărul te izbește în plin, Sam. Pun pariu că până și mama ta a făcut chestii pe care știa că nu se cade să le facă.

M-am temut că mersesem prea departe, dar Samson a zâmbit larg.

— Avea obiceiul să culeagă flori și mă puneă și pe mine să le culeg, flori pe care n-ar trebui să le culegi. Dar, pe de altă parte, nu pare mare lucru de fapt.

— Bine și rău și nuanțele de gri dintre ele.

A băgat mâna în buzunar și a scos o floare roz.

— Ți-am adus una, m-am gândit că poate o să te văd la biserică. M-am gândit la cât de mult îți place vitraliul.

I-am luat-o cu grijă din mână.

— Întunericul ăla, mi-a zis. Crezi că Dumnezeu o să-mi dea șansa să readuc lumina?

— Sigur, Sam.

Am ieșit de sub copaci și am simțit ploaia pe piele, dar nu era genul de ploaie care te purifică.

— Nu m-așteptam să fie așa de greu.

— Ce anume?

— Totul.

M-am întors și am luat-o din loc, iar Samson a strigat după mine și mi-a spus să țin floarea în lumină când o să ajung acasă.

Uneori, în tunicul mă copleșește, până când aprind veioza și pun mâna pe o carte. Mă refugiez în lumea lor, indiferent dacă e West Egg în anii 1920 sau Maycomb în anii 1930, e mult mai cald și mai luminos acolo. Parcă m-aș întoarce acasă.

Lebăda de Camille Saint-Saëns. E bucata mea muzicală preferată, din tot ce am auzit și cântat. Sunt câteva note acolo care fac să-mi stea inima în loc.

Într-o zi am cântat-o pentru Savannah și am văzut-o că închide ochii, ca de obicei, dar mi-am dat seama că era altfel decât în alte dăți, pentru că i-a închis foarte strâns.

S-a ridicat și a luat fotografia lui Michael în mână. S-a apropiat de geam și s-a îndoit de spate. A plâns până n-a mai rămas nimic din ea, doar o carapace desăvârșită, crăpată pe mijloc. Am văzut cum se prelingea totul din ea și am cântat mai departe, pentru că m-am gândit c-o fi avut nevoie de ce-i ofeream eu.

Și apoi a apărut și Bobby și o strângea în brațe, așa c-am închis ochii și m-am refugiat în locul unde erau lebedele adevărate. Le-am revăzut siluetele grațioase și expresia lui Raine când se uita la ele. Le-am văzut cu gâturile

împletite și am înțeles ce înseamnă fericirea deplină și cât de departe eram de ea.

Aș putea să-mi pun capăt zilelor.

Poți să spui asta dacă e adevărat, dar dacă e doar un strigăt de ajutor, atunci ai pus-o, fiindcă o parte din tine încă se mai agață de toate astea. Când starea mea de spirit mă trage în jos până mă afund așa de tare încât cerul e totuna cu pământul, atunci devin fata care ar putea să treacă nevăzută, lăsând viața în urmă. Și dacă aș face-o, nu s-ar întâmpla mare lucru, pentru că inimile s-ar frânge în continuare, iar lumea ar merge înainte, ca și cum nici n-aș fi făcut parte din ea.

A îmbrățișat-o așa de strâns, încât păreau un singur trup, dar se uita ținută la cer și mi-am dat seama că era departe de ea și de mine și de Grace.

Dacă nu l-aș avea pe Bobby, sau n-aș avea-o nici pe Savannah măcar, pentru că aveam nevoie și de ea, atunci n-aș avea nimic, n-aș fi decât combinația părților aduse de părinții mei în ecuație, o reacție chimică ce a dat greș undeva într-un punct esențial.

N-avem cum să fim cu toții bine.

Eram așa de tristă!

Așa de tristă!

Așa de tristă!

— E ger, i-am spus lui Raine.

Îmi clănțăneau dinții ca o jucărie pe care o întorci cu cheia.

Raine a dus țigara la gură cu o mână tremurândă. Aveam 11 ani și în jurul nostru ninge domol.

Am aprins un chibrit și l-am adus până la capătul țigării, iar Raine a tras cu sete din ea.

A tușit și s-a înecat.

— Cum e? am întrebat-o.

S-a uitat la mine și i-au dat lacrimile, dar a dat din cap în timp ce scuipa în zăpadă.

— Încearcă și tu.

Am dus țigara cu filtru la gură și am tras.

— Acum trage în piept, m-a îndemnat Raine.

Era entuziasmată pentru că voia să mă vadă și pe mine tușind.

A rămas uitându-se la mine, cu capul înclinat într-o parte.

— Suflă fumul, mi-a zis.

Am încercat.

Raine se uita la mine cu ochii mari, cu un început de zâmbet.

— Unde-i fumul?

Am dat din umeri.

— S-ar putea să fie încă în tine, mi-a zis, bătându-mă zdravăn pe spate.

N-a ieșit nimic.

— L-ai mâncat, mi-a zis și-a început să râdă.

Am suflat și am tot suflat hârâind, până n-am mai putut.

— Oh, Doamne. Ce-o să pățesc?

Raine râdea în hohote.

— O să iasă la un moment dat. Încearcă să nu respiri prin preajma tatei.

I-am dat un brânci. A căzut pe spate și s-a așezat în iarbă. A început să râdă și mai tare, trăgându-mă lângă ea. Simțeam cum se strecoară frigul prin materialul pantalonilor.

— Crezi c-o să mai vedem vreo stea deosebită? m-a întrebat, uitându-se spre cer.

— Mda, dacă ne uităm întruna.

A scos o sticlă de Seagram's pe care o ascunsese în haină.

— Mama o să se enerveze dacă simte miros de gin când îi suflă în față.

— Mama se enervează mereu.

A tras o dușcă și a plesăit din buze, apoi s-a strâmbat.

— Bun.

Mi-a întins sticla și am luat-o, trăgând și eu o dușcă.

— Doamne!

— Știu, e bun, așa-i?

— Hmmm.

— Crezi c-o să ne mărităm vreodată?

Am încuviințat. M-a luat de mână și nu mi-a mai dat drumul.

— Închipuie-ți cum ar fi să fim măritate și să stăm pe aceeași stradă. Copiii noștri ar putea să se joace împreună. Poate c-o să avem și noi gemeni.

— La naiba.

A început să râdă.

Raine are o dulceață care te termină.

— Ninge zdravăn acum, a zis.

M-am uitat la fulgii care se învolburau în jur, de te lua cu amețea.

Ăsta a fost unul dintre momentele alea absolut pure și perfecte, amintirea pe care o voi uita, liniștea profundă de la înmormântarea mea.

36. Fetele amorezate de la biserică

Stăteau într-un local pe jumătate gol, cum ieșeai de pe Columbus Highway. Era micuț, cu ferestrele aburite, și vindea ditamai jambonul la pachet.

Savannah îi zâmbi chelneriței când le aduse două cești de cafea.

Rămaseră o vreme în tăcere, urmărind traficul care începea să se aglomereze, pentru că se lucra pe autostradă.

— Am auzit că situația e cu adevărat rea în Grace, spuse Peach.

— Da. O cunosc pe Summer Ryan, fac lecții de violoncel cu ea.

— Și mai e și norul.

— Și mai e și norul. Deși nu prea pare să merite atâta tevdatură.

— Se zice că e rău, că urmează să se întâmple ceva rău.

Chelnerița le dădea târcoale și le întrebă dacă vor plăcintă, iar ele îi spuseră că nu, așa că le lăsa în pace.

— Azi e ziua Dellei, spuse Peach.

Savannah se întinse peste masă și-i strânse mâna. O cunoscuse pe Peach la centrul din Pinegrove.

— Am mers pe drumul pe care a plecat spre biserică în dimineața aia. Pe acolo o iau aproape în fiecare zi, până să se încălzească prea tare. E un crâng de chiparoși, pe lângă gârlă. Copacii de pe mal au rădăcinile la vedere acum, ieșite din pământ, și arată ca niște șerpi sau ca niște brațe ori așa ceva. Dar florile de câmp sunt frumoase.

Savannah se uită la ea în timp ce vorbea, la cum i se mișcau buzele, și se întreabă cu cine fusese Peach de-a lungul anilor. Ce bărbați o vizitau. Se întreabă dacă avusese parte de plăcere, dacă exista vreodată și plăcere.

— Sper că nu i-a făcut niciun rău, spuse Peach și amestecă în cafea, fără vreo lacrimă. Uneori mi-aș dori să se sfârșească, dar nu sunt pregătită pentru cât m-ar costa asta. Nu pot să mai rămân mult timp aici, în spațiul ăsta dintre a mă întreba mereu și a pune punct. Oare ar fi mai ușor dacă aș îngropa-o, dacă mi-aș lua rămas-bun?... Nu sunt sigură de nimic.

— Te descurci bine, Peach.

— Au tratat-o ca și cum ar fi fost un gunoi. La început, polițiștii ăia care au făcut constatarea și știau din ce-mi câștig existența au văzut-o pe Della doar ca pe fiica mea, în loc s-o vadă așa cum era. N-a contat că era deșteaptă, sau că mergea la biserică, ori că era o dulceață de fată.

— Trebuie să-ți fi fost tare greu.

— Treceam pe la secție în fiecare săptămână. Ernie se purta frumos, dar ceilalți polițiști mă pironeau cu privirea, cu expresii aflate undeva între milă și scârbă, parcă vedeau „centura habotnicilor”²⁶ deasupra mea, gata să mă spânzure. N-aveau niciun dubiu, polițiștii ăia ca scoși din cutie, gata să dea sentința.

— Dar lucrurile s-au schimbat.

Peach încuviință.

— După ce-au dispărut celelalte fete, fete din familii bune. Poate că s-au uitat la Della și au început s-o vadă. Pentru articolul ăla din Maidenville Herald au stat de vorbă cu profesoara Dellei și a vorbit frumos despre ea. Nu mă mândresc cu multe, Savannah, dar sunt mândră de fiica mea și aveam nevoie s-o vadă și ei.

— Cine anume?

— Toată lumea. N-aveam de gând să-i las să se uite la ea și să vadă greșelile mele, nici moartă. Cu toții suntem mai mult decât faptele noastre rele.

Cuvintele o izbiră în plin pe Savannah.

— Nu prea am somn, spuse Peach. Culmea, tocmai acum, când nu mai am grija cui îmi bate la ușă.

— Știi de ce?

— Uneori îl văd afară, stând în mașină.

— Bărbatul cu care ai o relație?

— Mda. Dar nu intră, doar stă afară și se uită la geamul meu. Așa că îngenunchez și mă rog.

Râse înfundat în timp ce rostea cuvintele.

— De ce?

— Nu știu. Vreau să vadă și altceva, poate c-o să-l intrige, pentru că nu se așteaptă la asta. Crezi c-oi fi un pic dusă, Savannah?

— Cred că toți suntem un pic duși, Peach.

Se uitară la un bărbat solid care trecu pe lângă ele aruncându-le o privire, după care se așeză la bar și întinse mâna să ia un ziar. Avea o cicatrice în dreptul ochiului și întoarse stingerit capul când Savannah îi aruncă o privire. Ea se gândi la cicatrice văzute și nevăzute. Se întrebă cât de puțin vedeau oamenii când se uitau la ea.

— Vreau să-mi bată la ușă și să mă ducă undeva.

— Dar n-o face.

— Mă gândesc că i-o fi rușine, pentru că oamenii mă cunosc după ce s-a întâmplat, știu totul despre mine și cu ce mă ocup. Dar e un om bun. Suferă pentru faptele lui, se chinuie așa de tare. Poate că de-asta îl iubesc, pentru că îi pasă așa de mult de alții.

Peach luă o gură de cafea și se frecă la ochi. Avea unghiile date cu oja și rupte.

— Ai putea să-l întrebi direct. Să-l întrebi cum stați.

— N-aș suporta să-l pierd. Aș alege treaba asta, orice ar fi, mai bine asta decât nimic. Crezi că sunt o fire slabă din cauza asta?

— Nu ești o fire slabă, Peach. Nici gând.

— Nu mă aștept la un final ca-n basme, la ce e între tine și Bobby...

— Nu e...

Peach realizează ce spusese, i se citea tristețea în ochi, și de data asta întinse ea mâna spre Savannah.

— Îmi pare rău, nu asta am vrut să spun... Cu Michael.

Savannah îi zâmbi.

— Voiam să zic doar că tu și Bobby... e un om bun. Mi-am dat seama. A venit la un moment dat la West End Mission.

— Da? întrebă Savannah.

— Într-o duminică. A stat în spate, în timpul slujbei. Pastorul Roberts a făcut mare caz, l-a pus să se ridice și Bobby s-a sfiit. Și apoi Bobby ne-a vorbit despre proiectul cu Tineretul Creștin. Are ceva aparte.

— Muncește mult. Merge pe la biserici prin tot statul.

— Della s-a topit, se uita la el cu ochii mari, ca de cățeluș, ca toate fetele de la biserică.

*

Noah și Raine lăsară Buick-ul parcat pe Hallow Road, dar departe de mulțime.

Lumea se înghesuia la hotar la orice oră din zi și din noapte acum.

Trecură pe lângă câteva mașini de înghețată și un tip care vindea cafea dintr-o remorcă. Avea un ceainic vechi și câteva sticle de lapte într-o ladă frigorifică, o soție cu un chip încrâncenat și un teanc de bancnote în mână.

Mulțimile se înșirau pe lângă zidul de întuneric, întindeau câte-o mână prin umbră înainte de a-și face curaj să treacă, de parcă ar fi fost un portal spre un loc interzis.

Domnea o emoție mistică în rândul vizitatorilor, se vorbea despre Dumnezeu și lumină. Făceau poze pe rând. Unii îngenuncheau să se roage. Câțiva stăteau aliniați, ținându-se de mână, cu capetele plecate, psalmodiind ceva în surdină, spre a nu fi auziți de privitori. Noah auzise că veniseră din Viker Hill sau poate din vreun alt loc la fel de dezolant și evlavios.

Se auzeau și râsete, unii se instalaseră în șezlonguri, cu sendvișuri în mână, pregătindu-se pentru o zi de admirat norul.

Un bărbat de culoare, cu un aer agitat, stătea de unul singur. Ținea în mână o pancartă: CADE CERUL PESTE NOI.

Bărbatul își ridică privirea spre Noah și înclină din cap. Noah îi răspunse la gest.

Lumea era plată, iar Grace stătea chiar pe margine.

Mergeau unul lângă altul, Noah scăldat în lumina dinspre Windale, Raine, în beznă din Grace. Înaintau încet, pe terenul accidentat.

— Am văzut un tip cu un număr de înmatriculare de Arizona, comentă Noah.

— Eu am văzut un număr de Colorado.

— Doamne sfinte!

— Crezi că ne-ar fi plăcut toate chestiile astea pe vremuri, înainte?

— Poate. Știu că Purv se distrează și câștigă bani ușor, în fiecare zi, mai nou.

Merseră înainte.

— Te văd cum te uiți la mine uneori, îi spuse Raine.

— Îhâm.

— Nu mă deranjează, toți băieții se uită la mine.

— De ce te porți așa de drăguț cu mine mai nou?

— Ba nu.

Încercă s-o ia de mână.

— Du-te-n pana mea!

— Așa, da.

Luaseră trei case la rând în ajun, o urmăriseră pe femeia cu părul roșu-aprins și trecuseră și printr-un bar honky-tonk, hăt, în Midway. Stătuseră la pândă jumătate de noapte — Purv și Raine ațipind când și când, Noah rămânând treaz. La un moment dat observase o străfulgerare de lumină la o

fereastră de la subsolul unei case, lângă vechea cale ferată Monroe. Se furișase de unul singur până acolo și se trăsesese până în dreptul geamului, apoi se lăsase în patru labe, se chiorâse pe geam și dăduse cu ochii de individ, Chester Mulharney, frecând manga în timp ce se uita la o casetă care părea filmată de amatori.

Auziră zbierete și se întoarseră, dar nu văzură nimic, pentru că merseseră prea departe de-a lungul hotarului.

— Probabil vreunul dintre băieții lui Kinley și-a încercat norocul cu cine nu trebuie.

Merseră poticnit înainte, pe terenul care urca și cobora acum, presărat cu bulgări de pământ tari ca niște bolovani. Chiulise din nou de la dializă, pentru că Raine avea nevoie de el, pentru că zilele treceau repede.

Se simțea obosit. Missy îl sunase, dar nu-i răspunsese. Trix trecuse pe la ei și nu-i deschisese ușa. O să recupereze. Atâta timp cât nu lăsa să treacă prea mult timp între ședințe.

— Crezi că Summer a murit? îl întreabă pe neașteptate. Crezi că a răpit-o Păsăroiul așa cum le-a răpit pe fetele alea din Briar?

Se opri și se întoarse spre ea. O trase mai în față, în lumina soarelui, și ea îl înfruntă cu ochii mijiți, cu văpăi în priviri, de parcă îl provoca s-o mintă.

— O să se întoarcă. O să se întoarcă. Ți promit.

Știa că e un moment care avea să dăinuie și să-l urmărească până când avea să se sfârșească totul. Un moment desprins dintr-o vară în care un nor bizar le umbrise viețile, o vară în care făcuse o promisiune pe care nu avea cum să și-o țină, indiferent cât de mult ar fi cerut și s-ar fi rugat.

Încercă din nou s-o ia de mână, dar Raine și-o retrase.

— Doar sora mea mă ține de mână.

— Oh.

— Putem să venim cu ea într-o zi aici? Chiar dacă n-o să mai fie norul.

— Bine.

— Bine.

— Crezi că lui Summer o să-i placă de mine?

— Nu.

Când se întoarseră îi luă o înghețată la cornet, deși ea dădu să protesteze. Raine luă cornetul în mână și-o linse pe margini, încercând s-o prindă până să se topească. Ajunseră la mașină și se urcară pe capota bușită, rezemându-se de parbriz și uitându-se la cer.

— Închipuie-ți cum ar fi dacă n-ar mai exista cer deasupra norului. Închipuie-ți c-a dispărut pur și simplu, îi spuse Noah.

— Și atunci ce-o să fie acolo când va trece norul?

— Doar spațiul. Va fi ca și cum am trăi în spațiul cosmic. Stelele vor străluci așa de tare, că nici n-o să mai avem nevoie de soare.

— Închipuie-ți ce-ar fi dacă norul ar lua și gravitația cu el și am putea să plutim pur și simplu de colo-colo. Închipuie-ți că atunci când o să ne întoarcem în oraș o să ajungem la hotar și Buick-ul o să decoleze.

— Ar trebui să-l legăm cumva. Să legăm totul de câte ceva. Altfel, oamenii ar fi luați pur și simplu pe sus, totul ar fi luat pe sus.

— Poate că n-ar fi așa de rău, reflectă Raine.

— Eu vreau să ajung acolo. În spațiu. Mi-am dorit-o de când eram mic și Purv a furat o rachetă din magazinul ăla de jucării care era pe vremuri lângă prăvălia lui Ginny. Am legat niște artificii de ea și am aprins-o pe malul râului. A căzut chiar când i s-a aprins fitilul, venea drept spre noi. Am tuit-o de acolo, eu râdeam de nu mai puteam, iar Purv țipa cu o voce pițigăiată, ca de fată.

Raine zâmbi.

— Mama zicea că pot să ajung astronaut dacă învăț bine la școală. Am crezut-o. Straniu cum se duce treaba asta cu fiecare an care trece.

— Ce anume?

— Speranța, poate. Credința. Că există ceva mai bun pe undeva. Ceva mai bun decât ceea ce am primit, care nu e mare lucru, de fapt.

— Nu vorbeam serios când ți-am spus chestiile alea aseară.

Noah ridică din umeri, ca și cum n-ar fi fost mare lucru.

— Purv și cu mine nu ne gândim la asta.

— Pentru că sunteți viteji și dârji.

— Suntem. Asta nu înseamnă că nu-mi doresc mai mult.

— Ce anume?

— Stau în secție, mă uit la polițiștii adevărați și pentru o clipă, poate, am senzația că sunt și eu ca ei. Ies din viața mea și trec într-a lor. Simt așa de tare nevoia să fiu altcineva că doare uneori.

— Dar poți să fii pur și simplu tu, Noah. Nu contează ce-o să ajungi să faci sau unde vei trăi. Poți să fii tu.

— Nu vreau să fiu eu.

— De ce nu? îl întrebă încet.

Noah își ridică privirea spre cer și nu-i răspunse.

— Știu, îi spuse Raine. Te-am văzut... la Mayland.

Noah înghiți în sec.

— Și eu te-am văzut.

— O să fie bine.

— Da, doar că nu pentru mine.

*

Black stătea lângă Bobby pe banca de lemn din cimitir. Luminile erau aprinse în biserică și revărsau pete de culoare prin vitraliu.

Black sorbea agale din bere. Cumpărase un bax de la Ginny, apoi venise să stea o vreme în cimitir. Fusesse surprins să-l descopere pe Bobby aici și încă și mai abitir când luase și el o bere.

— Cum de n-ai ajuns acasă? îl întreabă Black. Se face târziu.

— Nu sunt sigur, de fapt. Am obiceiul să stau aici uneori. Mă simt mai aproape de moarte.

— Mai aproape de Dumnezeu, atunci.

— Poate.

Black trase cu ochiul la el. Bobby părea frânt, avea aerul cuiva care nu mai are odihnă. Black știa cum e.

— Se întâmplă vreodată ca pastorii să se dea bătuți, să renunțe la tot și să revină pe pământ, printre noi?

— Așa ți se pare? Că eu aș trăi într-o sferă superioară?

— Poate că ai mai puține păcate. Așa am fost crescut, să respect biserica și toate cele.

— Am cunoscut un tip... era pastor în Hattiesburg. Părea să-i placă la nebunie, vreau să zic că era un orator bunicel, era un om afectuos, plin de compasiune, amuzant.

— Ce s-a întâmplat?

Bobby își plimbă degetul de jur împrejurul dozei.

— S-a trezit într-o dimineață și-și pierduse credința. Deodată i se părea că nu sunt decât minciuni, aiureli. Uite așa. Simte o vinovăție imensă. Pentru că și-a irosit viața, pentru că le-a irosit timpul altora.

— Îți faci vreodată griji c-o să pățești și tu la fel?

Bobby încuviință.

— Înțeleg, ar fi totuna cu a-ți pierde mințile.

— Sau a le regăsi.

Black zâmbi.

— Veneam aici după slujbă, când eram mic. Îmi plăcea să citesc ce scria pe morminte. Îi căutam pe cei mai bătrâni, apoi pe cei mai tineri. O fac și acum. Am o chestie cu mesajele de pe morminte.

— Cum adică?

— E greu să nimerești tonul potrivit. Lumea face exces de zel, spune prea multe, cu prea multe înflorituri. Mă agasează treaba asta.

— Atunci, care e textul perfect?

— Ceva care înseamnă ceva pentru cineva.

— Cum adică?

— Ceva foarte simplu, dar care să te nimerească fix aici, spuse Black, bătându-și pieptul.

— Ca la Mitch Wild? întrebă Bobby. Mereu mă trage ața spre mormântul ăla.

Black încuviință. Întrezărea mormântul din acest unghi, marmura strălucea pentru că Noah trecea des să-l curețe, scrisul se deslușea mândru în lumina felinarului. „Viteaz și dârz în slujba oamenilor din Grace.“

— Textul ăla le-a ieșit perfect, spuse Black, aprinzându-și o țigară. Ai auzit de Stejarul lui Boyington?

Bobby clătină din cap.

— E un stejar dintr-un cimitir din Mobile. Deci tipul ăsta, pe nume Charles Boyington, a fost tipograf, a trăit în Mobile pe la 1830. Era și cartofoar. La un moment dat a fost văzut cu un alt individ, Nathaniel Frost, care se credea că i-ar fi datorat bani. Ulterior au descoperit cadavrul lui Frost. Fusesse jefuit și înjunghiat pe lângă cimitirul de pe Church Street.

Black îi întinse încă o bere lui Bobby.

— Acum, Charles Boyington era suspectul principal. A fost executat și îngropat în același cimitir. Înainte de a fi spânzurat, Charles tot spunea c-o să crească un stejar falnic din inima lui, ca dovadă că era nevinovat.

— Și a crescut?

Black încuviință.

— A crescut chiar pe mormântul lui. Așa ceva e mai tare decât o piatră de mormânt, este?

Bobby zâmbi.

Black lăsă berea din mână și se frecă la ochi.

— Mama mă-sii de nor.

— Îl aud pe pastorul Lumen de aici în unele nopți. Când vorbește la microfon. Am încercat să stau de vorbă cu el...

Black dădu din mână.

— N-ascultă pe nimeni. Niciodată n-a ascultat, n-o să asculte nici de acum înainte. Ne-am bucurat cu toții când ați venit tu și Savannah în oraș. Vreau să zic, nu-i doresc răul sau ceva, dar mereu a fost rău de gură. Am presa pe cap, cerul întunecat și povestea cu fetele.

— I-am ajutat s-o caute, m-am dus la Joe și am ieșit cu tovarășii lui, spuse Bobby, cu privirea în pământ. Mă gândesc la Summer, undeva pe-acolo, și mă termină.

— Vânează fetele care merg la biserică, știi treaba asta?

— Știu.

— În lumea asta trăim. Mă întreb dacă lucrurile o să se schimbe în bine în viitor. Religia... te pune pe gânduri. Cât câștigi și cât pierzi.

— Tu în ce crezi, Black?

— Am o cruce pe perete în bucătărie.

Bobby înclină din cap.

— Cum reușești? îl întrebă Black. Să ai compasiune pentru oameni care nu sunt buni, mulți dintre ei, și care îți cer iertare, când știi c-o s-o ia de la capăt.

— Nu eu am căderea să-i iert. Câte fețe au oamenii, Black? Nu mai am empatia de care am nevoie. Îi văd pe oamenii din jurul meu, oameni apropiați, și văd ce vor ei să văd. Dar asta nu înseamnă că e adevărat. Am murit cu ani buni în urmă, partea care a supraviețuit doar asta face.

— De când cu băiatul tău?

Bobby încuviință.

— Dacă îmi pierd credința, atunci unde e Michael acum?

— Găsirea vinovaților e genul de joc în care nu poți câștiga niciodată, Bobby.

Bobby văzu niște lumini pe cer.

— Individul ăsta pe care-l cauți.

— Păsăroiul.

— Sper sincer c-o să-l oprești în curând.

Noah se întinsese în pat, dar somnul îl ocolea.

Raine n-avea nevoie de problemele lui, pentru că le avea pe ale ei.

Se întorseseră la ea acasă după aceea, înaintând hurducat pe drumurile neasfaltate, în genul de tăcere care îl făcea pe Noah să se întrebe dacă sunt ultimii oameni rămași pe pământ, dacă restul fuseseră înghițiți de aerul prea apăsător, de cerul prea întunecat și prea trist.

O urmărise din priviri intrând pe strada ei, apoi dispărând în umbră, fără să arunce vreo privire în urmă.

Se frecă la ochi până când văzu pete colorate, apoi se ridică brusc în capul oaselor când auzi o bătaie în geam.

Raine se lipise cu fața de geam, iar lumea din spatele ei se redusese la nor. Îi deschise geamul și ea se strecură de pe acoperișul drept în camera lui.

Se descălță.

Îi spuse să se întindă, apoi se întinse lângă el, cu capul pe pieptul lui, simțind cum i se ridica și cobora cu fiecare respirație.

Se trase mai sus și îl sărută apăsător.

Se ridică în capul oaselor și își scoase tricoul și sutienul.

Noah își feri privirea.

Raine îi căută mâna și o trase peste sânul ei.

— De ce faci asta? o întrebă.

— De milă.

— Îți accept mila.

Raine zâmbi.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine, îi spuse Noah.

— Mai taci.

*

În timp ce piața se trezea încet, în timp ce lumea își deschidea ochii osteniți spre a vedea o nouă dimineață întunecată, iar cele două tabere care-și disputau spațiul verde se pregăteau pentru o nouă zi interminabilă, dubele televiziunilor prinseră viață. Reporterii își ocupară pozițiile, li se aplică rapid machiajul, iar cameramanii se sculară din culcușurile improvizate.

Joe se ridică și se apropie, lăsându-l pe Tommy încă adormit pe bancă. Îl întrebă pe unul dintre reporteri ce se întâmplă și poate că n-ar fi aflat nimic dacă n-ar fi fost expresia de pe chipul lui.

Joe se ținu cu firea în timp ce i se dădea răspunsul.

În scurt timp, vestea se răspândi ca fulgerul prin oraș.

Dispăruse încă o fată.

²⁶ În original: „Bible Belt“, termen ce desemnează o regiune din sudul Statelor Unite în care valorile conservatoare ale creștinismului neoprotestant joacă un rol major în plan social și politic.

37. Summer

Mi-am lăsat capul pe pieptul bronzat al lui Bobby, ascultând bătăile mecanice ale inimii lui, și m-am gândit la iubire și la complexitățile și dezechilibrele emoției. M-am gândit la greci și la agape și eros, la faptul că acel cuvânt din patru litere²⁷ lasă prea mult loc interpretărilor.

La început, până să-mi dau seama, sufletul lui Bobby era ca o seră, iar trupul meu avea culoarea primăverii de-abia sosite. Nu cunoscusem moartea atât de plumburie, de nesfârșită și de deznădăjduită.

Mă gândeam la sex și la formele sale — degete, limbi și lacrimi febrile. Și apoi, când acțiunea a atras după sine răspunsul, m-a privit cu ochii goi.

Stătusem la bibliotecă și căutasem informații despre căminul de copii din Arnsdale, unde crescuse Bobby. Am găsit o mulțime de articole, mai multe decât aș fi putut citi, toate spunând genul de povești care desființau ideea de providență divină. Au închis definitiv căminul în 1984 și i-au pus sub acuzare pe indivizii aceia fără inimă — pe bărbații aceia cu ochii stinși, care n-au scos o vorbă în boxa acuzaților, pentru că remușcarea, fie ea și prefăcută, e o trăsătură mult prea omenească.

— O să mă rănești? l-am întrebat.

S-a uitat ținută la mine și i-am zâmbit.

— Țasta e rolul meu, Bobby? Ingenuă impresionabilă?

— Da.

— Cred că Savannah bănuiește ceva.

— Știu.

— Știi?

— Nu pot s-o rănesc.

— O să pui pur și simplu punct într-o zi, când nu mă aștept? Cred că e mai bine dacă mă iei pe neașteptate.

A încuviințat.

— O să fie o zi nasoală.

— Da, însă nu doar pentru tine.

— Va trebui s-o faci, pentru că eu nu te-aș părăsi niciodată, Bobby.

— Știu, Summer.

I-am strâns mâna așa de tare, încât i-am oprit pentru o clipă sângele să mai curgă.

— Măine ai interviul, mi-a spus.

— Știu.

— Ai emoții?

Am clătinat din cap pentru că știam că n-o să mă duc.

— Am cântat Fauré, Elegia. Erau niște oameni de față, prieteni de-ai lui Savannah de la școala din Maidenville, și au stat și s-au uitat la mine și apoi m-au aplaudat.

Poți să jalești după ceva care nu ți-a aparținut niciodată, ca fetișcanele alea care încep să se taie când unul dintre frumușei se plictisește s-o facă pe sfântul. Încă durea totuși, chiar atunci, ce-ar fi putut să fie, încă durea.

— Ți-ai terminat eseul? m-a întrebat.

— Sunt și-acum pe undeva.

— Fetele din Briar?

— Mi le imaginez îngropate pe undeva, nu foarte adânc, scuipând pământ și zgâriind scândurile.

— Summer!

— Crezi că le-a violat?

— Summer!

— Probabil că da. Asta fac monștrii care trăiesc atât de adânc, încât atunci când ies la suprafață e totul sau nimic. Plăcerea desăvârșită e durere desăvârșită. De ce e așa de subțire linia care le separă, Bobby? Dumnezeu a făcut-o astfel. E tot un fel de măr.

— Summer!

— Ce e? l-am întrebat tăios, întorcându-mă spre el.

— De ce plângi?

— Uneori nu poți face nimic altceva în afară de a plânge.

M-a mângâiat blând pe umăr.

— Oamenii trebuie să-și întindă gâtul la greu ca să se uite la tine, i-am spus.

— Nu mă văd pe mine.

— Tu te mai gândești la fetele din Briar?

— Mă rog pentru ele.

— Ce sunt eu pentru tine? l-am întrebat.

— Viața are o traiectorie clară. Lucrurile pe care le facem ne pot schimba drumul, dar sfârșitul tot ăla e și nimic nu va schimba asta.

— Și tu ești concentrat pe sfârșit.

— Da.

M-a sărutat pe creștet și m-am bucurat că părul îmi mirosea a portocale în ziua aia.

— Dar asta nu înseamnă că nu-mi pasă.

— Știu.

— Nu vreau să te rănesc, Summer.

— Dar o vei face.

— O voi face.

— Mă uit la tine și pari trist, Bobby.

— Sunt trist.

— Vrei să mai ai un copil cândva?

— Nu.

— Nu.

— Dacă există un rai și dacă voi ajunge acolo, o să-mi găsesc băiatul și o să vadă că am trăit doar pentru el.

M-am gândit la sinceritate în toate formele sale — fără menajamente, brutală și minunată.

În noaptea aceea am trecut pe lângă câmpul familiei Kinley, unde era pancarta cu diavolul, și m-am gândit la fetele din Briar care fuseseră imortalizate. Bobby crede că teama cea mare a oamenilor e că vor fi uitați. Știm cu toții că viața de pe lumea asta are un sfârșit, ce lăsăm în urmă va dăinui incomensurabil mai mult decât noi.

M-aș putea desprinde de mine, așa am văzut lucrurile când m-am hotărât s-o fac cu mâna mea. Puteam să fiu acel semn de întrebare o vreme. Cine nu și-a imaginat propria înmormântare? Care dintre noi nu e incitat la gândul că va stârni un val de jale, că va lăsa un gol imens în urmă?

Poate că-mi doream ca Bobby să simtă asta, să trăiască și el o parte din durerea cu care trăiam de când îl cunoscusem. Poate că am gândit-o, dar pare o treabă prea metodică acum, prea „oh, înțeleg“, pentru că adevărul e că deja avusese parte de suferință cât pentru noi toți.

Nu totul are un motiv, unele lucruri pur și simplu s-au întâmplat, se întâmplă și se vor întâmpla.

Suntem pasageri prinși în cursă.

Dacă ai încredere, dacă într-adevăr crezi în ceva, atunci ești nemuritor.

Nu puteam s-o iau pe o cale greșită — m-am lăsat în mâinile Domnului și l-am provocat să intervină. Mi-am făcut bagajul, mi-am scris biletul și am spus că-mi cer iertare, dar jalea e o risipă. Nu există greșeli, nu e loc de ele.

²⁷ Joc de cuvinte intraductibil, în limba engleză, „four-letter word“ (cuvânt din patru litere) are și sensul de cuvânt obscen.

38. Natura dependenței

Black și Milk se îndreptau spre casa familiei King. Black lăsă girofarul pornit tot drumul și activă de două ori sirena când mergeau în urma unui tractor, iar bătrânul de la volan nu se dădu la o parte îndeajuns de repede.

— A mai dispărut o fată, spuse Milk.

— E prematur, avem doar informații sumare deocamdată.

— Are legătură cu celelalte. A revenit individul, Păsăroiul. Nu mai e nicio îndoială acum.

Milk își șterse transpirația care i se prelingea pe țeastă.

Ernie îi anunțase — aduna echipa, dar îl rugă pe Black s-o pornească într-acolo, pentru că era mai aproape de punctul respectiv.

Black dădu drumul la aerul condiționat imediat ce trecură hotarul și-i izbi lumina soarelui.

Ditamai mulțimea îi urmări când trecură pe-acolo, în timp ce Black apăsa pedala de accelerație, văzând cum se mișcă acul pe cadran și cum părea să se îngusteze orizontul.

Familia King locuia în Sundown, un orașel prăpădit aflat la câțiva kilometri de Grace, spre vest. Black aproape că rată intrarea în Stockdale și trebui să rotească de volan așa de tare, că se temu c-aveau s-o ia drept spre Still Creek.

Acasă la familia King era liniște. Black știa că reporterii erau pe drum într-acolo, dar nu cunoșteau drumurile la fel de bine ca el. În Sundown nu exista niciun indicator.

— E mai cald ca în Hades, spuse Milk, mijind ochii.

Black se opri o clipă. Casa era mică, dar terenul era măricel. Zări o combină, la vreo 800 de metri distanță; părea să fi fost lăsată acolo cu ceva vreme în urmă, pentru că se instalaseră păsări pe ea.

Ușa cu plasă se deschise până să se apropie ei. Un puști țâșni pe ușă, desculț și zâmbitor, urmat la câțiva pași de maică-sa.

Jessie-Pearle King le mulțumi pentru că veniseră și se oferă să le facă o carafă de ceai cu gheață. Era așa de cald în casă, încât Black fu cât pe-acum să accepte. Era un ventilator într-un colț; făcu greșeala să tragă cu ochiul la el și imediat se trezi că Jessie-Pearle îl băga în priză și-l îndrepta spre ei. Știa că oamenii fac economie, ca să mai reducă din facturi, probabil că-i dădeau drumul o oră pe înserat, ca să poată s-adoarmă copiii.

— Amber e o fată bună, le spuse Jessie-Pearle imediat. Știu, credeți-mă, știu la ce-ați putea să vă gândiți, dar să știți că nu e genul de fată care să umble creanga. Are prieten, dar e băiatul unui vecin și e la fel de îngrijorat ca noi. Nu s-a certat cu prietenele. Știu ce să fac, știu unde o s-o căutați. I-am sunat și pe ceilalți părinți. Am stat de vorbă cu pastorul Brazell.

— Amber merge la biserică? întrebă Milk.

— În fiecare duminică, la biserica baptistă Brook Hill, cu mine și cu fratele ei. Și știu ce înseamnă asta... câtă vreme Păsăroiul încă n-a fost prins.

— Tatăl lui Amber e...

— A plecat s-o caute. A luat-o cu mașina pe străzi.

— Printre vecini e cineva care ar putea ști ceva sau ar vrea să ajute? N-avem destui oameni în momentul de față, spuse Black.

— Știu de circul din Grace. Am văzut la știri.

— Aveți vreo fotografie recentă pe care s-o putem...

Le întinse un teanc: Amber zâmbind, Amber jucând softball, Amber mâncând un hotdog.

Parcurseră întrebările standard: la ce oră o văzuseră pentru ultima oară, încotro se îndrepta, când ar fi trebuit să se întoarcă. În timp ce Milk își nota detaliile, Black urcă în camera ei și văzu cam ce se așteptase. Timpul era scurt, vor porni de la premisa că fusese răpită și vor instala puncte de control pe toate drumurile de acces. Ernie era șeful, dar Black era băgat până peste cap în povestea asta.

Când coborî la parter, îl auzi pe Milk care tocmai încheia, așa că nu se mai așeză și rămase uitându-se lung spre lanurile galbene. Soarele ardea așa de năprasnic, încât avuseseră trei incendii de vegetație doar în ultima săptămână.

Milk îi zâmbi puștiului, care îi zâmbi și el, dar se lipi de maică-sa.

— Domnule șerif Black, vreau să vă rog ceva.

Black se uită la ea.

— Vreau să săriți peste partea unde căutați o cale de a privi lucrurile dintr-o altă perspectivă, care nu există, unde vă uitați la noi și la viețile noastre, la Amber și la viața ei. Vă rog să aveți încredere în mine.

Își șterse o lacrimă în timp ce vorbea.

— Cineva i-a făcut ceva. N-a fugit de acasă. Orice drum pe care o apucați și care nu duce spre un fel de nou infern e pierdere de vreme. Știu cum sună, dar trebuie să înțelegeți treaba asta.

Black îi aruncă o privire lui Milk, care îl privi la rândul lui.

Când ajunseră Ernie și oamenii lui, ei doi o luară din loc.

Jessie-Pearle stătea în mijlocul mulțimii adunate în curtea din față, simțind dogoarea soarelui pe umeri și cum îi scapă lumea printre degete.

Black și Milk rămaseră tăcuți aproape tot drumul la întoarcere, uitându-se amândoi la cer. Văzură norul de departe, atârând greoi deasupra orașului, ca un soi de creatură blestemată. Black încetini în timp ce înaintau pe Hallow Road. Se strânsese și mai multă lume, odată ce știrea se răspândise.

Tresăriră amândoi un pic când îi înghiți zidul de întuneric.

— E din ce în ce mai greu să te întorci, spuse Black, aprinzând farurile.

— Așa e.

— Nu mai e acasă. Nu e... Nici măcar nu știu ce e. A trecut o lună și lumea s-a schimbat.

Milk își duse mâna la pistol.

— Avem hienele astea nenorocite care dau târcoale. Avem grupul de la biserică într-o tabără și pe Joe și tovarășii lui în cealaltă. Avem un tip arestat pentru o chestie cu care, cel mai probabil, n-a avut nimic de-a face, dar care nu poate fi eliberat pentru c-ar fi linșat până să apuce să deschidă gura. O avem pe Summer, care a dispărut, și cu cât trece mai mult timp, cu atât mai convins sunt că nu se mai întoarce.

Deschise geamul. În piață mirosea a fum și a scandal. Un SUV cu număr de Maidenville bloca intrarea în parcare.

— La naiba, exclamă Black, apăsând lung claxonul.

Aprinse de câteva ori girofarul și porni sirena.

Se uită în oglinda retrovizoare și întâlni privirea lui Joe Ryan, în ochii căruia se citea, mai presus de orice, îngrijorare. O să meargă să stea de vorbă cu el, să-i spună ce se știa despre Amber, în speranța c-o s-o lase mai moale cu Samson.

Luă mâna de pe claxon, îl mai apăsă de două ori și înjură.

Milk deschise portiera și până să se prindă Black ce se întâmplă, scoase pistolul și trase spre SUV. Nimeri chiar deasupra jantei. Se auziră câteva țipete dinspre grupul de la biserică și câteva chiote dinspre gașca lui Joe.

Milk urcă în mașină în timp ce un tip ieșea de la Mae și dădea fuga spre camionetă. Se făcu pământiu la față când văzu gaura. Își ridică mâinile spre cer și fu cât pe-acți să facă pe el când Black apăsă din nou pe claxon.

*

Pastorul Lumen îl aștepta pe Black la secție. Black ar fi ocărat-o pe Trix, dar ea avea aerul că numai de asta nu-i arde.

Lumen era îmbrăcat în costumul lui cel mai elegant, cu gulerul preoțesc.

— Ce vrei? îl întreabă Black.

Pastorul rămase impasibil la ostilitatea din tonul lui.

— Vreau să-mi eliberezi băiatul.

— N-ai să vezi. Altceva?

— Am auzit ce se zvonește, e adevărat? A mai dispărut o copilă?

Black încuviință și bătrânul clătină abătut din cap.

— Samson e nevinovat.

— Mda.

— Te pleci în fața unor infractori, domnule șerif Black. Ce impresie crezi că dai?

Era o întrebare pe care și-o puna și Black în fiecare dimineață, când ajungea la secție.

— Nu e vorba de ce impresie dau eu.

— Ba este. E vorba de credință, și nu în Dumnezeu, ci în tine, Black. Orașul ăsta nu mai e cum era pe vremea când eram eu copil, nici măcar cum era când erai tu copil. I se spune „Panica“, dar e mult mai mult. E o alunecare lentă într-o lume lipsită de conștiință. Oamenii sunt furioși.

— Oamenii sunt mereu furioși. Nu sunt locuri de muncă, nu sunt bani. Economia națională e pe culmi și ei nu s-au ales cu nimic.

— Eu încă îi țin în frâu.

— Îți știu de frică, îi spuse Black. Când eram mic, îmi era frică de tine.

— În mare, e doar de fațadă. Dar avem nevoie de frică. Și tu ai nevoie de ea, să le fie frică de tine, de legi. Eu am nevoie de ea și biserica are nevoie de ea, teama c-o să ardă în iad. Nici acum n-ai somn?

Black se uită lung la el.

— Știu natura dependențelor tale, domnule șerif Black. Știu că treaba asta o să te dea peste cap, acum c-a mai dispărut o fată. Știu cum o să încerci să faci față durerii și vinovăției care te mistuie.

Black închise ochii, ca să nu-l mai vadă.

— Ai venit la mine când nu aveai pe altcineva, îi spuse pastorul Lumen.

— Nu m-a ajutat. Când o ceri așa, iertarea nu înseamnă nimic pe-aici.

— Așa că mergi înainte, te dai peste cap, te ridici și lupți. Îți jalești partenerul și bei până vei intra în mormânt. Dacă asta e o ofrandă... singurul tău scop acum e să-ți ogoiești vinovăția.

— Nu e. M-am săturat de locul meu pe pământ, asta-i tot.

— Asta-i tot. Îmi ții băiatul prizonier și...

— Ce-ți pasă? Văd cum te uiți la Samson. În ziua aia, la râu, când ne-a sunat Mary...

— Aș prefera să nu-i rostești numele răposatei mele soții.

— În viața mea n-am văzut un băiat mai speriat de tatăl său. Ce i-ai făcut? De avea hainele learcă așa.

— Înota în râu, i-am spus să nu facă treaba asta.

Black zâmbi.

— Înota complet îmbrăcat?

— Samson e un băiat care are nevoie de călăuzire. Diavolul muncește din greu să pună gheara pe el.

— Nu mai e băiat. Nu-ți pasă de el, asta mi-e clar.

— Îmi poartă numele.

— Deci e vorba de vanitate. Nu-i un păcat?

Pastorul Lumen zâmbi, cu ceva ce aducea a milă în ochi.

— Dă-i drumul.

— Nu-l poți apăra. O să se lase cu vărsare de sânge.

Pastorul Lumen se ridică.

— Întotdeauna se lasă cu vărsare de sânge în vremuri tulburi. Cu norul ăsta, cred c-a venit vremea. Cred că se apropie judecata. Ce sentință te va aștepta, domnule șerif Black?

În următoarele ore, Black ținu legătura cu Ernie, conjugându-și eforturile, dădu ponturi televiziunilor și se asigură că toată lumea din ținut avea să fie cu ochii în patru după Amber King.

Când plecă de la secție era deja miezul nopții. Rămase pe ultima treaptă, uitându-se spre piață. Luminile erau încă aprinse la Mae, avea mușterii până târziu în noapte și le angajase pe câteva dintre fetele lui Beauregard s-o ajute.

În față la Whisky Barrel erau câțiva scandalagii, majoritatea veniți de aiurea, deși Black îl zări pe Merle printre ei.

Grupul de la biserică își lăsase pancartele deoparte, peste noapte. Câțiva se întinseseră pe iarbă și se uitau țință la nor, cu gura căscată, de parcă tot nu le venea a crede ce se întâmpla în Grace.

Băieții lui Joe dormeau în șezlonguri întinse cu totul, cu armele pe jos, lângă ei.

Black coborî treptele și se apropie de Joe, care era așezat pe banca din celălalt capăt, fumând o țigară și uitându-se în zare.

Black se așeză lângă el, își scoase arma și o puse între ei.

— Ava se întreabă mereu de ce faci treaba asta, spuse Joe, oftând adânc.

— Cu arma?

— Mda. Gândește c-oi vrea să le arăți oamenilor că ești înarmat sau poate că încerci să le-arăți că nu le vrei răul.

Black râse.

— Dar eu i-am zis că despică firul în patru. Așa face de obicei. Mulți oameni fac așa. Încearcă mereu să vadă chestii care nu există sau să priceapă de ce. De ce aia, de ce aialaltă.

— Poți să-i spui că e din cauză că drăcia asta mă înghiontește în șold.

— I-aș spune, dar n-o să mă creadă.

— Ai auzit vestea despre fata lui King? Întrebă Black, luând o țigară din pachetul pe care i-l întinse Joe.

— Am auzit.

— O să vină agenți din capitală.

— Se mișcă rapid. N-o mai fușeresc de data asta.

Black încuviință, acceptând împunsătura.

— Îi cunosc pe alde King. Eram tovarăș cu Jimmy când aveam 15 ani. Am încercat să jefuim prăvălia de spirtoase din Dawson, mai ții minte?

— Țin minte.

— Am furat mașina lui taică-său și am parcat-o chiar în față, nici măcar n-am acoperit numărul sau ceva. Proprietarul era un moș, nu mai țin minte cum îl chema, dar când i-am spus să deschidă casa n-a vrut. Era calm, deși eu fluturam pistolul. Era o făcătură, era așa ieftin că nici măcar nu trăgea. Așa că i-am zis din nou și el mi-a zis din nou că nu. L-am întrebat de ce și a zis că nu vrea să-mi dea detalii.

Black începu să râdă.

— Ce replică de rahat mai e și asta? Nu vrea să-mi dea detalii.

— Ce-ați făcut? îl întrebă Black, trăgând adânc fumul și simțind cum îi ard plămânii.

— Am plecat.

— Pur și simplu?

— Pur și simplu. Am avut, așa, o senzație că nu era a bună. Parcă am auzit o voce în minte care-mi zicea „De data asta, nu, de data asta nu întinde

coarda“. Așa c-am ieșit frumușel pe ușă și atunci am observat că bătrânul avea un .22 în mână și-l ținuse tot timpul îndreptat spre mine. Avea mâna sprijinită jos, pe tejghea, așa că nu băgasem de seamă. M-ar fi împușcat, sunt convins.

Unul dintre băieții lui Joe le aruncă o privire. Black se uită în ochii lui și omul își feră privirea. N-aveau nimic cu Black, de fapt, probabil că voiau să plece acasă și să-și vadă de ale lor, dar știau că Joe ar fi făcut același lucru pentru oricare dintre ei.

— Și dacă e o legătură între ce s-a întâmplat cu fata lui King și Summer? întrebă.

— Și dacă e, ce?

— Atunci, Samson n-a avut nimic de-a face cu asta.

— Ai avut timp, Black. Ai la fel de mult habar unde s-o cauți pe cât am și eu. Samson Lumen e singura pistă. Singura pistă, m-ai înțeles? Pot să aflu dacă știe ceva. Pot să mă uit în ochii lui și să-l întreb ce s-a întâmplat cu fiica mea și n-o să fie în stare să mă mintă.

Se cufundară în tăcerea aproape deplină, se mai auzeau doar murmurele câtorva cameramani care stăteau rezemați de una dintre dubele de televiziune.

— E ca la bâlci aici, la naiba, spuse Joe. Mă gândeam la norul ăsta... la ziua când a apărut.

Black se uită la el, dar Joe nu mai spuse altceva.

Termină de fumat, lăsa chiștocul să cadă în iarbă și se ridică.

— Senzația aia pe care ai avut-o cu moșul. Vocea care ți-a spus să nu întinzi coarda. Am aceeași senzație acum. Dacă întinzi coarda cu mine pe chestia asta, cred c-o să se întâmple o chestie nasoală.

— Dă-o naibii, Black. Deja s-a întâmplat. Uită-te în jur. Nu-ți dai seama? Mă gândesc la Summer, dacă a murit...

— N-ar trebui...

— Dacă a murit, am făcut tot ce-aș fi putut să fac pentru ea? E o întrebare pe care ar trebui să ți-o pui și tu, Black.

*

Black stătea în fotoliul cu spătar înalt și se uita țintă la perete. Cu o mână tremurândă îi decupă fotografia din ziar și se ridică, fixând poza cu chipul atrăgător al lui Amber King lângă celelalte. Fata cu numărul șase din Briar. Sau poate cu numărul șapte.

Bău o sticlă de Old Crow, o dădu pe gât ca și cum nu i-ar fi putut face vreun rău. Își simțea mușchii așa de încordați, că luă Vicodin; înșiră pastilele ca și cum ar fi fost soldați gata să moară pentru el. Își injectă drogul între degetele de la picioare, unde pielea i se vindecase de nenumărate ori. Și apoi se întrebă de ce nu murise, de ce naiba dura așa de mult să dobori un om din picioare. Dar valul îl purtă apoi peste lanuri aurii care scânteiau ca străzile acoperite de nestemate de care le povestea pastorul Lumen când era el copil.

Noaptea aceea nu se mai termina. În visele lui se făcea că vizitează bisericile, rugându-se de ei cu cerul și pământul, fără a-i îndupleca. „Țineți-le pe fete departe de biserică până când se termină, până când e prins.“ O văzu pe Eliza, la scânteietoarea biserică baptistă de pe Route 84, și-l striga pe nume, dar el nu se putea urni pentru că-l apăsa ceva acum. Se trezi o singură dată, când țârâitul strident al telefonului îl smulse din lumea viselor. Sună, cu intermitențe, preț de minute sau poate ore întregi.

Și apoi îl trezi o bătaie ușoară la ușă, pe care se gândi că și-o închipuise. Se ridică în capul oaselor și dărmă masa cu sticlele și pastilele.

Ajunse până în bucătărie și se împiedică de chiuvetă, dădu drumul la robinet și se stropi din belșug cu apă rece pe față. În hol era o oglindă, dar nu se uită în ea.

Poate c-ar fi lăsat-o cum a căzut, poate c-ar fi considerat că e doar o abatere pe un drum lung, care nu ducea nicăieri. Dar apoi deschise ușa și îi văzu chipul desfigurat.

— Iisuse Hristoase, Peach, spuse. Doamne sfinte!

— Am încercat să te sun.

39. Summer

Geraldo, episodul ăla în care se enumerau semnele menite să te avertizeze că odrasla ta ar putea fi atrasă de satanism. Schimbări emoționale abrupte și respingerea valorilor părinților. Cred că viața de adolescent era mai periculoasă ca oricând.

În primăvara lui 1995, oamenii au început să treacă în tabăra opusă. Tot interesul ăla pentru diavol, Panica despre care se știa că deja făcuse ravagii, FBI-ul care a pus o bună parte dintre mărturii pe seama faptului că acei copii au fost purtați spre locuri în care nu fuseseră niciodată, amintiri false le-au fost sădite în minte și udate până când moralitatea însăși a fost pusă în boxa acuzaților. Diavolii erau oameni, de fapt, iar statisticile erau ajustate cu o dibăcie sinistă.

Noua perspectivă a schimbat totul și nimic. Fetele din Briar tot dispărute erau și oricine ar fi comis faptele era încă în libertate.

Când am plecat de-acasă în noaptea aceea, cu geanta atârând greu pe umăr pentru că îmi luasem mai multe lucruri decât apreciasem că-mi vor trebui, m-am simțit aproape de Della Palmer și de celelalte, ca și cum aș fi pășit pe urmele lor evlavioase, îndreptându-mă spre o destinație de unde nu exista cale de întoarcere.

Când am ieșit, am închis ochii pentru o clipă, i-am spus Domnului ce-o să urmeze și l-am provocat să intervină. M-am întrebat ce avea să spună Bobby și ce avea să spună Savannah, dar nu conta, cel puțin nu în momentul acela, și poate n-avea să mai conteze vreodată.

Am observat imediat duba. Înainta încet și tiptil, cu motorul la turație minimă. Nu m-am uitat în urmă, pentru că știam cine era și cine venea după mine. Fusesem aleasă — femeia adormită a lui Fuseli întinsă pe pat, cu gâtul alb dezgolit, sub privirea armăsarului.²⁸ N-am simțit teama atunci, poate pentru că și eu eram relaxată în coșmarul meu.

Am ajuns la capătul străzii Lott și motorul s-a auzit mai tare, apoi s-a stins brusc când o mașină a intrat de pe Hutchinson Avenue și a tras pe dreapta.

Conducea un autoturism combi vechi. S-ar putea să fi fost albastru, dar nu mi mai amintesc detaliile, pentru că izbăvirea m-a copleșit.

M-am urcat rapid și m-am uitat la dubă cum trecea pe lângă mine, fără a-mi fi revendicat sufletul.

Abia când am tras aer în piept și el a băgat într-a întâia fără să-mi spună nimic mi-am dat seama cu câtă indiferență ne împarte destinul cărțile fiecăruia. Viziunea, momentul când îți vine sorocul, toate sunt scrise și nu poți fugi de ele.

* * *

Nu există niciun moment ca în Scooby-Doo în povestea mea.

Personajul negativ nu poartă nicio mască.

Ce sperați cu toții că n-o să se întâmple... o să se întâmple.

²⁸ Aluzie la celebrul tablou Coșmarul al pictorului Henry Fuseli (1741–1825).

40. Moartea care nu mai vine

Black se îndreptă spre casa Marsh cu o oră înainte să se lumineze de ziuă. Acoperișul fermei se năruise cu vreo trei furtuni înainte, așa că Merle locuia în șopronul din spatele casei. Trase mașina poliției mai aproape de clădire și lăsă girofarul pornit. O dusesse pe Peach la spital și rămăsese până când doctorul îi spusese că s-a ales doar cu vânătăi. Furia îi curgea ca un val de lavă prin vene.

Bătu de câteva ori cu pumnul în ușă.

— Merle, deschide.

Merle apăru după câteva minute, nebărbierit și bombănind că e devreme, ca și cum ar fi avut habar cât e ceasul.

— Nu te-ai grăbit, îi zise Black.

Merle se uită la cer și clătină din cap.

— Mama lui de diavol, cum se lasă el peste noi, mormăi, în timp ce Black intra după el.

Pe jos era întinsă o mochetă veche, direct pe pământ. Merle dormea pe o canapea. Când ploua, trăgea o prelată peste el, fiindcă apa pătrundea prin acoperiș.

— Ce nebunie e în piață, în puii mei, comentă Merle. Au venit și reporterii ăia. Dar prezentatoarele alea...

— Te-ai întors târziu azi-noapte?

Merle ridică din umeri.

— Am fost cu Ray Bowdoin, am jucat poker, individul e o fiară. Willie i-a tras-o cu o chintă de culoare, iar Ray a răsturnat masa și a ieșit fără să plătească. Willie a fugit după el, i-am zis să stea potolit.

— Cât de nasol a fost?

Merle ridică din umeri.

— N-a fost doar bătaia, Ray i-a stins o țigară în ochi, în viața mea n-am văzut ceva mai scârbos. Willie n-o să-l dea în gât, în caz că-ți vine vreo idee.

Black încuviință.

— Am auzit că te-ai luat la ceartă cu Tommy Ryan deunăzi.

Merle se uită în jur, apoi își lăsă privirea în pământ și clătină din cap.

— Nu eram eu.

— Unde erai în ziua când a dispărut Della Palmer?

Merle se uită la el cu ochii așa de injectați, încât Black îi simți mahmureala, mai cruntă ca a lui.

— Ți se pare că sunt genul care ține jurnal?

Black avea deja informația și știa că Merle avea să cedeze în curând. Mai fusese închis de câteva ori, cea mai îndelungată sentință fiind de cincisprezece luni chinuitoare. Merle bătea spre 70 de ani.

— Ai fost la pescuit cu Tommy Ryan, pe lacul Wheeler.

Merle făcu ochii mari și se ridică pe jumătate, cu mâinile tremurând în ultimul hal.

— Mda. Da, acolo am fost. Pe Wheeler, cu Tommy. Așa e.

Black oftă.

— Fata lui Kinley, Anna, a făcut pană în dimineața aia. I-ai schimbat cauciucul, lângă Gaston Lee Road.

— Nu în ziua aia. N-avea cum.

— Ți-a plătit cu bani gheață, iar apoi taică-său a trecut pe la service și ți-a cerut chitanță. Așa sunt alde Kinley, precauți. Au o grămadă de bani care trebuie protejați, nu vor să ajungă ca Bob Butler, care a pierdut o avere din cauza Fiscului.

— Au încurcat data, spuse Merle, pe un ton neutru.

Se uită de jur împrejur, căutând poate o cale de ieșire din beleaua în care se băgase.

— Așa m-am gândit și eu. Așa că l-am pus pe Milk s-o sune pe Arlene.

— Scorpia aia ar zice orice ca să mă bage în rahat.

Arlene fusese măritată cu Merle o vreme. Obținuse jumătate din service la partaj și ținea contabilitatea pe cât de corect se putea, cât să-i iasă și ei un profit.

Merle se așeză din nou, oftă, își mușcă unghia înnegrită de la degetul mare și își cântări opțiunile.

— O să te arestez, Merle. Nu vreau, am destule pe cap în momentul de față. O să te trimit la penitenciar și o să te las să fierbi în suc propriu câteva săptămâni. Ernie o să te închidă cu toți bețivii și traficanții. Pentru obstrucționarea justiției te paște o sentință bunicică.

Merle închise ochii.

Black se uită la grinzile de deasupra lui și văzu norul prin spărturile din tavan.

— Cât îi datorezi lui Tommy?

— Prea mult.

*

Lăsară mașina poliției în boschete și o luară pe jos. Aveau lanterne, dar nu le aprinseră.

Tommy Ryan își croise o potecă de la marginea lui Route 43, la aproape un kilometru de casa lui. Black verificase registrul și terenul îi aparținuse străbunicului lui Tommy. Umbla zvonul că l-ar fi câștigat de la Kinley, într-o partidă de poker.

— O să încerc să officiez un dans al ploii, spuse Milk, uitându-se la cer.

— Îmi pregătesc aparatul foto, comentă Black.

O luară pe o potecă prin pădure, care mergea paralel cu terenul lui Tommy, apoi se oprea într-o poieniță. Milk își aprinse lanterna și în fața lor apăru casa.

Lemnul era vopsit cafeniu-aprins și fațada era îmbrăcată de o verandă. Se uitară o vreme la casă, dar domnea genul de tăcere care sugera că n-o să-i deranjeze nimeni. Îi lăsaseră pe cei din clanul Ryan în piață, unde se pregăteau pentru o nouă seară de așteptare și stat la pândă.

— Cum de n-ai urmărit pista asta până acum? îl întreabă Milk.

Black dădu din umeri.

— Alibiul i-a fost confirmat de domnița aia de la Pinegrove. Și apoi, Noah a zis că l-a văzut pe Tommy certându-se cu Merle, așa că m-am gândit să risc.

— Trebuie să găsim ceva în curând. Presa ne face arșice. Tot ținutul e cu ochii pe Grace și nu văd altceva decât un nenorocit de bâlci în plină desfășurare în aer liber. Țicniții de la biserică și țărănoii dați naibii, care se înfruntă din priviri pe deasupra sacilor de nisip, în timp ce-și împart gustări, de parcă ar fi la film.

Black începu să râdă și rămase de șase cât umbla Milk la yală. Nu-i luă prea mult, poate pentru că Tommy nu prea-și făcea griji c-o să dea cineva vreo spargere.

Închiseră ușa în urma lor. O cameră mare și îngrijită, cu parchetul din lemn lustruit și un covor gros pe jos. Se vedeau un șemineu, o bucătărioară și o ușă care dădea undeva în stânga.

În capătul opus se zărea acoperișul boltit.

— N-o să ne ia prea mult să căutăm, spuse Milk.

Nu aveau mandat. Nu se poticneau niciodată în hârtoage. Black voia să arunce un ochi, să adune informațiile preliminare înainte de a pune cărțile pe masă. Tommy fusese la un rodeo la care mersese Della Palmer. Tommy fusese la biserica baptistă de pe Route 84. Tommy mințise că ar fi fost cu Merle. Tommy era apropiat de Summer Ryan. Tommy era un tip înalt — cunoștea Parcul Național Hell's Gate mai bine decât oricine, poate. Dacă adunai și trăgeai linie, îți trezea neîndoielnic interesul.

Descoperiră un adevărat arsenal dosit sub o podea falsă, dedesubtul canapelei. Într-o debara avea echipament de vânătoare la greu. Black observă o magazie cu lacăt lângă generator, așa că presupuse că mai avea și acolo.

Avea fotografii cu gemenele, de la poze cu ele mici până la unele mai recente.

— Crezi că Tommy Ryan e Păsăroiul?

Black oftă, clătină din cap și-și masă ceafa.

— Ar fi o surpriză dată naibii dacă s-ar dovedi că locuia în Grace în tot acest timp.

Milk se făcu nevăzut în dormitor, în timp ce Black scotocea prin dulapurile din bucătărie.

— Black.

Black intră în dormitor. Milk ținea în mână un lănțișor delicat, din aur, pe care se vedeau niște inițiale. SR.

— Ce zici?

Black simți că-i dogorea fața. Îi veniră în minte ultimele săptămâni, anul care trecuse, toate fetele, Peach Palmer. Se gândi la Tommy și la Merle și la toate minciunile. Își duse mâna la armă și inspiră adânc.

— Zic că m-am săturat să fiu mințit. Orice ar însemna treaba asta, o să aflu chiar acum.

Și în următoarea secundă era deja ieșit pe ușă și înainta grăbit prin Hell's Gate, spre mașina poliției. Iar Milk îl striga și-i spunea să se calmeze, dar Black era așa de furios, că nu slăbi deloc pasul.

Black opri mașina pe trotuar și lăsă girofarul pornit când coborî. Milk se ținu după el, cercetând piața ticsită de lume și căutându-i din priviri pe Austin Ray și pe Joe, în caz că Black avea să facă vreun gest necugetat.

Black se mișcă rapid. Îi observă pe cei de la biserică uitându-se la el. Aveau felinare — flăcările jucau hipnotic, înălțându-se din iarba uscată. Un grup tocmai ieșea de la Mae cu ambalaje unsuroase în mână, mâncând cartofi prăjiți și hotdogi și bând Cola. Bărbați solizi, cu șepci de baseball trase peste față, bărboși și obosiți.

Erau și câțiva reporteri, cu spatele la mulțime, care înregistrau corespondențele de seară, pomenind de zvonurile care circulau prin oraș,

cum că diavolul în persoană locuia în Hell's Gate, iar polițiștii n-aveau curajul să meargă să-l prindă.

Milk grăbi pasul ca să se țină după el, uitându-se de colo-colo.

Black îl văzu pe Tommy în picioare în dreptul băncilor, la pândă, cu o țigară atârându-i din colțul gurii.

O luă la fugă și se năpusti spre Tommy, doborându-l și aterizând greoi peste el.

Milk scoase arma, se auziră țipete și camerele se întoarseră spre ei.

Rusty era cu ochii pe ei și adună câțiva agenți — în scurt timp, în piață se declanșase haosul. Joe dădu să-și ajute fratele, dar Milk era pe fază. Făcu un pas în față cu arma ridicată și ațintită spre el. Joe ridică o mână și trase cu ochiul la Tommy, căzut la pământ și imobilizat de Black, care-și proptise genunchii în pieptul lui.

Tovarășii lui Joe dădură să scoată armele, așa că Rusty trase un foc spre nor și zarva fu înecată de o tăcere încordată, care părea interminabilă.

— Dă-te de pe mine, spuse Tommy, cu ochii aruncând văpăi.

— M-ai mințit, Tommy. Aveam de gând să aștept, să te pândesc și să aștept, dar acum am obosit și sunt la capătul răbdării, așa c-aș putea la fel de bine să te împușc, în loc să-ți mai pun alte întrebări.

— Black, spuse Joe.

— Taci naibii, îi zise Milk, ridicând țeava în dreptul feței lui.

— N-am timp de jocuri, Tommy. Mi se rupe de toți oamenii ăștia care filmează, n-au decăt. Credeți cu toții că nu mai sunt în stare de nimic, dar o să-ți trag un glonț în cap. Am găsit o legătură, trebuie să le găsesc pe fetele din Briar și legătura cu ele ești tu. Și poate că e o aiureală ce zic, dar ți-ai făcut-o cu mâna ta când ai început să mă aburești.

Milk se uită în jur, întâlnește ochiul zdravăn al pastorului Lumen și i se pare că vede o urmă de zâmbet pe chipul bătrânului. Venise judecata, cum zisese el.

— Unde erai în ziua în care a dispărut Della? Unde erai în noaptea în care a fugit Summer?

Tommy respira greoi, zăcând pe spate și uitându-se dincolo de Black, spre cer.

— Spune-i, îl somă Joe.

Intrară în secție, pentru că Tommy nu voia să vorbească afară. Blițurile scăpărară în timp ce urcau scările și știrea fu preluată în buletinele de seară.

Black îl conduse în biroul din capătul clădirii. Tommy zise că nu vrea avocat și Black socoti că era suficient de familiarizat cu sistemul. Așa că pulsul i se mai potoli și simți cum îl cuprinde un val de epuizare, ca o pătură trasă până sus, apăsându-i greoi pe ciolane. Nu știa ce avea să urmeze, dar Tommy părea la fel de obosit ca el.

Trix veni cu două cafele, le puse pe masă, apoi închise ușa în urma ei.

Black scoase lămpișorul și-l puse pe masă.

Tommy se uită la el, apoi la Black.

— Savannah a fost, spuse.

— Ce anume?

— Cu ea am fost. Savannah Ritter.

— Savannah, soția pastorului Bobby?

— Mda.

Black închise ochii o bună bucată de vreme.

— Dă-o naibii, Tommy.

— Și fetelor de familie bună le place să se tăvălească prin noroi uneori.

— Trebuie să mă preocup și de consecințele relației voastre acum?

— Ea a pus capăt relației. A fost prima dată când mi-a dat cineva papucii.

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— Știu.

Black se frecă la ochi.

— Cum ai cunoscut-o?

— La Pinegrove, unde m-a târât Greta. Vreau să zic că o mai văzusem pe Savannah prin oraș până atunci, dar nu stătusem niciodată de vorbă.

— Așa, deci.

— Așa că Greta își vedea de treabă la recepție, iar eu am ieșit să fumez și am văzut-o pe Savannah; stătea la soare, era necăjită, părea să fi plâns.

— Așa c-ai văzut că ți se oferă ocazia și ai profitat.

Tommy clătină din cap.

— N-a fost așa, nu cu ea. Ai vorbit vreodată cu ea?

— Mda.

— Atunci știi. Nu e genul la care să țină vrăjelile mele, cum le abordez eu, spunându-le că sunt frumoase și chestii de-astea.

Își drese glasul.

— Nu i-a fost ușor.

— Ți-a povestit de băiatul ei?

— Nu chiar atunci. Dar... e tristă, Black.

— Așa că i-ai fost alături?

— Am ascultat-o. Nu m-am gândit c-o să iasă ceva de aici, dar m-am trezit cu ea la ușă într-o noapte, târziu, a zis că nu mai suportă să fie atât de singură. Eu doar, doar s-a întâmplat să fiu acolo și asta a fost tot.

Black încuviință, cu un aer abătut.

— Înțeleg. Și eu am fost cât pe-acți să te omor pentru treaba asta. În fața tuturor reporterilor.

Oftă.

— O soție de pastor. Nu-i de mirare că Grace e în beznă și pradă flăcărilor.

Când Tommy ieși, Black scoase sticla de Crown din sertarul de la birou. Era terminat pe toate planurile, fetele dispăreau fără urmă, iar el nu mai avea nicio pistă. Nu mai avea încotro s-o apuce.

Bău tot ce găsi și apoi se strecură prin spate, copleșit de forfotă și de zgomotul asurzitor, simțind că abia mai rezistă.

*

— Așa te-ai gândit s-o faci? Lăsându-mi un mesaj pe robot? îl întreabă Peach.

Black stătea pe verandă și se uita la nor.

Peach avea ochii încă umflați și o tăietură pe frunte.

— Nu pot s-o mai țin așa, Black. Orice ar fi chestia asta dintre noi, nu mai rezist.

— Atunci oprește-te, îi zise, pe un ton rece.

Avea mânecile suflecate și i se vedeau urmele de ace pe braț.

Se așeză în verandă lângă el și se uită lung la cer.

— Nu glumeau.

Black îi urmări privirea.

— A început să-mi placă. Vreau să rămână așa.

Peach îi prinse mâna într-a ei, strângând-o tare.

— Mi-au zis că nu m-am recuperat îndeajuns ca să mai trec prin asta. La Pinegrove, mi-au zis că am nevoie de timp să mă îngrijesc de mine.

Black se uită la coroanele copacilor.

— Știi unde-i ușa.

— De ce te porți așa? De ce nu-ți pasă de nimic? Știu despre soția și copiii tăi, despre partenerul tău...

Se întoarse brusc spre ea.

— Ce știi, Peach?

— Știu ce faci. Toate chestiile astea, nu dormi, bei în prostie. Nu mai ai viață, Black. Vrei să mori cu zile, despre asta e vorba?

Black dădu să ia sticla, dar aceasta se răsturnă de pe verandă și se făcu țândări pe aleea pietruită.

— Doamne sfinte, Black.

Se uită lung la el, iar Black se întinse pe spate, pe lemnul nefinisat, uitându-se țintă la nor.

— Așa-ți dai seama cât de neputincioși suntem, spuse. Înțelege că nu știm nimic, că mereu pândește cineva și mai rău în culise, așteptându-și momentul de glorie. Cine s-ar mai face polițist acum, când nu poți nici măcar să-i mai împruținezi. Nu-i de mine treaba asta. M-am lăsat de meserie și de orice altceva.

Peach îl trase, ajutându-l să se ridice, iar Black se rezemă de peretele lateral.

— Mereu ne-am folosit unul de celălalt, Peach.

— Poate la început, poate.

Se uită la ea și simți nevoia s-o știe departe, pentru că așa era mai bine pentru amândoi. O s-o facă și pe ea să vadă asta, acum. Se gândi la pastorul Lumen, la cât de bine îl cunoștea bătrânul și la cât de tare îl îngrețoșa treaba asta.

— Nu pot s-o găsesc pe Della. Nu pot să te apăr. Nu se poate pune bază pe mine în nicio privință... Mitch. Noah se uită la mine ca și cum nu înțelege ce fel de om am fost.

— Nu te prinde autocompătimirea, Black, îi spuse, ridicându-se.

— Peach.

Se întoarse spre el.

— Nu pe mine mă compătimesc, ci pe tine.

Ea încuviință și el închise strâns ochii, să nu mai vadă nimic.

41. Summer

N-am spus nimic în timp ce străbăteam oraşul. Nu încuiase portiera. Am oprit la câteva stopuri şi aş fi putut să cobor şi să fug, nici măcar nu sunt sigură c-ar fi încercat să mă prindă.

Nu eram apropiată de Samson, indiferent despre ce-am fi vorbit — despovărarea de ce aveam pe suflet, fix asta, nimic mai profund de atât. Am simţit ceva în maşina aia, ca şi cum aş fi ieşit de pe calea cea dreaptă spre a păşi pe căi întunecate. Nu i-am spus încotro mă îndreptam, pentru că ştiam că drumul acela era închis.

M-am întrebat dacă Samson era Păsăroiul, pentru că îmi puneam întrebarea asta în legătură cu toţi cei pe care-i întâlneam. Cu cât cochetau mai mult cu ideea, cu-atât mai mult se legau lucrurile, pentru că monştrii... nu sunt monştri tot timpul.

L-am văzut pe prima pagină a ziarelor, cu cătuşe la mâini, cu capul plecat şi cu umbra morţii în ochii lui rozalii, în timp ce unii zbierau la el ca şi cum s-ar fi putut face auziţi, ca şi cum vocile lor ar fi fost nişte glasuri pe care să le audă. Urma să se ajungă la proces, pentru că avocaţii apărării aveau să se caţăre unul peste altul pentru a se ajunge acolo. O să-i ia copilăria la puricat, vor descoperi o mulţime de chestii îngrijorătoare în ea, apoi vor împinge scuza nebuniei spre juriul cu frica lui Dumnezeu, sperând c-o să-i dea pe spate cu asta. Nimeni nu vrea să aibă sânge pe mâini, nici măcar când e vorba de sângele unui diavol, pentru că e la fel de roşu.

M-am întors să mă uit la el şi el m-a privit la rândul lui.

— E lună nouă, a zis încet.

Se auzea un huruit de la motor. M-am gândit că s-o fi tocit cureaua de transmisie sau poate că alunecase. Tata e înnebunit după mașini. După ce-a ieșit din închisoare mă punea să mă urc pe un taburet și să-i țin capota ridicată cât lucra la motor. După o vreme, începea să-mi tremure mâna, iar el ridica piedica și eu zâmbeam.

Am cotit pe o potecă veche, care tăia printre lanurile de porumb ale familiei Kinley. Erau scăldate în lumina farurilor. Lanurile erau frumoase — se profilau atât de clar, superbe și galbene pe fundalul cerului întunecat.

Galbenul e culoarea pe care o vede cel mai limpede ochiul uman.

Voiam să mă ducă la ele. La fantomele fetelor din Briar. Trebuia să le văd.

— E lună nouă o dată la douăzeci și nouă de zile și jumătate, i-am spus.

— Știu că ești gravidă.

I-am aruncat o privire, șocată să aud cuvintele rostite cu voce tare.

— Fac curățenie în baia de la St. Luke. Nu mă deranjează să-l ajut pe Bobby. Am găsit testul la gunoi.

Strânse volanul în mâini.

— S-a înfundat chiuvea. Am vrut să-l sun pe tip, pe instalatorul din Windale, poate c-am apăsât pe „formează din nou“ pentru că am nimerit la clinica aia din Dayette.

Au refuzat să mă primească din nou până nu obțineam aprobarea părinților. Le-am zis c-o să mă sinucid și poate că vorbeam serios, pentru că mi s-a făcut legătura cu Cara și ea mi-a zis să vin la clinică.

— Lumina într-un întuneric luminează și întunericul nu a cuprins-o.²⁹

Uneori, când eram în cadă, îmi băgam capul sub apă și-mi țineam respirația până începea să mă doară. Îmi place că există un punct așa de clar marcat, un hotar pe care-l treci, dincolo de care nu mai e cale de întoarcere.

²⁹ Ioan 1:5, Biblia în traducerea lui Bartolomeu Valeriu Anania, p. 1556.

42. Damnații

— Nu mai zâmbi tot timpul, începe să mi se facă greață, îi spuse Raine.

— Nu zâmbesc, protestă Noah, zâmbind.

Purv se uită la ei și clătină din cap.

— Urmăririle, frate, sunt ale naibii de plictisitoare.

Opriseră pe Faust Road, la o jumătate de stradă distanță de apartamentul ei. Lucrase peste program la clinică, poate se uitase la televizor o vreme, pentru că văzura ecranul luminat, până să se stingă.

— Rinichiul ideal? întrebă Purv.

— Bine, să auzim, spuse Noah.

— Gandhi.

— Gandhi?

— Să te aud pe tine.

— Schwarzenegger.

— A luat steroizi, nu se știe cu ce sechele a rămas. Gandhi câștigă detașat.

— Era aproape subnutrit.

— Pe naiba. Mahatma era slab, dar musculos, se vedea că făcea sport. Și mai era și neprihănit, dacă primești un organ de-al lui, garantat ajungi în rai când ți-o veni sorocul.

Noah încuviință. Purv câștiga de fiecare dată.

— Tu pe cine propui, Raine? întrebă Purv.

Raine ridică din umeri.

— Elvis?

Purv închise ochii, clătinând din cap.

— Colon iritabil.

Noah se îndreptă când o văzu. Raine o pândea și ea, iar Purv se aplecă între scaunele din față. O urmărire pe femeia cu părul roșu-aprins ieșind tiptil din apartament și urcând în Taurusul model 1979.

— Poate că se duce la biserică, sugeră Purv.

— Nu așa de târziu, spuse Raine.

Noah porni, lăsând farurile pe fază scurtă.

— Ține-te la distanță, îi zise Raine.

— Relaxează-te, scumpo, nu e primul meu rodeo, i-o întoarse Noah.

Raine oftă din rărunchi.

Merseră vreo opt kilometri spre Roxburgh și hotarul Briar County, apoi femeia intră pe Chason Road.

Noah încetini până când farurile Taurusului se estompară, apoi dispărură în vale.

Trecură peste un deal, apoi văzură mașina trăgând pe dreapta.

— Depășește-o, îi spuse Raine. Altfel o să ne vadă.

Mai merseă vreo jumătate de kilometru până când Noah găsi un loc unde putea întoarce.

— La naiba, nu poate să ne scape.

Noah călcă pedala și se uită cum sărea acul pe cadran în timp ce o tăiau prin pădure în sens invers.

— Uite acolo, le arată Purv.

Se ținură după Taurus până intră din nou pe autostrada 45 și o văzură că semnalizează, anunțând că vira la dreapta.

— O ia spre casă, spuse Noah.

— Întoarce, trebuie să vedem de ce-a oprit, îi spuse Raine.

Când ajunseră la locul din vale, Noah opri Buick-ul și rămaseră o vreme așa, fără să vadă mare lucru dincolo de copaci. Raine puse mâna pe traistă și pe lanternă și ieșiră.

— Nu e nimic pe aici, spuse Purv.

Raine o luă înainte, plimbând lumina lanternei peste copaci și țărână.

Noah o observă primul, înconjurată de tufe neîngrijite, la intrarea pe o potecă așa de întunecată, că nu se deslușea nimic la capăt. Îi chemă pe ceilalți și rămaseră uitându-se la cutia poștală ruginită și îndesată în pământ, cu stegulețul roșu ridicat.

— Poate că e o casă la capătul potecii, reflectă Purv.

Raine deschise cutia și scoase un plic de acolo. Nu era sigilat și nu scria nimic pe el. Scoase hârtia din plic și o lumineă cu lanterna.

— Ce e? întrebă Noah.

Raine înghiți în sec.

— Nume, adrese... formularele de la clinică.

Îi aruncă o privire.

— Fetele, fetele care vor să scape de sarcină.

Puseră plicul la loc în cutia poștală și o luară la picior pe poteca întunecată, pe care nu se auzea decât zgomotul respirației lor. Era cald și se vedeau stelele, dar îi cuprinse o spaimă rece. Raine ținea pistolul în mână, Purv avea cuțitul de vânătoare, iar Noah strângea în mână lanterna.

Biserica arsese. Se vedea o firmă, WEST END MISSION, și Raine își aminti când văzuse imaginile la știri și maică-sa întrebase ce fel de om poate da foc unei biserici.

— Biserica unde mergea Della Palmer, spuse.

*

Black văzu lumina de la lumânări, așa că se îndreptă spre biserică, deschise ușa grea și intra, lăsând în urmă zgomotele din piață.

— Am auzit c-ai trecut pe la secție mai devreme, spuse Black, când o văzu.

Savannah încuviință, iar el veni și se așeză pe bancă lângă ea.

— Tâlharul ăla răstignit odată cu Iisus a ajuns în rai pentru că s-a căit. Aici se poticesc oamenii, spuse Savannah.

— Iertarea are o putere aparte, Savannah.

— Așa e. Uneori, n-avem cum să ajungem la ea.

Black se întrebă cât timp din viață își petrecuse în biserica veche cerând, dar niciodată dând.

— M-a sunat Tommy. Am vrut să vin să stau de vorbă cu tine, dar n-am putut să înfrunt totul. Să înfrunt ce-am făcut. Îmi pare rău, Black. Îmi pare foarte rău.

Black ridică din umeri.

— Bine, eu te las să mergi în rai.

Savannah râse și râsul ei era suav și nespus de trist.

— Am consultat un avocat din Maidenville. Am actele de ceva vreme, dar îl văd pe Bobby uneori și nici măcar nu-mi pot închipui cum ar fi să trăiesc fără el. E caraghios ce zic, după ceea ce am făcut?

Black se uită la reproducere, la Maria cu pruncul și la pasărea care nu-și lua zborul.

— Nu, nu e. Uneori, oamenii au nevoie să se desprindă de ei înșiși, uneori trebuie să se întâmple ceva absolut oribil ca să-ți dai seama de ce ai și ce nu ai.

— Ți-e dor de copiii tăi?

— Mi-e dor de viața pe care aș fi putut s-o am. Tânjesc după ea, ca și cum aș mai avea o șansă să dau timpul înapoi. Dacă nu învățăm din greșeli... atunci e o risipă, nu-i așa?

O auzi că plânge, dar nu-i văzu lacrimile, pentru că era ascunsă cu totul în umbra crucii.

— Ăsta e momentul tău de răscruce, Savannah.

— Nu știu ce să fac.

— Știi, în sinea ta știi, pentru că oamenii o știu întotdeauna.

— Îl iubesc pe Bobby.

— E de-ajuns.

— Așa să fie?

— Trebuie să fie, pentru că altceva nu există.

— E naiv să crezi asta?

— Poate.

— Vreau să cer un semn. Vreau ca Dumnezeu să-mi spună că Michael e la el și că vom fi din nou o familie. Cred că asta-și dorește Bobby.

— Bobby caută un lucru pe care știe că nu-l va găsi niciodată. Ori îl iei de mână și-l ajuți, ori îl lași să meargă pe drumul lui.

— Nu pot să-l las singur. Nu pot. A avut o viață groaznică, Black. Ce i-au făcut în căminul ăla...

Black se întinse și o luă de mână. Îi strânse mâna și închise ochii, rugându-se la Dumnezeu să îndrepte lucrurile, să pună capăt poveștii. Nu știa ce însemna asta pentru ea, pentru el, pentru oamenii din Grace. Dar se rugă să vină lumina, pentru că nu mai avuseseră parte de ea de atâta amar de vreme.

*

Treptele se clătinau — erau încovoiate, scârțâiau și vopseaua se cojea de pe ele. Purv rămase în Buick-ul parcat pe stradă, în dreptul ușii laterale. El socotea că era momentul să-l sune pe Black, dar Raine simțea o gheară în stomac și ochii ei aruncau văpăi, așa că Noah o porni în direcția pe care i-o indică ea, făcând cale întoarsă spre Adler's și spre casa femeii cu părul roșu-aprins.

Noah stătea lângă ea în timp ce Raine bătea ușurel la ușă — li se deschise, cu lanțul pus.

În prag apăru femeia, cu un aer obosit, până când o zări pe Raine și făcu ochii mari.

— Dolores, îi spuse Raine. Te-am văzut la clinică.

— De unde știți unde locuiesc?

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Dolores clătină din cap.

— Trebuie să suni la clinică, nu pot să te ajut...

Dădu să închidă, dar Raine își propti piciorul în tocul ușii.

— Știu despre cutia poștală. De la biserica incendiată. Știu ce e în plic.

Se lăsă o tăcere prelungită, timp în care Dolores probabil cântărea lucrurile.

— Iar eu știu c-ați intrat prin efracție în clinică. Avem camere de filmat, eu deschid în fiecare dimineață, eu verific înregistrările.

Raine reacționează prompt, fără să se lase intimidată.

— Cheamă poliția. Sunt minoră, cred că intrarea prin efracție e nimica toată în comparație cu ce faci tu.

Dolores se uită la Noah, apoi la Raine, după care desfăcu lanțul de la ușă și-i lăsă să intre, luând-o înainte.

Se așezară, pentru că îi îndemnă s-o facă, și ea închise ușa, ca să nu-i trezească pe copii.

O veioză răspândea o lumină blândă, dar ea părea înfrigurată și frântă de oboseală.

— Ce vreți? întrebă.

— Sora mea a dispărut. Summer Ryan.

— Primim o mulțime de apeluri, mai multe decât vă puteți imagina.

— Mda, am văzut dosarele.

— Și alea sunt doar fetele pe care le trecem în registru, cele care chiar o fac. Primim telefoane, fete care vin fără programare, ne lasă un nume fals pentru că le e teamă și nu mai revin. În fiecare zi, în fiecare săptămână. Fete ca tine.

— Fete din Briar? o întrebă Raine.

Dolores înghiți în sec și poate că-i tremurau mâinile, dar își împreună degetele, strângându-le.

— Ce-ai făcut? întrebă Raine.

Dolores își duse mâna la frunte, apoi se frecă la ochi.

— Închid clinicile, le închid definitiv. Sunt multe fete acum. Eram sigură că o să apară cineva. Nu m-am așteptat să fie niște copii.

— Ce-ai făcut? repetă Raine.

— Ce-am crezut că se cuvine, ce-a trebuit să fac. Nu puteți să mă dați pe mâna poliției, n-am în grija cui să-mi las copii.

— Spune-ne ce știi. El e?

— N-am niciun ban, copiii mei... tatăl lor nu mai e în peisaj. Merg la biserica aia de când eram mică, la Mission, dinainte să ia foc și să fim obligați să ne adunăm în câmp ca să ne putem înălța mâinile spre cer.

Noah aruncă o privire spre geam: era crăpat după draperii și putea să audă motorul Buick-ului, lăsat pornit.

— N-am spus nimănui când am acceptat postul.

Își trecu o mână prin păr, cu buzele încleștate.

— Am mai intrat în bucluc când eram mai tânără, am cazier. Mi-au dat o șansă pentru că nimeni altcineva nu voia să lucreze acolo. M-am gândit... cu Domnul, m-am gândit la asta, dar am copiii mei, de care trebuie să mă îngrijesc. Am încercat să stau de vorbă cu fetele care veneau la clinică, să le luminez, dar Cara mi-a zis că n-am voie să fac treaba asta.

Ușa se deschise și Raine fu gata să pună mâna pe traistă până să-și dea seama că era un băiețel, de vreo șase-șapte ani, cu părul zburlit, ca și cum de-abia se trezise.

Dolores îl luă în brațe și ieși cu el din cameră.

Raine îi aruncă o privire lui Noah și el încercă să schițeze un zâmbet, dar știau amândoi că se apropie, că urma să se întâmple ceva.

— Se tot trezește, de vreo cinci-șase ori pe noapte, de când s-a întâmplat, spuse Dolores, așezându-se.

Avea un pahar cu tărie, ceva transparent, ca vodca.

— Am fost și eu ca ele, ca fetele alea, când aveam 14 ani. M-am dus la clinica din Birmingham, dar nu m-am simțit în stare s-o fac. Cei de la biserică mi-au venit în ajutor, m-au salvat.

Raine încuviință încet, uitându-se țintă la Dolores.

— Prima dată când m-a sunat era târziu, dar mă trezisem, pentru că nici înainte nu dormeam bine. Sunt unul dintre acei oameni, „damnații“, cum spunea tata, corpului meu nu-i place somnul.

Schiță un zâmbet firav.

— A zis că e de la biserică și că poate să le ajute pe fete, că le-ar putea salva și pe ele. Asta era tot ce-mi doream.

— Cine? o întrebă Raine, trăgându-se mai aproape, uitându-se țintă la Dolores.

— Și m-am gândit la prunci, la copiii ăia și la copiii mei. M-am gândit că pot face față situației... e crimă ce fac acolo. Mi s-a arătat o cale să îndrept lucrurile, a zis c-o să stea de vorbă cu ele, că o să le arate. A zis că era limpede de ce acceptasem postul ăla, pentru că așa trebuia să se întâmple. Domnul m-a împins pe calea asta.

— Cine e?

Dolores se uită în ochii ei.

— Ziarele îi zic Păsăroiul.

Noah înghiți în sec.

Dolores își masă ceafa, simțindu-și mușchii încordați.

— Eu îi dau numele fetelor, iar el le salvează de focul iadului. Și pe mine, poate.

— Doamne sfinte, spuse Noah încet.

— Ce le-a făcut?

Dolores începu să plângă, dar își șterse energic lacrimile.

— Am încercat să mă opresc imediat după ce s-a întâmplat cu Della, după ce a dispărut, pentru că mi-am dat seama că era mâna lui. Și o știam pe Della, era o fată cuminte. Fac greșeli chiar și fetele cuminți. M-a sunat, noaptea m-a sunat și mi-a zis chestii despre copiii mei. Dar am... și apoi mi-a apărut la ușă.

Se uită la Raine, cu chipul alb ca de stafie, cu ochii înfundați în orbite, dar teama i se citea limpede pe față.

— În miez de noapte a bătut la ușa și a rupt lanțul, iar băiatul meu a ieșit și l-a văzut.

— Ce ți-a spus Păsăroiul? întrebă Raine.

Dolores clătină imediat din cap.

— Nimic. A rămas încremenit în prag până când m-am tras înapoi și apoi s-a întors și a plecat. Mă cunoaște, știe că nu pot desface ce-am făcut — durează de prea mult timp deja.

— Toate fetele din Briar, toate apăreau pe listele alea, toate erau gravide, spuse Noah.

Dolores încuviință.

— Cum de n-a pomenit nimeni despre treaba asta, ziarele?

— Nu știe nimeni, în afară de noi doi.

— Dar părinții lor?

— Ori nu știu, ori nu vor să spună. Știți cum nuanțează asta judecata celorlalți — nu există iertare, nu pentru orice, nu când vine vorba de rușine. Mă gândesc la fete, poate că sunt în siguranță și doar le ține prizoniere. Dar ochii lui, chipul lui...

— Cum arată? întrebă Noah.

— Ca diavolul. Arată ca diavolul.

*

O lăsară pe Dolores uitându-se pe geam, ca și cum ar fi fost pierdută undeva departe. Nu-i promisese nimic, pentru că știau cu toții că promisiunile n-ar fi avut nicio valoare. Nimic nu mai era sigur, știau de existența Păsăroiului, știau că există cu adevărat și cum își alegea victimele. Descoperiseră ce nu putuseră să afle polițiștii, Black și Ernie Redell și toți polițiștii din capitală.

— Trebuie să-l anunțăm pe Black acum, spuse Purv, de pe bancheta din spate.

— Black o să intre în forță, zise Raine.

— Tot trebuie să-l anunțăm, Raine, îi zise Noah.

— O să-l anunțăm după ce-l vedem cu ochii noștri.

Parcară la adăpostul copacilor, la aproape o sută de metri de cutia poștală, apoi se rezemară de banchete și rămaseră la pândă pe rând. Dar niciunul nu reuși să doarmă, erau prea aproape de pericol.

Cu o oră înainte să se lumineze de ziuă apăru duba. Era închisă la culoare și ruginită și o urmăriră toți trei, amuțiți de groază, cum oprește în fața cutiei poștale.

Raine simți cum i-o ia inima la goană.

— Nu văd cine e, le șopti Noah.

— Are număr de Missouri, spuse Purv.

Porni rapid și Noah ieși cu Buick-ul dintre copaci și se temu că le scăpase, până văzu o lumină slabă, mult în fața lor.

Îl urmăriră cale de câțiva kilometri, până când lumina soarelui începu să alunge întunericul și își amintiră că era cazul să tragă aer în piept.

— Măcar ne întoarcem spre Grace, spuse Noah, trăgând cu ochiul la indicatorul de benzină. Suntem aproape pe zero.

Niciunul nu spuse nimic despre ce însemna asta, despre ce descoperiseră și pe cine urmăreau. Nu era nevoie, pentru că o simțeau cu toții.

Când începeau să se apropie de Hallow Road și vedeau deja cum se profilează norul deasupra lor, duba viră brusc, ieșind de pe șosea și afundându-se în pădure.

Trecură drept pe lângă ea, nici măcar nu încetău, pentru că n-aveau de ales. Nu erau echipați pentru un astfel de drum, nici pe departe.

— E teritoriul familiei Deamer aici, spuse Purv. Ce facem?

— Îi spunem lui Black, îi spunem totul, zise Noah.

— O să intrăm în bucluc. O să știe că noi am intrat prin efracție la clinică, protestă Purv.

— O să spunem că tu n-ai fost cu noi, îl liniști Noah.

Purv se uită pe geam.

— N-o să conteze... odată ce-o să afle.

— Deci intrăm. O luăm prin Hell's Gate, spuse Raine.

Noah strânse volanul.

— Nu sunt sigur că e o idee bună.

— Mă duc singură atunci, zise Raine.

— Nu poți...

Raine se întoarse spre el, cu ochii plini de lacrimi.

— M-ați ajutat îndeajuns. Vă sunt recunoscătoare, sincer, n-o să uit treaba asta. Dar eu intru în pădure, chiar în momentul ăsta, pentru că sora mea ar putea să fie acolo și s-ar putea să fie în pericol. Nu știu ce înseamnă asta, ce face individul ăsta. Așa că duceți-vă, spuneți-i lui Black, dacă e musai,

orice socotiți voi că trebuie să-i spuneți, dar eu n-am de gând să mai aștept.
Am pistolul, cunosc pădurea.

Noah încetini, pe măsură ce se apropiau de curbă. Îi întâlnește privirea lui Purv în oglindă.

— Vii?

— Am ajuns până aici, nu?

43. Summer

Camera din casa aia. Era o veioză pe noptieră, dar n-avea abajur, așa că lumina te izbea în plin. Mai era și un pat, iar într-un colț erau stive de conserve. Acoperișul era încovoiat, ca și cum l-ar fi apăsât o greutate în centru. Mirosul de jilav mi-a pătruns în plămâni și îmi venea să tușesc, dar teama pusese stăpânire pe mine.

— Ți-am făcut un ceai, mi-a spus Samson. Pentru c-ai zis că-ți place să beai ceai uneori. Vreau să-ți fie bine.

Mi-a întins o ceașcă și am pus-o pe noptieră, iar el mi-a spus să mă așez pe pat, așa că m-am conformat.

M-am uitat la mâinile și la degetele lui.

Erau flori lângă pat.

— Alabama Pink. N-ar trebui să le culegi, a zis, urmărindu-mi privirea. Sunt protejate, Agenția de Mediu ar trebui să le păzească.

— Nimeni nu știe unde cresc, am zis încet.

— Mama știa. Mi-a arătat la un moment dat, e un loc ascuns în Hell's Gate. Îi plăceau la nebunie florile astea. Le culegeam pentru ea. I le aduceam când s-a îmbolnăvit și o făceau să zâmbească, așa că m-am gândit că-i în regulă, pentru că avea nevoie de ele.

Patul nu avea așternuturi, doar o saltea pătată, rece și udă.

— Nu pot să te las s-o faci. Nu pot să te las să nimicești o viață.

Auzeam și nu prea, sunetele veneau de departe și se amestecau, o voce diferită, care părea să nu-și aibă locul în camera aia, în noaptea aia, în Grace.

M-am uitat la inelul pe care mi-l luase tata, cu o piatră albastră, fix aceeași nuanță ca ochii mei.

— Summer.

Nu mi-a plăcut numele meu atunci, cum a sunat când l-a rostit el, ca și cum n-ar fi fost altceva decât o înșiruire de litere fără noimă.

M-am uitat la el și ceva s-a stins în ochii lui.

— N-are de-a face cu dreptul de a alege. Viață sau moarte... suntem creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Crezi în izbăvire, Summer?

— Da.

A zâmbit.

— O văd. Ce mi-a fost scris. Văd o cale de întoarcere pentru noi toți.

În minte mi-au răsunat acordurile lui Bach și l-am văzut pe Petru lepădându-se de Iisus, iarăși și iarăși. Îndură-te de mine, Doamne, de dragul lacrimilor mele.³⁰

Am chemat treaba asta asupra mea lăsându-mă în mâinile Domnului sau spunându-mi c-o făcusem. M-am lăsat purtată până aici pentru că asta face soarta, te urmărește până când accepți că viața nu ți-a aparținut niciodată, de fapt.

³⁰ Aluzie la aria Erbarme dich, mein Gott, din oratoriul Patimile după Matei, de Johann Sebastian Bach.

44. Vânărea Păsăroiului

Veniră pe o latură a pieței, iar Noah se strecură în secție și le spuse „bună dimineată“ ajutoarelor lui Black. Ducea un plic îndesat cu tot ce aflaseră și-l lăsă pe biroul lui Black, pentru că asta era decizia inteligentă. Vor intra în Hell's Gate cu speranța că Black va ajunge înaintea lor la casa familiei Deamer și la tot ce se ascundea acolo. Raine acceptă, dar nu voia să mai aștepte altceva — planuri și verificări, și orice alte proceduri care trebuiau respectate.

Îl luară pe Purv, care dăduse o fugă până la prăvălia lui Ginny să facă aprovizionarea, apoi plecară cu Buick-ul spre autostrada 125, pentru că nu voiau să se aventureze pe potecile de pe teritoriul familiei Deamer.

Ieșiră de pe șosea printr-un loc pe unde nu era drum, doar înaintau hurducându-se prin iarbă și țărână, rugându-se să nu se desprindă roțile.

Raine scoase arma din traistă și se asigură că era încărcată. Aveau câteva sticle de apă, o cutie de sucuri congelate Minute Maid, un pachet de Twinkies și o sticlă de Budweiser.

— Bună pradă, comentă Noah. Chestii hrănitoare.

Purv se pictă cu vopseaua de camuflaj și i-o aplică și lui Noah.

— E rândul tău, Raine.

Raine îi arătă degetul mijlociu.

— E teritoriul familiei Deamer. Vrei să fii împușcată?

Raine se așeză pe rădăcina unui stejar, iar Purv îngenunche în iarbă și-i mânji fața cu dâre de negru, verde și maro, până când nu i se mai distingea

decât albul ochilor.

*

Când ajunse Jimmy King, piața încă nu se trezise la viață. Era frânt — își petrecea fiecare zi mergând cu mașina de colo-colo, căutându-și fiica și căutându-l pe Păsăroi și intersectându-se cu polițiști din capitală care făceau același lucru. Uneori se apropia de ei și vedea cum îl privesc de sub pălăriile cu borul larg, ca și cum se uitau la un om care n-avea să-și mai revadă vreodată fetița.

Rămase locului o clipă, uitându-se la oamenii care moțăiau, cu pancarte, sticle și ambalaje de la burgeri împrăștiate în jur.

Joe se apropie și dădu mâna cu el.

— Am primit mesajul tău, îi spuse Jimmy.

— Tot n-aveți nicio veste despre Amber?

— A dispărut ca o nălucă. Încă îl mai țin în arest pe individul ăla, legat de dispariția lui Summer?

Joe încuviință.

— Un bărbat în toată firea care se dă la copile, spuse Jimmy, apoi scuipă în iarbă. Aici sunt, gata să te ajut cu orice, Joe.

— Așteptam furtuna, dar încep să cred că nu mai vine.

— Și ce plănuiești?

— Te mai descurci să tragi cu pușca?

*

Merseră pe jos două ore neînterupt, ținându-se după Raine, care avea în mână harta și busola. Intrară și ieșiră de câteva ori din Grace, mergând în zigzag, trecând de la întuneric la lumina zorilor, de la răcoare la arșița care începea să se lase. Traversară o conductă ruginită de apă, suspendată la aproape jumătate de metru deasupra unei gârle, cu brațele întinse în lături ca să-și mențină echilibrul. Era un drum anevoios și Raine se asigură, de câteva ori, că Noah se simțea bine.

Se opriră să bea apă și în depărtare văzură fum de lemne, ridicându-se tremurat din pădure. Erau învățați de mici despre incendiile de vegetație și cât de repede se puteau întinde.

— E fum negru, flăcările s-au stins, spuse Purv.

Raine încuviință și merseră înainte.

Era în jurul prânzului când văzură prima capcană. Primul semn că ajunseseră pe teritoriul familiei Deamer. Noah se uită agitat în jur, aproape așteptându-se să se trezească în căutarea unei arme.

Înaintară încet, trecând pe lângă câțiva copaci pe care erau pictate simboluri; o parte dintre ei aveau cifra nouă scrijelită adânc în scoarță.

— Ce-i cu ei? întrebă Noah.

— Poate marchează hotarul, le indică oamenilor c-ar fi cazul să se întoarcă sau vor fi împușcați, spuse Purv.

Raine o ținu tot înainte. Își ducea geanta în spate, oprindu-se doar să bea apă. Avea gambele roșii, pârlite de soarele care bătea din spate. Purta un

tricou alb, mânjit de praf și transpirație și avea părul prins la spate într-o coadă care i se legăna din mers.

Se îndepărtară de zidul de întuneric până când nu-l mai deslușeau decât pe unde se răreau copacii. Se ajutară unii pe alții să treacă peste un trunchi doborât la pământ, apoi să urce pe o potecă abruptă, care o tăia printr-un desiș.

Ajunseră pe malul unei alte gârle, însă Raine nu-i mai așteptă de data asta. Noah o urmări cum urcă, dezechilibrându-se la un moment dat, prinzându-se de o rădăcină și ridicându-se opintit. Se ghemui, se trânti pe burtă și le făcu semn să bage capul la cutie. Noah și Purv se lăsară pe vine, cu inimile bătând să le spargă pieptul.

Nu îndrăzneau să se miște, neștiind ce văzuse Raine și neținând morțiș să afle. Mai trecuseră prin asta de câteva ori. Raine încremenea și ei simțeau cum le pierde simțul aventurii, lăsând în loc o teamă așa de apăsătoare, încât nu-și mai simțeau picioarele.

*

— Mizeriile obișnuite, spuse Milk, uitându-se la coloana de mașini și la oamenii care se revărsau din ele.

Erau și câteva autobuze, care aduceau lume de peste tot și scoteau un profit frumușel.

Trix preluase apelul și îi redirectionase când se întorceau dinspre casa familiei King, unde fuseseră din zori fără vreun motiv anume în afară de a-i spune lui Jessie-Pearle că se ocupă de caz.

Milk deschise geamul, când băiatul lui Kinley veni spre mașină cu buzunarele burdușite de bancnote, dar cu un aer grav și sever. Bani trageau

la alde Kinley ca apa care se vărsa în râu.

— Ai văzut fum? îl întreabă Milk.

Băiatul arată către est, înspre Hell's Gate.

— Mai în spate, la vreo douăzeci de minute distanță.

— Ar fi cazul să verificăm, spuse Black.

Merseră aproape un kilometru pe terenul lui Kinley până să se apropie de Hell's Gate.

După zece minute se apropiau de hotarul orașului, închizând bucla și întorcându-se spre jumătatea cufundată în beznă.

— N-am lanterna, spuse Milk.

— Mă duc eu, zise Black întorcându-se, în vreme ce Milk se rezemă de un copac și scoase o mână prin zidul de întuneric.

În timp ce deschidea portiera, Black auzi împușcătura. O detunătură care reverberă, poate că niște păsări își luaseră zborul, nu putea fi sigur, fiindcă nu mai ridicase capul și țâșnise cu arma ațintită în față.

*

— Ai auzit? spuse Noah. Pare să fi fost o împușcătură.

— Vânători, comentă Purv.

Abia după cincisprezece minute Raine își dădu drumul încet peste mal și veni târâș până în dreptul lor. Își șterse transpirația de pe față, întinzându-și vopseaua pe mână.

— Ce e? întrebă Noah.

— S-ar putea să fie un refugiu.

Vorbeau pe șoptite, înghesuiți laolaltă.

— E ceva în el?

— Nu-mi dau seama. Dar nu țin morțiș să trec chiar prin fața lui. Arată aiurea, nu seamănă cu adăposturile pe care le construiește unchiul meu. E prea solid.

— Poate e o magazie, spuse Purv.

— Așa adânc în pădure? întrebă Raine. E ceva în neregulă aici. Suntem la cel puțin un kilometru jumătate de drum...

— Am auzit că alde Deamer sunt bizari, spuse Purv. Se țin de ritualuri și chestii de-astea.

— S-au spus o mulțime de aiureli despre ei, zise Noah.

— Și ce facem acum? întrebă Purv.

— Pândim o vreme. Putem să ne ascundem sus pe mal, cu capul la cutie, să vedem dacă apare ceva. Black o să vină în curând înapoi.

*

Milk îl trase pe Black la pământ, peste covorul de frunze.

— Unde e? întrebă Black.

Milk îi arată spre o gaură rămasă într-un copac, la nici jumătate de metru de capul lui.

Auziră o rafală.

— La naiba, spuse Black.

Se ridică în genunchi și încercă să arunce o privire în jur când un al doilea glonț îi şuieră pe la ureche și se înfipse în stejarul din spatele lui. Se lăsă să cadă din nou la pământ.

— Ne-au luat prin surprindere, spuse Milk. Și sunt ascunși în beznă din Grace, așa că nu-i a bună.

— Cine?

— Nu sunt sigur. Nu-i doar unul, aș zice.

O nouă rafală, așa că rămaseră ascunși.

— Băiatul lui Kinley o s-o sune pe Trix, la ce zgomot fac. O să trimită toate forțele. Trebuie doar să stăm pitiți până atunci.

Black încuviință.

— Suntem prea expuși aici. E un povârniș mai încolo — arată din cap spre un pâlc de boschete. Dacă ne tragem după el, avem mai multe șanse.

Milk se urni primul, precaut, ridicând pistolul și rămânând pe vine. Black îl urmă. Un glonț trecu chiar prin stânga lor, înfigându-se în același stejar. Milk trase și el un foc, iar lui Black îi țiuiră urechile.

— La naiba, Milk, reuși să îngaiame când o nouă împușcătură spulberă frunzele, aproape de piciorul lui. Ai apucat să-i vezi?

Milk clătină din cap, simțind cum i se prelinge transpirația pe nas.

Black respira cu dificultate — se lovise cu capul de o creangă și-i curgea sânge în ochi. Nu mai era loc de furie, teama mistuia totul în calea ei.

— Ești bine? îl întreabă Milk.

Black dădu din mână, fără să-i răspundă.

— Cred că-s vreo patru.

— Sorții nu-s de partea noastră, Black.

— Nu-s de partea noastră.

Black se șterse de sânge cu mâneca, uitându-se cum se înroșea, apoi privi spre cer. Umbra urca până sus de tot. Ascultară zgomotele pădurii până când se liniștiră.

— Mă gândesc că de-acum nu mai pleacă norul ăsta, spuse Milk. Cred că va trebui să mutăm orașul.

— Să-l mutăm?

— Tot orașul. Să-l reconstruim; în Windale, poate.

— Ce zici de Maidenville?

Milk zâmbi.

— Crezi că ne primesc?

Încă o împușcătură și glonțul se înfipse din nou în același stejar, la vreo doi centimetri de cel dinainte.

— Doamne sfinte, exclamă Milk.

— N-o să pățim nimic.

Milk închise ochii.

— Du-te, îi zise Black. Te acopăr eu.

Milk clătină din cap.

— Tu ai familie, insistă Black, apoi se ridică rapid, îi dădu brânci lui Milk și începu să tragă.

*

Joe îi privi plecând. Trei mașini de poliție cu girofarul pornit și sirenele urlând, urmate de câteva dube de televiziune.

Gașca lui se mișcă așa de repede, încât grupul de la biserică nici nu se prinse ce se întâmplă.

Joe avea o armă în mână, dar o ținea pe lângă corp. Nu voia s-o îndrepte asupra nimănui dacă nu era nevoit.

În secție erau câteva ajutoare de șerif care lăsară armele din mână fără să protesteze. Erau oamenii lui Ernie și n-aveau de gând să se lase împușcați din cauza bâlciului din Grace.

— Timpul a expirat, anunță Joe.

Trix părea neliniștită, dar Joe știa că nu e genul care să stea cu mâinile în sân. Îl trimise pe Austin Ray Chalmers să-i pună cătușele și el i le prinse ușurel, apoi o instalează pe scaunul ei, în spatele biroului. Încuiară ușa în urma lor.

— Cheile, spuse Joe.

— Joe, îi zise Trix. N-ajută la nimic, o să intri în belea. Black face tot ce poate, crede-mă. Te rog eu, Joe. Gândește-te la Raine, are nevoie de tine acum.

Joe înclină din cap spre Tommy, care își aținti arma asupra unuia dintre băieții lui Ernie.

— Cheile, repetă Joe.

*

Înaintară încet, cu pași măsurați și discreți. În depărtare se auziră mai multe împușcături.

Se ajutară pe rând să urce malul, apoi se întinseră pe burtă. Căldura era sufocantă și aprigă, cel puțin 37 de grade. Erau la vreo șase metri de refugiu și Raine avea dreptate, ceva nu se potrivea aici. Vizoarele erau prea mici, ca și cum fuseseră adăugate de formă. Clădirea fusese improșcată cu vopsea cafenie și în partea de jos a fiecărui perete era câte un morman de frunze.

— Vedeți ușa? întrebă Noah pe șoptite.

Raine încuviință.

Ușa era din oțel.

Purv le aruncă o privire.

— Dacă ne găesc aici...

— Avem o armă, spuse Noah.

— Mda, și alde Deamer ce crezi că au?

Rămaseră cufundați în tăcere, la pândă, dar nu se vedeau decât câțiva sturzi cu coada albă zburând pe-acolo. Purv desfăcu discret berea și i-o întinse lui Raine, care sorbi agale.

Când se pregătea să i-o dea înapoi, Noah întinse mâna și amuțiră cu toții.

Auziră pași apăsați și văzură păsările luându-și zborul și împrăștiindu-se, ca și cum deschideau calea cuiva.

Abia după un minut îl văzură.

Era foarte înalt, cât un uriaș, purta un costum din frunze și pene și arăta ca un soi de monstru. Mergea încet, cu umerii cocârjați.

Noah nu văzuse în viața lui un bărbat mai înalt.

Ducea o pușcă pe umăr și la brâu avea un cuțit de vânătoare, iar când se uită în direcția lor li se tăie răsuflarea.

Scoase un rând de chei din buzunar și descuie ușa de oțel. Îl urmăriră cum intră și ușurarea lăsă locul groazei când auziră un țipăt în clipa în care ușa se închise în urma lui.

Purv fu copleșit de o teamă așa de cruntă, încât începură să-i tremure mâinile și picioarele. Înghiți în sec, apoi deschise gura larg și trase aer cu nesaț.

Raine dădu să se ridice, dar Noah o prinse de mână și o trase la pământ.

— Poate că ne pândește pe vizor, spuse.

Raine se lăsă lângă el, apoi puse mâna pe traistă și scoase pistolul.

— Păsăroiul, spuse Purv, cu un tremur în glas. E Păsăroiul, băga-mi-aș!

Noah înghiți în sec.

— Ce facem?

— Așteptăm, le spuse Purv, stăruitor. Îl așteptăm pe Black cu agenții lui, pentru că doar asta putem să facem. Nu-i de glumit, individul ăsta e în stare să ne omoare.

Își ridică privirea când ușa se deschise din nou și reapăru Păsăroiul.

Raine se mișcă rapid, prea repede pentru ca Noah să apuce s-o oprească.

O luă la fugă peste frunze, cu arma ațintită înaintea ei.

Noah și Purv săriră în picioare, luându-se după ea.

— Nu mișca, spuse Raine.

Păsăroiul se întoarse încet, își coborî privirea asupra lui Raine și zâmbi.

Avea fața acoperită de cicatrice; cea mai rea dintre toate dădea roată ochiului stâng, de parcă cineva ar fi încercat să i-l scoată. Mâinile îi erau acoperite de păr des. Le aruncă o privire lui Purv și lui Noah, apoi se uită din nou la Raine.

— Dă-mi cheile, îl somă Raine. Și aruncă pușca. Te împușc, să nu crezi că n-o s-o fac.

— Gloanțele nu mă pot atinge, spuse arătarea, vorbind agale, cu o voce atât de joasă, că părea ireală.

— Vom afla, spuse Raine. Cheile, aruncă-le băieților.

— Ești frumoasă. Ca un înger. Ai venit să mă iei la cer?

Se uită la Noah, apoi din nou la Raine.

— Sau poate c-o să rămâi pe pământ și-o să umbli cu păgânii.

Raine făcu un pas înainte.

— Dă-mi nenorocitele alea de chei.

— De ce?

— Vreau să văd ce e înăuntru.

— Poți să te uiți înlăuntrul meu. Scoate-mi coasta — mai fă-mi una ca tine, ca s-o pot păstra o vreme.

Raine strânse arma și o ridică, îndreptând-o spre chipul lui.

Bărbatul lăsă cheile să cadă și le împinse cu piciorul spre Noah.

— Treci acolo, îi spuse Raine.

Păsăroiul o porni agale și se rezemă de trunchiul unui stejar, continuând să-i zâmbească.

— Descuie ușa, Noah, îi zise Raine.

Noah se apropie de ascunzătoare, se chină un pic cu broasca, apoi o auzi cum cedează. Purv rămăsese încremenit, se uita ținută la Păsăroi ca la o nălucă.

Ușa se deschise.

Noah scrută camera întunecată și ciuli urechea.

— O să ai coșmaruri, băiete, îi zise Păsăroiul. Cu ochi ca ai tăi. Sunt demoni acolo jos. O să-ți răpească sufletul până să te prinzi ce te-așteaptă.

Noah se holbă la Păsăroi.

— Haide, băiete. Întoarce-te când vei fi pregătit. În ceasul în care nu gândești va veni fiul omului.³¹ Dar eu sunt pregătit. De mult mă pregătesc.

Noah ar fi vrut s-o ia la fugă, dar se gândi la Summer și gândul îl ajută să-și stăpânească spaima.

— Suntem dârji, strigă Raine. Suntem viteji, la naiba, și suntem dârji.

Auzi o undă de teamă în glasul ei, dar furia era mai puternică.

Era întuneric înăuntru, aerul era așa de sufocant și apăsător, că părea să-i opună rezistență. Văzu o măsuță și câteva puști stivuite pe un rastel într-un colț. Apăsă pe un întrerupător, dar nu funcționa.

Îl auzi pe Păsăroi râzând afară. Mai făcu un pas și simți o scândură cedându-i sub picior. Se întoarse pe călcâie, transpirat și panicat.

Pe jos era un covor vechi, murdar și plin de pete. Îl dădu la o parte, îngenunche, desprinsă o scândură slăbită și încă una. Și apoi văzu treptele.

Lumina soarelui se revărsa pe ușă.

Treptele erau de lemn. Le coborî încet, cu capul plecat.

Încăperea de jos era imensă, un spațiu înalt și lat, săpat adânc. Strângea în mână insigna tatălui lui, trasând cu degetul conturul vulturului.

Se simțea un miros copleșitor — își duse o mână la nas. Rămase în mijlocul camerei. Frica îl făcea să respire repezit, dar nu îndrăznea să tragă aer în plămâni.

Îi luă o vreme până se obișnuie cu întunericul și abia apoi o observă. În colț, cuibărită cu spatele la el, pe un pat jos de campanie.

— Summer? o strigă.

Fata se întoarse, se ridică și se uită lung la el. Făcu un pas spre el și Noah auzi lanțul prins în jurul gleznei ei. Purta o cămașă, posibil a Păsăroiului, pentru că înota în ea. Părul îi era de un blond-murdar, lung și nespălat. Era desculță și avea o tăietură recentă la genunchi, care sângera.

— N-o să pățești nimic, îi spuse. O să te scoatem de-aici.

Fata se prinse de el, strângându-l așa tare că-i tăie răsuflarea.

— Unde e? îl întreabă, tremurând.

— Afară. Nu-ți face griji, îl avem în căutarea armei.

— O să vă omoare.

Țipă, un țipăt plin de durere, neîmblânzit.

Noah încercă s-o liniștească — fata nu voia să-i dea drumul.

— Mai e cineva pe-aici? o întrebă.

— Nu mai e nimeni. Doar el.

Noah întinse mâna după chei, îngenunche și îi descuie cătușa. Sub ea se vedea carnea.

Fata se agăță de el în timp ce străbăteau podeaua de pământ. O susținu cât urcară scările. Fata miși ochii, punându-și mâna pavăză.

Se opri pentru o clipă, își lăsă fața în mâini și-și șterse lacrimile.

— Cum te cheamă? o întrebă Noah.

— Amber King, îi spuse cu o voce stinsă.

Ieșiră încet și cu grijă. Raine le aruncă o privire rapidă, apoi se uită din nou la Păsăroi. El zâmbea în continuare; se uita la Amber și zâmbea.

— Nu te uita la el, îi spuse Noah.

Raine scuipă în direcția Păsăroiului.

Surprinse o străfulgerare în ochii lui.

— Ea e Amber, spuse Noah.

— Amber King, deduse Purv.

Amber încuviință, cu umerii încovoiați și capul plecat. Noah profită de ocazie s-o studieze la lumină. Avea buza de jos umflată și amândoi ochii învinețiți, dar în curs de vindecare. Brațele și picioarele îi erau pline de tăieturi. Se agăța în continuare de Noah, strângându-i mâna.

— Mai era cineva acolo? întrebă Raine.

— Nu.

— Au fost, interveni Amber. Mi-a zis că n-am fost prima.

Apoi se îndoi de mijloc, icni și începu să vomite. Purv îi întinse o sticlă cu apă.

Noah îl urmări precaut pe Păsăroi, observând cum respira agale, relaxat, cum își încleșta pumnii și o măsura pe Raine din cap până în picioare.

— Nu-mi place treaba asta, spuse. Trebuie să ne întoarcem cu Amber, să venim cu Black și Milk...

— Așa o să facem, spuse Raine.

Noah îi aruncă o privire lui Purv.

— Sunteți din Grace. Atunci știți care-i treaba. Ce va să vină. Nu Dumnezeu, ci ceva mai pur. L-ați auzit cum își târăște lanțurile. Hidra ne pândește...

— Tu mi-ai luat sora?

O lacrimă i se prelinse lui Raine pe obraz, ștergând vopseaua în calea ei.

— Am luat-o pe propria mea soră, am spânzurat-o și i-am adus-o jertfă.

— O cheamă Summer Ryan.

— Pe ea o chema Mandy Deamer.

Noah se uită lung la el.

— Mandy Deamer s-a sinucis.

— De mâna ei sau a mea, furul nu vine decât să fure și să distrugă.

Râse în hohote, după care îi aruncă o privire lui Amber.

— Te crezi un fluture în lumină.

Apoi se întoarse din nou spre Raine.

— Furtunile care o pun la încercare înseamnă că nu e în stare să zboare, aripile ei nu-s îndeajuns de puternice.

Râse din nou.

Noah se uită la Purv.

Lui Raine îi tremurau tare mâinile, cu tot cu pistol.

— Summer Ryan. Tu ai răpit-o? N-am de gând să te mai întreb o dată.

— Împușcă-mă.

Se bătu cu pumnul în piept.

— Împușcă-mă unde crezi că-mi bate inima. O să vezi ce-mi curge prin vine. Sora ta a venit la mine în faptul nopții. M-a rugat să-i fac turul.

— E nebun, Raine. Black o să afle ce știe. Sau tatăl tău, o să-l aducem pe Joe aici, și pe unchiul Tommy. Ei doi o să-l facă să vorbească.

— Trimite-i aici. Îmi place să am companie. Dar o să le găuresc țeasta.

Păsăroiul își îndoi degetul mare și arătătorul, mimând că avea un pistol în mână, și le îndreptă spre Noah.

Și apoi țâșni spre Raine; era neașteptat de agil pentru un bărbat de statura lui.

Se auzi o împușcătură.

Păsăroiul căzu sprijinit într-un genunchi, urechea dreaptă îi zburase, dar apoi se ridică, își întinse mâna și o înhăță.

Raine scăpă arma din mână.

Țipă.

Noah se mișcă rapid, o prinse pe Raine și o împinse spre Purv și Amber.

Păsăroiul răcni, apoi se aruncă spre pistol.

Noah i-o luă înainte, ridică pistolul și trase.

Glonțul i se împlântă adânc în piept.

Noah trase din nou.

Păsăroiul căzu în genunchi, duse o mână la gaura care apăruse și-i rânji lui Noah. Pe buze i se prelingea sânge.

Apoi Raine se aruncă asupra lui, lovindu-l cu pumnii și picioarele, țipând la el.

Până s-o desprindă de el, se sfârșise.

*

— A fost o prostie, Black. A fost o tâmpenie ce-ai făcut.

Rămaseră cufundați în tăcere. Se mai auziră câteva împușcături, dar veneau din depărtare.

— Ar fi trebuit să fugi.

Milk clătină din cap.

— Noi nu facem chestia asta, o știi bine.

— Mda. A fost o vreme... am avut îndoieli în privința ta. M-am întrebat dacă trebuia să plecăm în misiune, m-am întrebat dacă nu mi-ar fi mai bine cu altcineva. Doar din cauză că...

— E în regulă.

— Ba nu este, zise Milk.

În depărtare se auziră sirene.

Black ciuli urechea.

— Trei mașini.

— O să le audă și ei; ori acționează, ori pleacă.

— Știu ce sper eu că vor alege.

— S-a terminat, zbieră Milk.

Undeva în dreapta observară ultimele firicele de fum rămase în urma unui foc micuț.

Black își suflecă mânecile și simți dogoarea soarelui pe brațe. Își verifică arma.

O bună bucată de vreme nu se mai auzi nimic, doar zgomotele pădurii, până să audă foșnet de pași. Black speră că Rusty era în fruntea grupului. Ernie își trimisese bobocii, greu de spus cum o să reacționeze într-o confruntare armată sau în cine vor ajunge să tragă. Black îl zări. Rusty stătea ghemuit, ascuns cât de cât. Întâlni privirea lui Black.

Black ridică patru degete, apoi arătă spre partea întunecată a pădurii. Rusty încuviință.

Black și Milk se mișcară la unison. Rusty și agenții lui Ernie înaintară tiptil, cu armele ațintite spre umbră. Repetară de câteva ori figura, până când Rusty era îndeajuns de aproape să-i acopere.

— Nu v-ați grăbit, spuse Milk.

Rusty îi arată degetul mijlociu, dar Black își dădu seama că era îngrijorat. Ei trei se cunoșteau bine.

Se traseră câțiva pași înapoi, lăsând copacii între ei și umbră.

— Are cineva vreo idee? întrebă Rusty.

Milk dădu din umeri.

— Niște țicniți.

Băieții lui Ernie se răsfirară.

— Or fi plecat, spuse Rusty.

— De ce? Ce-au vrut? întrebă Milk. E ceva aiurea aici. Incendiul. La cum trăgeau și la cât de bine acoperiți erau, ar fi putut să ne elimine fără probleme.

Black se uită în jur, numărând agenții. Erau zece cu totul.

— Câți agenți au rămas la secție?

— Vreo doi, și Trix, spuse Rusty.

— La naiba... exclamă Black, rupând-o la fugă.

*

Samson se ruga când veniră să-l ia. Joe Ryan îl prinse de beregată, îl luă pe sus, apoi îl aruncă pe pat.

— Ce se întâmplă? întrebă Samson, disperat.

Joe îi trase o palmă peste față, cât să-i țiui urechile și să-l usture.

— Black te-a întrebat de Summer, îi spuse Joe.

Samson se trase în colțul patului, strângându-și genunchii la piept.

— Nu i-ai spus totul, continuă Joe.

O auzea pe Trix zbierând de sus.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Mă rog pentru ea, îl întreb pe Dumnezeu unde e acum.

— Nu există Dumnezeu. Suntem doar eu și cu tine.

Tommy îi întinse pistolul lui Joe și ieși, închizând ușa și rămânând de pază.

Joe prinse fața lui Samson în mâini și-i îndesă țeava pistolului în gură. Samson începu să tușească și părea că să îneacă, dar Joe nu se dădu bătut.

— Ai condus-o pe fiica mea acasă. Îi dădeai târcoale la biserică, te țineai după ea ca un câțeluș. Ava a zis că nu te văzuse la biserică până de curând, până când a început Summer să meargă regulat acolo.

Samson încercă să scuture din cap, dar Joe îl ținu strâns.

— Te omor, te termin în momentul ăsta.

Îi scoase pistolul din gură și-i mai trase o palmă.

Samson plângea, neputincios, și se prelinse pe podea.

— Vorbește sau încep să trag.

— Te rog, îl imploră Samson, printre hohote.

Joe ridică pistolul.

Samson închise ochii.

— Nu era din cauza ei... era din cauza lui.

Joe rămase cu arma îndreptată asupra lui.

— A cui?

— A lui Bobby, spuse Samson, fără să deschidă ochii, ca și cum ar fi fost cu gândul undeva departe.

— Ce mama mă-sii zici?

— Leviticul. E ceva împotriva firii. O să ard în iad. Pe Bobby îl urmăream. La Bobby visam.

Joe lăsa pistolul în jos și-și șterse transpirația care i se prelingea pe țeastă, revelația îl copleșise și tâmpilele îi zvâcneau.

— Ești homo?

— Au zis că e o alegere, la Pinegrove, asta mi-au zis. Dar nu e, pentru că cine ar alege așa ceva? Mama a zis că există o cale de întoarcere, că trebuie doar s-o găsesc. Am încercat să dreg lucrurile, dar nu pot, Joe. Le-am - încurcat și mai tare. M-am gândit că, dacă salvez o viață, o să însemne ceva.

Joe îi întoarse spatele și-l lăsa să zacă devastat pe podea.

— Nu înțelegi, Joe. Încerc să-ți spun, insistă Samson, gâfâind.

Și apoi ușa se închise și Samson se ridică și bătu cu pumnii în ușă, apoi căzu în genunchi.

— Ce a zis? întrebă Tommy, în timp ce urcau scările.

Joe se gândi la Samson și la pastorul Lumen, la rușinea și la durerea lui.

— Nimic, spuse. N-a făcut nimic.

*

Noah o duse pe Amber în brațe pe ultima porțiune de drum. Era slăbită, obosită și rănită. Raine mergea înainte. Era în lumea ei, nu spunea nimic, mergea cu privirea în pământ, fără să vadă altceva în jur. Purv îi dădu lui Amber toată apa pe care o aveau.

Noah o întinse cu ușurință pe bancheta din spate, pentru că nu mai aveau portieră. Nu știa dacă îi era rău sau era în stare de șoc ori dacă era dată peste cap după toate cele prin care trecuse. Dar o salvaseră — scăpase cu bine. Raine se urcă în spate cu ea, o așeză cu capul în poala ei și o mângâie pe păr.

Noah porni motorul. Pentru o clipă se înecă și el își ținu respirația, apoi porni și el călcă accelerația, iar roțile încercară să-și croiască drum prin țărână. Nu aveau destulă benzină s-o ducă până în Mayland, așa c-o porni înapoi spre piață. Black o să știe ce să facă. Trebuia să știe, pentru că Noah avea senzația că nu mai știe nimic.

*

Black ținu pedala la podea, uitându-se cum sare acul pe cadran în timp ce afară se întuneca. Îl vedea pe Rusty și celelalte mașini ale poliției în oglinda retrovizoare, cu girofarul și sirenele pornite tot drumul. Trecu prin dreptul băiatului lui Kinley și al turiștilor care se uitau și făceau poze, de parcă ar fi făcut parte din spectacol. Milk rămăsese cu arma în mână, o

verificase de cel puțin șase ori dacă era încărcată. Black încercă de mai multe ori s-o contacteze pe Trix prin stație, dar nu-i răspunse.

Chiar când intrau în piață, un Buick țâșni dinspre Jackson și aproape că-i izbi în plin. Black apăsă cu toată forța pe frână.

— Ce mama..., începu Milk.

Se ținură după Buick, care urcă pe trotuar și trase chiar în dreptul treptelor de piatră. Black coborî și dădu fuga spre mașină, urmat de Milk, amândoi cu armele scoase. Camerele erau ațintite asupra lor, reporterii îi priveau cu ochii cât cepele.

Black îl văzu pe Noah coborând din mașină și apoi fata din spate sări pe el, cât pe-aci să-l doboare. Se agăță strâns de el. Purta o cămașă lungă, era desculță și avea numai tăieturi pe picioare. Nu-i vedeau fața, dar știau cine este.

— Amber King..., spuse Milk.

Parcă zăriră pe cineva croindu-și drum prin mulțime, apoi bărbatul o strigă pe nume.

— Tati, spuse Amber.

După care i se prăvăli în brațe și căzură în genunchi și plângeau amândoi, iar blițurile luminau piața.

Black își ridică privirea și îl văzu pe Joe Ryan în capul scării. Apoi o văzu pe Raine coborând din mașină și fata se uită la taică-său, întâlnindu-i privirea. Urcă treptele ca în transă, bălăbănindu-și mâinile și picioarele, legănându-și capul.

Se aplecă spre Joe și-i spuse ceva, iar el o strânse în brațe.

Black se uită la Noah și o piatră i se rostogoli peste inimă.

Noah era foarte palid și apoi îl văzu că dă ochii peste cap și se prăvălește pe stradă.

³¹ Matei 24:44, Biblia în traducerea lui Bartolomeu Valeriu Anania, p. 1489.

45. Summer

Era o cruce pe perete și ușa avea yală, dar Samson o lăsase deschisă.

Mi-am mușcat pumnul. Dinții au străpuns pielea și sângele mi-a umplut gura, dar niciodată nu m-a deranjat prea tare gustul sângelui.

Samson avea planuri cu privire la mine, planuri învăluite în lumina izbăvirii, pentru că doar asta vedea.

Mintea mea era o barcă și plutea pe Red. Le vedeam pe fete una lângă alta pe mal, se uitau la o stea căzătoare și una dintre ele se gândea c-o fi un foc de artificii.

M-am gândit la Grace și la oamenii din oraș și la ce făceau în noaptea aia. Când am închis ochii, i-am văzut pe Bobby și Savannah în casa lor, în camerele lor separate, cu durerea lor comună. Și am văzut fotografia aia din Maidenville Herald cu ei trei, înainte să-l piardă.

— Nu pot să te las să pleci. Nu vreau, mi-a zis, cu ochii arzând.

— Nu poți să mă ții cu forța aici.

— Trebuie. Mi s-a arătat — n-ai întotdeauna de ales. Mi s-a oferit prilejul să vă salvez, pe tine și copilul tău. O să vă ocrotesc. Asta e calea mea de reîntoarcere, Summer. Din mâna păcătosului scăpați-l.³² Dumnezeu o să mă vadă, o să vadă ce-am făcut înainte și ce voi face acum. Uneori nu e de ajuns să-ți ceri iertare.

— Nu e decizia ta.

— Nu pot să stau cu mâinile în sân. Nu vreau.

Am rămas locului o vreme și am încercat să mă calmez, dar vedeam efortul și grija și îmi tremurau picioarele. Se întâmpla aievea și mi-era frică.

— Tu ești Păsăroiul? l-am întrebat, stăpânindu-mi tremurul din glas, în timp ce gândul mă purta spre fetele din Briar.

S-a uitat lung la mine, nedumerit.

— Cum poți să crezi una ca asta?

— Eu... doar...

— Nu mă interesează fetele la modul ăsta. Nu sunt un monstru. Vreau să te salvez, Summer. Pe tine și pe copilul tău. De ce nu poți să pricepi?

A rămas încremenit o vreme, cu capul plecat și ochii închiși, ca și cum ar fi suferit. Și apoi mi-a cerut să mă rog cu el. A îngenuncheat lângă pat și și-a plecat capul, cu părul lui alb.

Aș fi putut să ezit. Aș fi putut să ies din mine, să plutesc deasupra mea și să-l văd pe Samson cum îmi călăuzește sufletul rătăcit spre lumină, să rămân amorțită până când auzeam primul țipăt. Dar acel țipăt ar fi fost al lui Bobby, deoarece pentru el nu exista nicio cale de întoarcere după ce se întâmplase.

Sau puteam să fur acea parte din ființa surorii mele care ardea ca o flacără, focul acela prea nestăpânit spre a fi ținut în frâu, și să revendic ce era al meu.

Am simțit-o în mine atunci, poate c-am simțit ceva din Raine și din tata. Poate c-am simțit fata pe care o vedeau și fata care eram, de fapt, și am văzut limpede diferența dintre ele. Nu era furie — era ceva mai simplu și mai cumpătat, conștiința faptului că eram capabilă să acționez.

Am întins mâna spre ceașca de ceai fierbinte, m-am întors și i l-am aruncat în față lui Samson, văzând cum dispărea împăcarea divină de acolo. Obrazul lui, pielea aceea de un alb imaculat care s-a umplut de bășici de un roșu demonic.

Și apoi am fugit.

Am fugit din camera aia, din casa aia, am luat-o la fugă prin colb și am țâșnit în stradă.

Erau prea multe stele în noaptea aia, asta mi-am zis. Făcuse lumea prea frumoasă pentru mine.

Am văzut imediat duba.

Aceeași dubă de mai devreme, pândindu-mă cu motorul pornit și farurile pe fază scurtă, așteptându-mă pentru că dorința era așa de intensă.

Alegerile mele, decizia mea — țelurile noastre erau unul și același, deoarece singurul destin pe care îl avem în comun este moartea fizică.

M-am oprit în mijlocul drumului.

Și apoi m-am întors și am văzut camioneta. Venea cu viteză, dar eu am văzut-o cu încetinitorul, am citit scrisul de pe capotă: BOWDOIN CONSTRUCTION.

Momentul în care m-a izbit n-aș ști să-l descriu.

Acea linie de demarcație, lumina și întunericul despre care tot vorbește lumea.

Strada era înfierbântată, dar eu tremuram.

Luna era albăstrie, dar eu zăceam acolo, în pragul morții.

Am văzut duba dispărând în întuneric și m-am întrebat ce fată avea să aleagă în continuare. Păsăroiul nu mă revendicase, dar fusesem revendicată oricum.

Am auzit vocea lui Samson și țipa, dar nu de durere, poate din cauza a ceea ce pierduse.

L-am auzit pe Ray Bowdoin și am auzit zgomotul palmelor și vorbele bolborosite și amenințările, pentru că era pilit și nu putea să-și coboare vocea pentru asta. Și îi spunea lui Samson că urcase în pod și văzuse ce ținea ascuns în fișet.

Poate că s-a întâmplat repede sau poate c-au trecut ore întregi. Poate c-am simțit când mi se scoteau hainele și inelul de pe deget, dar la momentul acela nu mai rămăsese nimic, oricum.

Era ca o operă în desfășurare și eu eram Violetta, resemnată și devastată, plutind în derivă printre coșmaruri și reverii, până când mi-am găsit sfârșitul.

Nu poate să rămână singură, pentru că nu mai are pe nimeni s-o țină de mână.

Sora mea, mi-am zis. Cel mai tare mi-ar fi dor de sora mea.

³² Psalmul 81, Biblia în traducerea lui Bartolomeu Valeriu Anania, p. 710.

46. Un cowboy dat naibii

Samson Lumen ieși din secție în zori. Alese să iasă prin spate, cu capul plecat și mergând grăbit, cuprins de o teamă mai dogoritoare ca oricând.

Când pastorul și grupul de la biserică auziră vestea, înclinară din cap și-i strânseră mâna, nimic mai mult.

Black îi arestă pe Joe, pe Tommy Ryan și pe Austin Ray Chalmers, apoi le dădu drumul. Putea să-i pună sub acuzare și mai târziu.

Black nu știa ce aveau să aducă zilele următoare pentru Joe, dar în niciun caz n-ar fi putut să facă față situației din închisoare. Bănuia că Jimmy King fusese printre cei care trăsese asupra lor în pădure — fusese în armată 12 ani, ca lunetist, și putea să nimerească o monedă de cinci cenți de la aproape 500 de metri. Bănuia și că Jimmy ieșise din Hell's Gate pe una dintre scurtături și ajunsese în piață înaintea lor. Știa că ar fi putut să-i împuște în plin, dar nu asta fusese ideea. Joe așteptase destul, era inevitabil. Black se bucura doar că nimeni nu pățise nimic și că Amber King era încă în viață.

Dacă fusese circ cu o zi înainte, lucrurile o luară razna de-a binelea după ce apărură pozele cu Noah și Amber în fața secției.

Imaginea cu ei doi și steagul fluturând în spate, și cerul neînduplecat.

Cercul se mută din piață în dreptul zidului de pe Hallow Road. Își îndreptară camerele spre Hell's Gate, vorbind despre descoperirea sinistră din pădure. Mulțimea fusese luată prin surprindere, pentru că toată vorbăria și toate zvonurile se prefăcuseră în adevăruri dure, greu de înfruntat.

Black stătea la umbra copacilor, urmărind echipa în acțiune. Era așa de obosit, încât vedea ca printr-un binoclu, de parcă și-ar fi pus mâinile la ochi.

FBI-ul trimisese ditamai echipa, pentru că era posibil să fi răpit și alte fete, fete din afara statului. Își lăsară limuzinele negre și dubele cu echipament parcate la liziera Parcului Național, în timp ce-și croiau drum. Zona era izolată pe o rază de un kilometru și jumătate în toate sensurile. Mai era o echipă la casa mare, puricând-o dintr-un capăt în celălalt, în patru labe.

— Ai intrat? întrebă Milk.

Black încuviință.

— Trebuie să-i fi luat mult timp să sape așa adânc.

Black încuviință din nou.

— Au mai găsit ceva?

— Nu încă. E devreme. O s-o ia pe îndelete, habar n-avem, ar putea să fie un cimitir întreg sub tălpile noastre.

— Te gândești... la Summer?

— Mda.

— A lăsat biletul ăla, Black.

— Așa e.

— Dar tot crezi că...

— Mda. Ce i-a zis lui Raine, ar fi putut să mintă, dar...

Nu-și duse la capăt propoziția.

Black și Milk ieșiră din umbră. Milk avea ochelari de soare, Black doar își miji ochii. Casa familiei Deamer, una dintre ele, era cam la jumătate de kilometru. Erau trei case cu totul, cabane clădite din lemn pe dinăuntru și pe dinafară. Defrișaseră o bucată zdravănă din Hell's Gate, tasaseră pământul și sădiseră iarbă. Mai rămăseseră un tobogan vechi, înroșit de rugină, și câteva cotețe care duhneau în ultimul hal, dar în care nu mai erau păsări.

Auziră zumzetul înfundat al unui elicopter în depărtare. Nu putea să se apropie pentru că norul era la doi pași și acoperea o parte din teritoriul familiei Deamer, bucata de teren în curbă care trecea de hotar.

Exista o potecă îngustă care ducea spre un drum de acces ce ieșea într-un loc izolat, lângă autostrada 125. Descoperiseră câteva camionete abandonate pe tot cuprinsul proprietății. Una avea număr de Virginia, o alta avea un autocolant cu Georgia Tech. Aveau multe piste de investigat. FBI-ul o arestase pe Dolores Auvil de la West End Mission și ea le spusese ce știa. Orice ar fi avut de spus nu mai schimba mare lucru acum.

— La cum se mișcă, nu par c-ar căuta fete încă în viață, spuse Milk.

Black oftă, încuviință și închise ochii.

Auziră zgomote. Săpăturile începuseră în zori, după ce veniseră cu echipa canină.

Se apropiară încet, pentru că niciunul dintre ei nu voia să afle, de fapt. Se opriră la doi pași de groapă, lângă care era o grămadă de pământ proaspăt și o forfotă constantă. Se vedea un steguleț roșu plantat alături.

— Ce ați găsit? întrebă Milk.

Unul dintre agenți se întoarse. Era tânăr, prea tânăr.

— O fată.

— Summer Ryan?

Agentul clătină din cap.

— Fata asta a murit acum mult timp. Are un lăntişor cu un nume, Della.

Black dădu din cap.

Milk întinse mâna şi-l prinse de umăr.

— Hai să ne urnim de-aici o vreme, spuse.

Se întoarseră la maşină şi făcură cale întoarsă spre Grace.

Casele erau luminate, iar camionetele treceau încoace şi încolo, cu farurile pe fază scurtă.

*

Noah stătea de unul singur în secţia de dializă. Drumul cu autobuzul fusese nasol — stătuse în picioare tot timpul, pentru că lumea îşi făcuse obiceiul să se plimbe cu autobuzul doar ca să treacă prin zidul de întuneric. Când coborâse în Mayland, îl aşteptau nişte reporteri. Îl văzuseră şi începuseră să strige, dând fuga spre el. Un ajutor de şerif din Briar County îi ţinuse la distanţă.

Missy stătuse cu el în salon şi-i spusese că era bătut în cap, c-ar fi putut s-o păţească rău de tot din cauză că ratase şedinţele de dializă. Dar văzuse şi ea ştirile, aşa că tonul îi era blând şi-l ţinuse de mână. Îi spuse c-a avut noroc, iar Noah zâmbi, auzind-o.

Se uită la televizor şi văzu ştirea pe toate canalele, alternau transmisiunile din piaţă cu imagini din Hallow Road şi imagini aeriene de la hotarul terenurilor familiei Deamer. Arătară o fotografie cu Păsăroiul, decolorată şi neclară, dar pe Noah îl luă cu frig când îl văzu.

Îl chema Harvey Hail Deamer și, după spusele reporterilor, fusese trimis să stea cu o mătușă la Odessa, la scurt timp după moartea surorii lui, Mandy.

Dispăruseră fete și din alte state, așa că încercau să reconstituie mișcările lui Harvey de-a lungul anilor. În ciuda a ceea ce se spunea, el fusese singurul membru al familiei Deamer care mai locuia pe pământurile lor. Încă încercau să afle ce se întâmplase cu restul.

Televiziunile reciclară reportaje mai vechi ale unor evenimente din timpul Panicii, prezentară o cronologie, ca și cum ar fi existat o legătură cât de mică. Arătară o imagine cu Richie Reams de pe vremuri, apoi o fotografie cu Franny Vestal și casa ei demonică de la marginea pădurii. Apoi prezentară o fotografie cu Mandy Deamer, iar Noah se uită lung la zâmbetul ei și se bucură că era o persoană credincioasă, pentru că doar așa se mai puteau îndrepta lucrurile. Raiul. Erau cu toate în rai în acum.

Odată ce termină, ieși din salon și luă liftul până la etajul trei. Văzu un alt ajutor de șerif, care îi zâmbi, înclinând din cap, și-i spuse că făcuse treabă bună.

— Pot să intru? întrebă Noah.

— Sigur.

Noah deschise precaut ușa, nu cumva s-o trezească.

Amber stătea în capul oaselor în pat, cu părinții de-o parte și de alta.

Jessie-Pearle sări imediat în picioare și se aruncă asupra lui Noah, cât pe-aci să-l dărâme. Îl strânse tare de tot în brațe.

— Doamne sfinte, mamă, spuse Amber.

— Mulțumesc, îi spuse Jessie-Pearle lui Noah la ureche, apoi îl sărută pe obraz și-i cuprinse fața în mâini.

Jimmy King se ridică, se uită cu un aer grav la Noah și dădu din cap — avea ochii roșii. Noah îi întinse mâna. Jimmy i-o strânse, apoi îl trase spre

el și-l îmbrățișă scurt.

— Dacă ai nevoie vreodată de orice... faci parte din familie acum.

Noah zâmbi, neștiind ce să răspundă.

Jessie-Pearle îi aruncă o privire cu subînțeleas soțului ei.

— Noi coborâm să bem o cafea.

Noah așteaptă până ieșiseră pe ușă, apoi trase un scaun și se așează.

— Eu sunt Noah, apropo.

Amber încuviință, apoi închise strâns ochii. Noah o luă de mână. Rămaseră așa până când o asistentă băgă capul pe ușă și întrebă dacă Amber se simte bine, iar ea îi zise că da.

— Raine... sora ei? întrebă Amber.

— Nu sunt sigur.

N-o mai văzuse de când maică-sa venise s-o ia de la secție.

— M-ar fi omorât.

— N-ai...

— Vreau doar să știi.

I se frânse glasul.

— Bărbatul ăla mi-a zis că aștepta luna plină. Ar fi făcut-o, cum a făcut cu celelalte fete.

Rămaseră tăcuți o vreme, realizând amândoi că nu știau nimic unul despre celălalt. Noah se uită la insigna tatălui lui. Se gândi la polițiștii din seriale și la toate culorile alea vii și la cât de departe erau de lumea reală.

— Vor să stau de vorbă cu un psiholog, zise Amber.

— Oh.

— Mă privesc altfel.

— Cine?

— Părinții mei. Zic că vor să știe ce s-a întâmplat acolo, dar nu vor, de fapt.

— Toate rahaturile pe care le spunea individul ăla.

— Polițiștii vor să afle despre celelalte fete.

Amber se uită la cearșaful cu care era învelită, vorbind încet, pe un ton lipsit de expresie.

— N-am nimic de spus. Lucrurile pe care le spunea n-aveau nicio noimă.

— Așa se întâmplă dintotdeauna, nimic nu-i simplu, pentru că viața nu-i simplă. Nu toate întrebările au răspuns. Nimic din toate astea nu mai contează. El s-a dus și tu ești încă aici.

— Mda.

— Poți să vii pe la noi, când o să te simți mai bine, eventual. Dacă vrei să vii în Grace. Sau poate venim noi pe la tine.

Amber încuviință.

— În rest, ești bine? o întreabă, pentru că știa.

Ea-și duse o mână la burtă.

— Copilul e încă aici. Părinții mei știu, dar n-au zis nimic, doar că o să se rezolve. Că totul o să se rezolve.

— Te las să te odihnești.

Noah zâmbi, se ridică și se întoarce să plece.

— Noah.

Se uită în urmă.

— Ești curajos, știi? Majoritatea băieților nu sunt, doar cred c-ar fi.

— Și tu la fel, îi spuse.

Amber se întinse la loc pe pernă.

Pe holuri domnea liniștea, iar baghetele cu led aruncau o lumină rece. Era viteaz și dârz și intră la baie, se încuie într-o cabină și începu să plângă.

*

Purv o ținu înainte pe Jackson Ranch Road, apoi o tăie spre piață. Taberele aflate în conflict își strânseseră catrafusele și se întorseseră la casele lor. Se lăsase frigul în Grace, și nu doar din cauza întunericului. Sacii de nisip încă împărțeau spațiul verde în jumătate și erau gunoaie peste tot. Purv se uită la secție, se opri și se așeză o vreme pe treptele de piatră. Își făcea griji în privința lui Raine și a lui Summer. Și în privința lui Noah. Purv îi dezamăgise — ar fi trebuit să pună mâna pe pistol și să-l împuște pe Păsăroi cu mâna lui. Fusese mai aproape, dar nu se putuse mișca, ar fi rămas încremenit și l-ar fi privit pe Păsăroi cum îi omoară pe toți.

Se ridică și se îndreptă spre St. Luke mergând agale, pentru că de fapt nu se grăbea nicăieri.

Văzu mormintele și se întrebă dacă vor avea un loc de veci pentru Summer. Era micuță, ca și Raine, doar o copilă.

Se uită la biserică și la clopotniță, la vitraliu și la crucea al naibii de mare. Se aplecă și puse mâna pe o piatră. O aruncă și nimeri ușa mare de lemn. Auzi pe cineva zbierând, așa c-o luă din loc, fugind așa de repede, că vedea cum joacă luminile orașului.

Se opri cu mâinile pe genunchi, gâfâind, la capătul străzii Dove Ridge, una dintre străzile cochete. Aruncă o privire spre casa familiei Beauregard și-i văzu printre draperii spunându-și rugăciunea, cu lumânări pe masă și argintăria lucind deasupra șemineului. Iar apoi trase cu ochiul spre verandă, la baza scărilor, și atunci îl zări, imaculat și îmbietor. Scuterul pastorului Lumen.

Se apropie și văzu că bătrânul lăsase cheile în contact, pentru că nimeni nu era așa de prost să i-l fure. Se gândi la mizeriile pe care le spusese pastorul Lumen despre Noah, cum că merita să fie bolnav, toate rahaturile alea despre păcatele trecutului.

Noah era cu moralul la pământ, dar Purv și-l imagina deja zâmbind.

Purv îl manevră cu dibăcie, săltând la curbe și accelerând până când motorul începu să șuiere așa de tare, că se temu c-o să explodeze.

Scoase un trabuc din buzunar și-l aprinse, apoi o porni, ținându-se doar cu o mână de ghidon, spre casa lui Noah, ca un cowboy dat naibii.

Nu observă mașina de poliție până când nu se aprinse girofarul.

Purv se uită la polițistul nou-venit care coborî din mașină, agentul detașat de la centru până când se potolea nebunia.

— Trebuie să-l suni pe Black, îi spuse Purv, când polițistul deschise portiera și-i făcu vânt pe bancheta din spate.

— Șeriful Black e ocupat, n-ai văzut știrile? Cădem la o înțelegere și-i las pe părinții tăi să te pedepsească.

— Pe bune, nu te aburesc. Trebuie să-l suni imediat pe Black, o să lămurească el treaba, spuse Purv, cu o undă de teamă în glas.

— Ți-e teamă de ce-o să spună taică-tău? Ar fi și cazul. Ai furat de la un pastor, la naiba, probabil c-o să-ți tăbăcească fundul. N-o să poți să mai stai pe scaun o săptămână, comentă polițistul, râzând.

*

Raine stătuse toată ziua în patul lui Summer. Se făcu colac în cuvertură, trăgându-și-o peste cap, și simți un val de transpirație rece.

Îi auzi pe părinții ei plecând, camioneta pornind și îndepărtându-se, și își dădu seama că aveau să stea să aștepte lângă Hell's Gate, de cealaltă parte, unde lumina lunii încă arunca pete de culoare.

Auzi ușa, se simți ieșind din cameră și coborând scările ca și cum n-ar fi fost acolo, ca și cum ar fi fost doar un spectator.

Îi deschise lui Black. Nu avea pălăria pe cap, o ținea în mână, ca și cum nu i s-ar mai fi potrivit.

— Părinții tăi sunt acasă?

Vorbea pe un ton blând și binevoitor și-l detestă pentru asta.

— Nu.

Black dădu din cap și se întoarse.

— Ce-ați găsit? îl întrebă.

El clătină din cap.

— Nu mai pot să respir, Black. E a mea, mai mult ca a oricui altcuiva. Trebuie să știu.

— Am găsit o camionetă, incendiată.

— Unde?

— La marginea teritoriului familiei Deamer... unde se bifurcă râul, la Hell's Gate.

— Și?

— Ar trebui să stau de vorbă cu...

— Ce ați găsit? repetă Raine, tare și înverșunat.

Black ridică o pungă transparentă și văzu inelul din ea. Inelul lui Summer, cu piatra albastră, aidoma cu al ei. Tatăl lor le adusese inelele după ce ieșise din închisoare. Nu și le scoteau niciodată de pe deget. Niciodată.

Închise ușa și urcă treptele. Întinse mâna și ridică fotografia în rama cu sclipici și o ținu o vreme.

Îi căzu din mână în timp ce plângea.

Sticla se sparse. Scoase fotografia, strângând-o în mână, și observă ceva sub ea. Era o floare presată și când o ținu la lumină scoase o exclamație șocată, pentru că floarea în formă de clopoțel arunca o lumină trandafirie de jur împrejurul camerei. Și se întrebă de unde căpătase sora ei o Alabama Pink.

Sora ei. Trebuia să vadă locul unde îi găsiseră polițiștii inelul. Locul unde o dusesse Păsăroiul.

Coborî scările și luă cheile de la camioneta maică-sii.

*

Purv stătea la geam și, dacă ciulea atent urechea, i se părea că aude cântecul greierilor. Ușa de la intrare era încuiată. Ușa din spate era încuiată.

Ai lui erau la parter. Auzea televizorul, poate că se uitau la Jeopardy sau Family Feud ori vreo altă emisiune-concurs al cărei format îi plăcea maică-sii. Familii zâmbitoare.

Se furișă în dormitor, puse mâna pe telefon și formă numărul lui Noah.

— Unde ai fost? îl întreabă Noah.

— N-am putut să scap, îi zise.

— Oh.

Noah știa. Întotdeauna știa.

— Vrei să vin la tine?

— Nu, nu-i nevoie.

— Am fost s-o văd pe Amber King, îi spuse Noah încet.

— Îhm. Cum se simte?

— Se vindecă, i-au curățat tăieturile, dar avea o privire de parcă Păsăroiul i-ar fi luat ceva care nu mai poate fi pus la loc.

— Copilul e bine?

— Mda, copilul e bine.

— Asta-i o veste bună.

Purv se uită de jur împrejur, la camera părinților lui. Era o cruce deasupra patului. Lăsaseră draperiile netrase, așa că lumina din stradă se revărsa înăuntru.

— N-am putut să dorm, spuse.

— Nici eu.

— Zic că Olive Braymer i-ar fi ținut piept. Au găsit un cuțit cu amprentele ei și o cicatrice nasoală pe burta Păsăroiului. Nu se potolise, în tot timpul ăsta, doar aștepta să se vindece.

— Păcat că nu l-a omorât.

— A fost o chestie dementă. Toată treaba. Faptul că Raine a trebuit să-l audă spunând chestiile alea. Să-l vadă spulberat așa. Vreau să zic, vezi chestii din astea în filme... ai apăsă pe trăgaci, Noah. Lumea zicea că ești un erou, întocmai ca tatăl tău.

Îl auzi pe Noah râzând, dar știa că e un râs de fațadă.

— Ce crezi, asta înseamnă c-aș putea să ajung polițist? întrebă Noah.

— Sigur că da.

— Mă gândeam la New Orleans.

— Da?

— Cred c-ar trebui să plecăm în curând.

— Și eu.

— Am primit o scrisoare de la Protecția Copilului azi-dimineață. Vor să vină din nou în control. Și bunică-mea, care nu mai știe pe ce lume e. La biserică are prieteni care o să aibă grijă de ea. N-o să-mi ducă dorul, probabil că nici n-o să-și dea seama c-am dispărut.

— O să plecăm. Putem găsi de lucru. O să luăm Buick-ul, îi punem o portieră nouă, ne planificăm atent itinerarul. Tipul ăla din Windale, de care-ți spuneam, poate să ne facă rost de carduri false. Treabă bună.

— Mă gândeam că putem s-o întrebăm și pe Raine dacă vrea să vină.

Purv zâmbi, pentru că Noah părea emoționat.

— Purv?

— Mda, cred că-i o idee bună. Deși va trebui să lămurească treaba cu Joe. Închipuie-ți cum ar fi să se țină aproape 500 de kilometri după noi.

Noah râse.

O bună bucată de vreme se lăsă liniștea.

— Mă mai gândeam la o treabă... Știu că n-o spunem de obicei, dar poate că soarta ne-a cam tras-o. La ce viață avem..., spuse Noah.

Purv înghiți în sec.

— Mda. Poate, când stai și te gândești.

— Dar ne descurcăm acum. Putem să trecem peste toate... împreună. Nici măcar nu știu ce vreau să spun. Sunt obosit, cred. Noi nu plângem, așa-i?

Purv ținu receptorul la depărtare un răstimp, pentru că vocea l-ar fi dat de gol.

— Nu plângem. Suntem viteji și dârji.

— Așa e. Nu uităm treaba asta.

Purv lăsă telefonul din mână.

Străbătu tiptil holul. Intră în camera lui, se urcă pe noptieră și întinse mâna ca să ajungă deasupra șifonierului. Luă cuțitul de vânătoare, se întinse în pat și se puse pe așteptat.

Taică-său urcă la el chiar înainte de miezul nopții, când aburii beției se preschimbaseră în furie.

Purv strânse cuțitul în mână și îl ridică, ținându-l în dreptul feței lui taică-său.

În momentul ăla realizează că făcuse o greșeală. Genul de greșeală pe care n-o mai poți repara.

Scăpă cuțitul din mână, simțind cum i se răsucesc brațul la spate până când umărul i se desprinsese din articulație.

Căzu înainte, cu fața lipită de geam.

Pentru o clipă i se păru că-l vede pe Noah în capătul curții. Dar apoi un fulger despică cerul, luminând curtea, și nu era absolut nimeni acolo.

Iar în timp ce furtuna se revărsa în sfârșit deasupra orașului Grace, Purv era snopit în bătaie.

47. Când vine furtuna

Era târziu, dar primul val de tunete fu îndeajuns de sonor încât să-i facă pe oamenii din Grace să se scoale din pat. Se aprindeau luminile, oamenii își strângeau mai bine halatele pe ei, în timp ce copiii se lipeau de geamuri, cu părinții neliniștiți alături. Încremeniră locului la vederea priveliștii de pe cer. Norul se răsucea. Orice speranță că avea să dispară discret se risipi. Oamenii își încuiau ușile și își spuneau rugăciunile. Cei care aveau adăposturi la subsol coborâra, cu proviziile pe care și le pregătiseră deja. Unii își sunară rudele, alții sunară la poliție.

Agenții care investigau pe terenul familiei Deamer plecară din Grace de îndată ce scăpărară primele fulgere. Un agent tânăr, cel cu care stătuse de vorbă Black, își lăsă capul așa de tare pe spate, că pică în fund. Nimeni nu râse pe seama lui pentru că nimeni nu reușea să-și ia ochii de la nor.

La capătul potecii de pe proprietatea Deamer, stând la rând după banda de delimitare, se aflau Joe, Ava și Tommy, cu cincisprezece dintre amicii lor. Ceva mai încolo se aflau familiile fetelor din Briar și prietenii lor. Iar în capăt de tot, de una singură, se afla Peach Palmer. Bătu pasul pe loc o vreme, pentru că nu mai rezista să aștepte. Și când ajutoarele de șerif se întorseseră cu spatele, se strecură pe sub bandă și o luă la fugă spre pădure și spre orașul aflat dincolo de ea.

— Raine? întrebă Tommy.

— E acasă. E în siguranță, îi spuse Ava.

Se uitară spre orașul luminat de fulgerele care spintecau cerul.

*

Raine menținu farurile pe fază lungă și viteza scăzută până ajunse pe Lott și apoi călcă pedala de accelerație. Nu băgă în seamă furtuna, pentru că nu i-ar fi păsat cine știe ce nici dacă s-ar fi năruit tot cerul peste Grace.

Rămase pe drumuri lăturalnice, pentru că se gândi că Hallow Road avea să fie sufocat de vizitatori, camere și polițiști.

Încercă să meargă în paralel cu râul, dar potecile nu o țineau în linie dreaptă, așa că trecu de câteva ori din Grace în Windale și înapoi, de la salvele asurzitoare de tunete la cerul senin și înstelat.

La câțiva kilometri de locul în care fusese purtat cândva spre mal mădularul lui Richie Reams văzu o bandă de demarcație reflectorizantă. Parcă pe iarbă și se uită prin parbriz la urmele adânci lăsate în noroi în locul în care veniseră să tracteze camioneta.

Încă nu începuse ploaia, dar vântul se întetise rapid și șuiera în jurul camionetei maică-sii, zdruncinând-o dintr-o parte în alta.

Coborî și înaintă încet, străbătând pădurea cu capul plecat și cu privirea în pământ.

Avea o lanternă masivă și o ținea îndreptată la câțiva pași înaintea ei.

O durea în gât și-și simțea brațele grele, dar o ținu tot înainte, lăsând în urmă lumina farurilor și avântându-se în umbră. Vântul urla așa de tare, încât nu mai auzea vuietul râului, dar știa că era pe undeva pe aproape.

Ajunse într-un loc unde se vedeau rădăcini carbonizate și frunze împrăștiate care încotro și își dădu seama că acolo găsiseră camioneta.

Calmul care o cuprinse era atât de neașteptat și de absolut, încât mai că-i veni să zâmbească, pentru că n-o simțea, câtuși de puțin. Era aproape sigură că sora ei nu se aflase aici. Întinse brațele în lături și nu auzi decât crengile legănându-se la unison deasupra ei.

Vântul se înteți, se potoli și apoi se înteți din nou, dar când se stinse cu totul Raine întoarse raza lanternei până hăt departe și icni șocată, pentru că de-acolo o pândeau, ca niște ochi scânteietori, o puzderie de Alabama Pink.

Când era mică, se întrebase dacă există cu adevărat florile acelea atât de rare, încât nu-ți ajungea o viață de om să le găsești. Se aplecă și culese una și întoarse raza lanternei spre floarea în formă de clopoțel, văzând lumina trandafirie pe care o răspândea în jur.

Și acum Summer avea o astfel de floare și Raine se strădui să-și amintească unde mai văzuse una. Când reuși, se întoarse și o rupse la fugă pe potecă, înapoi spre mașină.

*

Noah intră cu Buick-ul pe Lott, zgâlțâit așa de tare de vânt, încât se chinuia să țină volanul drept. Încercase să doarmă, dar se perpeliase întruna, furat când și când de vise. Se trezise learcă de transpirație și se gândi că poate-o fi bolnav. Dar apoi gândul îl purtă spre Purv, așa că puse mâna pe telefon și încercă să-l sune, doar că telefonul era scos din funcțiune.

Apăsă pedala de frână când un tomberon se prăvăli din cer, aterizând la doi pași de capotă. Apoi o mașină de poliție viră brusc în fața lui și Black sări din mașină. Noah îl văzu cum se apleacă și o ia la fugă spre el, urcându-se apoi în Buick.

Noah se aștepta ca Black să zbiere la el, dar nu citi decât tristețe în ochii lui.

— Încotro ai pornit-o?

— Spre Purv. Cred că s-a întâmplat ceva, Black. Nu pot să explic. Ar fi trebuit să aștept. De obicei, aștept la el în curte și mă uit la geam. Și am avut iar un presentiment în seara asta. Eram așa de obosit... dar nu pot nici măcar să adorm pentru că tot văd dinaintea ochilor ce s-a întâmplat cu Păsăroiul. Și lumea crede c-aș fi curajos pentru că am făcut ce-am făcut, dar nu sunt. Pentru că oamenii curajoși nu plâng, Black. Știi?

Se uită lung la mașina poliției, care se legăna în bătaia vântului, făcând să joace luminile roșii-albăstrui.

— Am găsit inelul lui Summer.

Noah închise ochii și oftă din rărunchi.

— I-am spus lui Raine. Ar trebui să treci pe la ea. Mă duc eu la Purv să văd ce face.

Noah încuviință.

— Du-te la ea și lasă Buick-ul acolo, o rezolvăm noi dimineăta. Și mergi încet, se întetește vijelia și îți lipsește o portieră, îi spuse Black și dădu să coboare.

— Black, îl strigă Noah.

Black se întoarse.

— Mă gândeam, după toată povestea asta. Știu că tu crezi c-a fost vina ta... ce s-a întâmplat cu tata, dar spre sfârșit, când mama era bolnavă, mi-a zis să rămân pe lângă tine. Mi-a zis că nu există om mai bun pe lume.

Black se uită lung la furtună.

— După mintea mea, faptul că oamenii rătăcesc calea nu înseamnă că n-o pot regăsi.

Black se întinse și-i strânse umărul, apoi se întoarse și o luă la fugă spre mașină.

*

Raine intră după Samson în casa familiei Lumen. Înăuntru era întuneric, deși era aprinsă o veioză. Samson era mai înalt decât își imaginase, mai solid, arăta mai mult a bărbat.

Stăteau în camera de zi, Raine se uita lung la el, iar Samson părea speriat. Poate că plânsese și el. Se tot uita la geam și la cer.

— Tata mi-a zis să-ți spun că-i pare rău pentru ce a făcut, spuse Raine.

— E urât pe-afară, ar trebui să fii cu băgare de seamă.

— Mi-a zis c-ar trebui să-i cer iertare și pastorului.

— E în spital din nou.

Lumina tremură și se stinse.

Raine îi deslușea doar silueta, părul ca un nimb.

— Știu că tu ai fost, îi spuse. Am găsit floarea. Summer avea o Alabama Pink. Am mai văzut una singură și o ai înrămată aici, pe perete.

O întrezărea prin întuneric, pata de un roz-aprins. Totul se lega acum — Samson era bărbatul mai copt.

— A venit după mine, spuse Samson, cu ochii la geam, ca și cum nici măcar n-o ascultase.

Avea o voce nespus de blândă.

— Tata ar fi trebuit să mă înece în ziua aia în râu. Mama l-a oprit, dar a făcut o greșeală. Întunericul ăla e și acum în mine. E mereu cu mine, indiferent ce aș face. Îl văd pe individul ăla la televizor. Pe Păsăroi. Pot să-l urăsc, pentru că e un om rău, dar apoi mă gândesc la ce-am făcut eu...

— Ți-e teamă de moarte? îl întreabă Raine.

Fulgeră și îl văzu pentru o clipă, înainte de a fi înghițit de umbră.

— Da.

— Din cauză c-o să arzi în iad?

— Da.

Raine înghiți în sec.

— Știi unde se află sora mea?

— Da.

*

Black se uită lung la casă, apoi la norul care se zvârcolea și slobozea fulgere orbitoare. Se vedea lumină la casa învecinată, oamenii stăteau lipiți de geam și se uitau la el, ca și cum ar fi venit să-i salveze.

Coborî în bătaia vântului care urla de jur împrejur, ca o haită de lupi care se tânguiau. Scăpărările lăsaseră loc limbilor de lumină, văzuse trăsnetele căzând de câteva ori pe drum. Trix îl contactase prin stație să-i spună că Peach ajunsese la secție și vestea îl ajută să se concentreze într-o noapte în care moartea umbla pe străzi.

Se încovoie așa de tare, încât aproape simți gustul țărânei, în timp ce o luă la fugă pe alee și urcă în verandă.

Bătu cu pumnul în ușă și insistă până când se convinse că n-o să-i deschidă nimeni, apoi începu să dea cu piciorul. Ușa se sparse cu ușurință; crăpăturile care fuseseră acoperite în mod repetat cedară. Se lăsă pe vine și se strecură prin gaura care apăruse.

Aprinse lumina și văzu mocheta tocită și tapetul galben de pe pereți.

— Purv! strigă. Ray!

Scoase arma, îndreptând-o în față, și trecu în camera de zi. Înăuntru se aflau câteva canapele care nu se asortau cu nimic și o oglindă crăpată în zigzag pe margine.

— Purv, ești bine?

Trecu în bucătărie. Era curată și îmbrăcată în mobilă veche de stejar. Pe perete era un tablou, o reproducere ieftină a unei scene tipice din sud, un fermier cu un cal și o furcă.

— Caroline! strigă.

Fulgeră în curte, apoi se auzi un tunet asurzitor. Avea să înceapă ploaia.

Lumina se stinse.

Urcă încet scara, ținând pistolul ridicat, pentru că avea același presentiment pe care-l încercase și Noah.

Ușile din jur erau închise.

Deschise una, văzu că era camera de oaspeți, așa că trecu la următoarea. Și atunci îl văzu pe Purv, un trupușor mic și contorsionat care zăcea sub geam.

— La naiba, Purv, spuse.

Îngenunche și-l întoarse cu fața în sus, în lumina fulgerelor, și văzu cât de alb era la față.

— La naiba, Purv. Doamne sfinte!

Scoase o batistă și-i șterse blând fața, pentru că avea sânge închegat peste ochi, și apoi îi dădură lacrimile. Se gândi la Peach, la Della, la Păsăroi și la gropile adânci pe care le săpau în Hell's Gate, în care descopereau grozăvii nemăsurate.

Se ridică și străbătu holul și deschise ultima ușă. Îl văzu pe Ray Bowdoin întins în pat, cufundat într-un somn adânc, cu o sticlă goală de Lawson's pe pernă și un pistol pe noptieră, ca și cum se aștepta la o confruntare. Se întreabă pe unde o fi fost Caroline, dar se gândi că fugise, pentru că mai făcuse treaba asta.

Se uită la crucea din nuiiele de pe perete și apoi ridică arma și-i trase un glonț în cap lui Ray Bowdoin.

Își scoase batista, puse mâna pe pistolul de pe noptieră și-l lăsă să atârne moale în mâna mortului, apoi dădu fuga la mașină și anunță prin stație.

Ajunse echipajul de pe ambulanță. Și apoi sosi și Milk și îl văzu pe Purv, îl văzu pe tatăl lui Purv și înclină din cap către Black, iar Black înclină și el din cap.

*

Savannah privea actele de divorț arzând în șemineu. Se lăsă pe vine, trăgându-se lângă foc și simțindu-i văpaia pe piele.

Auzise totul despre nemernicul din Hell's Gate și despre cum răpise fete evlavioase din Briar County. Se gândea la Ava și la Joe și se gândea la

Raine. Dar, în primul rând, se gândea la Summer. O dureau sufletul de jale, la gândul la tot ceea ce fusese Summer și la tot ce avea să-i lipsească.

Savannah simțea limpede acum — din cauza lui Summer îi pierise încrederea, nu-și permitea să mai piardă și altceva. Să-l părăsească pe Bobby era totuna cu a fugi și n-avea încotro să fugă. O să reziste, o să rămână în tăcere lângă el toată viața, dacă asta însemna că-i poate fi alături.

Ieși din casă; se auzea vuietul furtunii și vântul o lovea din spate. Nu-i era teamă, trecuse prin altele mai crunte.

Când ajunse la biserică se împiedică pe aleea pietruită și se aplecă cu tăieturi în palmă și la genunchi. Se forță să se târască până când ajunse în dreptul ușii grele și o împinse.

Vântul reverbera hăt deasupra ei și îl strigă, dar vocea i se risipi în neant. Se uită în jur și văzu ușița deschisă.

Urcă scara până când ajunse în turlă și atunci îl auzi.

Era îngenușat pe pragul de lemn și plângea așa de tare și de nestăpânit, încât Savannah încremeni. Ținea ochii închiși, tremura din tot corpul și-și ținea mâinile împreunate în rugăciune. Hohotele veneau în valuri, de undeva din străfundul lui, un zgomot gutural, ca și cum îl dureau prea tare.

Îl văzu cum cade pe podea, cu capul lipit de lemn, ca și cum nu se mai putea stăpâni. Și apoi Savannah trecu peste grinzi și el o auzi.

Se șterse imediat la ochi, cu un gest brutal, și ea se lăsă în genunchi lângă el.

— Ea e una dintre fetele din Briar, asta spun ei, îi zise el încet, dar cu disperare în glas.

Îi simți durerea.

— Am fost la un avocat, în Maidenville, îi zise.

— Știu.

Savannah închise ochii.

— Am văzut actele.

— Cum le-ai găsit?

— Căutam cutia cu lucrurile lui Michael.

— Oh, Bobby.

Un fulger își împrăștie lumina albă în turlă și auziră un tunet bubuind cu furie.

— O să mă părăsești? o întreabă.

Savannah se chinui să-și stăpânească lacrimile.

— Mama mea m-a părăsit.

— Știu.

— Știi de ce?

Ea clătină din cap, plângând.

— Pentru că nu mai era loc pentru mine.

Bobby se uită dincolo de cadranul ceasului și văzu cum se învolbura aerul în timp ce norul cobora spre pământ.

— Am vrut să mor, spuse.

— Te iubesc. Nu e totul pierdut. Am crezut că este, dar acum te văd. Te văd îngenuncheat aici. Am făcut niște lucruri, iartă-mă. Voiam doar să simt ceva. De mult n-am mai simțit nimic. Spune-mi că înțelegi, Bobby. Spune-mi.

— Înțeleg.

Se întoarse cu fața spre el, cu genunchii cuprinși de durere.

— Cum te pot salva, Bobby? Spune-mi ce să fac.

El clătină din cap.

— Căci în har sunteți mântuiți prin credință.³³ Poți s-o regăsești, Bobby. Poți. N-o să te părăsesc.

Bobby îi cuprinse fața în mâini.

— Summer... Nu pot să mai pierd pe altcineva. Înțeleg, ea m-a ajutat să înțeleg asta.

— Nu m-ai pierdut, Bobby. Nu plec nicăieri.

— Tot ce e mai rău. Distrug pe oricine se apropie de mine.

Ea scutură cu înverșunare din cap.

— Nu-i adevărat.

— Calea mea și unde a început. Bărbații ăia și căminul.

Ea îi prinse mâna și o duse la piept.

— Eu sunt căminul tău, Bobby. Eu.

El își lăsă capul în jos și închise ochii. Savannah îl trase spre ea și-l sărută pe creștet, strângându-l în brațe.

*

Raine stătea în spatele lui Samson pe veranda casei Lumen. Samson tremura, vedea prea bine, tremura din tot corpul, de parcă ar fi fost bolnav.

— Unde e?

Samson se întoarse și privi către ea de parcă uitase că nu e singur pe lume.

— Soarele se va schimba în întuneric și luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului cea mare și năprasnică.³⁴

Raine îl privi în ochi. Nu știa ce așteaptă de la ea sau încotro o duce.

— Oare o fi el care vine după mine? Întrebă Samson chiar când se dezlănțui tunetul, și se ghemui, punându-și mâinile albe la urechi. Care „el“, asta te întrebi, Raine? Dar nu te întrebi pentru că știi. N-o să ajung în rai.

— Unde e sora mea?

— N-am putut s-o fac. Ce mi-a zis Ray. Am lăsat camioneta într-un loc pe care n-o să-l găsească. Dar nu cu ea înăuntru. Să ardă așa, ca păgânii, așa o profanare. Am fost slab, când a venit Ray să mă vadă la secție. I-a spus lui Black că e vorba doar de bani, dar mi-a pus un cuțit la beregată.

— O să dăm fuga să luăm camioneta.

Samson clătină din cap.

— E aproape. N-am putut s-o mut. Nu m-am îndurat.

— Ce i-ai făcut?

— Am încercat să salvez o viață înainte de a i se pune capăt. O mântuire, pentru ea și pentru mine.

Raine înghiți în sec. Avea pistolul în geantă și stătea cu mâna pe el. O să-l omoare, n-o să-i spună lui Black, nici lui taică-său. Dacă Summer pățise ceva, o să-l împuște.

— El vorbește de iertare, dar unele fapte n-ar trebui iertate, altfel ucid speranțele celor mulți spre a-i ierta pe cei puțini. Ți se pare corect?

Raine se uită peste câmpuri, la lanurile înalte care se îndoiau și erau smulse din pământ, spre a fi înghițite de întuneric. Fulgerul cădea din cer, pârlolind pământul.

— Du-mă la sora mea, îi zise.

— Nu te teme, Raine. O să fii în siguranță.

Se uită lung la ea, cu lacrimi în ochii lui rozalii.

Și apoi o luă la fugă.

Încercă să se țină după el, dar el se mișca rapid, știind pe unde merge.

Raine căzu la pământ când lumina albastră se prăvăli din cer și-l omorî pe loc, într-o străfulgerare de foc, ca și cum ar fi fost damnat.

Se ridică, se apropie și-i văzu cadavrul, pielea albă înnegrită și ochii încremeniți într-o spaimă eternă. Și țipă la el și-și scoase pistolul, în ciuda vântului care-i venea din față, amenințându-l, dar el fusese dintotdeauna o fantomă.

Așa că se întoarse și se uită în jur, pentru că Samson zisese că Summer era pe aproape, dar nu era nimic pe aproape.

Și apoi văzu ce căuta. Ferma lui Merle, cu acoperișul năruit, o ruină.

Raine îi simțea așa de puternic prezența, că de-abia se mai putea ține pe picioare. Vântul se repezea în rafale prin geamul pe care îl spărsese. Încercă să aprindă lumina, dar curentul căzuse. Respira scurt și repede. Se uită în jur, la bucătăria luminată de fulgere.

— Summer! o strigă.

Înaintă încet prin bucătărie, tresărind când vântul scutură geamul. Mirosul se simțea mai puternic în hol. Raine tuși, chinuindu-se să-și tragă răsuflarea. Intră în camera de zi — era sumbră și întunecoasă — și își ridică privirea spre locul unde se lăsase acoperișul.

Mocheta era udă sub tălpile ei. Întinse mâna, atingând peretele zugrăvit și simțind umezeala.

O altă străfulgerare și văzu un tablou deasupra șemineului, posibil să fi fost o barcă, dar dispăru din nou în întuneric.

Se uită lung afară când un nou fulger lovi pământul din fața casei, lăsând în urmă un crater. Și atunci îl auzi, un alt sunet care venea din spate, de undeva de aproape.

Se întoarse.

Nu se vedea nimic acolo.

Făcu un pas înapoi și auzi din nou sunetul, de data asta tare. Era un scârțâit. Deschise gura, dar țipătul nu apucă să-i ajungă pe buze înainte ca pământul să-i fugă de sub picioare.

În dreptul zidului de întuneric se strânseseră sute de oameni care se uitau lung în Grace. Reporterii stăteau în fața camerelor îndreptate spre cer, cei mai mulți amuțiți de priveliștea care li se înfățișa dinainte. Apăruseră habotnicii apucați de la White Mountain, care urmăreau scena îngenuncheați, convinși că sfârșitul e aproape, că Domnul venise și că se cutremura cerul din temelii.

Joe, Ava și Tommy mergeau cu camioneta pe Hallow Road, în timp ce lumea căsca gura, și se întrebau cât de țițnit trebuie să fie cineva să întâmpine cu atâta bucurie sfârșitul.

*

Raine zăcea pe spate, uitându-se în sus din pivnița inundată a fermei. O dureau umărul și poate că-și scrântise și glezna, pentru că simțea o durere așa de arzătoare, încât curgea transpirația pe ea. Tușea și simțea că se sufocă, chinuindu-se să găsească o gură de aer curat prin praful care se învolbura în jur.

Țipă după ajutor.

Încercă să împingă bârna grea de deasupra ei, dar durerea îi tăie răsuflarea. Își vedea geanta, dar nu putea să ajungă la ea.

— Summer! o strigă.

Își plimbă degetele peste ciment și încercă să împingă și să dea cu piciorul în el, dar nu putea face nimic. Apa era rece și întunecată și ajunsese la câțiva centimetri, ca și cum se acumulase luni în șir. N-avea cum să se liniștească, pentru că durerea era mistuitoare, dar închise strâns ochii și îi căută cu gândul pe Noah și pe Purv, pe sora ei și fotografia și globul de sticlă în care ninge.

Auzi vântul și furtuna, auzi cum e smuls acoperișul de pe casă și simți prima ploaie. Apa începu să crească rapid, urca în jurul ei. Raine se zbătu, țipă și încercă să-i țină piept.

*

Black se întoarse la secție și parcă mașina sub ploaia care se izbea cu putere de parbriz. Rămase o vreme în mașină, gândindu-se la ce făcuse, și își privi mâinile, dar erau deja pline de sânge.

Când deschise ușa se opri locului și lăsă ploaia să-l dărâme. Și apoi își ridică privirea și o văzu, venind în fugă spre el.

— Della, îi spuse Peach, iar el încuviință și încercă s-o îmbrățișeze, în timp ce ea cădea în genunchi și-l lovea cu pumnii în piept.

Îngenunche lângă ea și-i ridică părul ud care-i cădea peste față.

— Știai? Știai de copil?

— Nu puteam să-i las să vadă așa ceva, îi spuse cuprinsă de disperare.

— Ce să vadă?

— Pe mine în ea.

Black înghiți în sec și încuviință și nu-i spuse tot ce ar fi putut să-i spună. O strânse în brațe, în timp ce ploaia îi spăla lacrimile.

*

Drumurile din Grace se preschimbaseră în râuri, iar râul începu să-și iasă din matcă.

Ploaia cădea cu o furie care-i convinse pe oameni că furtuna avea să le spargă geamurile, pătrunzându-le în case și luându-i cu ea. Se ascunseră prin debarale, pe sub paturi și în pivnițe. Stăteau ghemuiți laolaltă, cu ochii închiși. Se rugau cu voce tare, de teamă că Dumnezeu n-o să-i audă din cauza tunetelor.

Mulțimea de pe Hallow Road ajunse la o mie de oameni, pe măsură ce vestea se răspândea în orașele învecinate. Nu-i plouase deloc — o perdea de ploaie, clar delimitată, cădea la trei metri înaintea lor. Vântul se mai

potolise, dar ploaia se întetise și norul continua să-și reverse umbra deasupra pământului, înecându-l.

Merle fu primul care observă crăpătura, raza firavă de lumină albăstrie care începu să străpungă norul. Zbieră, dar nu se uită nimeni la el, poate că se gândeau că-i pilit.

Apoi înhăță un reporter și-i arătă.

Se auziră strigăte.

*

Noah se uita lung prin parbriz la frânturile de cer senin care alternau cu fulgerele. Văzu o lumină în depărtare, se întindea din cer până în pământ. Nu știa ce este, dar o porni într-acolo, pentru că nu avea idee încotro s-o ia. Buick-ul se chinuia să-și mențină echilibrul, dar Noah nu ridică piciorul de pe pedală.

Abia când trecu de lanurile galbene și de casa familiei Kinley își dădu seama încotro se îndrepta.

Casa pastorului Lumen.

Lumina căzuse lângă casa pastorului Lumen.

*

Lumina inundase pivnița. Apa îi venea până la gât lui Raine și ea își lăsă capul pe spate, încercând să respire rar. Ploaia cădea neînduplecată și îi era

așa de frig, că n-o mai durea nimic.

Apa întunecată apăsa peste tot și încovoie lemnul suficient cât să întindă mâna și să prindă traista. Găsi pistolul, îl ridică sus de tot și trase până când nu mai avu cartușe.

Și apoi apa îi ajunse până deasupra creștetului. Se zbătu din greu, pentru că așa făcea dintotdeauna, se zbătea și făcea eforturi și tot nu-și găsea locul.

Era liniște sub apă, lumină și liniște, și se uită de jur împrejur la podeaua pivniței cu ochii mari. Văzu bucăți de lemn, conserve și o saltea veche și hârtii care pluteau ca nuferii. Și apoi, în colțul opus, văzu cosițe aurii răsfirate în evantai și nespuse de frumoase.

Își strigă sora până când nu mai avu aer și speranța muri în preajma ei.

Poate că-l văzu pe Noah plonjând în apă și poate că-i simți atingerea, dar închise strâns ochii și-l rugă pe Dumnezeu să o ia.

*

Se trezi pe malul râului. Se întoarse și o văzu pe Summer întinsă lângă ea.

Aveau opt ani.

Se uitau la o stea din depărtări care se prăvălea pe cerul nopții, hăt deasupra lor. De data asta, Raine își aminti ce trebuia să facă.

Se întoarse spre Summer și o strânse în brațe, cu trupușorul scuturat de suspine, pentru că știa că era prea târziu ca să i se îndeplinească dorința.

³³ Efesenii 2:8, Biblia în traducerea lui Bartolomeu Valeriu Anania, p. 1677.

³⁴ Faptele Apostolilor 2:20, Biblia în traducerea lui Bartolomeu Anania, p. 1586.

48. Summer

Într-o dimineață de duminică am cântat la violoncel la St. Luke în timpul slujbei. N-am vrut, nu mi-a plăcut gândul ca lumea să se uite la mine, pentru că în niciun caz n-ar fi înțeles ce însemna.

N-am putut să adorm în noaptea dinainte. Stăteam în pat gândindu-mă la toate și la nimic. M-am gândit la Descartes și la imposibilitatea certitudinii, la ce credeam că știu, dar nu știusem niciodată.

Am convins-o pe Savannah să mă acompanieze la pian, pentru că i-am spus că n-am de gând să stau de una singură acolo.

Mama mi-a cumpărat o rochie nouă și m-a pieptănat cu dichis, în timp ce Raine stătea în genunchi în fața mea și îmi dădea cu ruj. L-am văzut pe tata cum se uita la noi și zâmbea, cu aerul că știe ceva de care noi nu știm.

— Fetele mele, a zis.

În timp ce așteptam să se așeze lumea, mi-am lăsat privirea să alunece spre vitraliu. M-am gândit cum stăteam acolo când eram mică, albul era alb și negrul era mai curând un soi de gri. Îmi venea să plâng, dar m-am abținut. Senzația aia când un lucru pe care crezi că-l ții sub control scoate capul și îți apare dinainte, silindu-te să-l vezi pentru prima dată. Cincisprezece ani nu-i o vârstă îndeajuns de coaptă ca s-o iei de la capăt.

Am cântat Lebăda de Camille Saint-Saëns, pentru că Savannah mi-a zis că pot să aleg orice. Am cântat-o, deși știam c-o să le fie greu ei și lui Bobby. Știam că e cântecul lor, poate și al lui Michael, dar asta nu însemna că nu e și al meu, pentru că până la urmă cu toții suntem unul și cu toții suntem aidoma.

Cred că poate atunci a fost singura dată când am înțeles ce vedeau și ce auzeau ei.

Degetele mele au găsit strunele cu o grație pe care n-o mai descoperisem până atunci. Arcușul din fibră de sticlă a alunecat pe ele așa cum îmi imaginam c-ar face-o unul din lemn de Pernambuco. Am închis ochii și am inspirat adânc. Mi-am lăsat umerii să se relaxeze și mintea să se desprindă de biserică, de oameni și de pământul care-i purta.

Nu sunt sigură în ce credeam, în Dumnezeu sau în ceva asemănător, dar în clipa aceea am avut senzația că, dacă biserica n-ar fi avut acoperiș, muzica s-ar fi avântat spre cer și poate că toți cei aflați în rai mi-ar fi zâmbit.

Nu număram notele, nu le căutam, mă găseau ele.

Cântam ca să mă eliberez de deciziile mele, bune și rele. Cântam ca să alung durerea surorii mele și tot ce pierduse tata și mândria neîntemeiată a mamei. Revărsam în cântec atingerea lui Bobby și tot ce însemna ea pentru el și pentru mine.

Când am ajuns la ultima notă, am ascultat cum se stinge în genul de liniște pe care o trăiești o singură dată în viață. Mi-am plecat capul și am strâns în mână arcușul, temându-mă să-mi ridic privirea, nu cumva să observe cineva că nu mai aveam nimic de dat, nimănui. Le dăruisem lor totul.

S-a lăsat o tăcere prelungă, părea că se întinde în toate părțile, și poate c-au amuțit și păsările și râul și-a oprit curgerea. Am simțit că se schimbă ceva în Grace în ziua aia. Nu era ceva major, ceva care să fie observat de altcineva în afară de mine.

Am auzit primul ropot de aplauze și am știut că venea de la sora mea. Nu sunt sigură cum de-am știut, dar am știut. Și apoi a mai început să bată cineva din palme, și încă cineva, până când mă aplaudau o sută de oameni.

Am deschis ochii și mi-am văzut părinții ridicându-se în picioare, și apoi pe Savannah și pe Bobby, și apoi pe toată lumea. Am văzut plângând oameni care nu plângeau niciodată, oameni care-și pierduseră slujbele și

nu-și mai găseau locul, dar a căror credință era nestrămutată. Și, pentru o clipă, nici măcar nu s-au rușinat și poate că m-au văzut cu adevărat și poate că totul a fost cum trebuia să fie, măcar o dată.

M-am uitat la violoncel, pentru că nu știam unde altundeva să mă uit, și apoi m-am uitat din nou la vitraliu, pentru că știam că dincolo de el se înfiripase un curcubeu.

Și apoi am văzut-o pe Raine stând de una singură în colțul îndepărtat; nu mai aplauda, plângea și ea. M-am uitat în ochii ei și mi-a zâmbit larg pentru că nu plângea de tristețe, cum plângea când credea că doarme toată lumea.

A dat din cap printre lacrimi și am dat și eu din cap, tot printre lacrimi.

49. Lumina care a mai rămas

Noah stătea de unul singur în salonul de dializă. Aruncă o privire spre oficiul asistentelor. Venise o asistentă nouă și era de treabă, dar nu-i plăcea să socializeze. Se uită lung la televizor, apoi la locul gol unde stătea Purv de obicei.

Trecuseră șase luni de la furtună.

De când muriseră Ray Bowdoin și Samson Lumen.

Lumea zicea că poate căile Domnului nu erau chiar atât de misterioase — cauză și efect în cea mai pură formă. Când pastorul Lumen a aflat ce făcuse fiul lui, a avut un nou atac cerebral, unul atât de grav, încât era puțin probabil să-și mai revină.

Raine fusese dusă la Mayland — se aflate în pragul morții în noaptea aia. Dacă Noah n-ar fi auzit împușcăturile, lucrurile ar fi putut să stea altfel. Ziarele îl prezentaseră din nou ca pe un erou.

În dimineața următoare, Noah se trezise devreme, coborâse treptele și ieșise glonț pe ușă, oprindu-se în curte. Rămăsese încremenit locului și se uitase la un cer inundat de culori, la un răsărit de soare așa de frumos, încât poate că timpul încetinise o vreme.

Se uitase peste drum și-i văzuse pe Bud Grierson cu soția lui stând unul lângă altul și privind și ei cerul. Și apoi auzise cum se deschide ușa familiei Duman și îi văzuse cum ies și ei.

După spusele reporterilor, aproape toți locuitorii din Grace se treziseră devreme în dimineața aceea și nici măcar nu observaseră pagubele produse de furtună pentru că nu mai vedeau altceva în afară de lumina unei noi zile.

Noah se pregătea s-o strige pe bunică-sa, când Black opri mașina în fața casei. Și apoi Black îi dădu vestea despre Purv și Noah alergă spre Buick.

Black rămăsese locului, sub cerul larg deschis, și-l urmărise cum pleacă.

Norul de furtună se risipise în sfârșit de deasupra orașului, dar un nor și mai întunecat adăsta.

*

Summer a fost îngropată în cimitirul de la St. Luke, sub un cireș ornamental care înflorește așa de frumos, încât lumea se oprea pentru o clipă să-l admire.

Noah stătu de unul singur în spate în timpul slujbei, urmărindu-l pe pastorul Bobby în timp ce vorbea, apoi ascultând o înregistrare cu melodia pe care o cântase Summer în ziua aceea de care se vorbea și acum și fiecare notă ajungea undeva în străfundurile lui, aducându-l mai aproape de o fată pe care își dorea să fi cunoscut-o.

Pe la jumătatea slujbei, când Ava dădea frâu liber lacrimilor și Joe închisese ochii strâns, prelata care acoperea gaura mare din acoperișul de ardezie al bisericii fu suflată de vânt și lumina soarelui se revărsă peste ei, în timp ce muzica se înălța spre cer.

Raine plecase din oraș cu părinții ei la scurt timp după aceea. Nu mai vorbise cu el din noaptea aia; nu mai vorbise cu nimeni.

Black a zis că aveau rude pe undeva spre coastă, așa că atunci când închidea ochii, Noah și-o imagina în remorca unei camionete care mergea pe Route 65, trecând pe lângă câmpuri cu mâna scoasă pe geam în chip de pasăre.

*

Apăruse un tablou nou pe perete. Parcă recunoștea un lan, dar, ce-i drept, peisajul ar fi putut fi de oriunde.

Înghiți în sec și își simți gâtul uscat. Se uită la mașinăria albastră și la tuburi și inspiră adânc pentru că avea senzația că nu mai rezistă.

Se rezemă de spătar, închise ochii și rămase mult timp acolo, numărând rar în minte, cum îl învățase maică-sa, dar realizează că nimic nu mai avea efect.

— Deci, există un animal numit „ursul-pisică“. Și miroase a floricele de porumb.

Noah deschise ochii și o văzu pe Raine așezată pe scaunul de lângă el.

— Ursul-pisică?

Ea dădu din cap.

— Și miroase a floricele?

Raine încuviință din nou.

Se așeză turcește, își dădu părul după urechi și se uită țintă la televizor. Noah o privi o vreme ca și cum n-ar fi fost aievea și i se păru că arăta un pic altfel, dar nu știa de ce.

— Vii cu mine undeva după ce termini aici? îl întreabă.

— Oriunde.

*

Era o seară rece de iarnă, totuși nimeni din Grace nu prea se mai plângea de vreme. Deși se lăsase întunericul, cerul era luminat de o puzderie de stele.

Black o porni pe aleea șerpuită, intrând în cimitirul din spatele bisericii.

Îngenunche și lăsă un mănunchi de flori în dreptul pietrei de mormânt. Făcea des treaba asta.

Deși era trist, schiță un zâmbet când citi inscripția foarte simplă de pe mormânt.

Summer, sora mea.

— Te simți bine, Black? îl întreabă Purv.

Black își ridică privirea, observând abia acum că mai era cineva.

— Mda, spuse, apoi se ridică. Te refaci cum trebuie?

Purv ridică din umeri.

— Noah zice că sunt puternic.

— Noah zice o mulțime de tâmpenii.

Purv zâmbi.

— Am venit doar să-mi aduc omagiul. Nu știu sigur de ce, dar tot revin aici.

Black încuviință.

— Pari schimbat, Black.

— Cum așa?

— Poate că ți s-a limpezit privirea sau așa ceva.

Black îl privi încruntat. Ce-i drept, fusese de câteva ori la Pinegrove. Avea un drum lung dinainte și nu-l studia foarte atent, dar poate că nu mai era așa de întunecat cum fusese cândva.

— Ce te-ai gătit așa? îl întreabă Purv.

— Nu-s gătit.

— Și te-ai dat și cu colonie.

— Am o întâlnire, nu c-ar fi treaba ta.

— Cu domnița care stă la tine? Peach?

Black oftă.

— Așa-i în orașele mici.

— Ce mai face maică-ta?

Purv ridică din umeri.

— Ai auzit că Amber King a născut? întreabă Purv.

Black încuviință.

— Am auzit și ce nume i-a dat copilului.

— Noah e tot numai un zâmbet de când a aflat.

Se întoarseră și o porniră înapoi spre piață. Purv mergea cu un șchiopătat acum și probabil că așa avea să meargă mereu de-acum.

În timp ce Black se uita în urmă spre biserică și turlă, începu să ningă ușurel.

Nu observă cele două siluete care stăteau în vârf de tot, una lângă alta, ținându-se de mână.

Mulțumiri

Vă mulțumesc:

Ca de fiecare dată, preafrumoasei mele soții, Victoria. O să-mi lipsești foarte tare când vei împlini 40 de ani și-o să te schimb pe un model mai nou. Dar mai avem șapte ani de fericire deplină. Să te bucuri de ei.

Tatei, pentru discuțiile nesfârșite cu privire la poveste și pentru că n-a răs când i-am prezentat „Povestea norului“.

Lui Joel Richardson — deși mi-ai frânt inima, voi fi mereu recunoscător pentru timpul petrecut împreună. Îmi lipsești în fiecare zi. Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să spun povestea de față, pentru că ai schimbat ce trebuia schimbat și pentru că ai fost atât de amuzant și îngăduitor cu mine în timpul unui proces îndelungat și anevoios.

Lui Bec Farrell — am reușit! Îți mulțumesc pentru încredere, pentru modificările inspirate și pentru că m-ai adus până aici (chiar dacă m-am zbătut și am protestat). Te pricepi, Rebeccason. Christopherson.

Întregii echipe de la Bonnier Zaffre, vă iubesc și realizez pe deplin cât de norocos sunt să colaborez cu voi.

Lui Katherine Armstrong, regină a romanului polițist și una dintre persoanele mele preferate. Îți datorez o pizza enormă.

Lui Emily Burns, cu puterile sale magice, pentru încredere, energie și abilitatea de a mitui presa națională.

Agentei mele unice, Cathryn Summerhayes. Am găsit un e-mail vechi în care îmi spuneai „o să ajungi un scriitor publicat într-o zi, îți promit“. Și

acum am scos două cărți! Uneori „mulțumesc“ nu e de-ajuns, așa c-o să-ți trimit o sticlă de tărie.

Tuturor celor de la Curtis Brown, în special lui Katie McGowan și echipei extraordinare care se ocupă de cesiunea drepturilor de autor.

Lui Nick Stearn, pentru coperta minunată. Îți datorez de mult un sărut pe cinste. Nu te mai prefăce că ești răcit de fiecare dată când trec pe-acolo.

Lui Siobhan O'Neill, pentru c-ai citit primele manuscrise și pentru sprijinul excepțional. Mi-e dor de Jack (și de tine).

Lui Kate Parkin și Mark Smith, pentru că sunteți complet opusul unor șefi din lumea editorială care te bagă în sperieți.

Lui Jeff Jamieson, pentru că ești atât de amuzant și fermecător (în timp ce bagi spaima în distribuitorii de carte locali).

TeamTwenty7 — vă iubesc pe toți. G.J., vezi-ți de treabă cu drogurile, noi nu te judecăm.

Lui Dominick Montalto, pentru redactarea măiastră.

Lui Suzanne Gale, cea mai încântătoare și talentată violoncelistă.

Mamei, lui Toby, Julie și Dave, care mă sprijină până în pânzele albe pe plan personal și în munca mea.

Lui Claire și Tim, pentru discuția cu privire la penis.

Lui Caroline Ambrose. #TeamBNA.

Cititorilor și criticilor care s-au lăsat fermecați de Tall Oaks. Manny vă iubește pe toți.

Lui Liz Barnsley, pentru că mi-ai luat chibriturile din mână, pentru că ai văzut-o pe Summer așa cum o vedeam și eu și pentru că m-ai sprijinit când

treceai printr-o perioadă dificilă. Nu vei ști niciodată cât de recunoscător îți sunt.